

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

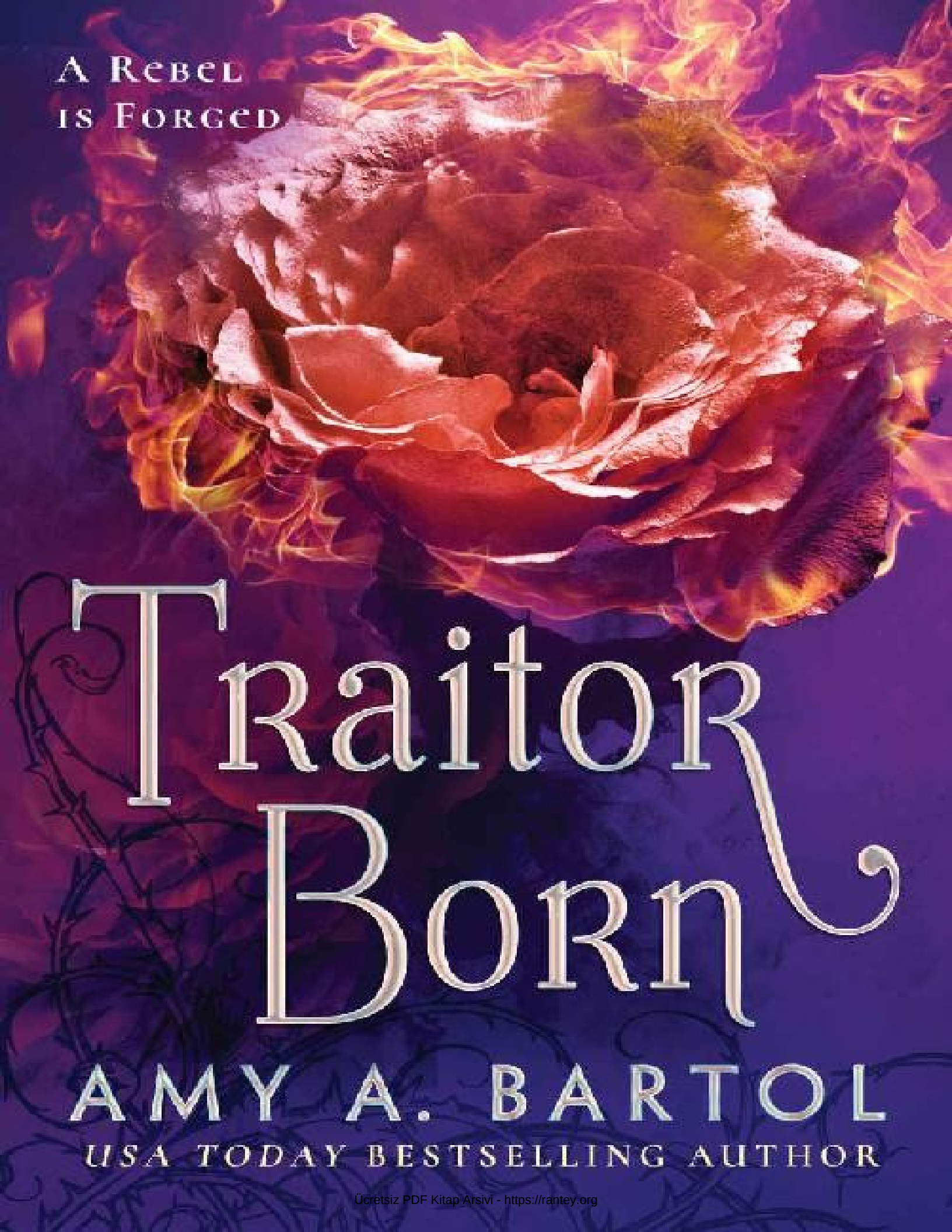
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A REBEL
IS FORGED

Traitor Born

AMY A. BARTOL

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Traitor Born

Amy A. Bartol tarafından yazılan kitaplar

The Secondborn Serisi

İkinci

Doğan Hain

Doğan

Rebel Born (yakında çıkacak)

The Kriket Serisi

Farklı Yıldızların

Altında Yıldızlar Denizi

Yıldızları Karart

The Premonition Serisi

Kaçınılmaz

Sezgi Borçlu

Kışkırtıcı

Haksızlık

"Bölünmüş" (kısa öykü)

Traitor Born

AMYA. BARTCIL

ÆV I*J RTFJ

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla herhangi bir benzerlik olaylar tamamen tesadüfidir.

Metnin telif hakkı © 2018 Amy A. Bartol'a aittir Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

47North, Seattle tarafından yayınlanmıştır
www.apub.com

Amazon, Amazon logosu ve 47North, Amazon.com, Inc. veya bağlı kuruluşlarının ticari markalarıdır.

ISBN-13: 9781503936911
ISBN-10: 1503936910

Kapak tasarımı: Shasti O'Leary Soudant

Jason Kirk'e, on birinci saat için

İçindekiler

Cumhuriyetin Dokuz	
Kaderi Önsöz	
Bölüm 1 Ağrı	
Bölüm 2 Domestic Bliss	
Bölüm 3 Star at Midnight	
Bölüm 4 Phantom Star	
Bölüm 5 Ebb Tide	
6. Bölüm Karga Leş Görüyor 7.	
Bölüm Tanrıların Sofrası 8.	
Bölüm Yavaşlamanın Yolu Yok	
9. Bölüm Geride Kalan Bir Şey	
10. Bölüm Şafağın Doğası 11.	
Bölüm Şafağın Vaadi 12. Bölüm	
Uykusuzluğun Ninnisi 13. Bölüm	
Denizin Dibi 14. Bölüm İkinci	
Doğan Ağ	
Bölüm 15 Unutuluşun Tesellisi Bölüm 16	
Bu Kemikleri Taşıyın	
Bölüm 17 Varis	
Bölüm 18 Çarpışma İnişimi Planlamak	
Bölüm 19 Sıfır Yükseliş	
Sneak Peek: <i>Asi Doğanlar</i>	
Sözlüğü	
Teşekkür Yazar	
Hakkında	

Cumhuriyetin Dokuz Kaderi

ERDEMLERİN KADERİ

Sembol: Halo. İlk doğan lakabı: Altın. İkinci doğan lakabı: Gümüş.

Erdemlerin Kaderi en güçlü kастtır, siyasi yapının merkezidir ve Kaderler Cumhuriyeti'ndeki hükümet gücünün merkezidir. Lideri Clarity Fabian Bowie'ye "Erdem", eşi Adora Wenn Bowie'ye ise "Kader Erdemi" denir.

Erdemlerin İlk Ailesi (veraset çizgisi)

Fabian Bowie (The Virtue)

Grisholm Wenn-Bowie (İlk Doğan Komutan) Balmora

Virtue (İkinci Doğan Komutan)

Erdemlerin İkinci Ailesi İlk Doğan

Rasmussen Keating *İkinci*

Doğan Orwell Erdem

KILIÇLARIN KADERİ

Sembol: Geniş kılıç. İlk Doğan takma adı:Altın. İkinci Doğan Takma adı: Gümüş.

Kılıçların Kaderi askeri kастtır. Liderleri -Yakınlık Othala Aziz Sismode-"Kılıç" olarak adlandırılır. Kocası Kennet Abjorn, Othala öldüğünde yerine geçecek kişi olmadığı için onursal bir unvan olan "Kader Kılıcı "dır. Varis, ilk doğan oğullarıdır. Roselle St. Sismode

İkinci doğan orduya geçtikten sonra sadece Roselle Kılıcı olarak bilinir.

Birinci Kılıç Ailesi (veraset hattı)

Othala Aziz Sismode (Kılıç) Gabriel

Aziz Sismode (İlk Doğan Kılıç)

Roselle Kılıcı (İkinci Doğan Kılıç)

İkinci Kılıç Ailesi İlk Doğan Harkness

Ambersol İkinci Doğan Hamlet

Kılıcı

YILDIZLARIN KADERİ

Sembol: Kayan Yıldız. İlk doğan lakabı: Altın. İkinci doğan lakabı: Gümüş.

Teknik mühendislik konusunda son derece yetenekli olan Yıldızların Kaderi, enerji üretiminde kullanılan metaller ve elementler de dahil olmak üzere enerji ve madencilikten sorumludur. Lideri -Clarity Aksel Vuke-"Yıldız" olarak adlandırılır.

İkinci Yıldız Ailesi

İlk Doğan Daltrey Leon

İkinci Doğan Kendall Star (vefat etti)

ATOMLARIN KADERİ

Sembol: Karbon Atomu. İlk doğan takma adı: Altın. İkinci doğan takma adı: Gümüş.

Bilim, mühendislik, tıp ve teknoloji alanlarında uzmanlaşan Atomların Kaderi'nin görevleri bir dereceye kadar Yıldızların Kaderi'ninkilerle örtüşmektedir.

GÜNEŞLERİN KADERİ

Sembol: Güneş. İlk doğan lakabı: Altın. İkinci doğan lakabı: Gümüş.

Güneşlerin Kaderi tarımdan ve çoğu gıda üretiminden sorumludur.

ELMASLARIN KADERİ

Sembol: Parıldayan Elmas. İlk doğan: Beyaz lakap. İkinci doğan: Mavi lakap.

The Fate of Diamonds medya, sanat, müzik ve diğer eğlence türlerini üretir ve halkla ilişkiler, yazarlar ve oyuncularını yönetir.

AYLARIN KADERİ

Sembol: Dolunay. İlk doğan lakabı: Altın. İkinci doğan lakabı: Gümüş.

Ayların Kaderi sosyal çalışma ve savunuculuktan sorumludur. Lideri Clarity Toussaint Jowell'a "Ay" denir.

DENİZLERİN KADERİ

Sembol: Arma Dalga. İlk Doğan Takma ad: Aqua Mavi. İkinci doğan takma adı: Beyaz.

Denizlerin Kaderi balıkçılık ve gemi yapımından sorumludur.

TAŞLARIN KADERİ

Sembol: Sıradağlar. İlk doğan lakabı: Altın. İkinci doğan lakabı: Kahverengi.

Taşların Kaderi hizmetkâr kastıdır ve temizlik hizmetleri ve kanalizasyon yönetiminden fabrika işlerine ve çeşitli askeri olmayan işlemlere kadar çeşitli görevleri yerine getirir.

NÜFUS SAYIMI

Sembol: Peregrine.

Census, Cumhuriyet'in dokuz Kader'inin dışında faaliyet gösteren bir hükümet kuruluşudur. Görevi izinsiz üçüncü doğanları ve onlara yardım edenleri avlamak ve öldürmek olan ajanlardan oluşur. Census üniforması beyaz askeri elbise gömlek, siyah pantolon, siyah botlar ve uzun, özel dikim deri ceketten oluşur. Census üsleri yeraltında, Taş Orman Üssü ve Alacakaranlık Orman Üssü gibi Kılıç askeri Ağaçlarının altında bulunur.

KILIÇ ASKERİ RÜTBELERİ

İlk doğan

Exo-Bu rütbe Amiral ve Clarity hariç diğer tüm rütbelerden daha yüksektir. Exolar siyah üniforma giyerler. Clifton Salloway bir Exo'dur.

Iono-Iono askerleri Kaderlerin başlarını, Berraklıkları ve ailelerini korumakla görevlidir. Ionolar gri üniforma giyerler. Dune Kodaline, Kılıç Sarayı'nda görevliyken bir Iono askeriydi.

İkinci Doğan

Termo, ikinci dereceden en yüksek askeri rütbe. Termolar gök mavisi üniforma giyerler.

Meso-ikinci doğan askeri rütbe. Mesolar kraliyet mavisi üniformalar giyerler.

Strato-üçüncü ikinci doğan askeri rütbe. Stratolar gece mavisi üniforma giyerler. Bu Hawthorne Trugrave'in Roselle ile tanıştığındaki rütbesi.

Tropo-en düşük ikinci dereceden askeri rütbe. Tropolar bej ve kahverengi üniformalar giyerler. Bu Roselle'in Geçiş Günü'ndeki rütbesi.

Önsöz

Ben bir Fate hainiyim. Bir zamanlar inandığım her şeye ihanet ettim.

Hava gemimizin penceresinin dışındaki yıldızlı gökyüzü gece yarısı çizgileriyle bulanıklaşıyor. Kardeşim beni öldürmeye çalışmasaydı belki de bu gece yaptıklarım için pişman olurdum. Bilmiyorum. Düşüncelerim karmakarışık. Vahşi korku boğazımı daraltıyor ve nefesimi kesiyor. Ölmemi istediği için Gabriel'i suçlamamalıyım. Bu kendini koruma. Pek çok güçlü insan onu katletmek için komplo kuruyor -ilk doğanı ikinci doğan kız kardeşiyle değiştirmek için. Beni daha güçlü Aziz Sismode olarak görüyorlar. Düşmanlarını onlar için ezecek kişi.

Ailem bu kadar uzun yaşayacağımı hiç beklemiyordu.

Annem, ikinci doğan ordusunda asker olduğumdan beri beni idam ettirmeye çalışıyor. İlk oğlunu, Kılıç'a yükselişine yönelik tüm tehditlerden korumak istiyor. Othala'ya göre Gabriel'i kurtarmak için ölmeliyim. Benim gibi ikinci doğanlar piyondan başka bir şey değil. Menkul. Takas edilecek ya da hiç düşünülmeden öldürülecek.

Bu yüzden ondan nefret etmeye başlıyorum.

Alnımı zeplinin penceresinin serin camına dayıyorum. Sıcak nefesim geceyi küçük bir beyaz sis çemberinin ardına gizliyor. Hawthorne olmasaydı hayatta olamazdım.

Tanıştığımız günden beri bana yalan söylüyor.

Kollarımda tüylerim diken diken oluyor. Onları ovarak uzaklaştırmaya çalışıyorum. Hawthorne artık ilk doğan ama hâlâ ikinci doğan bir askerin kalbine sahip. Beni kurtarmak onun için bir şey haline geldi - Census'tan ve psikopat Ajan Crow'dan, savaştan ve Yıldızların Kaderi'ndeki korkunç savaş alanından ... yalnızlıktan.

Ama bana yalan söyledi. Kardeşimin casusuydu. Ona bir daha nasıl güvenebilirim?

Acı veren bir sızı, boş göğsümü acımasızca dövüyor. Hawthorne bana yardım etmek için her şeyi riske attı. Gabriell'in bana suikast planı hakkında beni uarmıştı. Tyburn Çeşmesi'nden kaçışımız ortaya çıkacak. İçimi boşaltmaya çalışan kana susamış maginot mezardan çıkarılacak. Sayborg kurt köpeğini bir çöp toplayıcısının karnında parçalamış olsak da, bulunması halinde ortaya çıkarabileceği sırlardan korkuyorum.

Dürüst olmak gerekirse, Hawthorne'a da yaptığım her şeyi anlatmadım. Düşmanlarımız Şafak Kapıları ile yaptığım anlaşmayı ya da en iyi iki arkadaşımız Edgerton ve Hammon'ın hayatları karşılığında takma adlarını çaldığımı ve kimlik işlemcilerini takas ettiğimi bilmiyor. Benim de ona söylemek gibi bir planım yok.

Koltuğumda dik oturarak Erdem'e, Fabian Bowie'ye bakıyorum. Lüks Verringer uçağının zarif dairesinde daireler çizerek yürüyor. Güçlü ve kurnaz, acımasız bir saldırganlık yayıyor. En yakın müttefiklerinden bazılarına, hatırı sayılır egosuna hakaretten biraz daha fazlası için suikast emri verdiğine bizzat şahit oldum. Onu en tehlikeli yapan şey, güce olan doymak bilmez iştahıdır.

Şimdi de bana karşı rahatsız edici bir ilgi duymaya başladı.

Hava gemisinin yumuşak iç ışığında, üniformasının yakasındaki altın gül şeklindeki rozet bana göz kırpmıyor. Hükümdarımız, gizli amacı bir gün Kılıç olarak annemin yerini almamı sağlamak olan Gül Bahçesi Cemiyeti'ne katıldı. İktidarda olmasını istedikleri "gül" benim. Fabian'ın bu sembolü takması Gabriel'in ölüm fermanını mühürledi. Kardeşim ve annemin bana suikast girişiminden sonra bile kardeşimin ölmesini istemiyorum. Gabriel'in güçlü bir uyuşturucu olan Rush'a olan bağımlılığı sağlıklı düşünmesine izin vermiyor. Ne yaptığını bilmiyor.

Korkuyor ve korkmalı da.

Alt dudağımı çiğneyerek elbisemin yırtık pırtık kolundaki kir ve otları temizliyorum. Clarity Bowie'nin hayatıma kişisel müdahalesinden Clifton Salloway sorumludur. İlk doğan silah tüccarı ve Salloway Mühimmatları'nın sahibi, beni iktidara getirme arzusunda hiçbir şeyi şansa bırakmadı. Geçtiğimiz yıl boyunca sürekli müttefikim oldu. Cumhuriyet'in Kaderleri'ni alaşağı etmek için beni kullanmak isteyen Reykin ve Şafak Kapıları'nın aksine, Clifton statükoyu korumakla çok ilgileniyor. Değiştirmek istediği tek şey benim statüm, ikinci doğuştan ilk doğuşa. Bir de benim komutanımdan daha fazlası olmak istiyor.

Ellerim titriyor. Dizlerim titriyor. Şimdiye kadar, en sevdiğim maginot'a yüklediğim kötü amaçlı yazılım Kılıçların Kaderi'nin endüstriyel sistemlerine sızmış olmalı. Biri solucanı tespit etmezse, Reykin ve Şafak Kapıları, casus ağlarını işletmek için Kılıçların Kaderi'nin istihbarat merkezlerinden ihtiyaç duydukları her şeye erişebilecekler.

Sadece ailemi terk ettiğim için değil, vatana ihanet ettiğim için de biraz utanç ya da pişmanlık duymalıyım. Ben bunu yapmak için yetiştirilmedim.

Ama kendimi suçlu hissetmiyorum. Hissettiğim şey dehşet... ve belki... belki korkunun altında bir yerlerde bir amaç.

Bölüm 1 Ağrı

Acı. Bana hayatta olduğumu hatırlatan tek şey.

Acıya bel bağlamanın talihsiz yanı, Erdemlerin Kaderi'nde bunun rahatsız edici bir şekilde eksik olmasıdır. Halo Sarayı'nın ilk doğan sakinleri sadece zevk ve güzellik peşinde koşar ve her türlü rahatsızlıktan kaçınırlar. Etrafta bu kadar az acı varken, artık gerçek olup olmadığını bilmiyorum. Belki de her şey hayal ürünüdür. Belki de sadece bu kabuk dünya vardır.

Rakibimin gözleri füzyon kılıcımı yansıtan altın ışık huzmeleriyle parlıyor. Elimdeki kılıcımın hafif gümüş kabzası, vuruş ağzından erimiş enerji püskürtüyor. Karşımdaki adam aynı derecede ölümcül kılıcıyla kalbimi sökmek istiyor. Ama ben onun anlayamadığı bir ara ve yok et algoritması gibiyim.

İlk doğan Malcolm Burton'ın koyu renk saçları ıslak tutamlar halinde alına dolanıyor. Sol elinin tersini gergin çenesine götürüyor. Malcolm'un kılıç şeklindeki lakabından gelen altın ışık kızarmış yanaklarında titriyor. Bahse girerim Malcolm bu sabah uyandığında bunun olacağını hiç tahmin etmemişti. Yıllardır Erdemlerin Kaderi'nin varisi Grisholm Wenn-Bowie'nin akıl hocasıydı ve annemin askeri silah tüccarı Edmund Burton'ın ilk oğlu olarak bu pozisyon için hiç savaşmak zorunda kalmadı. Burtonlar Kılıç aristokrasisinin bir parçasıdır. Malcolm'un benim gibi ikinci doğmuş biriyle dövüşmesi statüsüne yakışmaz ama Erdem ısrar etti.

Malcolm'un kulaklarının ucu kızarıyor ve silahım üst kolunun etini yaktığında tıslıyor. Şansına füzyon bıçağımı eğitim moduna geçirmiştım. Uzvunu koruyabiliyor ama Exo üniformasının siyah kumaşı ona vurduğum yerden tutuşuyor ve kenarları turuncu korlarla kıvrılıyor.

"Benim için zaman ..." Malcolm nefes nefese kaldığını söylüyor.
... sana kolay gelsin." Gururu sarsıldı. Boştaki eliyle küçük alevi söndürüyor. Duman dalları ve yanık ten kokusu bana saldırıyor. Buna alışkınım. Eski akıl hocam Dune'la birlikte yanan genellikle benim etim olurdu.

"Elbette," diye cevap veriyorum, "dur." Malcolm'un toparlanmasına ve sıfırlanmasına izin vermek için duraklıyorum. Başparmağımı kullanarak füzyon kılıcımın enerji çıkışını en ölümcül ayara getiriyorum. Malcolm'un kılıcı öldürme modundan hiç çıkmadı. Bunu aklımda tutmalıyım.

"Normalde kadınlarla dövüşmem," diye homurdanıyor, kara kaşları küçümseyerek birbirine yaklaşıyor. "Ya da ikinci doğanlarla."

Duygu göstermiyorum. "Fusionblade büyük bir eşitleyicidir. Cinsiyet, boyut, güç ya da doğum sırasını önemsemez." Ne zaman ona yenilmekten şikayet etsem Dune bana bunu söylerdi.

Malcolm hazır olduğunda, onun orantısız saldırısını kendi saldırımla gönülsüzce engelliyorum ve onu birkaç adım geriye atıyorum. Bir parçam onun kılıcının kavurucu sıcaklığını hissetmeyi, göğsümdeki boşluğun yerini alacak bir acı duymayı arzuluyor. Ancak egom buna izin vermiyor. Malcolm'a karşı bir santim bile kaybetmek dayanabileceğimden çok daha fazla.

Halo Sarayı'nın yaldızlı kafesinde tecrit edilmiş durumdayım. Her şey yeniden başlatılabilir. Özellikle de Grisholm'un. Yirmi iki yaşındaki İlk Doğan Komutanı'na bakıyorum. Gözlem balkonunda üstümüzde, idman çemberimize bakıyor. Bir güneş ışığı şafağı tenini öpüyor. Dirseğini altından bir tahtın koluna dayamış, çenesini yumruğuna dayamış, hale şeklindeki lakabı sanki onu çevreleyip vurguluyormuş gibi boğucu gülümsemesine bir parıltı yansıtıyor.

Pırıl pırıl altın basamaklardan oluşan dik bir merdiven onu bizden ayırıyor. Altın Gotik sütunlar balkonu destekliyor, yüksek tavanda kaburgalar gibi yayılıyor. Her sütunun yanında havada asılı duran bir stinger drone vızıldıyor. Otomatik, siyah zırhlı saldırı muhafızları, odadaki takma adları pinglerken bir vızıltı yayan eşek arılarını andırıyor ve yetkisiz hiç kimsenin Fates Cumhuriyeti'nin varisine çok yaklaşmamasını sağlıyor.

Grisholm başını elinden kaldırır ve takma adının yazılı olduğu holografik ekranı kaydırır. Arkasındaki cam duvar açılır ve dalgalı denizden gelen yumuşak bir esintinin saçlarını karıştırmasına izin verir. Kraliyet dövüş çemberini süsleyen uzun altın perdeler rüzgârda dalgalanıyor ve dalgalanıyor. Grisholm'un arkasında iki binden fazla taş basamak okyanusa iniyor. Günde birkaç kez bu basamakları çıkıyorum.

"Al sana biraz deniz havası, Malcolm," diye sesleniyor Grisholm yukarıdan. "Biraz fazla ısınmış görünüyorsun."

"Daha yeni ısınıyorum" -Malcolm pantolon- "ısınıyorum." Füzyon bıçağımdan kaçmaya çalışıyor ama çok yavaş. Silahı kısıyorum, böylece sadece yakıcı ucuyla kalçasını yakıyorum. İrkildi ve sendeleyerek uzaklaştı. Grisholm'a tekrar bakarken aramıza biraz mesafe koymasına izin veriyorum.

Grisholm eğitimde olmalı, tembellik edip bizi izlememeli. Akıl hocası ve askeri ataşe olarak Malcolm'a karşı zayıf. Malcolm'u bu göreve getirme kararında liyakat değil ayrıcalık rol oynamış olmalı. Ya da ihtiyat. Grisholm'un incinmesi korkusu daha önce karşılaşmadığım bir seviyeye yükseldi - kardeşim Gabriel bile acıdan bu kadar korunmamıştı.

Galerinin diğer ucunda Clarity Bowie antrenman maçını izliyor. Bugün beni Grisholm'un eğitim tesisine çağırdı ve kişisel uşağını el yazısıyla yazılmış bir notla gönderdi. Notta Erdem, Grisholm'un akıl hocası rolünde daha iyi olabileceğimi ima ediyordu. Yukarı bakıyorum. Lider korkuluklara yaslanmış, dirseklerini mermere dayamış. Orta yaşlı bir adama göre oldukça yapılı. Bakışlarının gücü içimize işliyor. Acaba sadece İlk Doğan Malcolm'la oynadığımı, bu savaşı uzattığımı biliyor mu?

-İşini kaybetmemek için oğlunun akıl hocasının harika bir şey yapmasını umuyor.

Clarity Bowie'nin yanında, Dune sessizce beni izliyor. Kalp atışlarım daha da hızlanıyor. Buraya geldiğimden beri eski akıl hocamla özel bir anım olmadı. İki gece önce geldiğimde beni karşıladı ve zeplinden güney çimenlikteki kelebek sığınağına birlikte yürüdük. Sadece önemsiz şeylerden konuştuk çünkü Fazilet de oradaydı. O zamanlar Dune'un görünüşü ihtiyatlı olmayı gerektiriyordu ama bu gösterişli kalenin tıpkı Kılıç Sarayı gibi gizli kameralı dronlar ve dinleme cihazlarıyla istila edileceğini zaten biliyordum. Bir noktada yalnız görüşebileceğimizi umuyordum ama Dune'un Fazilet'in zorlu hükümdarıyla olan görevleri nedeniyle bu mümkün olmadı.

İlerlemesini engellediğimde Malcolm sendeliyor. Kendini düzeltmeye çalışıyor. Onu kendimden uzaklaştırmak için ayağımla sırtına bir darbe indiriyorum. Oflayıp pufluyor, efordan nefesi kesilmiş. Ben hiç terlemedim.

Dune'un görünüşü değişmemiş. Küpeştede hükümdarının birkaç adım gerisinde dururken bile daha uzun boylu, daha güçlü görünen bir figür. Uzun siyah saçları başının arkasında bir düğüm halinde yüzünden uzakta toplanmış.

Saçları omuzlarına kadar uzanıyor, ne saçında ne de sakalında en ufak bir kır yok. Kum rengi gözlerinin yoğunluğu üzerimde ağırlık yapıyor. Gözlerini kırpmadan bakıyor.

Malcolm kılıcını havaya kaldırarak bana saldırıyor ve parçalamam için her santimini ortaya çıkarıyor. Aşağı doğru savurduğu kılıcın altından sıyrılıp füzyon kılıcımı kaldırıyorum ve ilk doğanın kulağının hemen yakınına saplıyorum. Şık saçlarından birkaç tutam yere dökülüyor. Yanakları öfkeyle yanıyor. Grisholm'dan gelen kahkahalar havayı dolduruyor. İlk çocuk alkışlar ve bağırır, "Ben de tam saçının yeni bir tarza ihtiyacı olduğunu söylüyordum, ihtiyar delikanlı!" Grisholm'un sesi, odadaki otomatik ses yükseltme sisteminden yükselerek onu yükseklerde bir tanrı gibi gösteriyor.

Malcolm hiçbir şey söylemiyor. Dişlerini gıcırdatıyor ve başını eğiyor, yine bana doğru geliyor, aşırı sinirli goril tarzı. Tavandan sarkan pankartın kumaşını bileğime dolayarak yumruğumla kavıyor ve savuruyorum. Ayaklarım antrenman çemberinin ortasına değiyor. Örtüyü bırakıyorum. Geriye doğru süzülüyor ve Malcolm'un yüzünü altın renginde bir örtüyle kaplıyor. Hırlayarak örtüyü gözlerinden uzaklaştırıyor.

"Roselle!" Dune havlıyor. İrkildim.

Hemen Malcolm'a saldırıyorum, füzyon kılıcımı bulanık bir hızla savuruyorum. Dönerek gölgelerin altın ışıkla kanamasına neden oluyor. Malcolm tökezleyip çemberin kenarına düşene kadar geri çekiliyor. Kılıcı ulaşamayacağı bir yere yuvarlanıyor. Çenesi tavana dönük, ayaklarımın dibinde siniyor. Kılıcımın ölümcül ucu boğazındaki tüyleri yakıyor. Ter yanaklarından aşağı kayıyor ve adem elması sessiz bir acıyla sallanıyor.

Bekliyoruz, ikimiz de hareket etmiyoruz. Soğuk bir korku içimde ısılk çalıyor. Malcolm da bunu hissediyor, eğer titremesi bir gösterge ise. *Fazilet Malcolm'un ölümünü mü emredecek?* Midem kıvrılıyor ve düğümleniyor ama ellerim sabit kalıyor. Sabır en gerçek haliyle güçtür.

Eğer onu öldürmek zorunda kalırsam, acısı sona erer. Benimki yaşamaya devam eder.

Malcolm'un gözleri yukarı bakıyor, Kasım aylarının renginde.

"Roselle, yapabilirsin"-Fazilet duraklar; Malcolm nefesini tutar

-"Onu idam edin."

Malcolm boğuk bir hıçkırık çıkarır.

Grisholm ayağa fırlar. *"Bekle! Dur, Roselle! Baba!"*

Öldürme emrinin onaylanmasını bekleyerek hareketsiz kalıyorum.

"O Edmund Burton'ın ilk çocuğu!" Grisholm yalvarıyor. "Burton Silah İmalatı ordumuzun tüm mühimmatını sağlıyor."

Erdem, balkon katının açık havasından oğluna ters ters bakıyor. "Artık değil. Yeni sözleşmelerimiz var. Salloway Mühimmatları silahlarımızın yanı sıra Kılıç askerlerimiz için yeni zırhlar tedarik edecek. Clifton gizli askeri araçlar geliştirdi; füzyon gücü kesildiğinde gökyüzünden düşmeyecek araçlar."

Grisholm çaresizlik içinde, "Bu iyi haber," diye cevap verir, "ama Malcolm'u neden öldürdünüz? Onun askeri sözleşmelerle hiçbir ilgisi yok. Yıllardır benim sadık dostumdur."

Mermer parmaklığı kavrayan Erdem'in parmak eklemleri kansızlaşır. "Edmund Burton Othala'nın adamı."

Grisholm şaşkınlıkla omuzlarını kaldırır. "Ne olmuş yani?"

"Yani Kılıç'a askeri bir darbe için ihtiyaç duyacağı desteği sağlayacak kişi o olacaktı."

Grisholm alaycı bir şekilde kıkırdar. "Bu çok saçma. Othala St. Sismode bırakın sizi devirmeyi, gözlerinizin içine bile zor bakıyor."

"Sen körsün," diye hırlıyor Fazilet. "Ben bir aptal yetiştirdim!" "O zaman aydınlat beni."

"Othala ilk çocuğunu korumak için her şeyi yapar."

"Gabriel'i kimden koruyacak?"

Grisholm'un babası "Bizden," diye yanıtlıyor.

"Onun yüzünden!" Grisholm beni işaret ediyor. "Çünkü onu buraya sen getirdin!"

"Roselle senin yanında durmak ve seni düşmanlarımızdan korumak için Gabriel'den çok daha iyi bir seçim. O zayıf biri. Onun Kılıçların Kaderi'ni yönetmesiyle düşmanlarınız sizi yok edecektir. Roselle onları ayaklarınıza kapanmaya zorlayacaktır." Erdem başını bana doğru eğiyor. Malcolm korkudan titriyor.

"Malcolm benim düşmanım değil!" Grisholm karşılık verir.

"Sana hiçbir şey öğretmemiş!" diyor babası küçümseyerek. "Kılıcı bile zor tutuyorsun!"

"Kimse bana zarar veremez!" Grisholm'un dudaklarından bıkkınlık damlıyor ton.

"Bu bugün değişiyor!" Erdem cevap verir.

"Kendi koyduğunuz kurallara uyduğu için Malcolm'u öldüremezsiniz. ileri!" Babasının ikiyüzlülüğüne dikkat çeken Grisholm'a bir yanım içten içe saygı duyuyor. Sadakati biliyor.

"Ne istersem yapabilirim. Ben Fazilet'im."

"O ilk doğan değil. Bu inandığımız her şeye aykırı!"

"İktidarı korumak için zaman zaman istisnalar yapılmalıdır," diye yanıtlıyor Erdem.

"Malcolm senin için canlı olarak daha değerli," diye araya giriyor Dune, sesinin alçak tınısı amplifikatörler tarafından güçlendirilmiş. "Burton'ın ilk ve ikinci doğan oğullarını tutarsan Othala'ya yardım edemezsin. Malcolm'u yakınında tutmak ve ikinci doğan kardeşi Kendrick'i alıkoymak, Edmund'a saldırmak için bir sebep vermek yerine onun hırslarını körüklemeye hizmet edecektir."

"Gerçekten bir darbe mi bekliyorsunuz?" Grisholm soruyor. İlkdoğan Komutan'ın kibirli sırtışı artık yok.

"Daha azını beklemiyorum." Erdem'in dikkati bana kayıyor. Görevden almak için iki parmağını salladı. "Malcolm şimdilik yaşıyor."

Füzyon kılıcımı Malcolm'un boğazından çekiyorum. Bileğimin bir hareketiyle kılıcımın kabaran enerjisi sönüyor. İlk doğan Exo yılan gibi kıvrılarak yere yığılıyor, nefes nefese kalıyor ve nefesinin altında küfürler tıslıyor.

Çemberin ortasına geçip Fazilet'le yüzleşiyorum. Malcolm olduğu yerde kalıyor, mindere bakıyor. Acımasız liderimiz Malcolm'u götürmeleri için Exo askerlerini çağırıyor ve kraliyet muhafızlarının abanoz üniformaları ve pelerinleri içindeki kalın, kaslı adamlar yaklaşıyor. Malcolm ayağa kalkıyor ve onu kollarından tutup sürüklüyorlar. Siyah botları altın kapıların ardında kaybolmadan önce soğuk zeminde kayıyor.

"Aferin, Dune." Erdem ışınlar. "Seni onun akıl hocası olman için gönderdiğimde umduğum her şey onda var." Bir nefesi bastırıyorum. Clarity Bowie'nin akıl hocamın seçiminde rol oynadığından haberim yoktu.

Hem Erdem hem de Grisholm bana o kadar yoğun bakıyorlar ki Dune'un bakışlarının değişen kumlarındaki soğukkanlı nefreti gözden kaçırıyorlar. Akıl hocamı yanlış anlıyorlar - onun mükemmel kontrolünün kapılarının ardında beliren karanlık öfkeyi görebildiklerini bile sanmıyorum.

Titriyorum.

"Roselle"-Fazilet oğlunu işaret ediyor-"Grisholm'a savaş sanatı ve strateji öğretmeye hemen başlayacaksın." Bana Grisholm'un akıl hocasıyla dövüşmem gerektiğini söyledikleri anda bunun olacağını biliyordum ama yine de içimi bir huzursuzluk kapladı.

"Baba, lütfen!" Grisholm hırlıyor. "O *ikinci doğuş*tan."

"Esrarengiz yeteneklere sahip bir ikinci doğuş."

"O bir kadın!"

"O zaman onu yenmekte hiç zorlanmayacaksın," diye alay ediyor babası. "O tuhaf ve ne yapacağı belli olmayan biri."

"Tam olarak ihtiyacın olan şey. Roselle, oğlumu eğitirken kendi takdirini kullanmak için sana izin veriyorum."

Olayların bu şekilde gelişmesinden duyduğum büyük rahatsızlığı gizleyerek başımı sallıyorum. Erdem ayrılmak için dönüyor. "Takma adımın iletişimi engellendi," diye sesleniyorum ona. "Mesajlaşmaya erişimim kısıtlandı."

Erdem duraklıyor, bir kez daha bana bakıyor. "Bunun farkındayım." "Tam erişimin yeniden sağlanmasını istiyorum."

"Neden? Kiminle temas kurmak istiyorsunuz?"

Hawthorne, diye düşünüyorum ama sorusu bana tehlikeli geliyor. Onun yerine, "Komutan Salloway" diye cevap veriyorum.

"Ah. Clifton." Sırıttıyor. "Seni görmek için ısrar etti, Roselle. Salloway Munitions'taki çalışma programını konuşmamız konusunda çok kararlı."

"Bana takma adımın iletişim cihazına erişim izni verin, ben de şimdi her şeyi ayarlayayım."

"Özür dilerim. Bu mümkün değil."

"Neden mümkün değil?" Kaşlarımı çattım.

"Bu senin kendi güvenliğin için." "Kendimi koruyabilirim."

Alt dudağı kuşkulu bir bakışla dışarı doğru itiliyor. "Eminim annen ve kardeşinin seni öldürmek istedikleri senin için bir sır değildir. Sana ulaşmanın yolları var."

"Bu bir aile meselesi."

"Senin sağlığın beni ilgilendiriyor Roselle. Takma adın iletişim kurduğun kişiler tarafından takip edilebilir. Yer belirleyicine erişimi kısıtladım. Seni koruduğum için şimdi bana teşekkür edebilirsin."

Onunla tartışmak istiyorum ama çenesinin sert duruşu bana bunun zamanı olmadığını söylüyor. "Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum. Erdem beni başından savıyor, dönüyor ve gidiyor. Dune'un çenesinin neredeyse fark edilmeyecek kadar aşağı inmesi "İyi iş çıkardın" demek için yeterli bir onay. Erdem'i dışarı kadar takip ediyor.

Altın merdivenlere doğru ilerleyerek, Grisholm'un ellerini kalçalarına dayamış, bana dik dik baktığı yere yavaşça tırmanıyorum. Burun delikleri öfkeyle parlıyor. Yanında duruyorum. Arkasındaki uçurumun ötesindeki deniz manzarası nefes kesici. Tuzlu esinti kahverengi saçlarımı karıştırıyor, atkuyruğumdan kayan tutam tutam saçları savurarak yanaklarıma vuruyor.

Grisholm'un sıcak nefesi kulak mememe saldırıyor. "Bir şeyi açıklığa kavuşturmama izin ver Roselle. Sen bir hiçsin. Ben Fazilet olduğum an,

seninle ilgilenilecek." Gözlerim denizden ayrılmıyor. Bütün gücümle

Fusionblade'imle onu indireceğim. Özel kapılardan Halo Sarayı'ndaki kişisel kanadına doğru ilerliyor ve onu havada asılı duran bir iğneler sürüsü takip ediyor. Dünyanın gelecekteki hükümdarının nefret edilen akıl hocası olarak yeni konumumun ne kadar tehlikeli olduğunu düşünerek hareketsiz duruyorum.

Bölüm 2 Aile İçi Mutluluk

Halo Sarayı'ndaki daireme dönüyorum. Özel odam Grisholm'un antrenman çemberine yakın bir koridorda. Odalar hava kışlasındaki eski kapsülümün standartlarına göre lüks, ancak Kılıçların Kaderi'nde Clifton'ın kılıç şeklindeki gökdeleninin tepesindeki çatı katı dairemin zarafetinin gerisinde kalıyor. Bu dairenin en sevdiğim yanı, resmi bir gül ve süs bahçesine ve onun ötesindeki sivri uçurumun altındaki denize bakıyor olması.

Kapının yanındaki panelde bulunan tarayıcının altına yerleştirdiğim gümüş kılıç şeklindeki takma adımın üzerinde mavi ışıklar yanıp sönüyor. Altın kapı kayarak açılıyor ve mermer zemin üzerindeki metal ayak seslerinin ağır tıkırtısı ve sürtünmesi beni karşılıyor.

Burada kimse benimle ilgilenmiyor. Erdemin Halo Sarayı'nda çalışan ikinci doğanlar, ikinci doğmuş bir Kılıca yardım etmeyi görevlerinin bir parçası olarak görmüyorlar. Bunu telafi etmek için bana bir "mechadome", yani yapay zekaya sahip bir ev robotu tahsis edildi. Genellikle gelişmiş iletişim ve ev becerilerine sahip insansı görünümlüdürler. Benimki öyle değil.

Yeni görevlendirilmiş mekadamum misafir odasından paytak paytak geliyor.

Dudaklarım gülümsemek için seğiriyor. Bu ev hizmetçisinin bir hurda yığınından diriltildiği çok açık. Neredeyse boyunsuz kafasının ortasında yer alan iki yuvarlak, mercek benzeri gözü kırmızı renkte parlıyor. Geniş fuayede beni bulmak için kızılötesini kullanıyor. Üç ayak uzunluğundaki, hidrojenle çalışan ev yardımcısının ezik demir kaplamasında zerre kadar parlaklık yok. Dolgun gövdesinin her iki yanında paslanmış yuvarlak başlı bağlantı elemanları sıralanıyor.

Merakımdan yeni mekadamumu araştırdım. Bu küçük robot, önceki hayatında çok az yapay zekâ becerisine sahip bir kanalizasyon işçisiymiş. Bana tahsis edilene kadar hiçbir ev becerisine sahip değildi. Çalıştırdığım ilkel tanılama göre işletim sistemine yalnızca asgari düzeyde yükseltmeler uygulanmış. Göbekli robot bana, birilerinin beni burada hoş karşılanmadığımı hissettirmek için yaptığı son derece komik bir şaka gibi geldi. Grisholm'un bununla bir ilgisi olduğundan şüpheleniyorum. Yine de İlk Doğan Komutan'ın şakası daha kötü geri tepemezdi, çünkü bu bodur, iri yarı hayvanı sevimli buluyorum.

"Günün nasıl geçti Phoenix?" diye sordum.

Mekadom ağırlığını geniş metal ayaktan geniş metal ayağa ve geriye doğru kaydırıyor -çın, çın, çın- ve parlayan kırmızı gözleri bana bakıyor.

Isıya dayanıklı hauberk'imın zırh tokalarını açıyorum ve başımın üzerine çekiyorum. Metalik örgü giysiyi uzatarak bırakıyorum. Düşerken, Phoenix top namlusu şeklindeki kısa kolunu kaldırıyor. İçi boş uzantı vınıyor ve güçlü bir vakum zırhı kendine doğru çekerek yere düşmeden yakalıyor.

Siyah atletimi karnımın üzerine doğru düzeltirken, bu küçük ünitenin muhtemelen eskiden kanalizasyon emdiğini fark ediyorum; bu akşam yemeğimi getirdiğinde üzerinde durmak istemediğim bir düşünce.

Phoenix zırhı sabitlemek için pençeye benzeyen eliyle diğer uzun kolunu kullanır. Mekadom garip bir dönüş yapıyor çünkü havada durma modu artık çalışmıyor. Daha fazla çınlama sesiyle, fuayeyi ağır aksak geçerek zırhımı şeffaf bir kutuya yerleştiriyor. Kalın bot zırhı sterilize etmek için depolama ünitesini programlıyor. Koli kanalını kontrol etmeye giderken demir kafasını okşuyorum.

Çöp kutusu boş. Hawthorne'dan hayatta olup olmadığını bildiren bir şey yok.

Misafir odasından geçip çalışma odasının duvarındaki mesaj konsoluna gidiyorum ve hologram pad'ini çıkarıyorum. Normalde Halo Sarayı'nın idari kolu tarafından kullanılan modası geçmiş el cihazını kaldırarak pedi açıyorum. Taş Kaderli bir ikinci doğanın holografik formdaki otomatik sanal görüntüsü bir mesajla birlikte beliriyor: "5Z Sınıfı Mekanize Temizlik Ünitesi'ni onarmak için el kitabı ve alet talebiniz reddedildi. Bu görev için gerekli takma isim sınıflandırmasına sahip değilsiniz. Lütfen bir

Daha fazla yardım için Star-Fated veya Atom-Fated temsilcisine başvurun." Hologram göz kırıyor.

Hayal kırıklığı içinde homurdanıyorum. Elde taşınan hologram pedini kullanarak bir Yıldız'ın dairemi ziyaret etmesi için bir talep kaydedip gönderiyorum. Mesaj defterini bir kenara itiyorum. Buraya geldiğimden beri milyonuncu kez, takma isimle iletişimime getirilen kısıtlamalara sinirleniyorum.

Çömeliyorum. "Merak etme, Phee. Hover modunu yakında tamir edeceğim." Phoenix ayaklarını kaydırarak karşılık veriyor -üç hızlı *cınlama*- bana maginotların kuyruklarını sallayışını hatırlatıyor.

Doğrulup çalışma odasından çıkıyorum ve misafir odasının yanındaki dolambaçlı merdivenlere doğru yürüyorum. Merdivenleri tırmanırken, arkamdaki Phoenix'in beni takip etmeye çalışarak en alt basamağa defalarca çarptığını duyuyorum. Güçlü vakum kolunu açıyor ve aşağı doğru eğiyor. Hava akışını tersine çevirerek, itici bir sistem görevi gören bir rüzgar akımı üflüyor. Çömelmiş küçük robot neredeyse havalanarak ilk basamağa ulaşıyor. "Dur, Anka Kuşu," diye emrediyorum. Kıpırdamıyor. Hava sistemi kapanıyor.

Küçük yüzündeki ifade neredeyse kederli. Gözleri parlak kırmızı renkte parlıyor. Hidrojen güç hücrelerini şarj etmek için bir güç kaynağına bağlandığı portal ağzı, asgari insan benzeri ifadeyi göstermek için yukarı veya aşağı kıvrılabilir. Dikdörtgen açıklık kesin bir kaş çatma şeklinde. "Hemen döneceğim." Onunla bu şekilde konuştuğum için kendimi biraz aptal hissediyorum. Zekasının derecesini ya da gerçek duyguları olup olmadığını bilmiyorum ama yine de her ikisine de sahipmiş gibi davranıyorum.

Hızlı bir duş almak için koşarak yatak odama çıkıyorum. İşim bittiğinde üzerime bir bornoz sarıyorum ve banyonun bitişiğindeki giyinme dolabında bulunan holografik aynanın önünde duruyorum. Ayna, sağ tarafında holografik bir kategori listesiyle birlikte görüntümü yansıtıyor. Hava düğmesine dokunarak "Günlük Giyim "i seçiyorum. Aynadaki görüntüm şampanya rengi ipek bir bluz ve paçaları sivrilen kirli beyaz deri bir pantolon giymiş hale geliyor. Elimle bir hareket yaparak deriyi siliyorum. Pek de parlak olmayan ruh halime uygun bir şey istiyorum. Deri pantolonun yerini kiraz kırmızısı pamuklu bir tayt alıyor. Burnumu kırıstırıyorum ve kaydırmaya devam ediyorum.

Bana Halo Sarayı'nı gezdiren Taş Kaderli görevli, burada ikamet ederken Kılıç'ın ikinci doğan ordusuna ait hiçbir sembolü takmamam gerektiğini söyledi. Bunun yerine, Kılıç aristokrasisi gibi giyinmeliydim. Saray görevlisi bana, sanki burada yaşıyormuşum gibi davranmamı

söylemekle yetindi.

Ben ilk çocuğum ama söylemlerinde bunu ima ediyordu. Resmi kıyafetlerden plaj kıyafetlerine kadar sayısız durum için kıyafetlerim var, ancak kıyafet listelerimdeki her şey şık ve kadınsı ve zengin bir ilk doğan profiline uyuyor.

Özel dikim siyah yüksek belli pantolon nihayet gözüme çarpıyor. Pantolonun üzerinde durup, onunla eşleştirmek için farklı üstleri gözden geçiriyorum ve asimetrik yakalı, uzun kollu siyah bir üstte karar kılıyorum. Kıyafeti tamamlayan tüm uygun iç çamaşırları da sergileniyor. Onları sipariş ediyorum. Yaklaşık yedi dakika sonra kıyafet, soyunma dolabının içindeki hava tahrikli giysi taşıyıcı kanaldan geliyor. Ürünler ayrı giysi poşetlerinde paketleniyor ve ben giysileri daha sonra geri gönderene kadar giysi bölmelerinde düzgün bir şekilde saklanıyor.

Sipariş ettiğim siyah topuklu ayakkabıların bekleme süresi otuz dakika. Yalınayak ama giyinik, banyoya geri dönüyorum. Saçlarımı başımın dibinde düzgün bir düğüm haline getirirken, dairenin kapısı melodik tonlarda çalıyor.

"Bir ziyaretçiniz var," diyor boğucu bir erkek sesi dairenin hoparlör sisteminden. Phoenix'in ayaklarının ağır metalik çınlaması aşağıda ciddi bir şekilde başlar -çın, çın, çın, çın-

"Kim o?" Saçımı birkaç toka ile sabitleyerek soruyorum. "İkinci doğan Kinjin Yıldızı," diye yanıtlıyor taklit ses. Çın, çın, çın, çın, çın-

Son saç tellerini de düzelterip banyodan çıkıyorum ve merdivenlerden iniyorum. "Ön kapıyı aç," diye emrediyorum ve salondan aceleyle antreye geçiyorum. Dairenin kapısı açılıyor ve dışarıdaki genç kadın ayaklarının dibindeki Phoenix'e bakıyor. Mekadom gürültüyle bir o yana bir bu yana kayıyor.

Yıldız Kaderli kadın ben yaklaşırken bana bakıyor. "Emri okudum ama yanlış girildiğini düşündüm. Ev asistanı olarak 5Z Sınıfı Mekanize Sağlık Biriminiz mi var?" Kahverengi gözleri ölçülü bir neşeyle parlıyor. Elini limon rengi üniformasının dizine dayamış, hayranlıkla Phoenix'e doğru eğiliyor. Belindeki gümüş kemerde mıknaatıslı aletler var. Elinde gümüş bir çanta var.

Dudağım alaycı bir ifadeyle bükülürken, "Onlar yeni moda," diye cevap veriyorum. "Yakında herkesin bir tane olması gerekecek. Lütfen içeri gelin." Kenara çekilip içeri girmesine izin veriyorum. "Gerçi bu daha iyi günler görmüş. Hover modülü iki ayağında da çalışmıyor." Kapı arkasından kayarak kapandı.

"Çalışabileceğim bir yer var mı?" diye soruyor ve sanki küçük robotum üzerinde yapmak istediği tüm testleri zihnine not ediyormuş gibi görünüyor.

"Bu taraftan." Kolumu resmi yemek alanındaki uzun masaya doğru uzatıyorum. Phoenix bir köpek yavrusu gibi arkamdan geliyor. Kinjin'in ısrarıyla Phoenix'i yerden kaldırıp mermer masanın üzerine koyuyorum.

"Teşekkürler," diyor. "Bu küçük birimler ağırdır. Dış kısımları demir, iç kısımları ise kurşunla kaplı."

Elinin tersiyle alnını siliyor ve Phoenix'in karnından paslanmış bağlantı elemanlarını çıkarmak için çalışmaya başlıyor. O çalışırken ben de izliyorum, lehim aletlerini ve yedek kabloları çıkardığında sorular soruyorum. İşletim sisteminde güncellemeler yapıyor. Dakikalarca etrafi kurcaladıktan sonra Kinjin kararmış bir metal parça çıkarıyor.

"Bunun için yedek bir bileşenim yok," diye açıklıyor mahcup bir ifadeyle. "Kurşun sağlam ama iki yanındaki reseptör düğümleri kısa devre yapmış ve kartları yanmış." Kurşun parçalarını mermer masanın üzerine koyuyor. "Hover modu onlar olmadan çalışmaz. Yedek parça talep edebilirim ama bu birkaç hafta sürer çünkü yüksek öncelikli bir parça değil."

"Onları alabileceğim bir yer var mı?"

Gözleri tavana doğru dönüyor ve yanakları şişiyor. "Purity şehir merkezinde küçük bir tamir dükkânı var. Onlarda olabilir. İstersen sana koordinatları verebilirim." Başımı salladım. Phoenix'in demir muhafazasını kapatıyor ve emniyete alıyor. Aletlerini gümüş çantasına yeniden yerleştirirken, hasarlı kurşun parçalara uzanıyor.

"Bunlar bende kalabilir mi? Onları atölyedeki teknisyene gösterebilirim. Daha kolay olabilir," diye açıklıyorum ve o hayır diyemeden parçaları avuçlayıp yakındaki bir çekmeceye tıkıyorum.

"Elbette." Kinjin omuz silkiyor. Birlikte Phoenix'i masadan kaldırıyoruz. Sağlam robot, küçük kurşun parçalarını kaybettiği için daha az işlevsel görünmüyor. Kinjin aletlerini toplarken Phoenix paytak paytak yürüyüp vakum koluyla zemindeki tozu emiyor. İşini bitirdiğinde Kinjin, "Parçaları aldığım da seninle irtibata geçeceğim" diyor.

Başımı salladım. Birlikte fuayeye doğru yürüyoruz. Phoenix'ten ve süpürgenin gürültüsünden uzaklaştığımızda aklıma bir düşünce geliyor. "Acaba ..." Bundan sonra söyleyeceklerim konusunda incelikli olmak istiyorum. Şafak Kapıları direnişindeki bağlantım İlkdoğan Reykin Winterstrom'la ilgili. Bana ikinci doğan kardeşi Ransom'ı aradığını söyledi. Eğer bunu bir şekilde bulabilirsem

İkinci doğan Yıldız, bir dahaki sefere benden bir şey istediklerinde Reykin ve Şafak Kapıları ile takas edebileceğim bir şeyim olacaktı. "Kinjin, Ransom Star adında bir mühendis tanıyor musun?"

Yüzünde bir tanıma titreşimi beliriyor. "Bu alışılmadık bir isim," diye yanıtlıyor.

"Evet," diye kabul ediyorum, başka bir şey söylemiyorum.

"Tanıdık gelmiyor." Sanki bana bakmaktan korkuyormuş gibi gözlerini kaçırıyor.

"Eğer şans eseri o parçaları sizden daha önce bulabilirsem size haber veririm."

Kinjin bana bakmadan başını salladı. "Size iyi akşamlar dilerim."

"Sana da öyle." Kapı Yıldız'ın arkasından kapandı ve beni neden yalan söylediğini merak ediyorum.

Kinjin gittiğinde paniğe kapıldım. *İşe yarayacağından bile emin olmadığım bir pazarlık aracı için aldığım bu risk son derece aptalcaydı. Ransom Winterstrom'un adını ağzımdan kaçırdım, sanki böyle bir isim beni öldürtmeyecekmiş gibi! Sanki Reykin Winterstrom ve Şafak Kapıları ile olan bağlantım hayatımın en tehlikeli yönü değilmiş gibi. Her şey karmakarışık.* Ellerim titriyor. Onları yumruk yapıyorum.

Birdenbire bu daire çok küçük gelmeye başladı. Buradan kaçmam gerek. Kurşun parçalarını sakladığım çekmeceyi çekip açıyorum. Gidebilirim. Takma adımları kurşun parçalarla gizleyip kaçabilirdim ama nereye gidebilirdim ki? Swords'a geri dönmem - önce Gabriel'le konuşmadan olmaz. Kaderime geri döndüğüm an, kesilip biçilirim; tabii bu gizli bir şey değilse ve bunun için de bir plana ihtiyacım var.

Alnım terden ıslanıyor; nefes alışım düzensizleşiyor, kalbim kontrolden çıkıyor. Şiddetli bir panik yaşadığımı kendime itiraf etmek istemesem de, savaş travması öncesinde ve sırasında, hatta savaştan uzaklaştıktan çok sonra bile Kılıçlar arasında yaygın olan semptomları biliyorum. Kurşunu çekmeceye geri koyup kapatıyorum.

Misafir odasındaki holografik ekrana geçerek, semptomlarımı nefes nefese nöbetçi Atom-Fated doktoruna anlatıyorum. Chet'in gelmesini beklerken, beyaz keten geniş kanepeler ile balkona açılan cam kapılar arasında volta atıyorum. Uzaktaki uçurumun altından görünen deniz manzarası muhteşem ama endişelerimi yatıştırmaya yetmiyor. Balkonumun hemen altındaki resmi gül bahçesi de öyle.

Ön kapıdan gelen müzikli bip sesi beni daha da geriyor. Otomatik ses tıbbi drone'un geldiğini duyuruyor. Phoenix kapıya doğru ilerliyor ama ben mekadamı kolayca geçip kapıyı kendim açıyorum. Koridorda gümüş, mermi şeklinde bir tıbbi dron beni bekliyor. Takma adımı tarıyor. Yan tarafındaki bir bölme açılıyor ve ince kağıttan bir kare veriyor. Sözsüzce onu alıyorum. Dron uçup gidiyor. Çitayı dilimin üzerine koyup erimesine izin veriyorum. Kapıyı kapatarak ona yaslanıyorum ve hemen rahatlamaya başlıyorum. Panik hafif bir endişe hissine dönüşüyor ama chet beni halsiz ve uykulu hissettiriyor.

Salona geri dönüp yumuşak kanepeye oturuyorum. Omuzlarım öne doğru yuvarlanıyor. Oda biraz dönüyor. Yavaşça uzanıyorum, başımı kadifemsi bir yastığa koyuyorum ve ayaklarımı yukarı çekiyorum. Gözlerimi kapatarak hiçbir şey düşünmemeye çalışıyorum. Şafak Kapıları'nı değil. Savaşı değil. Çılgın ailemi değil. Grisholm adındaki velet değil. Ve özellikle de çoktan ölmüş olabileceğinden endişe ettiğim tek kişiyi. *Hawthorne*.

Çın, çın, çın, çın, çın-Phoenix'in hızla değişen adımları tam önümde yere çarpıyor. Gözlerimi açtığımda yüzümden birkaç santim ötede parlayan kırmızı ışıklarını görüyorum. Gece oldu. Sadece yan masadaki küçük bir lamba daireyi aydınlatıyor. Uyuyakalmış olmalıyım. Gözlerimi ovuşturuyorum ve başımı yastıktan kaldırıyorum. Birden tırnaklarım kafa derime batıyor ve beni saçlarımdan tutup yukarı çekiyor. Boynuma dolanan etli bir kol beni acımasızca boğuyor. Kol hareket ediyor. Boğazımdaki bir hançer derimi kesiyor.

Phoenix'in vakum kolu canlanıyor. Mekadom top namlusu şeklindeki uzvunu arkamdaki kişiye doğrultuyor. Saçlarım dönüyor ve ona doğru savruluyor. Vakum kolu uzuyor. Adamın eli boynumdan kurtuluyor, Phoenix'in güçlü emişi onu çekip alıyor. Arkamdan acı ve hüsrana homurtuları geliyor. Saldırgan bıçağını bırakıyor ve bıçak Phoenix'in kolunun içinde kayboluyor. Bir kapak, silahı robotun üst sırtındaki yuvarlak bir hazneden dışarı üflüyor ve bıçak duvara saplanıyor.

Phoenix'in uzatılmış vakum kolu saldırganın bileğine kilitleniyor ve iri adamın ön kolunu yuvarlak metal açıklığa doğru çekiyor. Phoenix'in vakum kolu geri çekiliyor ve adamı ileri doğru sarsıyor. Beni bıraktı.

Vakum şaftı kısalmaya devam ederken kolu dizlerinin üzerine düşüyor ve Phoenix'in ayaklarına doğru kayıyor. Kemiklerin çıtırtısı Phoenix'in yüksek sesli uğultusundan zar zor fark edilebiliyor.

Adam çırpınır ama faydası yoktur. Grotesk bir hareketle ön kolu ikiye katlanır ve vakumun içinde kaybolur. Adamın karanlık maskesinin arkasından korkunç çığlıklar yükseliyor. Güçlü emiş suikastçinin kolunu yerinden çıkarırken, serbest kalan elini Phoenix'in metal uzvuna güçsüzce vuruyor ve acı içinde bağırıyor.

Bir gölge çevresel görüşümü kesiyor ve kafama gelen bir fusionmag darbesinden kaçınmak için tam zamanında minderden kalkıyorum. Darbe yerdeki adama isabet ediyor ve beyni Phoenix'in demir bağlantı elemanlarının üzerinde patlıyor. Kanın çoğu sıcakta buharlaşıyor.

Phoenix'in yanında yere iniyorum ve bir sonraki fusionmag atışı için hazırlanıyorum, ancak Phoenix kol topunu tersine çeviriyor, parçalanmış uzuv parçalarını ikinci saldırgana püskürterek fusionmag'i elinden düşürüyor.

İkinci suikastçi silahını almak için çabalarken, ben duvara dalıp bıçağı duvardan çıkarıyorum. İkinci saldırgan fusionmag'i bana doğrultmak için ayağa kalktığı anda, dönerek silahı fırlatıyorum. Bıçak adam elmasına saplanıyor ve geriye doğru savruluyor. Halının üzerine düşerken silahı bana doğru sekti. Kanepenin yanına yuvarlanıyorum. Yerde seğiriyor, ölürken boğazından kan fişkırıyor.

Dizlerimin üzerinde, yere düşen silaha uzanıyorum. Gözlerimin önünde bir darbe daha yanıp sönüyor ve kafamdan fırlayacakmış gibi hissederek irkiliyorum ama Phoenix'in güçlü vücudu önümde kıpırdıyor. Darbe mekadamla birleşiyor ve cızırtılı bir ses çıkararak hızla sönüyor, muhtemelen Phoenix bu odadaki en kötü füzyon enerjisi iletkeni olan kurşunla kaplı olduğu için. Küçük robot ayaklarını yere vuruyor, kızılötesi gözleri balkon kapısının yanında duran üçüncü bir davetsiz misafire dik dik bakıyor.

Elim düşen fusionmag'in kabzasına dolanıyor. Silahı kaldırıp bir el ateş ediyorum. Parlayan darbe üçüncü adamı omzundan vuruyor. Onu canlı istiyorum. Yana doğru savruluyor. Yaralanan adam dönüp balkon korkuluklarının üzerinden kaçıyor.

Ayağa kalktım, korkuluklara doğru koşuyorum. Korkuluğa ulaşınca, kenarından bakıyorum. Bir kat altımda, üçüncü suikastçi omzundan geriye kalanları tutarak tökezleyerek uzaklaşıyor ve gül bahçesindeki çitin arkasında kayboluyor.

Ayrılırken kullandığı, balkonun parmaklıklarına sabitlenmiş misinayı kavriyorum. Bir elimle fusionmag'i tutarken, ipi ön koluma doluyorum ve bariyerin üzerinden geçiyorum. Misina elastik gibi esneyerek beni en az darbeyeyle yere indiriyor. Ondan kurtulup, kaçan adama doğru koşuyorum.

Resmi bahçenin sonunda beni tuzlu hava ve çarpan dalgaların sesi karşılıyor. Okyanus ileride, tehlikeli bir uçurumun dibinde. Sahile inen merdiven başka bir yönde. Burası çıkmaz sokak. Karanlıkta bir hareket görerek ilerliyorum. Suikastçı uçurumun kenarına doğru koşuyor. Onu buradan öldürmeyi düşünüyorum, ama o zaman onu sorgulayamayacağım, bu yüzden yavaşlamasını bekleyerek olabildiğince hızlı koşuyorum. Onun yerine, uçurumun kenarına ulaşıyor ve atlıyor.

"Roselle!" diye hırlıyor sert bir ses arkamdan. Güçlü bir kol bacaklarımı yakalıyor. Öne doğru düşüyorum, çimenli araziye sertçe çarpıyorum. Neredeyse uçurumun eşiğine kadar kayıyoruz. Üstümdeki adam beni ters çeviriyor, ay ışığında bana bakıyor ve ben de neredeyse her gece rüyalarımı işgal eden Yıldız Kaderli askere bakıyorum.

"Reykin," diye fısıldıyorum, afallamış bir halde. "Burada ne işin var?"

Bölüm 3

Gece Yarısı Yıldızı

Reykin beni bırakıp ayağa kalktı.

Uçurumun kenarına gidip aşağıya bakıyor. Ben de ona katılıyorum. Aşağıda, okyanus dalgaları pürüzlü kayaların üzerine çarpıyor. Karanlıkta, suikastçının hayatta kalıp kalmadığını görmek imkansız.

Reykin'in temiz traşlı çenesi öfkeyle geriliyor. Elini gür, siyah saçlarında gezdirip tekrar düzeltiyor. "Onu takip edecek miydin?" diye soruyor. Ona öylece bakıyorum. Yıldızların Kaderi'ndeki evinden ayrılıp paslı bir yük gemisiyle uzaklaştığımdan beri onu görmemiştim. Hatırladığım kadar yakışıklı; tüm sert açılar ve vahşi bir yoğunluk. "Öyle miydin?" diye soruyor, kollarımın üst kısmına yapışarak.

Ellerine vurup uzaklaştırıyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

"Varlığımızı onun acımasız ailesinden koruyorum." Uzaklaşıyor ve çimlerdeki çiğli izlerimizi karıştırarak izlerimizi kapatıyor.

"Burada olduğumu nereden bildin?"

"Mekadomunu hackledim."

"Sen ne-nasıl?"

"Kinjin 5Z Sınıfına bir program yükledi. Ben de oradan devraldım."

"Yani beni uyandırdın mı?"

"Rica ederim," diye cevap veriyor öfkeyle, çenemi kavrayıp sertçe çevirerek ona bakmamı sağlıyor. "Bir daha asla kardeşimin adını anma. Hiç kimseye! Anladın mı?"

Suçluluk duygusu bir an tereddüt etmeme neden oluyor, sonra elini kendi elimle itiyorum. "Sadece senin için onu bulmaya çalışıyordum," diye kaşlarımı çatarak cevap veriyorum.

"Yapma," diye emrediyor. İnanılmaz derecede parlak akuamarin gözleri ay ışığında bile seçilebiliyor. Daha yakına eğiliyor. "Yaralısın," diyor, sesi yumuşamış. Boğazıma uzanıyor.

Elini tekrar itiyorum. Parmak uçlarım boynuma gidiyor, yaramı inceliyor. Suikastçının bıçağı beni kesti. "Önemli bir şey değil. Bir sıyrık."

Reykin mekadamumu hacklemeseydi muhtemelen büyük bir delik olacaktı. Reykin eğiliyor. Kokusu beklemediğim bir şeyi tetikliyor, bir güvenlik hissi. Bir keresinde beni hayatımın en kötü dayacağından kurtarmıştı ve şimdi onun yanına sokulup beni rahatlatmasını istiyorum.

Ki bu kafa karıştırıcı. Ben kendi başımın çaresine bakarım. "Bir bakayım," diyor Reykin.

"Hayır," diye cevap veriyorum, bir adım geri çekilerek.

"Neden olmasın?" diye soruyor huysuzca. Tipik bir ilk çocuk, kendi istediğini elde etmeye alışkın.

"Çünkü sen korkunç bir doktorsun. Bunu kanıtlamak için avucumda hâlâ bir yıldız var." Sağ avucumu ona doğru itiyorum. Elimi avucunun içine alıyor ve başparmağını küçük, kabarık yıldız izinin üzerine sürüyor - ilk tanıştığımız savaş alanında fusionblade kabzasının aile armasını elime kazımasından kalan bir iz. Bu hareket açıkça şefkatli. Kayan yıldız lakabı aramızda altın bir parıltı yaratıyor. "Halo Sarayı'na keşfedilmeden nasıl girdin?" diye sordum. İsyanın bir parçası, gizli bir Şafak Kapısı subayı olan Reykin, gerçekte hangi tarafta olduğunu öğrenirlerse Fates Cumhuriyeti hükümeti tarafından iç organlarının çıkarılması riskiyle karşı karşıya. Ama önce ne bildiğini öğrenmek için ona işkence edecekler ve o da çok şey biliyor.

"Ben misafirim," diye cevap veriyor Reykin, elimi aniden bırakarak. Arkasını dönüp resmi bahçeye doğru yöneliyor. Geniş sırtında sadece bir atlet var ve üzerinde pijama sayılabilecek gri bir pantolon var. Ayakları çıplak.

"Kimin misafiri?" Onu takip ederek ağzımdan kaçardım. "Grisholm'un misafiri."

"Grisholm?" Tısladım. "Onu nereden tanıyorsun?"

"Dairenize geri dönün. Gece baykuşu botlarını burada devre dışı bıraktım ama bu uzun süre fark edilmeyecek." Gerçek gibi görünen bir baykuşun kıpırdamadan kabuğuna tutunduğu bir ağacı işaret ediyor. "Şanslıyız ki Grisholm sarayın kendi bölgesinde maginotların dolaşmasına izin vermiyor."

"Maginotları yok mu?"

"Hayır, otomatik kurt köpekleri gece geç saatlerde gelen kadın misafirlerini öldürme eğilimindeydi, bu yüzden onları yasakladı. Bu gece dairene zorla girildiğini Iono güvenliğine bildirmeni istiyorum. Onlara benden hiç bahsetme."

"Grisholm'u nereden tanıyorsun?" Şaşırmaktan ya da planlarının dışında tutulmaktan hoşlanmıyorum, özellikle de bu plan beni "varlık" olarak içeriyorsa.

Bahçedeki çitlerin etrafından dolanarak yürümeye devam ediyor. "Şimdi açıklama yapmanın sırası değil."

Haklı olduğunu biliyorum ama bir şeyi bilmem gerekiyor. "Maginot'a yüklediğim program," diye soruyorum nefes nefese, onu takip ederek, "işe yaradı mı?"

Reykin duraklıyor ve bana bakıyor. "Elbette işe yaradı. Her gün üçüncü doğanları kurtarıyoruz." Bir korku patlaması ve belki de rahatlama, karnımı buza çeviriyor ve dizlerimi zayıflatıyor. Fark etmemiş gibi görünüyor. "Tetikte olun. O suikastçılar seni chet sipariş ettiğin için bulmuş olabilirler. Belki de nereye teslim edildiğini gördüler ve sana kadar takip ettiler. Ya da annenin burada kendi casusları vardır. Her iki durumda da Halo Sarayı'ndaki Atomları hiçbir şey için kullanma. Onlara güvenmiyorum. Daha fazla Chet'e ihtiyacın olursa, bana söyle. Senin için getiririm." Dönüyor ve tekrar uzaklaşıyor.

Bu sefer onu takip etmiyorum. Bugünkü zayıflığımdan duyduğum utanç yanaklarımı yakıyor. Chets kullanmadan korkumu kontrol edebilmeliydim. Ellerimi dizlerimin üzerine koyup birkaç derin nefes alarak göğüs kafesime çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Reykin'in gidişiyle endişem yavaş yavaş azalıyor. Doğruluyorum, içeri girmenin yolunu buluyorum ve bulduğum ilk muhafıza odamda gerçekleşen korkunç cinayeti haber veriyorum.

Fusionmag'i teslim ediyorum. İki Iono muhafızı beni Halo Sarayı'nın yeraltı güvenlik katına götürüyor. Yeraltındaki sorgu odası, yere sabitlenmiş metalik bir masa ve birkaç sert sandalye dışında her şeyden yoksun, steril olduğu kadar boş. Parlak ışıklar tavandan aşağıya doğru parlıyor ve bir casus olarak açığa çıkma korkumu arttırıyor. Her ikisi de kadın olan iki gardiyan, hayatıma yönelik cinayet girişimini rapor ettiğimde şüpheli ifadelerle beni dinliyorlar. Bana çok az soru sorduktan sonra araştırmak için ayrılıyorlar. Kapı arkalarından kapanıyor. Kapıyı test ediyorum. Kilitliydi. Odaya hapsedildim. Metal sandalyeye dönüp oturuyorum. Burası serin. Kargaşa sırasında ayakkabı giymeyi ihmal ettiğimi fark ediyorum. Ayaklarım çimen lekesi içinde. Küçük bir sorgu odasında tek başıma, kirli ayak parmaklarıma bakıyorum.

Saatler sonra, kapı açılıp bir Exo subayı içeri girdiğinde neredeyse aynı pozisyondayım, küçük masada oturuyorum. Muhtemelen otuzlu yaşlarının başında, fit, sol elinin arkasında altın renginde parlayan ilk doğan kılıcı var.

"Roselle St. Sismode," diyor ve karşımdaki metal sandalyeyi çekip oturuyor.

"Ben Roselle Sword," diye cevap verdim.

"Sadece Roselle'e ne dersin?" diye soruyor küçük bir gülümsemeyle. "Ben Vaughna Jenns. Bu soruşturmadan ben sorumluyum." Önündeki masaya kahve gibi kokan metalik bir fincan koyuyor ve bana doğru itiyor. "Susadın mı?"

Öyleyim ama o bir kılıç. Annem ve kardeşim için çalışıyor olabilir. "Hayır. Teşekkür ederim." Ona kibarca gülümsedim.

"Endişeleniyorsan önce bir yudum alabilirim." Sandalyesinde arkasına yaslanır.

Ne demek istediğini bilmiyormuş gibi davranıyorum. "Denize atlayan adamın yerini tespit ettin mi?"

"Dairenizden iki ceset çıkardık, ancak üçüncüsüne gelince, o kaçmış gibi görünüyor."

Kollarımı kavuşturdum, keşke katili uçurumdan aşağıya kadar takip etseydim diye düşündüm. Saldırı emrini kardeşimin verip vermediğinden emin olamamak içimde yoğun bir korku uyandırıyor. Eğer Gabriel'in emriyle olmadıysa, o zaman ailemle olan güç mücadelesinden daha fazla endişelenmem gerekiyor. Şafak Kapıları'na ihanet ettim. Malcolm Burton'ın Halo Sarayı'ndaki pozisyonunu gasp ederek Grisholm'un düşmanı oldum. İkinci doğmuş bir asker olarak Kaderim adına intikama yol açabilecek şeyler yaptım. Ayrıca Salloway Mühimmat Konglomerası'nda yüksek profilli bir figürüm. "Hangi Kader'den geliyorlardı?"

"Bilmiyoruz. Takma adları kaldırıldı."

"Cesetleri görmeme izin verin. Belki maskeleri olmadan onları tanıyabilirim." Bana uyuyor ve takma adının holografik ekranlarını kullanarak dairemdeki cesetleri gösteriyor. İkisi de genç -benim yaşında ya da daha genç. İki adamı da tanıyamıyorum ve hayal kırıklığı içinde nefes veriyorum. "Tanıdık değiller."

İlk doğan Jenns görüntüleri söndürür. "Birinin seni öldürmek istemesi için bir neden düşünebiliyor musun?" diye soruyor.

"Savaşta'yız. Ben bir kılıcı'm."

"Halo Sarayı'ndasınız. Erdem -ya da varisi- senden daha iyi bir hedef olurdu."

"Üçüncü suikastçı'yı bulun ve cevaplarımızı alalım," diye cevap veriyorum.

Dudaklarını büzüyor. Belki de benden bir tür teori bekliyordur? Annemi ya da kardeşimi ölümümü planlamakla suçlarsam vatana ihanetten hüküm giyebileceğimi biliyor olmalı. Ben ikinci doğanım. İlk doğanlara karşı asılsız iddialarda bulunmaya ya da ifadeler vermeye hakkım yok - özellikle de Kılıç'a karşı.

İç çekiyor. Sol elini kaldırarak altın holografik kılıcının ışığına dokunuyor. Takma isim holografik bir ekran açıyor ve saatler önce Iono memurlarına verdiğim ifadeyi geri getiriyor. "Hikâyeniz şöyle. Üç adam seni öldürmek için dairene girdi. Sen ikisini öldürdün-"

"Hayır, ilkinin ikincisi vurdu. İkincisini ise ilkinin bıçağıyla boynundan bıçakladım."

"Çok doğru. Ve üçüncüsü, sen . . ."

"Omzundan vurulmuş."

"Silahı nereden aldın?"

"İkinci suikastçı onu bıçakladığımda düşürdü."

"İlkinin bıçağıyla mı?" diye soruyor. Başımı sallıyorum. "Ve üçüncüyü vurabildin ..."

"Omuzda," diyoruz hep bir ağızdan.

"Bu büyük bir başarı," diyor İlk Doğan Jenns. "Üç karşı bir ve boynunuzdaki küçük bir kesik dışında zarar görmediniz, öyle mi?"

"Mekadomum yardım etti."

Şüpheyle homurdanıyor. Arkasındaki kapı açılır. Dune içeri girerek küçük odayı küçücük hissettirir. İlk doğan Jenns ayağa fırlar ve neredeyse kahveyi dökecektir. "Komutan Kodaline."

"İlk doğan." Dune hafifçe başını sallayarak onu onaylar. "Sorgulama bu akşam için sona erdi. Başka bir şeyiniz varsa bana iletin." Bana döndü. Hareket etmiyorum. Korku ve bağlılık dingin maskemin hemen arkasında geziniyor.

"Evet. Elbette," diye onaylıyor İlk Doğan Jenns. Belli ki gözünü korkutmuş, ama tahmin etmem gerekirse, konumundan çok onun varlığından -içindeki ham güçten- korkuyor.

"Roselle, lütfen bana katıl," diye emretti Dune.

Saatlerdir hareket etmediğim için ağrıyan sandalyemden kalkıyorum ve onunla birlikte odadan çıkıyorum. Güvenlik katının yavan koridorlarında yan yana yürüyoruz. Dune bana bir asansör gösteriyor. Diğerlerinin aksine, duvarları camdan yapılmış. Bizi altın varakla yaldızlanmış bir şaftın içinde yukarı çıkarıyor. Havayı daha ince hissediyorum, ama daha çok tüm hayatımı onunla geçirmenin garipliğinden, sadece bir yıldan fazla bir süredir ayrı tutulduğumdan, bir asker olarak karşılaştığım tüm yıkıcı olayları ona anlatamadığımdan. Görünmez bir duvar bizi ayırıyor. O hayatım boyunca tanıdığım bir yabancı, bir casus. Aramızda neyin gerçek olup neyin olmadığını bilmiyorum. Duyguların bir karışımını hissediyorum- umut, çaresizlik, korku, ihanet ve umutsuzluk. Hepsini kontrol etmekte zorlanıyorum.

Etkilenmediğim yanılışmasını vermek için sıradan olana odaklanıyorum. Saçları sıkı bir düğümle arkaya toplanmış, bu da onu otuz dokuz yaşından daha genç gösteriyor. Bugün erken saatlerde Exo üniforması giyiyordu; Kılıç Sarayı'nda akıl hocam olarak giydiği Iono üniformasından bir terfi. Artık resmi kıyafetleri Kılıç aristokrasisine ait. Şıklık konusunda babam Kennet'e rakip olabilir.

Yüzümdeki şaşkın ifadeyi fark etti. "Uzaklaştırıldığımda muazzam bir sıkıcı tarafından düzenlenen bir İkinci Doğan Ön Yargılama etkinliğindeydim."

"Güzel görünüyorsun." Kahramana tapınmamın ses tonumdan anlaşılmamasını umarak bakışlarımı ondan kaçırıyorum. "O sıkıcı kimdi?"

"İlk doğan Harkness Ambersol," diye yanıtıyor. "Onunla tanıştınız mı? Hatırlamıyorum."

"Hayır, ama adını duymuştum." Eğer Harkness Kılıç Sarayı'na gittiye bile beni onunla tanıştırmadı. O ilk çocuk, ben ise ikinci çocuğum. Bu nedenle Kılıç Malikanesi'ndeki sosyal toplantıların çoğundan uzak tutuldum. "Harkness, Gabriel ya da benim bu onura erişemememiz durumunda Kılıç pozisyonu için sıradaki kişi değil mi?"

"Öyle. Arkadaşın da oradaydı. Bana seni sordu." "Hangi arkadaş? O kadar çok arkadaşım var ki," diye yalan söylüyorum. İki tane var- Hawthorne ve

Clifton. Belki Reykin. Belki hiçbiri. Karar veremiyorum. Hepsinin ipleri var.

"Exo Salloway. Seni özlediğini söylememi istedi."

"Clifton sana bunu söylerken odadaki en güzel Elmas Kaderli yıldızın kolunu mu tutuyordu?" Yakışıklı Exo Kılıcı'nı film yıldızı yakışıklılığıyla hayal ederek ironik bir şekilde gülümsüyorum.

"Bu akşam oldukça yalnızdı ve mesajını iletmem konusunda

kararlıydı." Dune'un cevabına kesin bir kaş çatma eşlik ediyor. Bir yıl önce,
ben

akıl hocamın onaylamadığına dair en ufak bir belirti karşısında yıkılırdım. Şimdi biraz sinirlendiğimi fark edince şaşırırdım. Clifton benim için karşılığını ödeyemeyeceğim kadar çok şey yaptı.

"Ben de onu özlüyorum," diye cevap veriyorum, Dune'un tepkisini görmek istiyorum. Kaşları daha da çatılıyor.

Şeffaf asansör aniden opak şafttan çıkar ve açık havada Saray'ın geri kalanının üzerinde duran altın hale şeklindeki taca doğru ilerler. Gece gökyüzü parlayan yıldızlarla ışıltı ışıltı. Birkaç dakika boyunca düşünebildiğim tek şey Safılık şehrinin geceleri ne kadar güzel bir şekilde çöktüğü. Yerden çok yükseklerde asılı duran gökdelenlerden, gözlerimin önünde spiral çizerek şekil değiştiren gökdelenlere kadar, şehir zengin bir savurganlıkla parlıyor.

Asansör Halo Sarayı'nın altın halkasına giriyor ve manzara kesiliyor. Kapılar açıldığında muhteşem bir fuayeye giriyoruz. Büyük bir merdiven altın korkuluklarla kaplı bir asma kata tırmanıyor. Ondan fazla askeri sınıf ölüm dronu bu lüks odanın etrafında geziniyor. Gıcır gıcır gri üniformalı birkaç Iono muhafızı fuayede eşit aralıklarla heykel gibi duruyor. "Bu merdiven Fabian ve Adora'nın özel konutuna çıkıyor," diyor Dune, Erdem ve karısına atıfta bulunarak. Yukarı bakıyorum. Siyah üniformalı Exo muhafızları asma katın kavisli duvarları boyunca aralıklarla duruyor. Hepsinde füzyon tüfekleri var. Dune ziyaret için takma adımı temizlemiş olmalı, çünkü varlığımız tartışmasız devam ediyor.

Altın sütunlar her iki katta da yaldızlı arşitravları desteklemektedir. Sütunların arasında, asma katın sahanlık duvarında Fazilet'in ve yüce eşinin portreleri asılı. Adora'nın harikulade ve soğuk yeşil gözleri Dune ve bana zümrüt buzundan bir bakış fırlatıyor. Uzun sarı saçları portrenin görsel ekranında nazikçe hareket ediyor, saf altından bir halkadan oluşan haleli tacı tarafından yerinde tutuluyor. İki kraliyet figürü arasındaki fark onları dünyalar kadar ayrı kılıyor. Fabian'ın karanlık olduğu yerde, Adora aydınlıktır. Ağzı acımasızdır. Onunki esnek. Yüzü sert köşeli. Onunki yuvarlak bir yumuşaklık.

Dune ve ben zarif merdiveni tırmanmıyoruz. Bunun yerine dönüp bitişikteki koridora yöneliyoruz, fuayeden çıkana kadar gölgelerimiz hükümdarlarımızın her daim dikkatli bakışları altında uzayıp gidiyor.

Dune'un yürüyüşü nazik, kuyruğu kafesinin sınırlarını okşayan bir panterin adımları gibi. Beni özel dairesine götürüyor. Salonunun güzelliği beni etkiliyor, her şey erkeksi ve yüksek teknoloji ürünü. I

geniş arazinin ötesindeki şehrin tanrısal manzarasına sahip kemerli bir cam duvara yaklaşın. Dünya bu yükseklikten neredeyse anlam kazanıyor.

"Gizlilik modu," diyor Dune.

Kalın çelik panjurlar duvarın üzerine kapanarak dış dünyayla bağlantımı keserken hayal kırıklığı içinde ofluyorum. Kapılar kapanıyor ve kilitleniyor. Yüksek yoğunluklu bir frekans patlıyor ve artık duyamayacağım kadar yükseliyor.

Dune, lüks bir tungsten ve siyah kadife kanepenin yanında duruyor. Aynı parlak metal ve mat kumaştan büyük sandalyeler ona bakıyor. Birine doğru işaret ediyor. Yerleşiyorum ve kıyaslandığımda kendimi küçük hissediyorum. Aramızdaki alçak masanın üzerindeki cam kaseden gümüş bir küreyi kaldırıp avucunun içinde tutuyor. Küre havalanıyor ve havada asılı duruyor. Cihazdan ışık fışkırıyor, etrafımızda yanardöner bir baloncığa dönüşen örümcek bacaklarıyla parlıyor.

Küre yavaşça kasenin içine iner. Hâlâ ışık yayan diğer kürelerin arasına yerleşir. "Güvendeyiz," diyor Dune. "Özgürce konuşabilirsiniz. Takma adlarımızın vericileri bile fısıltı küresini geçemez."

"Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim Komutan Kodaline," diye mırıldanıyorum.

"Bana teşekkür etmene ya da 'Komutan' demene gerek yok. Ben artık senin akıl hocan değilim. İkimiz de biliyoruz ki ben ne ilk doğanım ne de ikinci doğanım."

"Sana ne diyeyim?"

"Dune."

"Bu senin gerçek adın mı?" Kendi sesimdeki incinmişliği duyunca şaşırdım.

"Evet."

Bir zamanlar bu adam hakkında bilinmesi gereken her şeyi bildiğimi sanıyordum ama çok az şey biliyormuşum. "Soyadın Kodaline değil. Leon."

"Kardeşim Daltrey ile tanıştın."

"İnsan Daltrey Leon *ile* gerçekten *tanışıyor* mu, yoksa o daha çok başınıza *gelen* bir şey gibi mi? Bir zeplin kazası gibi. Flannigan ve benim Census'tan çaldığımız takma adları ona götürdüm. Onları kabul etti ve sonra bana Şafak Kapıları için Kılıç endüstriyel sistemlerine sızılmaktan başka seçenek bırakmadı."

"Onunla ilgili bir yolu var. Potansiyelinizi görüyor."

"Daltrey senin ilk doğan *gerçek* kardeşin, değil mi?" Ben sordum. Dune, Şafak Kapıları'nın liderine benziyor.

"Öyle. Kendall adında bir ablam vardı ama geçişinden kısa bir süre

sonra çalıştığı şehirdeki ilk doğanlardan biri tarafından öldürüldü."
"Özür dilerim."

"Ben de öyle."

"Görev yeri neresiydi?"

"Erdemlerin Kaderi'nde. Parlak bir zekası vardı. Enerji mühendisi olmak için eğitim alıyordu."

"Ne oldu?"

"Babası bölgenin enerji ihalelerini kontrol eden bir adam tarafından tecavüze uğradı. Adamın ilk çocuğuna hamile kaldı. Adam kimsenin bilmesini istemediği için onu boğarak öldürdü."

Şok olmalıydım ama olmadım. "Cezalandırıldı mı?" diye sordum. Genellikle sadece ikinci doğanlar, ilk doğanlar tarafından kendilerine karşı işlenen herhangi bir suçun, özellikle de tecavüz suçunun sonuçlarına katlanırlar.

"Nüfus sayımıyla değil. Yıldızların Kaderi'ne para cezası ödedi ve onlar da onu git."

Dune'un gözlerindeki yoğunluğu görünce ürperiyorum. O acıyı kendi Arkadaş. Bunu hep hissettim ama nedenini bilmiyordum. "Onun intikamını aldın." Bu bir soru değil. Sabırlı ve kesin, karanlık ve güçlü.

"Kız kardeşimin katiline işkence ettim ve sonra çürüyen cesedini Lenity'deki ailesinin malikanesinin önünde bir ağacın gövdesine bağladım." Acı Dune'un sadece arkadaşı değil, sevgilisidir de.

"Kaderi Erdem miydi?" Lenity buradan çok uzak olmayan zengin bir bölge. "Yıldız Kaderliydi ama Erdemler içinde yaşıyordu."

"Yeterli miydi?" Bir asker olarak, pasifliğin ataleti bir kez kırıldığında, şiddet çizgisini geçmenin kendi ivmesi olduğunu biliyorum. İntikamın bir efendisi yoktur. O bir efendidir.

"Onun ölümü asla yeterli olmayacak. İlk doğanların çok az ya da hiç tepki görmeden zulüm yapmasına izin veren, bizi köleleştiren bu Cumhuriyet sona erecek." Kafesteki hayvan bakışı geri dönmüş, yüz hatlarını karartıyor. Bu sinir bozucu. Dune genellikle çok dikkatli, çok kontrollüdür. Benimle daha önce hiç böyle konuşmamıştı, sanki onun akranıymışım gibi.

"Ona olanlar senin suçun değil," diyorum sessizce.

"Öyle değil mi?" Ses tonu sert. "İkinci doğan arkadaşını da benzer bir vahşetten kurtardın."

"Aynı şey değildi. Şanslıydım."

"Şans mıydı yoksa cesur davranıp sonuçlarına rağmen harekete geçmeye cesaret etmeniz mi?"

"Bilmiyorum."

"Ben de öyle." Uzun kanepenin arkasında, fısıltı küresinin sınırları içinde adım atıyor.

Kendimi ona gitmekten alıkoymak için sandalyenin kolunu tutuyorum. O bunu istemez. Boğazımı temizliyorum. "Ailenin en büyüğü Daltrey, sonra Kendall, sonra da Walther mı? Bu da seni teknik olarak dördüncü, kız kardeşin öldüğüne göre de üçüncü çocuk yapıyor."

"Walther benden büyük, ama sadece birkaç dakika. Biz çift yumurta ikiziyiz." İkizler nadirdir. İkinci bir hamilelik ikizlerle sonuçlanırsa, fetüslerden biri sonlandırılır ve hassas bir şekilde alınır ya da diğeri tarafından emilmeye bırakılır. İlk hamilelikte ebeveynler ikizlerin ikisini de doğurmayı seçebilir, ancak birinin ikinci kez doğması ve sonunda Geçiş Dönemi'nde devlete verilmesi gerekir.

Gün. "Walther nasıl ikinci doğan bir Kılıç oldu?"

"Walther ve ben doğduğumuzdan beri bir sırdık. Nüfus sayımı ikimizi de, annemizi de hamileliğimizi sakladığı için idam ederdi ama ailem zengindi ve bizi hayatta tutmak için fedakârlık yaptı." Ailesi varlıklı olmaktan çok daha fazlasıydı. Leonlar Yıldızların Kaderi'ndeki İkinci Aile'dir. Yıldızlar'daki mevcut Birinci Aile'nin varisleri olan Vukeler unvanı alamazsa "Yıldız" unvanını miras alacaklardı. Başka bir deyişle, eğer ölürlerse. Eğer Aksel Vuke ve iki çocuğu ölürse, Daltrey Yıldız olarak onun Kaderini yönetir.

"Ne tür fedakârlıklar?" Ben soruyorum.

"Kılıçların Kaderi'ndeki bazı ilk doğanlar, ikinci doğan yasalarını özellikle acımasız buluyor. İkinci doğan Kılıçlar sadece ailelerinden koparılmakla kalmıyor, genellikle savaşta katlediliyor ya da asker olarak yetiştirilmenin aşırı zorlukları nedeniyle ölüyorlar. Bazı ilk doğan Kılıçlar kendi çocuklarını bu tür bir vahşete kurban etmek istemiyorlar."

"Ama ... başka seçenekleri yok. Yasa, Kader'e karşı görevlerini yerine getirmeleri için ikinci bir çocuk sahibi olmalarını gerektiriyor. Eğer yapmazlarsa, her şeylerini kaybederler."

"Walther'in durumunda," diye açıklıyor Dune, "evlat edinen Kılıç annesi hamileymiş gibi davranmış. Annem bizi doğurduğunda, ailem Kılıç Kaderli doğumları canlı göstermesi için bir doktora para ödedi. Doktor, bana ve Walther'a kılıç lakapları sağlamak için gerekli tüm DNA taramalarını sahte olarak yaptı. Walther'i evlat edinen aile, başka bir çocuk sahibi olmak ve ondan vazgeçmek zorunda kalmamak için onu ikinci oğulları olarak kabul etti. Karşılığında, Walther'in ikinci doğan bir Kılıç askeri olarak kazancını alacaklar ve Kılıç hiyerarşisindeki konumlarını koruyacaklar. Burada sevgi yok. Walther bir amaç için bir araç."

"Yıldız Kaderli aileniz tüm bunları bir sır olarak saklamayı nasıl başardı?"

"Walther'i evlat edinen aile onu bebekken evlerine aldı ve yetiştirmesi için bir akıl hocasına verdi. Onlarla birlikte evlerinde yaşadı. Çok küçük bir çocukken Sword ailesinin birkaç toplantısına götürüldü, ancak savaş sanatında eğitim alacak yaşa geldiğinde, anlaşmaları gereği Yıldızlara, gerçek ailemin yanına geri gönderildi. İkiz kardeşimle yeniden bir araya gelip babam ve Daltrey ile eğitime başladığımda beş yaşındaydık. Bir insanın kim ya da ne olması gerektiğine karar veren Kaderlerin ya da yasaların olmadığı zamanlardan kalma uzun bir savaşçı soyundan geliyoruz. Bizim hatamız Kendall'ı da eğitmemek oldu."

"Her zaman senin ilk doğan olduğuna inandım."

"Ben Walther'den daha şanslıydım. Beni evlat edinen aile çocuk sahibi olamadı. Yıllarca denediler ve başaramadılar. Kodalinler kılıç aristokrasisidir. İlk çocuklarını doğuramazlarsa unvanlarını ve servetlerini kaybederlerdi. Bir çocuk için çaresizdiler. Evlat edinen annem Corrine ve evlat edinen babam Quinton, ortaya çıkması halinde idam edileceklerini bile bile yasadışı evlat edinme konusunda çok hevesliydi. Beni kendi çocuklarıymışım gibi seviyorlar. Star ailesinin evindeyken beni özlediler. Ziyaret talep ettiler. İki Kader'de de zaman geçirdim. Sonra aynı şekilde bir çocuk daha evlat edindiler; Surrey adında ikinci doğmuş bir kız. Küçük kız kardeşim de bir Yıldız ailesinden geliyordu. Yıldız'ın üçüncü çocuğuydu ve aksi takdirde öldürülecekti. Şafak Kapıları üçüncü doğanları nüfus sayımından kurtarmak için gizli bir hareket olarak başladı. Oradan büyüyerek bugünkü ağa dönüştü."

"Kılıç kardeşine ne oldu?"

"Surrey, Darkshire'daki bir karakolda geçiş yaptıktan hemen sonra öldürüldü. Dost ateşi dediler. Üvey annemiz günlerce ağladı."

"Surrey'e yakın mıydın?"

"Surrey benim için Kendall'dan daha çok bir kız kardeş gibiydi. Birlikte daha çok zaman geçirirdik. Onun asker olmakla işi yoktu. Bu onun doğasında yoktu." Başka bir pişmanlık notu. Belki de eğitimimin her zaman bu kadar katı olmasının bir başka nedeni? Dune her derste ustalığın ölüm kalım demek olduğunu vurgulardı.

"Erdem'i nasıl tanıdın?" diye sordum.

"On sekiz yaşımdayken, Halo Sarayı'nda Iono muhafızı olmak üzere Erdemler'e gönderildim. Kılıçla Kaderlenmiş ailem için bir onurdu. Ben de ailemin

Halo Sarayı'nın en yetenekli savaşçıları. Erdem fark etti. Kısa bir süre sonra Clarity Bowie beni akıl hocan olmam için Kılıç Sarayı'na gönderdi."

"Sen ilk doğan bir aristokratsın. Neden bu işi kabul ettin? Çalışmak zorunda değilsin."

"Ölmeden önce, gerçek Yıldız Kaderli babam Fazilet'in aristokrat bir danışmanıydı. Erdemlerin Kaderi'nin egemenliğinin geleceğini korumak için size gönderilmemem tohumunu atmak için nüfuzunu kullandı."

"O zaman bile benim için planların var mıydı?"

"Tam olarak plan değil. Senaryolarımız vardı. Sizi bebeklikten itibaren eğitebilseydik, başka bir saldırı açımız olurdu."

"Neden Gabriel değil? Neden onu eğitmiyorsun?" "Bunun cevabını biliyorsun." "Anne."

"Evet. Annen sadece onu gördü. Seni hiç görmedi. Seni uygun gördüğüm şekilde eğitebilirdim ve o nadiren müdahale ederdi. Sana güçlü ve terbiyeli olmayı öğretebilirim."

"Kodalinler sadakatinizin Şafak Kapıları'na dayandığını biliyor mu?" "Hayır." Kaşlarını çatı. "Bilmek onları öldürür."

"Eğer takma adlar için doktorlara ödeme yapabiliyorsanız, Yıldızların Kaderi'ne teslim ettiğim çalıntı takma adlara ihtiyacınız yok demektir."

Elini umursamaz bir şekilde sallıyor. "O doktorlar artık yok. Nüfus Sayımı tarafından teker teker yok edildiler. Kimliğimi koruduğum için şanslıydım - takma ismim taklit değildi. Census yeni takma adlara geçtiğinde cihazım yasal göründü, bu yüzden benimki kullanılamaz hale geldikten sonra bana yeni bir yükseltilmiş versiyon verildi. Taklitçi olan diğer üçüncü doğanlar keşfedildi ve idam edildi. Yeni takma adları bize getirerek hayat kurtardınız."

"Sadece birkaçı." Sahadaki casuslarının çoğu geçen yıl idam edildi.

"Binlerce Census ajanını kurtaracaksın. Yeni takma adları tersine çevirme girişimlerimiz başarısızlıkla sonuçlandı ama senin sayende ajanlarımız Fate of Sword'un endüstriyel sistemlerine erişebiliyor. Üçüncü doğanların anlamsızca katledilmesini önlemek için yeni profiller, yeni kimlikler yaratabiliriz. Yakında yeni takma adların şemalarını ve şifrelerini bulup çoğaltacağız. Direniş için kısa sürede herkesin hayal edebileceğinden çok daha fazlasını yaptınız."

Sözleri beni rahatlatmıyor, gerçekten. Beni parçalanmış hissettiriyor. Ben burada otururken kılıç askerleri isyanla -Şafak Kapıları- savaşıyor.

gerçek bir sarayda. Alayım hâlâ aktif savaşta. Şafak Kapıları ile komplo kurmak beni bir Kader haini yapar. Üçüncü doğanları kurtarmalarına yardım ettiğimde, ikinci doğan alayımın savaştığı insanlara yardım etmiş oluyorum. Bir tarafı öldürülmekten kurtarmayı seçerken diğer taraf için aynı şeyi yapmayı ihmal ediyorum. Benim tarafım. İkinci Doğan Kılıçlar bu savaşta her gün ölüyor. Benim halkım. *Onların huzuru nerede? Onları kim kurtaracak?*

"Buna değdi mi?" Sesim gergin bir şekilde soruyorum.

Dune volta atmayı bıraktı. Tüm odağı benim üzerimde. Bir kaşını kaldırdı. "Buna değdi mi?"

"Fusion Snuff Pulse ile tüm o insanları öldürmek. Buna değdi mi?" Sesimdeki acı açıkça belli oluyor. Gözlerim yaşlarla doluyor.

"Daltrey sana söylemedi mi?" "Neyi söylemedi?"

"Geçiş Gününüzde Kılıçlara karşı yapılan saldırıyı biz yapmadık."

"Ne demek istiyorsun? Ben oradaydım. Gördüm ..." Gözlerimdeki yaşları uzak tutmaya çalışarak homurdanıyorum. Tırnaklarım sandalyenin yumuşak kumaşına batıyor.

"Gates of Dawn değildi." "Ama Daltrey bile dedi ki-"

"Daltrey muhtemelen seni korumaya çalışıyordu, Roselle. Seni bulduklarında kırılgan olduğunu söyledi. Neredeyse ölene kadar dövülmüştün ve zar zor hareket edebiliyordun. Buna bir de o eklemek istemedi."

"Ne diyorsun sen?"

"O askerler -Şafak Kapıları gibi giyinmiş olanlar- biz değildik. Onlar Şafak Kapıları gibi giyinmiş Kılıçlar'dı - Amiral Dresden'in özel ölüm timi, annenin adamları. Casusları bizim teknolojimizi, Fusion Snuff Pulse'i ortaya çıkardılar ve o da bunu kullanarak seni Geçiş Gününde öldürmeye ve bunu bir düşman saldırısı gibi göstermeye çalıştı."

İnkâr edercesine başımı sallıyorum. "Hayır! Üniformaları vardı. Maskeleri vardı." Gözümden bir damla yaş süzülüyor. "O bunu yapmazdı! İlk çocuklarını böyle riske atmazdı, itibarını-"

"Gabriel için yapardı, yapardı. Protokolümüzü biliyorlardı. Rotamızı biliyorlardı. Her şeyi biliyorlardı. Eğer Şafak Kapısı'ndan olsalardı, Kılıçlar'a nasıl girdiklerini açıklarlardı."

"Onları içeri sen aldın!" Suçluyorum. "Onlara nereye ve ne zaman saldıracaklarını sen söyledin.

Bize!"

"Seni asla bu şekilde riske atmazdım. O gemiler seni kolayca

öldürebilirdi.
zar zor hayatta kaldık. Yüzümü gördün Roselle. Beni gördün." Gördüm.

onu. Şaşırmıştı. O gün olanları beklemiyordu. Bir yanım ona inanıyor, diğer yanım ise bunun ne anlama geldiğini, kırık gemilerin altında kanlar içinde bırakılarak öldürüldüğünü hissediyor.

"Gabriel biliyordu," diye mırıldanıyorum uyuşukça, her şeyi bir araya getirerek. "Hawthorne'u annemin beni öldürüp öldürmediğini öğrenmesi için gönderdi." Hawthorne'a beni araması ve Şafak Kapıları'nın beni almadığından emin olması söylenmişti ama aslında bu sadece bir kılıftı, böylece kimse Kılıç'ın bunu kendi halkına yaptığını bilmeyecekti - böylece kendi kızını öldürebilecekti.

"İçten içe hep o olduğunu biliyordun," diye yanıtlıyor, "ve bundan kurtulacaksın."

"Yapacak mıyım?" O gün yaşadığım şokun etkisiyle soruyorum.

Dune önümde çömeliyor ve iri başparmaklarını kullanarak kaçan birkaç hain gözyaşını siliyor. "Ben senin ailenim. Onun kızı olduğundan daha çok benim kızımsın."

"Onu hiç sevdin mi?" Kolumla yanaklarımı siliyorum, daha fazla gözyaşı dökülmeyince rahatlıyorum.

"Hayır, anneni hiç sevmedim ama senin sevdiğini biliyorum, her ne kadar bu sevgiye onun kadar layık olmasa da." Ayağa kalkar ve hâlâ fısıltı küresinin ses baloncuğunun içinde olan bara gider. Elini salladığında holografik bir menü belirir. Barın yüzeyinden şişman bir bardak yükselir. Bardağın içinde buz şingirdiyor.

"Madem annemi hiç önemsemiyordun, neden onunla birlikteydin?" Bardağın yanındaki sürahiden buzun üzerine su dökmesini izliyorum.

Dönüp bana bakıyor. "Onun sevgilisiydim, böylece sana zarar gelmemesini sağlamak için onun üzerinde etkili olabildim. Senden herkesten daha çok korkuyordu. Sen ne kadar güçlü olursan, senden ve Erdem'den o kadar çok korkuyordu."

"Beni neden buraya getirdiniz?"

Bana doğru yürüdü ve bardağı uzattı. Bir yudum alarak kabul ediyorum. Püsküllü kanepeye oturdu. "Erdem, eğer bir gelecekleri olacaksa seni korumak zorunda olduğunu biliyor."

Gözyaşlarım artık akıyor. "Oyununun sonunu biliyorum Dune," diye cevap veriyorum, bardağı aramızdaki alçak masaya bırakarak. "Kaderlerin tamamen yok edilmesini istiyorsun. Şafak Kapıları'nın istediği de bu. Neden Erdem'i kendin öldürüp istediğini elde etmiyorsun?"

"Bir ya da iki adam öldürmek hiçbir işe yaramaz. Rejim devam ediyor-" "Onu içeriden öldürmediğiniz sürece."

"Bize barış getirebilirsin Roselle - içinde yaşadığımız barbar topluma bir son verebilirsin."

"Ya yapamazsam? Ya işi istemiyorsam?"

"Kabul edilemez," diye homurdanıyor. Gözleri yırtıcı bir bakışla beni delip geçiyor, tıpkı bana öğrettiği bir dersi unuttuğumda olduğu gibi.

"Peki ya Harkness Ambersol?" diye sordum. "Duyduğuma göre, beceriksizliği yüzünden onu içeriden öldürecekmiş." Bu tür bir küstahlık benim için yeni bir şey. Hayatımda Dune'la hiç böyle konuşmamıştım ama ses tonum hakkında ne düşündüğünü umursamadığımı fark ediyorum.

"Şaka yapıyorsun," diye cevap veriyor, "ama her ikinci ve üçüncü doğanın hayatını elinde tutuyorsun. Harkness'ın güçlü bir konumda olması için senin ölmen gerekir ve *bu* söz konusu bile olamaz."

"Başka bir yolu olmalı."

"Bunu senin için istediğimi mi sanıyorsun? İçindeki tatlılığı yok etmemek için elimden gelen her şeyi yaptım. Başka bir yolu varsa da ben bilmiyorum." Kesinliği beni korkutuyor. Her zaman her durumun her açısını biliyor gibiydi.

"Fates Cumhuriyeti'nin yok edilmesinden bahsediyorsunuz."

"Yeni bir dünya düzeninden bahsediyorum - Nüfus Sayımı ajanlarına ya da hükümetin sahip olduğu kölelere müsamaha göstermeyen bir düzen." Dizlerimi titretecek kadar güçlü bir korku içime işliyor. Geçiş Günleri'nin olmadığı, Ajan Crow gibi insanların olmadığı bir dünyadan bahsediyor. O dünyayı istemekten korkuyorum, çünkü gerçek değil ve böyle bir yeri umut etmeme izin vermek beni ezebilir. Dune korkumu okuyor. Sesi nazık, "Şimdilik Grisholm'un akıl hocası olacaksın. Bununla başa çıkabilirsin. Gerisini ben hallederim."

"Peki ya Reykin? Onun burada olduğunu ve mekadamumu kaçırdığını biliyor muydun?"

"Biliyorum. Seni bulmaya gelmeden önce bana bilgi verdi. Seni koruyor. Onunla işbirliği yap. O sana yardım etmek için burada."

"Sinir bozucu biri," diye mırıldandım.

"Bu yüzden mi onu savaş alanında kurtardın? Seni rahatsız ettiği için mi?"

"Onu benden istedikleri gibi öldüremedim, bir korkağın yapacağı gibi. öldür."

"Yani, onun yerine sen kurtardın. Bu yüzden onu kurtaracak olan geleceğimizi değiştirecek."

"Kardeşimi seviyorum," diye ağzımdan kaçırdım.

"Gabriel'i kurtarmak için elimden gelen her şeyi yapacağım ama o asla Kılıç olamayacak. Bunu kabul etmek zorunda kalacak."

"Bunu asla kabul etmeyecektir."

"O zaman bu onun suçu. Boynun için tıbbi bir drone çağırmamı ister misin?"

Kanımın büyük ölçüde kuruduğu boğazıma dokunuyorum. "Suikastçi boğazımı kesmeye çalışmamalıydı. Beni arkamdan bıçaklamalıydı, bıçağını enseme saplamalıydı."

"Sen o hatayı yapmazdın," diye yanıtlıyor.

"Üçüncüyü öldürmeliydim."

"Hayır, onu canlı yakalamak en iyisiydi. Reykin seni durdurmasaydı onu suya kadar takip edecek miydin?"

"Tabii ki."

Bu, Dune'un dudaklarına küçük bir onay gülümsemesi getiriyor. "Reykin seni durdurmakta haklıydı," diyor. "Böyle riskler alamazsın. Hayatın çok önemli."

Dune ve ben gece geç saatlere kadar konuşuruz. Bana geçen yıllla ilgili sorular soruyor. Özellikle Clifton Salloway ve Gül Bahçesi Cemiyeti ile ilgileniyor. Kılıç gizli cemiyeti hakkında Dune'un bildiğinden daha fazla bir şey biliyor gibi görünmüyorum, ama emin değilim, çünkü o Gül Bahçecileri hakkında benim kadar açık sözlü değil.

"Hawthorne hakkında pek konuşmadınız," diyor Dune.

"Biz arkadaşız," diye cevap veriyorum omuz silkerek. Hawthorne'a karşı kendimi çok korumacı hissediyorum. Şafak Kapıları'nın üyeleri bizi izliyordu - Daltrey de bunu itiraf etti.

"Ona ihtiyacın olduğunda sana yardım etti."

"İkinci bir asker olduğunuzda böyle olur. Birbirimizin arkasını kollarız."

"Ama artık ilk doğan o."

İma ettiği şey hoşuma gitmedi. "Sen aslında ilk doğansın, Dune, ama yine de üçüncü doğanlara sadıksın."

"Hawthorne'a karşı dikkatli olun. Aristokrasinin ilk çocuğunun yaşam tarzı baştan çıkarıcıdır. Ne kadar uzun süre bunun bir parçası olursa, o kadar çok hoşuna gidebilir."

Dune'un sözleri beni öfkeliyor, haksız olduğu için değil, haklı olduğu için ve kalbimin istediğinin tam tersi olduğu için. Bu düşünce

Hawthorne'a tekrar güvenebilmek, ona duyduğum sevgiyle karışıyor ve beni daha da kötü bir ruh haline sokuyor.

"Hawthorne ile konuşmak istiyorum," diyorum.

"Bu artık mümkün değil. İnanın bana, böylesi daha iyi."

Ellerim öfkeli yumruklar oluşturuyor ve aniden yerimden kalkıyorum.

"İzin verirseniz, akşam beni yakaladı ve şimdi dinlenmek istiyorum."

"Elbette. Sizi bu kadar uzun süre tuttuğum için beni affedin."

Elimi sallayarak özrünü geçiştirdim. "Seni özledim ve seni görmek istedim."

"Bana ne zaman ihtiyacın olursa sana zaman ayıracağım Roselle." Dune fısıltı küresini masadan kaldırdı. Etrafımızdaki yanardöner baloncuk patlıyor. "Seninle dairene kadar yürüyeceğim."

"Kendi başıma halledebilirim."

"Kendi başının çaresine bakabileceğini biliyorum ama yalnız olmasan kendimi daha iyi hissederdim."

"İsrar ediyorum. Artık küçük bir kız değilim."

Yeni ilişkimize ayak uyduramıyorum. Dune bu dünyanın pimini çekmemizi ve patlamasını izlememizi istiyor. Değişim için her şeyi riske atmaya hazır. Ben kimin ayakta kalacağı konusunda endişeliyim.

Hayal kırıklığı gözlerinden okunuyor. "Bir yıl içinde çok şey oldu, değil mi? En azından seninle asansöre kadar yürümeme izin ver." Başımı sallıyorum. Dune bana zengin fuayeye kadar eşlik ediyor. "Bir gün dinlen Roselle. Grisholm'un eğitimi bekleyebilir."

"Eminim bunu duyunca çok heyecanlanacaktır."

Cam asansör kabinine geri çekiliyorum. Dune'a dönüp baktığımda gözlerinde hüznün var, tıpkı ayrılmak zorunda kaldığımız günkü gibi. Bu adam, aksini ne söylerse söylesin, her zaman benim akıl hocam olacak - ya da bundan çok daha fazlası. Aramızdaki kapılar kapanmadan önce asansörden çıkıp kollarına atılıyorum. Beni sıkıca kavıyor, çenesini başımın üstüne koyuyor.

"Sen benim babamsın, Dune," diye fısıldıyorum ki beni sadece o duyabilsin. Sözlerimi daha da sıkı bir sarılmayla onaylıyor. Bıraktığında asansöre giriyorum ve haleden aşağı iniyorum.

Bölüm 4

Hayalet Yıldız

Cam asansörden daireme dönüş yolunu bulmam biraz zaman alıyor. Kafam karışıyor ve yolumu kaybediyorum. Navigasyon haritaları gibi takma adımın tüm küçük kolaylıkları, artık onlara erişimim olmadığı anda büyük bir rahatsızlık haline geliyor. Sonunda bir Iono muhafızından yardım istiyorum. Beni koridoruma götürmesi için mekanize bir yerli çağırıyor. Holografik insansı yüzü ve özellikleriyle uzun boylu, sırık gibi android bana yabancı geliyor. Kılıç Sarayı'nda onları hiç kullanmadık. Annem onlara asla güvenmez, "güvenlik sorunu" olarak görürdü. Maginotlara zar zor tahammül ederdi. Onu anlıyorum. Eğer düşman otomatik askerlerin arasına sızarsa, bütün bir ordu bir anda dönüşebilir. Eğer otomatik askerlerin kendileri de "benlik" konusunda daha büyük bir farkındalık kazanırsa, sonuç aynı olabilir.

Dairemin koridoru kordon altına alınmış ve muhtemelen saldırıyı bildirdiğim andan beri burada olan Iono muhafızlarıyla tıka basa dolu. Bariyerin arkasındaki muhafızlardan biri yüzümü tanıyınca geçmeme izin veriyor. Dairemin kapısının iki yanında havada asılı duran iğneler var. Yanlarına yaklaştığımda bana tepki vermiyorlar.

Takma ismim tarandı ve içeri girebildim. Dairenin içinde, bir Exo muhafız sürüsü suç mahallini araştırıyor. Aralarında İlk Doğan Jenns de var. Dışarıdaki balkonda, aşağıdaki bahçeye bakıyor. Birkaç Nüfus Sayımı ajanı da orada, bulgularını takma adlarıyla erişilen veri tabanlarını kullanarak kaydediyor. Muhtemelen cesetlerin takma adları olmadığı için çağrılmışlardır. Görünmeden onlardan mümkün olduğunca uzak duruyorum.

Exos ve drone kameralarından oluşan bir ekip olay yerini belgeliyor. Cesetleri çoktan çıkardılar. Şimdi de her şeyi didik didik ediyorlar.

ama bu beni rahatsız etmiyor. Burada hiç kişisel eşyam yok çünkü gece yarısı Kılıçların Kaderi'nden alındım ve toplanmama izin verilmedi. Sahip olduğum her şey Erdem tarafından sağlandı.

Misafir odasının girişine yakın bir duvara yaslanıp hareketliliği izliyorum. Bir saat sonra soruşturma sona eriyor. Exos ve Nüfus Sayımı ajanları, sadece İlk Doğan Jenns ve birkaç adamı kalana kadar dışarı akıyor. Balkondan içeri girer ve kapıyı emniyete alır. "Saldırganların DNA profilleri hiçbir veri tabanımızda yok. Sanki hiç var olmamışlar gibi. Nüfus sayımı arandı ve soruşturmanın bu yönüyle onlar ilgilenecek. Onlardan gelecek soruları bekleyin."

Bir nüfus memuruyla konuşmaktan duyduğum korku midemi sıkıştırıyor. "Bu işe kimin karıştığını sanıyorsun?"

"Tüm işaretler Şafak Kapısı'nı gösteriyor." Yanıldığını biliyorum ama bunu söylemekten kaçınıyorum çünkü aksi yönde bir kanıtım yok. "Şimdilik koridora ve balkonunuza iğneler yerleştireceğiz. Bahçede ekstra Iono devriyeleri kalacak ama bunun uzun sürmesini beklemeyin. Grisholm büyük bir güvenlik varlığından hoşlanmaz. Mahremiyetine çok önem verir."

"İyi olacağım," diye cevap veriyorum. "Yardımlarınız için teşekkür ederim, İlk Doğan Jenns." "Bana Vaughna de. Bana ihtiyacınız olursa, takma adımdan bana ulaşın." "İletişime geçemem. Benimki kısıtlandı."

Phoenix'i işaret ediyor. "O zaman o küçük adamı beni bulması için gönder."

Ona Phoenix'in koridorda yürümesinin bile uzun zaman alacağını söyleme zahmetine girmiyorum. Sadece başımı sallıyorum. İlk doğan Jenns ve diğer araştırmacılar ekipmanlarını havada asılı taşıyıcılarda topluyor ve daireden çıkıyorlar. Küçük bir mekadam ordusu ölen suikastçıların kanını temizliyor. Phoenix'in demir dış cephesi son derece gelişmiş bir ev robotu tarafından fırçalanır ve parlatılır. Sonunda işleri bittiğinde, dairem geldiğim günden bile daha temiz oluyor. Dışarı çıkan son mekadam dairemin kapısını kapatıyor.

Tek başıma, biraz sönükleşiyorum. Şafak vakti geçti. Güneş parlak. Phoenix salondan bana doğru geliyor. Çömeli elimi başının üzerinde gezdiriyorum. "Daha iyi görünüyorsun, Phee," diye fısıldıyorum, sesim biraz titrek. İlkel ağzı yukarı kıvrılıyor.

Fusionblade'imi üst kattaki yatak odasında bıraktığım yerde buluyorum. Alt katta yaptığım araştırmada geride bırakılmış herhangi bir izleme cihazı bulamadım. Dairemin dışındaki balkonda, havada asılı duran iki iğne

Giriş koruyun. Tüm pencereleri ve cam kapıları opak hale getirmek için gizlilik modunu kullanıyorum.

Açlık beni mutfağa götürüyor. Duvar da bulunan kantinden bir yemek sipariş ediyorum. Altın bir tepside geldiğinde, zehirli olduğu endişesiyle tadına bakmaya korkuyorum. Gözlerim doluyor. Phoenix, başının tepesi masanın yüzeyine zar zor ulaşarak içeri giriyor. Vakumlu kolunu kaldırarak tabağımın kenarından birkaç parça makarnayı nazikçe emiyor. Uğultu ve çalkalama sesleri başlıyor. Gözlerinin lenslerinde kırmızı lazerle yazılmış kelimeler beliriyor ve bir malzeme listesini detaylandırıyor. Bir an için anlamadan inceliyorum. Sonra Phoenix'in yemeğimi moleküler düzeyde analiz ettiğini fark ediyorum. Listedeki hiçbir şey ölümcül görünmüyor. Gözleri tekrar kırmızı parlamaya başlıyor.

"Bunun yenebileceğine emin misin?" Yumuşak bir ses tonuyla soruyorum.

Lensleri baş salları gibi aşağı yukarı hareket ediyor. Çatalımı kaldırıyorum, küçük bir ısırık alıyorum, sonra tadında olağandışı bir şey fark etmeyince çok daha büyük bir ısırık alıyorum. Yemeği ağzıma atıyorum, birkaç ısırıkta tüm porsiyonu bitiriyorum, neredeyse hiç tadına bakmıyorum. Bu süreci birkaç yemek ve içecek için daha tekrarlıyoruz, ta ki karnımda küçük bir yemek bebeği ve yiyeceklerin pişmanlığı olana kadar.

"Sen Phee misin?" Çatalımı bir kenara bırakarak soruyorum. İri yarı mekadamın gözleri bir o yana bir bu yana kayıyor. "Sen-" Pençe gibi olan sağ elini kullanarak elimi kaldırıyor ve avucumdaki küçük yıldız işaret ediyor. *Reykin*. Kaskatı kesiliyorum. "Ben yatmaya gidiyorum," diye mırıldanıyorum. "Sen de aynısını yapmalısın."

Mutfaktan çıkıp merdivenlere doğru ilerliyorum ve tırmanmaya başlıyorum. Arkamda Phoenix'in ayakları yere çarpıyor. Duraklıyorum, arkamı döndüğümde küçük robotun en alt basamağa doğru koştuğunu ve beni takip etmeye çalıştığını görüyorum. Kanepeyi işaret ediyor, belli ki orada uyumamı istiyor. "Hayır," diye cevap veriyorum. "Ben yatağında uyuyacağım."

Daha fazla çınlama dişlerimi geriyor, ama görmezden geliyorum. Hızlı bir duş alıyorum ve gerekirse savaşılabileceğim pijamalarımı giyiyorum. Banyomdaki ilk yardım çantasında sıvı dikişler ve bandajlar var. Yıpranmış derimi sterilize etmek ve yapıştırmak için merhemi, boynumdaki yarayı kapatmak için de bir bandaj kullanıyorum. Yatak odama dönüp devasa yatağın üzerine çıkıyorum. Halo Sarayı tarafından verilen füzyon kılıcımın gümüş kabzasını kavriyorum ve büyük bir çabayla gözlerimi açık tutmaya çalışıyorum.

Ölümçül bir kâbus beni nefessiz bırakıyor. Koluma sürtünen bir şeyle sarsılarak uyandım. Sağ elimdeki füzyon bıçağım ateşleniyor ve saldırıyorum, ama aynı derecede güçlü bir çift bıçakla, tasarımına yardım ettiğim X16 modeliyle karşılaşılıyor. Bıçaklarımızın enerjisi buluştukları yerde homurdanıyor, tükürüyor ve protesto için cızırdıyor. "Benim," diye tıslıyor Reykin sıkılmış dişlerinin arasından. Kılıcın altın ışıltısı onu kadim bir tanrının heykeline benzetiyor - belki de Tyburn'ün kendisine. "Kötü bir rüya görüyorsun."

Gözlerim kısılıyor ve yatağımdaki yarı eğik pozisyonumdan etrafıma bakıyorum. Yatak odam eskisi gibi, sadece genellikle pencerenin yanında duran şişman sandalye köşeye taşınmış. Koluna küçük bir battaniye örtülmüş ve minderinde büyük bir girinti var.

Fusionblade'imi çekip kapatıyorum. Reykin de aynısını yapıyor. Yatağımın yanındaki yumuşak ışık, tabanına dokunduğumda yanıyor. "Burada ne yapıyorsun?" diye soruyorum. Her şey puslu ve içimde adrenalin dolaşmasına rağmen sesim halsiz geliyor. Kabusum özellikle korkunçtu - annemin askerleri bana ulaşmak için Purity şehrini yok ediyordu.

Reykin sandalyeye doğru geri çekilir, onu kaldırır ve eski yerine koyar. Saçlarının bir tarafı yukarı kalkmış, koyu renkli, pahalı pantolonu kırışmış. Sırtının geniş kısmı tamamen çıplak. Dönüyor ve yanağında büyük bir el izi görüyorum.

Gözlerim büyüdü. "Burada uyudun!"

"Kötü rüyalar görüyorsun," diye homurdanıyor Reykin.

"Yani?" Savunmacı bir şekilde soruyorum. Bu onu ilgilendirmez. "Yani sesin incinmiş gibi geliyordu."

"Değildim." Gözlerimdeki uykuyu siliyorum ve daha dik oturuyorum, bacaklarımı yatağın kenarından kaydırıp ayaklarımı yere koyuyorum.

"Nereden bilebilirdim ki?" Dudakları hırıltıyla kıvrılıyor. "Kanepede uyumayı reddettin. Seni *göremedim*. Phoenix merdivenleri çıkamıyor." Omzundaki bir kıvrımı çözmek için uzun kollarını başının üzerine uzatıyor. Vücudu, birliğimdeki Kılıç askerlerinin çoğununkinden bile daha sıkı. Omzundan karnına kadar uzanan uzun, silik bir yara izi dışında kusursuz.

"Delirdin mi sen? Benim odamda bulunamazsın."

"Biliyorum." Hayal kırıklığı içinde derin bir nefes veriyor. "Ortalık sakinleşene kadar burada kalmak zorundayım. O zaman gizlice çıkarım."

"Kendimi savunabilirim."

"Tabii saldırı boyunca uyumadıysan. Odana girdiğimi bile duymadın."

"Sen buradayken ben daha çok tehlikedeyim! Biri seni odamda bulursa, cezalandıracağı kişi sen değil, ben olurum. Sen *ilk doğansın*." Ses tonum, tüm ilk doğanlar için hissetmeye başladığım tüm kötülüğü ima ediyor.

"Bir dahaki sefere dediklerimi yaparsan seni aramaya gelmek zorunda kalmam!" Reykin atılmış gömleğini kapıyor. Çenemi kaldırıyorum ve çıplak göğsüne baktığımı fark ediyorum.

"Omzun iyi iyileşmiş," diye mırıldandım.

Kollarını kollarından geçirmiş, kumaş dirseklerinde toplanmış, başının üzerine çekmeye hazır. Bunun yerine kollarını indiriyor ve ince yara izine bakıyor. Öfkesi yatışıyor. "Savaş alanında çağırdığınız tıbbi dron kemiklerimi onardı ve derimi dağladı. Yarayı sterilize etti ve beni enfeksiyona karşı aşıladı. Beni bir Yıldız üssüne geri götüren kargo gemisinin arkasında uyandığımda bir füzyon bıçağıyla dağlanmış gibi acıyordu."

"Yara izini aldırmadın." Bunu kolayca yapabilirdi. O zengin, aristokrat bir Yıldız - toprak sahibi ve Kaderlere güç ve enerji sağlayan topluluğun önde gelen bir üyesi. Bir Winterstrom.

Gömleğinin içine doğru omuz silkiyor.

"Hayır. Yapmadım." "Neden yapmadın?"

Küçük battaniyeyi katlayıp sandalyenin koluna yerleştiriyor. "Bu bir hatırlatma."

"Neyin hatırlatıcısı?" Cevap vermiyor. İç çekiyorum. "Dışarıdaki iğneleri nasıl atlattın? Takma adını gizlemek için kurşun mu kullandın?" Daha fazlası varsa, ben de istiyorum. Henüz lakabım için bir blok oluşturmadım ve Fazilet ya da başka biri tarafından izlenmeden etrafta özgürce dolaşabilmem gerekiyor.

"Bunlar Kılıç iğneleri gibi değil. Bunlar elit kalibreli silahlardan oluşan bir cephanelikle donatılmış Virtues stingerları. Lideriniz en iyi teknolojiyi kendisi için saklıyor. Takma adınızın üzerinde kurşun bir kalkan olmasına güvenemezsiniz. Kızılötesi ışınları var."

"Peki, nasıl yaptın?"

"Sıcaklığımı gizlememi sağlayan bir küre yarattım - lakabımın üzerindeki kurşun kalkanla birlikte kullanıldığında, iğneler beni pingleyemez veya hissedemez." Cebinden küçük bir cihaz çıkarıp bana uzatıyor. Ceviz büyüklüğünde gümüş bir küre.

"Buna ne diyorsunuz?" Küreye dokununca buz gibi oluyor. Soğukluk hissi temas anında tenime yayılıyor. Saniyeler içinde neredeyse hipotermiye giriyorum.

"Henüz bir şey yok, daha yeni yaptım."

"Yeni mi yaptın?" Şaşkınlıkla sordum. "İşe yarayacağını nereden biliyordun?" "Ben bilmiyordum." Onu benden geri aldı, gücü kapattı ve geri döndü

cebine koydu. "Ama sen ağlıyordun."

"Ağlıyor muydum?" Terli hissediyorum. Kızarıklığımdan kurtulabilmem için cihazını geri almasını istiyorum.

"Birinin sana zarar verdiğini düşündüm," diye huysuzca cevap veriyor. Başka tarafa bakar.

"Bence buna 'hayalet küre' demelisin," diye mırıldanıyorum, konuyu değiştirmeye çalışarak. "Bana bir tane yapabilir misin?"

"Hayır." Kaşlarını çatıyor, dönüp gidiyor. Onu takip ediyorum.

Reykin salondaki holografik bir panoyla ışıkları açıyor. Salonda, eşikten geçtiğim anda fısıltı küresinin yanardöner parıltısı dikkatimi çekiyor. Küre alçak masanın üzerinde sessizce oturuyor, baloncuğu tüm daireyi kaplıyor. Reykin beni saklamak için bir çember oluşturmuş.

"Neden bana bir hayalet küre vermiyorsun?" Fuayede ona yetişirken sordum.

"Çünkü onu kullanacaksın. Senin Grisholm'un akıl hocası olman gerekiyor. Halo Sarayı'nın etrafında dolanmayacaksın. Alışılmışın dışında bir şey yapmayacaksın. Hikayenin sonu." Anka'yı fuaye duvarındaki nişin içinde, bir şarj istasyonuna bağlı olarak bulur. Çömelir ve üniteyi devreden çıkarır.

Sırtına doğru konuşuyorum. "Belki de onu burası için istemiyordumdur. Belki onu Kılıçlar'a geri dönmek için kullanabilirim... Bakalım kardeşimle gizli bir görüşme yapabilecek miyim?"

Reykin ağır mekadamu kaldırıyor. Dönerek yanımdan geçti. "Kardeşin seni öldürecek. Bunu dün gece öğrenmedin mi? Ya da geçen hafta? Virtues'tan ayrılmıyorsun. Bu son sözüm."

"Gabriel'in dün gece olanlarla bir ilgisi olduğunu bilmiyorsun."

"Kendine yalan söyleme."

"Eğer yaptıysa, korktuğu için-"

"Gabriel korkmalı. Bir daha sana yaklaşırsa onu öldürürüm." Şişman botu resmi yemek alanındaki masanın üzerine koyar.

"Kardeşim-"

"Seni sevmiyor. Senin ölmeni istiyor." Sandalyeden gümüş bir kutu kaldırır ve Phoenix'in yanındaki masaya koyar.

"Anlamıyorsun!"

Reykin bana doğru dönüyor, yüz ifadesi öfke dolu. "Neyi kaçıyorum?" diye soruyor.

Elimi kalbimin üzerine koyuyorum ve boğazımdaki ağrıyan yumruyu geçerek fısıldıyorum. "Sana daha önce de söyledim. Onu *seviyorum*. Onlar öldürmeden önce senin küçük kardeşin için hissettiklerini ben de kardeşim için hissediyorum. Radix'in canını Gabriel almadı. Bunu sana o yapmadı. Census yaptı. Kader Cumhuriyeti yaptı. Gabriel'i yaşamak istediği için kınıyorsun, tıpkı benim yaşamak istediğim gibi."

Reykin'in eli enseme dolanıyor ve beni kendine çekiyor. Yanağım göğsüne yaslanıyor ve koluna yapışan pazusuna bakıyorum. Bir daha onun önünde ağlamayı reddederek gözyaşlarımı boğuyorum. Beni kucaklamasına şaşırdım ama aynı zamanda şaşırmadım da. En üzücü durumlarda birbirimizin hayatını kurtardığımız için, onunla çok içgüdüsel bir bağım var. Mantıklı olanın ötesinde bir güven. "Gabriel'in ölmesini istememin nedeni bu değil," diyor Reykin usulca. "Onun ölmesini istiyorum Roselle, çünkü seni korumak için değişip güçlenmektense, kendini ve ölmekte olan yaşam tarzını kurtarmak için seni öldürmeyi tercih ediyor. Bu konuda asla aynı fikirde olamayacağız."

Ondan uzaklaşıyorum. "Hayır, ayrılmayacağız."

Reykin iç geçiriyor. "Phoenix'te bazı güncellemeler yapmama yardım etmek ister misin?"

"Grisholm'un nerede olduğunuzu merak etmesinden korkmuyor musunuz?"

"İlk Doğan Komutanı'na bazı işyerlerini ziyaret etmek için şehre gideceğimi ve yarına kadar dönmeyeceğimi bildirdim." Yüzünü masaya döner ve Phoenix'in gövdesindeki bağlantı elemanlarını çıkarır.

"Ne tür müesseseler sizi bütün gece dışarıda tutar?" Çoğunlukla kendi kendime mırıldanıyorum. Elime bir alet alıp Phoenix'in yan tarafındaki bir bağlantı elemanını gevşetiyorum.

"Bir askere göre çok safsın," diye cevap veriyor ama yüzünde rahatlamış bir ifade var.

"Saf değilim," diye cevap veriyorum burnumu çekerek. "Silah tüccarları ve Swords toplumunun bel altı kesimleriyle çalışıyorum. Bir tür bahis kuruluşundan mı bahsediyorsun?"

"Hayır," diye yanıtlıyor. "Ben bir eğlence evinden bahsediyorum."

"Oh." Omurgam dikleşiyor. "Onları sık sık ziyaret ediyor musun?" Elimdeki raptiye çıkarıcıyla kafasına vurmak istiyorum.

"Hayır, bu sadece bir kılıf." Ona inanıp inanmadığımı bilmiyorum. Kaşlarımın çatıklığı da bunu gösteriyor. Tekrar sinirleniyor. "O yerler, başka seçeneği olmayan ikinci doğanların tecavüze uğramasını teklif ediyor. Benim hakkımda bir şey biliyorsan, bunu da bil! Burada ne yaptığımı sanıyorsun?"

"Tamam. Özür dilerim," diye cevap verdim. "Burada tam olarak ne yapıyorsun?"

"Dünyayı değiştirmeye çalışıyorum." Dune kadar yoğun. Gözlerinin derinliklerinde boğulabilirim.

"Hepsi *bu kadar* mı?" Küçük, uzlaştırmacı bir gülümsemeyle soruyorum. "Bana yapmamı söylediğin her şeyi yaptığımdan emin olmak için burada olduğunu sanıyordum." İlk doğan Yıldız ve onun gelecek planı beni şaşkına çeviriyor. Hatta bunu biraz eğlenceli bile buluyorum çünkü çok çılgınca. Onun hırsları, Kader Cumhuriyeti'nin kurallarına uymanın her şeyden önemli olduğu benim yetiştirilme tarzıma doğrudan zıt. Düşüncelerimi ve sadakatimi, bu isyanın onun gördüğü vizyona uyacak şekilde değiştirmemi bekliyor.

"Sana yapmanı söylediğim her şeyi yaptığından emin olmak sadece bir bonus" diye yanıtlıyor. Şaka yapmıyor. Üzerimde sahip olduğu gücün tadını çıkarıyor. Doğru kişinin kulağına bir fısıldasa, ölürüm. Vatana ihanetten idam edilmem için beni isimsiz olarak ihbar edebilir.

Paslanmış bir cıvata parmaklarımdan kayıyor ve masanın üzerinde takırdıyor. Ona uzandım, parmaklarım titriyordu. "Sana yardım etmeyi bırakırsam ne yaparsın? Beni ihbar eder miydin?"

Sürgüyü eline alıp parmaklarının arasında dolaştırıyor. "Seni asla ele vermem Roselle." Gözlerimin içine bakıyor. "Çok şey biliyorsun. Seni kendim öldürürdüm. Ölümünü Kader Cumhuriyeti'nin ellerine bırakamayacak kadar büyük bir sorumluluk taşıyorsun."

"Beni öldürmek zordur."

"O zaman umarım iş o noktaya gelmez."

Sürgüyü bana uzattı. "5Z Sınıfı Mekanize Sağlık Birimine nasıl silah takılacağını öğrenmek ister misin?" Demonte bir hidrojen topunun bazı parçalarını tutuyor.

"Evet."

Önümüzdeki birkaç saati Grisholm'un şaka mekadamunu çeşitli derecelerde ateş gücüyle yükselterek geçiriyoruz. Yükseltmelerin ortasında, mutfakımın duvarında bulunan otomatik yiyecek ve içecek dispenseri ünitesinden bize kahve sipariş ediyorum. Atölyeye dönüştürülmüş resmi yemek masasında Phee'nin başında durup Reykin'in Phoenix'in programlarını kullanarak zehir testi yapmasının ardından dumanı tüten demliği yudumluyoruz. İlk doğan Yıldız, mekadamuma Phoenix'in gözlerini gerçek kameralar gibi görmesini ve sadece kızılötesi görüntüler yerine normal bir video akışı almasını sağlayacak teknolojiyi kurduğunu açıklıyor.

Kaşlarımı çatıyorum. Kalçamı masanın kenarına yaslayarak, "Bu yükseltmeyi tamamen sevdiğimden emin değilim," diye mırıldanıyorum.

"Neden?" Reykin gerçekten şaşkın görünüyor.

"Umm . . . Hiç mahremiyetim olmayacak. Her şeyi göreceksin."

Başını sallıyor. "Kanepende parçalara ayrılmayı mı tercih ederdin?" Gözleri mavi alev alev yanıyor. "Dün gece boğazını keseceklerini sandım. Phoenix'in onları durduracak cephaneye sahip olup olmadığını bilmiyordum." Balkonlu işaret ediyor. "Eğer uyanmasaydın ..." Dinlemeyi bırakıyorum, sesi sadece bir gürültü. Tırnaklarımın kafa derime sürtünmesinin dehşet verici anısı boğazımı sıkıyor. Panik beni soğuk pençelerle yakalıyor. Kalbim acıyla kasılıyor ve sonra hızlanan patlamalarla öfkeleniyor. Derim anında nemli bir hal alıyor, başım dönüyor.

"İyi misin?" Reykin kaşlarını çatıyor ve dirseğime dokunmak için uzanıyor. Dirseğimi ondan çekip bir adım geri atıyorum, bir sandalyeye çarpıyorum ve kahvemi deviriyorum. Kahve yere döküldü. Aceleyle merdivenlere koşuyorum, kolumu duvara dayayarak destek alıyorum. Yatak odamda banyoya çekilip kapıyı kapatıyorum.

"Duş," diye mırıldanıyorum. Cam bölmedeki su açılıyor ama içeri girmiyorum. Sesin, beni bayılacakmışım gibi hissettiren nefes nefese kalışımı örtmesini istiyorum. Lavaboda, "Soğuk su," diye fısıldıyorum ve yüzüme biraz sıçratıyorum. Görüşüm bulanıklaşıyor. Lavabonun emaye kenarına tutunup kendimi yere bırakıyorum. Buhar odayı dolduruyor.

Reykin kapıya vuruyor. "Roselle?" Sesi alçak. Ona gitmesini söyleyecek kadar nefesimi tutamıyorum. Kapı açıldı. Kalkmaya başlıyorum, ama dünyam eğiliyor ve duvardan aşağıya doğru kayıyorum. Ellerim alnıma gidiyor. Titriyorum. *Ölüyor muyum?*

Reykin önümde diz çöktü. "Öyle dediğim için özür dilerim." Sesi yumuşak ve alçak. Saçlarımı okşuyor. "Bir şeyin yok. Kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim."

tekrar. Söz veriyorum."

Hala nefes alamıyorum.

Reykin cebinden, Clifton'ın kullandığı puro kutusuna benzer gümüş bir kutu çıkarır. İçinde farklı bir şey var, dar yeşil puroların arkasında gizli bir bölme var. Reykin içinden bir chet çıkarır. Bir köşesini yırtıyor. "Dilini dışarı çıkar," diye emrediyor. "Sana sadece biraz veriyorum. Bir daha tam bir tane alamazsın. Çok küçüksün. Seni mahveder." Küçük chet parçasını dilimin üzerine koyuyor ve orada eriyor.

Reykin oturuyor ve kolunu bana doluyor. Yanağımı göğsüne yaslıyorum. Birkaç dakika sonra tekrar tam nefes alabiliyorum.

"Daha iyi misin?" Omuzumu sıkıyor.

Yanağımı kaldırıyorum. "Duş almam lazım." Reykin kalkmama yardım ediyor. Sanki kilometrelerce koşmuşum gibi halsizim. Ellerini silkeliyorum, gözleriyle buluşmuyorum. "Artık iyiyim. Sen ... yapabilirsin." Başımı banyo kapısına doğru sallıyorum.

"Oh. Tamam. Emin misin?" Bana yaklaşıyor.

"Evet," diye homurdanıyorum.

"Kalıp duşa girmene yardım etmemi istemiyor musun?" Ona ters ters bakıyorum. "Ne?" diye alay ediyor. "Seni daha önce de çıplak gördüm Roselle. Seni öldüresiye dövülmüş halde bulduktan sonra kim yıkadı sanıyorsun?"

"Dışarı!" Kapıyı gösteriyorum. Ellerini ceplerine sokuyor.

O banyodan çıktıktan sonra uzun bir duş alıp korku kokusundan arınmaya çalışıyorum. Banyodan çıktığımda yatak odamın boş olduğunu görünce rahatlıyorum. Güvercin grisi bir uzanma kıyafeti seçiyorum ve dolaptan hızlıca giyiniyorum. Saçlarımı havluyla kurulayıp kalın bir örgü halinde örüyorum. Sesler beni Elmas Kaderli sunucuların görsel bir ekranda İkinci Doğan Denemeleri için yapılan hazırlıkları anlattığı çalışma odasına götürüyor.

Tüm pencereler karartılmış, burası karanlık. Reykin duvara dayalı kanepede oturuyor, uzun kollarını kalçalarına dayamış, ellerini kavuşturmuş, sanki birini arıyormuş gibi önündeki görüntüleri tarıyor. Kapının çerçevesine yaslanıyorum. Yüzünün keskin düzlemleri görsel ekranın ışığından dolayı mavi bir renk alıyor.

Sahne, Denemeler için kayıt yaptıran ikinci doğan adaylardan kesilir. Reykin sırtını püsküllü kanepenin kömür rengi süetine yaslar. Elleri dalgınca kalçalarının üst kısımlarını ovuyor.

Çalışma odasına girdim. "Ne izliyorsun?" Kanepede yanına oturarak soruyorum.

"Ön duruşmalar."

"Neden? Onlardan hoşlanıyor olamazsın."

"Bilmiyorum." Önümüzdeki hareketli görüntüleri işaret ediyor. "Ransom'ın yetenekleri var. Çok zeki ve fusionblade konusunda da hiç fena değil."

"Kardeşinizin bir rakip olarak kayıt yaptırmasını mı bekliyorsunuz?"

Endişeli bakışları tekrar ekrana kayıyor. "Dediğim gibi, Ransom çok zeki. Bu saçmalığı kazanma ihtimalinin düşük olduğunu biliyor ve hayatta kalsa bile ruhu bozulmadan çıkamayacağını biliyor."

"Geçişinden sonra ruhunun kendisinde kalacağını varsayıyorsun." Reykin yüzünü buruşturuyor. "Sen kendininkini korudun."

"Öyle mi yaptım? Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum." Artık farklıyım. Bir zamanlar yaptığım tüm seçimleri yapacağımdan emin değilim.

"Yaptığını biliyorsun. Savaş alanında beni öldürebilecekken kurtardın." Elimi tutuyor ve başparmağını şefkatle yara izimin üzerine sürüyor.

"Bana çok iyi geldi," diye takılıyorum ona. "Onun da senin gibi olmasından endişeleniyorsun."

Onların kölesi olmamak için her şeyi riske atarsınız."

"Benim gibi olmadığını umuyorum - ya da belki de tam olarak benim gibi olduğunu umuyorum. Bilmiyorum," diye homurdanıyor Reykin. Elimi bırakıyor ve sakalının gölgesinin oluşmaya başladığı yüzünü ovuşturuyor. "Sadece onu tekrar görmek istiyorum."

"Umarım seversin." Sırtımı yumuşak minderlere yaslıyorum ve ayaklarımı yanıma çekerek ona yaklaşıyorum. Limon otu ve hafif bir kolonya kokuyor, Yıldızlar'daki yatağından hatırladığım koku. Chet parçası beni rahatlatıyor-uyuyacak kadar değil ama başımı ağırlaştıracak kadar.

"Ne kadar zamandır devam ediyor?" Ekrandaki muhtemel rakiplerle ilgili istatistiklerle ilgileniyormuş gibi yapıyor.

"Ne?" Cahil numarası

yapıyorum. "Panik atakların."

Omuz silktim. "Şimdi iyiyim." "Ne zamandır?"

İç çekiyorum. "Bir süre ara ara. Hiçbir zaman az önce tanık olduğun kadar kötü olmadı. Her zaman patlamasını engelledim. Dün aldığım - neredeyse ölmeme neden olan- chet benim ilkimdi. O kadar fazla almamam gerektiğini bilmiyordum."

"Bugüne kadar tam bir panik yaşamaktan nasıl kaçındınız? Adrenalini

tetiklemek ve panikle mücadele etmek için tehlikeli bir şey yaptınız mı?"

Profiline bakıyorum. "Nereden biliyorsun?"

Beni denize çekebilecek gözlerle bana dönüyor. "Adrenalin her zaman işe yaramıyor. O çekleri senin için mi taşıdığımı sanıyorsun?" "Oh." Onun

bu itirafı beni daha iyi hissettirdi. Biz ikimizin de kabul etmek istediğinden daha fazla benziyoruz. Onunla nerede durduğumu biliyorum. Bana yalan söylemez. Şafak Kapıları'nın planlarına uymazsam ne yapacağını bana tam olarak söylüyor. Tahmin etmek yok. Şimdilik dostuz ama davasının bana göre olmadığına karar verirsem bu sona erer. Reykin, Daltrey ve Dune, etraflarında olduğum sürece daha da mantıklı geliyor. *Ya ben güçlü bir konumda olsaydım? İkinci doğanları kurtaracak türden değişiklikler yapabilir miydim? Eğer öyleyse, bu savaşıma değmez mi? Yoksa Chet mi konuşuyor?*

Gücün bedeli en azından kardeşimin hayatıdır. Dune ve Reykin'in Kader Cumhuriyeti'ni yıkmak için ihtiyaç duyacakları nüfuzlu pozisyonlara ulaşmaları için çok daha fazla insanın ölmesi gerekecek. Kader Cumhuriyeti'ni yok etme planının en olası sonucu hepimizin işkence görmesi ve vatana ihanetten öldürülmemiz. Yine de şu anda bunların hiçbiri umurumda değil ve bunun Chet'in konuşması olduğunu *biliyorum*.

"Aç mısın?" diye soruyorum. "Çok," diye itiraf ediyor.

"Ben de. Buradan istediğim her şeyi sipariş edebileceğimi ve bana göndereceklerini biliyor muydun? Ne istersem. Faziletlere bile ihtiyacım yok. İstediğim kadar crellaya sahip olabilirim."

"Crellas sever misin?"

"Onları seviyorum," diye itiraf ediyorum ve sonra fısıldıyorum, "Yemek dispensерinin menüsündeki yiyeceklerin çoğunu bile bilmiyorum."

Gülümsüyor. Onu ilk kez gülümserken görüyor olabilirim. Bütün bir chet yemiş gibi hissediyorum. "Neyi bilmiyorsun?" Kara kaşları kurnaz bir kavisle kalkıyor.

"Kaz ciğeri nedir?"

Bir kıkırdamayı bastırıyor. "Ördek ciğeri ya da kaz ciğeri." Burnumu kırıştırıyorum. "Kulağa iğrenç geliyor. Seviyor musun?" "Hayır. Tuhaf bir tadı var."

"Eğer bu geceye kadar seninle kalacaksam," diyorum, "seni resmi tercümanım yapacağım." Ayağa kalkıp mutfağa doğru yürüyorum. Omzumun üzerinden, "Geliyor musun?" diye soruyorum.

Yetişiyor, eli benimkinin yanından geçiyor ama fark etmemiş gibi görünüyor. "nce Phoenix'i tekrar bir araya getirelim. O bizim resmi tat testimiz olabilir."

Bir yemek festivalinin teorik keyfi cazibesini biraz yitirdi, ancak kasıtlı olarak zehirlenme düşüncesinin verdiği dehşet duygusunu üzerimden atmaya çalışıyorum.

Anka kuşu hâlâ masanın üzerinde çalışamaz halde yatmaktadır. Reykin cebinde taşıdığı çantayı açar. Yıldız şeklinde bir programlayıcı çıkarır ve Phoenix'in bağlantı noktalarından birine takar. Yıldız bir güneşe benzeyene kadar dönüyor. Sndğnde, "Bu da neydi?" diye soruyorum.

"Bu bir kötülük stokuydu," diyor kendini beğenmiş bir sırtışla. Ona yardım etmemi işaret ediyor ve Reykin'le birlikte mekadomu yeniden birleştiriyoruz.

Masadan kaldırıp yeniden başlattıktan sonra Reykin ona takma adı aracılığıyla bir dizi sesli komut verir. Ona masanın üzerindeki vazoları yok etmesini söylüyor ve Phoenix paytak paytak onlara doğru gidiyor, vakum kolunu kaldırıyor ve her küçük vazoyu teker teker deviren kısa hava patlamaları yayıyor. Cam parçaları yere saçılır.

"Um . . . Onları severdim," diye mırıldandım.

Reykin, tıpkı böyle şeylerin değerini bilmeyen ayrıcalıklı bir ilk ocuk gibi, "Sana yenilerini alırım," diye cevap verir.

"Tam olarak benim değiller."

Reykin robota parçaları emmesini emrediyor. Mekadom her emri aksamadan yerine getiriyor ama havada durma modu hâlâ bozuk. "Yeni silahlarını burada test edemem. Bunu daha sonra yapmamız gerekecek."

"Güzel. Vazolarım tükeniyor."

"Anka Kuşu," diyor Reykin, "mutfağa git." Mekadom hızla uzaklaşıyor. "nden buyurun," diyor Reykin, bana ilerlememi işaret ederek.

Mutfaktaki komuta merkezine gidiyorum ve burada yemek dispanserinin menüsünü inceliyoruz. Reykin bana birkaç yemeği açıklıyor, kuğu şeklindeki milföy hamurları ve trf yağı soslu tavada kızartılmış beyaz balık gibi bazılarını sipariş ediyorum. Kabuklarında sotelenmiş salyangoz ve kızarmış dana dili gibi diğerlerini ise yanlışlıkla sipariş etmemek için işaretleme istiyorum. Reykin, gelen her yemekten küçük bir parçayı dikkatlice Phoenix'e yediriyor.

Bir epikr kısıkandıracak iki dolu tabakla çalışma odasına geçip onları kanepenin önündeki alçak grafit masanın üzerine koyuyoruz.

Işıklar loş ve görsel ekran sessiz. Yumuşak halının üzerinde bağdaş kurup otururken Reykin'e bir tabak, çatal bıçak takımı ve peçete uzatıyorum. O da karşımda yere oturuyor.

Tabaklarımıza yemek dolduruyor. Çatalından tatmam için ısrar ettiği peynirli patates lokması karşısında mutluluktan öleceğim neredeyse. Öne doğru eğiliyor ve bana yediriyor. "Bu şimdiye kadarki en sevdiğim şey olabilir," diye mırıldanıyorum.

"Sana söylemiştim," diye cevap veriyor, dudaklarında kendini beğenmiş bir sırıtışla.

"Taş Orman Üssü'nde bunun küçük bir kesesi için bile adam öldürürdük."

"Böyle bir yemeğiniz yok muydu?"

Kadınlara yakışmayan bir homurtu çıkarıyorum. "Ah, hayır.

Böyle bir şey yaşamadık." "Hiç aç kaldınız mı?"

"Bazen. Savaşta, erzak azaldığında ve erzak taşıyıcıları vurulduğunda." İkimiz de biliyoruz ki onları vuran onun tarafıydı. Asiler. Gates of Dawn. Düşman. Onun da aynı şeyi düşündüğünü görebiliyorum. "Bu en çok kimin hoşuna giderdi biliyor musun?" Ben soruyorum.

Başını sallıyor.

"Edgerton. Bu adam *yemek yiyebilir*. Ne yediği önemli değil. O sadece her zaman aç." Çatalımı yere bıraktım. "Edgerton ve Hammon iyi mi?"

Reykin başını sallar. "Onlar-"

Avucumu kaldırıyorum. "Bana nerede olduklarını söyleme. Bilmesem daha güvende olurlar."

"Onlar senin ailen gibi, değil mi?"

Taş Orman Üssü'ne ilk geldiğimde bana yol gösteren iki Kılıç askerini düşünüyorum. "Hayır. Onlar ailemden daha iyi."

"Gayet iyiler. Hammon sağlıklı ve normal bir hamilelik geçiriyor."

Gözlerim yaşlarla doluyor ama onları geri itiyorum. Zorlukla yutkunarak başımı sallıyorum.

Reykin yorgun bir şekilde avuçlarıyla yüzünü ovalıyor. "Edgerton yine de bir sorun."

Gözlerim kısıldı. "Neden?"

Ellerini indirdi ve bana baktı. "O çok 'dağlı', daha iyi bir terim bulamıyorum. İyi uyum sağlayamıyor. Ağzını açtığı anda nereli olduğunu anlıyorsun."

"Ona daha iyi saklamayı öğretebilir misin?"

"Mags elinden geleni yapıyor. Ona yardım edebilecek biri varsa, o da Mags'tir." Reykin'in esrarengiz ikinci doğan asistanını düşünerek başımı sallıyorum. Endişeli görünüyor olmalıyım çünkü "Artık onlar için yapabileceğin başka bir şey yok. Ağımız arkadaşlarınızla ilgilenecek."

Arkama yaslanıp halının üzerine uzandım. "Biliyorum."

Reykin sürünerek masanın benim tarafıma geliyor ve yanıma uzanıyor. Bana doğru dönüyor, yan yatıyor. Ben de aynısını yapıyorum, bakışlarını karşılıyorum. Uzun süredir uyanık olmanın verdiği yorgunluk yüzünden okunuyor. Bir şey söylemesini bekliyorum. Söylemiyor, sadece göz kapakları düşmüş bir şekilde bana bakıyor.

"Grisholm'u nereden tanıdığını bana hiç söylemedin." diye fısıldadım.

Reykin'in gözleri tekrar açılıyor ve esniyor. "Babam beni Purity'deki en iyi okullara gönderdi. Grisholm ve ben aynı çevrelerdeydik. O benden daha genç. Beni takip ederdi çünkü Daltrey'nin izin zamanlarımda verdiği talimatlar sayesinde en iyi fusionblade savaşçısı bendim. Grisholm'un silahlara karşı bir hayranlığı ve özellikle de İkinci Doğan Denemeleri'nde ciddi bir bahis takıntısı var. Grisholm her zaman kazananın kim olacağını bulmasına yardım etmem için beni ikna etmeye çalışır. Hatta içgörüm karşılığında bana konseyinde bir koltuk bile teklif etti."

"Halo Konseyi mi?" Ben soruyorum.

"Mmmhmm," diye cevap veriyor derin bir mırıltıyla. Gözleri tekrar düşüyor. "Teklifini kabul edecek misin?"

"Mmmhmm."

"Grisholm Denemeler üzerine bahis oynadığında hiç kazanıyor mu?"

"Evet." Reykin gözlerini kapatır. Nefes alış verişini ağırlaştır.

"Ona ihanet etmek senin için zor olacak mı?" Soruyorum ama Reykin çoktan uyumuş.

Bölüm 5

Gelgit

Gelmeyecek.

Antrenman çemberinin ortasında uzanmış, Grisholm'un antrenman tesisinin karmaşık altın tavanına bakıyorum. Elimi kaldırıp takma adımın zaman ölçerine bakıyorum. Grisholm planlanan antrenmanına resmi olarak üç saat geç kalmış. Sanırım hiç gelmeyeceğini söylemek yanlış olmaz. Son birkaç gündür onun için planladığım her seansa gelmedi.

Ayağa kalkıyorum ve altın basamakları tırmanarak balkona çıkıyorum. Burada denizden gelen esintiden başka hiçbir şey kıpırdamıyor. Parıldayan terasa çıkıyorum. Altın damarlı taşlar sabah güneşinde parıldıyor. Halo Sarayı yakınlarında uçmaları yasak olan hava gemileri tarafından engellenmeyen mavi gökyüzü, sonbahara girmiş olsak bile burada hâlâ yazın sıcaklığını taşıyor.

Manzara, sivri uçurumdan aşağıdaki suya doğru kıvrılan taş merdivenlere bakıyor. Koruyucu bilekliklerimi ve hauberk'imi çıkarıp bir kenara koyuyorum. Kolsuz zırh altı üstüm ve hafif taytım kıyı boyunca koşmak için yeterince sıcak. Engebeli basamaklardan kumsala inerken ayakkabılarımı çıkarıyorum. Ayak parmaklarım beyaz tozlu kumun içine batıyor. Suya doğru yürüyorum. Ayak bileklerimin etrafına yerleşen denizin serinliği her zaman bir şok etkisi yaratır. Hawthorne'la okyanusa ilk bakışımızı hatırlıyorum ve şu anda ne yaptığını, iyi olup olmadığını merak ediyorum. Eğer yaşıyorsa. Kalbim bilmemenin acısıyla yanıyor.

Bakışlarımı tekrar uçuruma doğru çeviriyorum. Kıyı boyunca, Saray'ın ilk doğan sakinlerinden birinin ihtiyaç duyması ihtimaline karşı kurulmuş, üzerlerinde altın flamalar dalgalanan beyaz ipekten gösterişli çadırlar hazır bekliyor. Hiçbiri kullanmıyor. Yalnızım, tek ziyaretçiyim.

İkinci doğan Taş Kaderliler, ilk doğan kraliyet mensuplarına hizmet etmek için çadırların yanında duruyor. Onları selamlamak için elimi kaldırıyorum. Başları şüpheyile birbirine eğilmiş, İkinci Doğan Roselle St. Sismode'un Şafak Kapıları'nda savaşıması gerekirken neden Erdemlerin Kaderi'nde olduğunu anlamaya çalışıyorlar. Geldiğimden beri karşılaştığım tüm ikinci doğanlar tarafından aşırı yabancı muamelesi gördüm. Kimse benimle konuşmuyor. Sanki benden korkuyorlar, ama nedenini sadece tahmin edebilirim.

Kıyı boyunca henüz keşfetmediğim yöne doğru koşuyorum. Sular çekiliyor. Huzurlu ve girişin sonuna ulaşmak için geçen otuz dakika boyunca neredeyse hiç terlemiyorum. Koyun yüksek uçurum duvarını dönerken yavaşlayarak duruyorum. İleride, denizin ortasındaki küçük bir adadan uzun taş kuleler gökyüzüne doğru uzanıyor. Dalgalar pürüzlü kayaların ve arduvaz renkli taş duvarların etrafına çarpıyor. Çekilen su, ortaçağ kalesinin kemerli kapılarına açılan bir kum setini ortaya çıkarıyor. Yasaklayıcı korkulukların üzerindeki üçgen beyaz bayraklar beni büyülüyor, her bir flama gümüş bir haleyle süslenmiş.

Kalenin kemerli ağızı açık. Deniz köpüğü patinalı ağır kapılar ardına kadar açılıyor. Kalenin esneyen ağızından yavaş bir kadın alayı çıkıyor. Küçük bir kum şeridi boyunca kıyıya doğru ilerliyorlar. Geçit töreninin merkezinde, dökümlü beyaz bir elbise giymiş genç sarışın bir kadın, uzun eteğini elinde tutarak ayak bileklerini güneş ışığına maruz bırakarak sıg sörfte zarıfçe yürüyor. Ölüm, on adet siyah, yarasa kanatlı ölüm dronu şeklinde kadının üzerinde geziniyor. Dronlar etrafındaki kum ve suya soğuk gölgeler düşürüyor. Martılar yaklaştıkça sessizleşiyor, dronların varlığıyla dağılıyorlar.

İkinci doğanlardan oluşan bir ekip sahilde koşuşturuyor. Taş Kader işçileri çadırları ve tenteleri kuruyor ve havada asılı duran bir şövaleyi yerine yönlendiriyor. Yarı işlenmiş bir yağlı boya tablo, parlak tonlardan oluşan bir paletle tuvali süslüyor. Çeşitli boyutlardaki boya fırçaları şövalenin yanında havalanıyor. Denizlerin Kaderi'nin beyaz dalgalı lakaplarını taşıyan ikinci doğanlar etrafta dolaşıyor, istiridyeleri kazıyor, ağlar ve dokuma tuzaklar atıyorlar.

Ben partiyi atlatamadan, beyaz elbiseli genç kadın eteklerini düşürüyor ve aceleyle bana doğru gelirken su ve kumun eteklerini ıslatmasına izin veriyor. Ölüm dronları onu takip ediyor. "Roselle St. Sismode!" diye bağıyor. "Erdemler'e geleceğinize dair söylentiler duymuştum!"

Aniden tanır. Bu Balmora, annesi Adora'nın daha genç bir versiyonu. "Merhaba, İkinci Doğan Komutan," diye cevap veriyorum derin bir baş

sallamasıyla

kafamın içinde.

Balmora Virtue, Geçiş'ten önceki adıyla Wenn-Bowie, neredeyse hiç fotoğraflanmıyor veya görsel ekranda gösterilmiyor. Fazilet unvanının yedek varisi olarak, gerçek varisin dikkatini dağıtmamak için halkın gözünden uzak tutuluyor. İkinci doğuştan Fazilet Kaderli refakatçileri bizden belli bir mesafeye kadar uzaklaşıyor ama gözleri ve kulakları bizim konuşmamıza kilitlenmiş durumda. Lüks kıyafetlerine ve gümüş haleli lakaplarına bakarak, Erdemliler'in diğer önde gelen ailelerinin ikinci doğanları olduklarını tahmin ediyorum - biri hariç hepsi, on iki yaşlarında ikinci doğmuş bir Taş Kaderli kız. Balmora yakınlarında geziniyor.

"Seni Kılıç Sarayı'nda son gördüğümünden bu yana ne kadar zaman geçti?" Balmora soruyor.

"On yaşındaydım, yani dokuz yıl önce?" Ben sordum.

"Bu doğru gibi görünüyor. Sanırım on bir yaşındaydım." "Beni hatırlamana şaşırdım."

Gözleri büyür. "Seni çok net hatırlıyorum Roselle! Nasıl unutabilirim ki? Grisholm'un kafasında bir saat parçalamıştın! Ayrıca seni neredeyse her gün görsel ekranda, patlamalar arasında koşarken ya da düşmanlarına ateş ederken görüyorum." Elini başparmağı yukarıda ve iki parmağı dışarıda olacak şekilde fusionmag şeklinde tutuyor ve mermileri patlatıyor. Asık ağzı bir hırıltıya dönüşüyor. Benimle alay etmiyor, daha çok hayranlık duyuyor.

"Bu gerçek değil. Bunlar sadece Salloway Mühimmat reklamları." "Evet, ama İlk Doğan Derek Burgeon'la tanıştın!" Kaşlarım çatıldı. "Pardon, kim?"

"Asker . . o reklamın sonunda seni kaldırıp bekleyen hava gemisine taşıyan kişi." Kollarını kendi etrafında sararak kucaklıyor.

Reklamı hatırlıyorum. Hawthorne'un Yıldızlar'da beni savaş alanından kurtarmasına çok benzeyen bir senaryoyu tasvir ediyordu. "Diamond'ın adını hatırlayamadım," diye cevap verdim.

"Diamond Derek'e bu kadar yakın olsaydım, kesinlikle onun adını hatırlardım." Hayalperest bir ifadeyle elini kalbine götürüyor.

Kaşlarımı çattım. "O ... o iyi. Sadece ... gerçek değildi." Gerçek Derek, gerçek bir savaşta megatonluk bombaların patladığı bir duruma sokulsaydı, muhtemelen altını ıslatır ve hava gemisini asla terk etmezdi. Saç ürünlerinden oluşan yapay kaskının altında bir köşeye sinmiş, ağlıyor ve emiyor olurdu.

Başparmağı. Hawthorne ve Reykin gibi kendi hayatlarına yönelik tehdide rağmen sürekli tehlikenin içine dalan adamları çekici buluyorum. Çekicilikten de öte. Karşı konulmaz.

"Seni burada ziyaret edeceğini düşünüyor musun?" "Kim?"

Gözlerini deviriyor.

"Derek!" "Hayır."

"Çok yazık. Beni onunla tanıştıracaklarını umuyordum." Alt dudağını dışarı doğru itiyor.

"Üzgünüm, İkinci Doğan Komutan."

Elini sallıyor. "Lütfen bana Balmora deyin! 'İkinci Doğan Komutan' çok resmi." Sırtı genişleyerek mükemmel dişlerini gösteriyor. "Ne zaman geldin?" Parmakları rüzgârda savrulan saçlarını yanağından yakalıyor ve uzun sarı telleri kulağının arkasına sıkıştırıyor.

"Bir haftadan biraz daha uzun bir süre önce."

"Neden buradasın?" diye ağzından geçirir. "Kimse bilmiyor. Herkesin dilindeki en lezzetli soru bu." Öne doğru ilerliyor ve anlayamadığım bir aşinalıkla kolunu benimkine bağlıyor. Sadece bir kez daha karşılaşmıştık. O zamanlar Balmora benden çok Gabriel'le ilgileniyordu.

Ölüm dronlarından biri düzenini bozuyor ve bana doğru yaklaşıyor. Korkunç silah namlularını bana doğru çevirirken, çıkardığı vınlama sesi elimi füzyon kılıcımın kabzasına götürüyor. "İkinci Doğan Komutan'dan uzak dur," diye gürleyen robotik bir ses tonuyla uyarıyor. Dronun kaplamasında benim ve Balmora'nın yansımaları görebiliyorum. Parmak uçlarımı kabzayı uyluğuma sabitlenmiş deri kılıftan yavaşça çıkarıyorum.

"Geri çekilin!" Balmora, rahatsız edici bir böceği uzaklaştırır gibi kolunu sallayarak güvenlik dronuna emir veriyor. "Bu benim arkadaşım, Roselle St. Sismode." Drone onun sözlerini bir an için algıladıktan sonra gücünü kesiyor ve diğerlerine katılmak üzere uzaklaşıyor. Balmora koluma daha sıkı tutunarak, "Şimdi biraz yürüelim," diye devam ediyor.

Füzyon kılıcımı gevşetip kılıfına yerleştiriyorum. Sahilde birlikte yürüyoruz. Genç kız arkamızdan geliyor. Balmora fark etmemiş gibi görünüyor. "Nöbetçilerime aldırmayın," diyor. "Nadiren ziyaretçilerim olur. Dronlar yeni yüzlere alışık değiller."

"Nöbetçilerine" tekrar bakıyorum. Grisholm'u koruyanlar gibi kılıç iğneleri değiller. İğneler savunma içindir. Ölüm dronları

öldürmek içindir. Tek işleri bu. Acaba Balmora'yı mı koruyorlar, yoksa kaçmaya çalışırsa onu öldürmeye hazır hapishane gardiyanları mı?

"Orada mı yaşıyorsun?" Başımı dalgaların arasındaki taş kaleye doğru sallıyorum.

Balmora'nın gülümsemesi, bakışları suyla çevrili devasa yapıya yöneldiğinde kayboluyor. "Deniz Kalesi mi? Orası İkinci Doğan Komutanı'nın ikametgâhı," diye keskin bir acılıkla karşı çıkıyor. "Başka nerede yaşayabilirim ki?"

"Çok güzel." Bir peri masalından fırlamış gibi. Su, mercan resiflerini görebilecek kadar berrak. Yıpranmış taşların üzerinde elmas desenleri dans ediyor. Kulelerin tepesi güneş ışığında parıltı veren gümüş çinilerle kaplı.

"Öyle, ama aynı zamanda çok yalnız." Kılıç Sarayı'nda yaşadığım günlerden hatırladığım türden bir melankoliyle iç geçiriyor. Ama benim hiç arkadaşım yoktu. Onun birkaç tane var. Bir grup kadın ellerinin arkasında fısıldaşarak bizi takip ediyor. Balmora kolumdaki tutuşunu sıkılaştırıyor. "İyi bir arkadaş değiller," diye tıslıyor. "Casuslardan farkları yok. İnsan onların yanında söylediği her şeye dikkat etmeli. Hem zaten sıkıcıdırlar. Güvenebileceğim tek kişi Quincy." Balmora arkamızdaki çilli yüzlü on iki yaşındaki çocuğu gösteriyor. "Babamın evinde kaldığın sürece beni ziyaret etmen gerekecek. Bu da bana neden burada olduğunu henüz söylemediğini hatırlatıyor."

Cevap vermemi beklerken nefesini tutuyor. Bu beni duraklatıyor.

"I . . . Grisholm'un akıl hocası olarak İlk Doğan Malcolm Burton'ın pozisyonunu üstleneceğim."

Yüz ifadesi kuşkuya dönüşür. "*Sen Grisholm'a* talimat vereceksin savaş sanatında?" Kıkırdıyor ve eliyle bastırmaya çalışıyor. "Evet."

"Peki bunu nasıl karşılıyor?" diye soruyor, gözünün kenarından akan neşeli bir damla yaşı silerek.

"Pek iyi değil," diye cevap veriyorum, dümdüz bir yüzle.

"Sanmıyorum! Aşırı şişirilmiş egosu, bırakın onun yarısı kadar genç bir kadını, ikinci bir doğanın bile ona bir şey söylemesine tahammül edemez."

"O zaman egosu bir dayak yiyecek."

Homurdanıyor. "Peki babam bunu biliyor mu?" "Bana bu işi veren o."

"Keşke bunu görmek için etrafta olabilseydim," diyor hüznle.

"Yarın Grisholm'un antrenman tesisine gelin ve kendi gözlerinizle görün. Eğer antrenman için gelirse ikinize de aynı anda ders verebilirim."

Bana yan gözle bakıyor. "Ciddi değil misin?"

"Neden olmasın?"

Nefes verirken yanakları şişiyor. "Aklıma birkaç neden geliyor. Birincisi, onun daveti olmadan Fazilet Sarayı'na, hatta bu sahilin ötesine bile girmeme izin verilmiyor. İkincisi, Grisholm'a yaklaşmama izin verilmiyor. Ve üçüncüsü, İlk Doğan Komutanı olmadığım sürece savaş sanatı eğitimi almam kanunen yasak."

"Orada kapalı mısın?" Gözlerimi bir kez daha Deniz Kalesi'ne çevirdim.

"İlerideki taş oluşumunu görüyor musun?" diye soruyor bana, sahildeki sivri kayaları işaret ederek. "Arazideki Exo ve Iono muhafızları arasında kaos yaratmadan gidebileceğim en uzak yer orası."

O onların tutsağı. O ve ben çok farklı değiliz, dünyadaki en güçlü iki Clarity'nin ikinci çocuklarıyız. Ama benim aksime, Balmora'nın ailesi Grisholm'a bir şey olması ihtimaline karşı onu canlı istiyor. Benimkiler ise Gabriel'e alternatif kalmasın diye ölmemi istiyor.

"Bütün gün burada ne yapıyorsun?" diye sordum. "Bir çeşit işin var mı?"

Başını iki yana sallıyor. "Personelim ve ara sıra gelen ziyaretçiler dışında hiçbir görevim yok ve kimseyle etkileşimim yok. Ama artık burada olduğuna göre, benim özel arkadaşım olabilir, çay içmeye gelebilir ve bana dünyada yaptığın her şeyi anlatabilirsin." Halo Sarayı'na "dünya" demek zor. Daha çok dünyanın en ayrıcalıklı adası gibi. "Lütfen geleceğini söyle!"

"Müsait olduğumda gelirim," diye cevap verdim.

Dönüş yolunda durmadan çocukken Kılıç Sarayı'na yaptığı ziyaretten, benimle ve Gabriel'le ilgili anılarından bahsediyor. O zamanı romantikleştirdiği çok açık, Gabriel'den sanki tanıştığı en kahraman kişiymiş gibi bahsediyor. Sinirlenmemeye çalışıyorum. Ona gerçekten kızgın değilim. Şövalye ruhlu çocuğu acımasız bir adama dönüştürdükleri için ailelerimize ve topluma kızgınım. Şövalesinin yanına gittiğimizde bana yağlı boya tablosunu gösteriyor. Benim eğitimsiz gözüme göre, önümüzde denizin içindeki kalenin birebir aynısı olan bu tablo enfes. "Bu çok güzel, Balmora. Sen bir sanatçısın."

"Sanatçı olmaya iznim yok," diye yanıtlıyor dudaklarını büzerek. Ama iltifatımın onu mutlu ettiğini biliyorum çünkü ruh hali değişiyor

ve bir kez daha koluma atladı. "Portreni yapmama izin vermelisin! Hayır cevabını kabul etmeyeceğim."

"Ama ben-"

"Hayır'ı cevap olarak kabul etmeyeceğimi söyledim!"

"Hareketsiz oturmakla ilgili ilk şeyi bilmiyorum."

"Hayır. Yapmazsın, değil mi?" Kıkırdıyor. "Bir şeyler buluruz dışarı."

Evet diyene kadar beni iğneliyor ve sonraki birkaç saatimi kaleyi boyamasını izliyordum. Bana perspektifi öğretiyor, açıları ve çizgileri belirlemek için bir odak noktası kullanıyor. Büyüleyici bir şey. Ben odak noktalarını hedef almak ve öldürmek için kullanırım. O ise yakalamak ve yaratmak için kullanıyor.

Birlikte küçük bir piknik yapıyoruz, sahilde ikinci doğan personeli tarafından masa, sandalye ve çarşafarla lüks bir tentenin altına kurulmuş. Kendi aralarında yaklaşan İkinci Doğan Denemeleri ve en sevdikleri Elmas Kaderli oyuncular hakkında sessizce konuşan diğer ikinci doğan kadınlardan ayrı oturuyoruz. Önce Phoenix tarafından test edilmemiş bir şeyi denemekten korkarak yemeğimi seçiyorum. Balmora yemediği şeyleri bana ikram etmeye çalıştığında bile sadece onunla aynı tabaklardan parmak yiyecekler yiyorum. Bir yanımda aptal ve paranoyak hissediyor. Diğer bir yanımda ise herkesin potansiyel bir düşman olduğunu biliyor.

Balmora beni Kılıç Sarayı'ndaki hayat ve özellikle de Gabriel hakkında sorguya çekiyor. Onun çocukluk oyunlarını ve şövalyelik eylemlerini anımsatan hikâyelerimi dinliyor. Bunlar ona anlatabildiğim tek hikâyeler, çünkü on bir yaşından sonra onu neredeyse hiç görmedim. Onları parmak uçlarındaki pasta kreması gibi yalayıp yutuyor.

"Tavsiye ister misin?" Balmora ellerini peçetesiyle silerken soruyor. Annesininkine çok benzeyen bir gülümsemesi var, ancak hınzırca güzel olmaktan çok yüce bir şekilde hınzırca.

"Bilmiyorum. Ne hakkında konuştuğumuza bağlı." Peçetemi bir kenara bıraktım.

"Kardeşim her şeyden önce utandırılmaktan nefret eder. Eğer ona söylediklerinizi yapmasını istiyorsanız, bu sizin elinizdeki kozdur."

Bir an için bunu düşündüm. "Teşekkürler."

Sular tamamen çekildi ve deniz kalesi tamamen açığa çıktı. Güneş kavuruyor. Burası Swords'dakinden çok daha sıcak. Yılın bu zamanında, ısı ayarlı zırhlar giyiyor olurduk. Bir dahaki sefere sahile geldiğimde mayo giymeliyim.

Tabaklar mekadomlar tarafından tam temizleniyordu ki savaş zeplinleri aniden tepelerinden uçtu. Çay fincanları tabaklarında titriyor. Gözlerimi siper edip onları takip ediyorum. Bunlar yeni, ağır zırhlı asker taşıyıcıları. Görünüşlerine bakılırsa, çok sayıda güdümlü füzeye ve gelişmiş savaş silahlarına sahipler. Salloway Mühimmatları'nın imzası hava gemilerinin her sofistike hattında var. Clifton ürünleri söz konusu olduğunda hiç titiz değildir ve onun tasarımlarını nerede görsem tanırım.

"Ne oldu?" Balmora sorar.

Birkaç tanesi daha savaş düzeninde uçuyor. Ayağa kalkarken "Sahilden uzaklaşmalıyız," diye uyarıyorum.

"Neden?" Balmora soruyor. Hiç de telaşlanmış görünmüyor.

"Bir şeyler oluyor. Doğru olmayan bir şeyler var."

Ölüm dronları ses çıkarıyor ve daha sıkı bir düzene geçerek ikinci doğan kadınları etrafımızda bir çember oluşturacak şekilde sürüyorlar. Bazıları çığlık atıyor ve sandalyelerini deviriyor, dronlardan kaçmak için sıçırıyorlar. Ben sakinliğimi koruyorum. Birkaç saniye içinde gürültü kesiliyor. Bazı kadınlar ağlıyor.

Cephanelikleri sahilden uzağa doğrultulmuş hava gemileri savunma pozisyonlarında suyun üzerinde asılı durmaktadır. Halo Sarayı'nı ve Deniz Kalesi'ni koruyor gibi görünüyorlar. Kumsalın her iki tarafında, siyah ve gri üniformalı muhafızlar kumun üzerine yığılmış, omuzlarının hemen altında duran füzyon tüfekleriyle bize doğru ilerliyorlar. Silahlarını bize doğrultmuş değiller, bu yüzden hedefin biz olmadığımızı biliyorum. Taktik silahlarının dürbünleriyle suyu ve uçuşunun kenarlarını tarıyorlar. Bir ölüm dronu düzenini bozuyor ve Balmora'ya tehditkâr bir şekilde yaklaşıyor. Robotik sesiyle, "İkinci Doğan Komutanı, tecrit için konutunuza dönün." diye emrediyor.

"Neden? Neler oluyor?" Balmora sert bir bakışla karşılık veriyor. O korkmuş değil, hizmetkârları gibi değil.

Halo Sarayı'ndan gelen ilk Exo muhafız dalgası bize ulaştı. En yüksek rütbeli subay bana doğru yaklaştı. Ön kolunu ağzına götürerek monikeriyle konuşuyor. "İkinci Doğan Komutanı güvende. İkinci Doğan Roselle Sword'un da yerini tespit ettik."

Takma adından yansıtılan holografik asker, "Komutan Kodaline'in emirleri Roselle Sword'u korumak ve onu güvenli bölgeye getirmektir" diyor.

İlk doğan Kılıç Exo kaşlarını çatıyor. "Peki ya İkinci Doğan Komutan?"

"İkinci doğan Komutan, güvenlik görevlileri tarafından konutuna götürülecektir."

Baştaki asker başını sallar, iletişimi sonlandırır ve ön kolunu indirir. "Roselle Sword, sen de bizimle geleceksin," der. Balmora'nın ölüm dronları onun ve maiyetinin etrafını sarmış, ikinci doğuştan Erdem Kaderli kadınları deniz kalesine çekilmeleri için agresif bir şekilde dürtmektedir. Yanlış giden bir şeyler var. Balmora buradaki en önemli ikinci doğan, değil mi? Ve yine de ondan çok beni korumakla ilgileniyorlar. Elbette emirler Dune'dan geldi ama yine de mantığa aykırı.

"Beni ziyarete geleceğine söz ver!" Dronlar onu uzaklaştırırken Balmora umutsuz bir yalvarışla sesleniyor. Direnmeyi bırakıp evine dönmesi için ona hızlıca başımı sallıyorum. Gülümsüyor ve arkasını dönüp telaşsız bir adımla kumsalın üzerinden taştan kalesine doğru ilerliyor.

Bölüm 6

Karga Leş Görüyor

Bir grup güvenlik görevlisi bir duvar oluşturarak beni Balmora'dan ayırdı. Askerlerle birlikte Halo Sarayı'na gitmekten başka seçeneğim yok. Kumların üzerinden uçurumun tepesindeki sığınağa doğru koşuyoruz. Taş merdivenler hemen ileride, ama onları kullanmıyoruz. Renkli çadırların arkasında kayanın yüzeyinde gizli bir asansör açılıyor. Baş Exo ve on adamı, ben merkezde olmak üzere zarif asansöre doluşuyor. Birimin geri kalanı geri çekilip bekliyor. Kapılar kapanıyor ve Halo Sarayı'nın ana katına roketle çıkıyoruz.

Dev deniz tanrısı heykelinin mermer karnından çıkıyoruz. Baş ve sakalı eski bir denizcininkini andırıyor ve gövdesi bir deniz adamının kuyruğuyla birleşiyor. Elinde aşağıya doğru savrulan bir mızrak, sanki hepimizi öldürmeden hemen önce donmuş gibi duruyor.

Grisholm'un özel konutuna kadar bana eşlik ettiler. Resmi gül bahçesinin yanındaki deniz kenarındaki bahçe sığınağından geçerek, kemerli kapılardan kapalı yüzme havuzları ve fokurdayan kaplıcalardan oluşan bir labirente giriyoruz. Duvarlar ve zeminler altın ve lapis mozaiklerle döşenmiştir. Tonoğlu tavanlar ve kemerler, efsanevi deniz yaratıklarıyla oyulmuş sütunlarla destekleniyor. Askerlerin ayak sesleri yıkanma odalarında yankılanıyor. Işığın elmas desenleri dalgalar halinde sudan yansır.

Cam kubbeli tavanı olan bir salona geldik. Merkezinde en büyük ve en derin havuz yer alıyor. Bir tarafta daha küçük sıcak havuzlar fokurduyor ve birlikte akarak şelaleli bir nehir oluşturuyor. Deniz kabuklarını andıran altın bir yürüme yolu, buharlaşan suyu daha soğuk olan devasa havuzdan ayırıyor. Egzotik bitkiler ve çiçekler odaya sarhoş edici kokular yaymaktadır.

Kubbeli salonun diğerk tarafında, kümeler halinde dizilmiş şık mobilyalar bir dinlenme alanını çevreliyor. Zemin camdan. Altından su akıyor. Uzak duvarın yanında saf camdan bir bar parıldıyor, içinde canlı canlı parlayan denizanalarının sakın suda dalgalandığı devasa bir akvaryum. Işıklandırılmış cam raflar her iki tarafı kaplıyor. El değmemiş raflarda yüksek kaliteli alkol şişeleri sıralanıyor. Arkadan aydınlatılan şişeler eşsiz bir ateşle yanıyor.

Grisholm ve beraberindeki altı kişi barın yanındaki dairesel masanın etrafında oturuyor. İlkdoğan Komutan koyu mor bir mayo ve bronzlaşmış göğsünü ortaya çıkaracak şekilde düğmeleri açılmış bol bir gömlek giymiş. Bir kadın dışında hepsi erkek olan yoldaşları da benzer şekilde giyinmiş. Kartlar masanın etrafına saçılmış. Rengârenk likörlerin ve altın varak talaşlarıyla aşılannmış buz küplerinin bulunduğu terleyen bar bardakları, buzlu taş bardak altlıklarının üzerinde serinliyor. Havada mavi, yeşil, kırmızı ve sarı puro dumanları uçuşuyor.

Masadaki ilk doğanlar arasında siyah mayolu, çıplak göğüslü olanı gözüme çarpıyor. Diğerlerinden daha fit ve yakışıklı. Koyu renk saçları ıslak ve geriye doğru kaymış, gözleri havuzun yüce akuamarinine rakip. Reykin beni fark ettiğı anda omuzları düşüyor ve rahatlamış bir ifadeyle sandalyesine yaslanıyor. İfadesi, soluduğı yeşil bir dumanın ardında hemen kayboluyor.

Beni muhafızların yanında görünce Grisholm'un kaşları birbirine çarparak alçalıyor. "Seni canlı bulmayı başardılar, Roselle. Birkaç gece önceki olaylardan sonra bu konuda bahis oynuyordum. Pek de iyi bir oran değildi." Elindeki kartları oniks masanın üzerine yüzüstü koyar ve ayağı kalkar. Exo muhafızlarının liderine, "Gidebilirsin." der.

Exo takım lideri ileri doğru yürür ve füzyon tüfeğini Fate'in varisinden uzağı doğrultur. "İkinci doğan Kılıç'ın yanında kalmak ve onu güvende tutmak için emir aldık."

"Neyden güvende?" Ben soruyorum. "Neler oluyor?"

Grisholm cehaletimle alay ederek kaşlarını çatıyor. "Duymadın mı? Rasmussen Keating ölü bulundu." Grisholm kabaca homurdandı. "Keating'lerin kim olduğunu bilmiyorsun, değil mi Roselle?"

"Onlar Erdemlerin İkinci Ailesi," diye cevap veriyorum. "İlk doğan Rasmussen Keating, senin ve Balmora'nın ardından Erdem unvanı için üçüncü sırada yer alıyor. Ben sadece ... O nasıl öldü?"

"Öldürüldü," diye yanıtıyor Grisholm. "Neden her yerde muhafızlar var sanıyorsun?"

Küçümsemesi içimi kemiriyor ve nabzım hızlanıyor. "Nasıl? Kim tarafından?" "Eğer bunu bilseydik, hiçbirimiz kilit altında olmazdık. İkinci Doğan Denemeleri eğitim kampları, stokları değerlendirmek."

Kabalığı, kılıcımla dudaklarını kesmek istememe neden oluyor. Kılıcımın kabzasına dokunmuyorum ki bu isteğimi yerine getireyim. "Senin için ne kadar sıkıcı." diye mırıldanıyorum.

Grisholm muhafızlara bakar. "Bu salonu terk edeceksiniz - hamamları dışarıdan koruyun. Başımızda dikilmenize gerek yok."

Exos'un liderinin çenesi gerilir. "İkinci Doğan Roselle Sword ile birlikte kalmam emredildi."

"Kimin emirleri?"

"Komutan Kodaline'in."

"Ah, bu ne sürpriz," diyor Grisholm. "İyi olacak. Muhtemelen hepimizi katledebilir." Gözleri Reykin'e kayıyor. "Ama onu değil." Grisholm masanın karşısındaki Yıldız'ı işaret ediyor. "Onu altmış saniyeden daha kısa bir sürede bir et yığınınna dönüştürebilir."

Bu iddiayı çürütmek istiyorum ama sessiz kalıyorum. Reykin ile dövüşmedim. Kimin daha iyi olduğunu bilmemizin bir yolu yok.

"Aklımın ucundan bile geçmez," diye karşılık veriyor Reykin korsan bir gülümsemeyle ve ellerini mizahi bir teslimiyet gösterisiyle havaya kaldırıyor. "Yine de ona bir içki hazırlayabilirim."

"Dışarıda bekleyin!" Grisholm dişlerini sıkarak Exo'lara emir verir. Hemen hareket etmediklerinde, "*Şimdi!*" diye kükrüyor. Onlarla gitmek için döndüm, ama Grisholm homurdandı, "Sen kal." Baş Exo ve silahlı adamları bunaltıcı salondan geri çekiliyor.

Reykin'in yanındaki cılız, gelincik suratlı ilk çocuk onun koluna yumruk atıyor. Reykin fark etmemiş gibi görünüyor ama diğer ilk doğan hemen pişman oluyor ve diğer eliyle parmak eklemlerini ovuşturuyor. "Ailen nasıl oldu da bir akıl hocasıyla silah eğitimi almana izin verdi? Seni sevmiyorlar mıydı?" diye soruyor sansar adam.

Reykin'in gülümsemesi hiç bozulmuyor ama gözleri soğuyor. "Unutuyorsun Simont. Ailemin benim için birden fazla yedeği vardı. Sanırım en çok üçüncü doğan kardeşimi sevdiler." Ses tonundaki acılık yoğun. Radix gerçekten beşinci doğumluydu ve Reykin onu seviyordu.

Grisholm yumuşak ve uzlaştırmacı bir tonda, "Onlar kendi paylarını aldılar, ihtiyar," diyor. "Nüfus sayımı adaleti getirdi ve sana itibarını geri verdi."

Reykin'in gözlerindeki su rengi ışık söner. Karanlık vardır, bir de karanlığın içinde yaşayan şeyler vardır. Reykin de o şeylerden biri. Öldürülen kardeşi ve ailesi hakkında gerçekten ne hissettiğini biliyorum. Bu onu Yıldızlar'daki savaş alanına götürdü; onlar canını alana kadar katledebildiği kadar çok Kılıç katletti. Ama ölmedi, çünkü ben izin vermedim. Ailesine karşı duyduğu öfke, konumunu korumak ve diğer küçük kardeşlerini korumak için taktığı bir maske. O uçurumda yüzen bir yıldız ve bir parçam onu bu uçurumdan kurtarmak istiyor.

Reykin, kas ve sinirlerin yavaşça çözülmesiyle oturduğu yerden zarıfça kalkıyor. "Tanıştığımızı sanmıyorum. Ben Reykin Winterstrom." Diğer ilk doğanların kahkahaları dişlerini kenetliyor. Benimle alay ettiğini düşünüyorlar. Buradaki hiçbir ilk doğan, ikinci bir doğanın önünde durmayı düşünmez. Uzattığı eli bir davet. Omuzlarımı dikleştiriyorum. İlerleyip elini tutuyorum. O da benimkini dudaklarına götürüp arkasından öpüyor. İçimden küçük bir ürperti geçiyor.

"Roselle Sword," diye mırıldanıyorum küçük bir reveransla. Parmakları benimkilerin üzerinde biraz fazla oyalanıyor. Elimi geri çekiyorum.

Grisholm'un yanındaki ilk doğan adam boğazını temizler. Sandalyesini iterek elleriyle kalçalarının üst kısımlarına vurur. "Neden gelip buraya oturmuyorsun, Roselle?"

Kalabalık yine kahkahalara boğuluyor ama Reykin'in kaşlarını çatmasıyla hemen susturuluyor. "Hizmetleri için ona teşekkür etmelisin, Charon."

"Hizmetlerinden dolayı ona teşekkür etmek isterim," diye cevap veriyor Ay Kaderli adam bana bakarak. Yirmi yaşından büyük olamaz. Eğer ikinci doğan bir Kılıç olsaydı, dişlerine bir yumruk indirirdim ama bunlar ikinci doğan değil. Misilleme tavsiye edilmez.

Reykin sandalyesini uzatıyor. Belirgin kaslarının üzerindeki teninin uyumu dikkat dağıtıcı. "Benim koltuğumu alabilirsin." Kaşlarımı çatıyorum. Hayır demek istiyorum. Muhtemelen beni görmezden gelmeli ama belki de böylesi daha iyi. Aramızdaki yakınlığı gizleyebileceğimi sanmıyorum, bu yüzden bir tanışıklık kurmak gerçek ilişkimizi gizleyebilir. "Teşekkür ederim," diye cevap veriyorum ve ona doğru bir adım atıyorum.

Grisholm kendini beğenmiş bir gülümsemeyle, "Burada kimse takım elbisesiz oturamaz," diyor. "Bu *yüksek doğumlu* ikinci doğumlu bile." Bir oksimoronla benimle alay ediyor.

Reykin bunu anlayışla karşılar. "Hemen şurada bir elbise dolabı var Roselle. Ben sana bir içki ısmarlarken sen de üstünü değiştirebilirsin."

Grisholm'un yanındaki kızıl saçlı kadın, "Bana da bir tane getir," diyor.

"Ne istiyorsun, Cindra?" Reykin sorar.

"Ölümçül bir şey," diye yanıtlıyor geniş bir sırıtışla. Son içkiden kalanları dolgun dudaklarına götürürken buz küpleri birbirine çarpıyor. Bardağının kenarından beni izliyor. Buğu tenine damlıyor, yakut renkli bikini üstünün kenarları arasındaki vadiden aşağı kayıyor. Parmağıyla silerek uzaklaştırıyor. Takma adı bir karbon atomunu andırıyor. Proton ve elektronları temsil eden ışıklar elinin üzerinde yörüngede dönüyor.

Reykin başını sallıyor. Holografik kayan yıldızına dokunur. Ondan bir komut ekranı yansır. Bir bar menüsü bulur ve içki siparişi verir. Uçan mekadoamlar barın yanında havaya yükselir, alkol şişelerini seçer ve otomatik barmenin önündeki bardağa koyarlar.

Gardırop dolabına doğru sürükleniyorum. İçeri girip kapıyı arkamdan kilitliyorum. Holografik aynaya bakarak yan taraftaki menüye dokunuyorum. Yansımam listedeki ilk mayoyu giyiyor; küçük, siyah bir bikini. Kaydırıyorum. Bir sonraki beyaz ve daha da açık. Alay ediyorum. Yirmi tane daha yana kaydırıdıktan sonra, bu programdaki tek mayonun işlevden ziyade stil için olduğu anlaşılıyor - muhtemelen Grisholm'un özel gece "arkadaşları" için. Parıldayan metalik gümüş bir bikini üstü, ona uygun bir alt ve grafit bir şal etekle yetiniyorum.

Takım gümüş bir kutu içinde gelir. İçinde, kıyafet narin, lavanta kokulu kağıt mendile sarılmış ve grafit renkli saten bir kurdeleyle bağlanmış. Paketi duvardaki hava tahrikli konveyörden geçiren kutudan kaldırıyorum, giysilerimi içine atıyorum ve yıkanmak üzere kanala geri gönderiyorum.

Giyindikten sonra, fusionblade'imın kılıfını sağ uyluğumu saracak şekilde ayarlıyorum. Kılıcın kabzasını siyah kayışlara geçirerek gardıroptan çıkıyorum. Grisholm'un dört arkadaşı ben yaklaşırken sırıtıyor. Oniks masada oturan Grisholm bana tepeden tırnağa kaşlarını çatarak bakıyor. Reykin'in yüzü onaylamayan bir kaş çatmayla kararıyor. Cindra değerlendirici bir kaş kaldırıyor. Parmaklarım füzyon bıçağımın yanında seğiriyor.

Havada uçan bir drone Reykin'in önündeki masaya bir bardak getiriyor. Berrak sıvı ve altın yapraklı buz küplerinin ortasında bir dilim limon yüzüyor. Ona katıldığımda ayağa kalkıyor ve sandalyesini uzatıyor. Grisholm'un karşısına yerleşiyorum. Reykin yakındaki bir masadan başka bir sandalye çekip benimle gelincik suratlı adamın arasına sıkıştırıyor ve Simont'un yana kaymasını sağlıyor. Reykin benim yanıma yakın bir yere oturuyor.

Diğer tarafta, önü sarı saçlarıyla kaplı bir ilk çocuk var. Bana doğru eğilirken göbeği oldukça gürültülü, mısır rengi bir mayoyu aşağı itiyor. Elini öyle bir uzatıyor ki, elini öpsem mi yoksa tokatlasam mı diye düşünüyorum. İkisini de yapmamayı seçiyorum. Yanakları hafifçe kızarıyor. "Ahem." Boğazını temizliyor ve elini bırakıyor. "Kendimi tanıtmama izin verin. Ben-"

"Çek git Milken," diyor yanındaki ilk çocuk, kara sakalını sıvazlarken. Su rengi tepe dalgalı lakabından gelen ışık, kıllı çenesinde sörf yapılabilmemiş gibi bir görüntü yaratıyor. "Seninle asla ilgilenmeyecek."

Eğer Milken'in kabadayılığı bir gösterge ise, o zaman gerçekten kırıgındır. "Ben Fate of Suns'taki en güçlü yetiştirme operasyonlarının ilk doğan varisiyim! Neden bir ikinci doğan benimle ilgilenmesin ki?"

Sakallı adam sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve bir dirseğini arkasına dayıyor. Denizler takma adının dalgası tekrar tekrar çarpıyor. "Uzun süre ikinci kez doğmayacağına dair bir söylenti duydum." Değer biçen gözleri beni hava kışlamadaki soyunma odasından daha çıplak hissettiriyor ama bunu saklamaya çalışıyorum. "O bir gün Kılıç olacak ve tüm ordularımızı kontrol ettiğinde sizin tarlalarınızın hiçbir anlamı kalmayacak."

Milken'in yumuşak yanakları şişti. "Yine de üzerinde her zaman ikinci doğuş lekesi olacak. Bu asla geçmez."

"Doğru," diye onaylıyor Reykin. "İkinci doğan her zaman daha aşağı olacaktır." Diziyle masanın altından benimkini dürtüyor - bir özür. Çıplak topuğumla ayak parmaklarına basıyorum ve olabildiğince sert bir şekilde eziyorum. Küçük bir homurtuyu bastırıyor ve ayağını benimkinin altından çekiyor.

Milken'e küfretmemek için neredeyse dilimi ısırمام gerekecek. "Kardeşimin sağlığıyla ilgilendiğiniz için teşekkür ederim beyler, ama onun sağlığı yerinde ve hepinizden daha uzun yaşayacak."

Grisholm eğlenen bir bakışla, "Gabriel öldü sayılır," diye cevap verir. "Bu masadaki herkesin bunu bilmesinin zamanı geldi, özellikle de senin, Roselle. Bunlar benim en yakın danışmanlarım, Halo Konseyimin bir parçası, tabii ki Reykin hariç. Ama o da yakında eklenecek. Kılıç Mirası Konseyi'ne başkanlık etmediğin zamanlarda bize danışmanlık yapman için çağrılacaksın. Babam seni çoktan görevlendirdi. Şimdi tek mesele kardeşini öldürmek." Bunu sanki gerçeği kabul etmiş gibi söylüyor. Midem bulanıyor. Onu bu konuda bir müttefik haline getirmeyi umuyordum.

"Gabriel'le hiç arkadaş olmadığınızı biliyorum Grisholm," diye onaylıyorum, "ama o ilk çocuk. Senin yanında durur ve seni savunur-

Ne olursa olsun."

Grisholm bir kaşını kaldırır. "Beni her zaman şaşırtıyorsun Roselle."

Bence *bu zor değil. Hiçbir şeyin geldiğini göremezsiniz.*

"Bir komplo hazırlanıyor," diye devam ediyor Grisholm. Bir an için içimi bir korku kaplıyor. *Şafak Kapıları'yla olan ilişki mi biliyor mu?*

"Lütfen detaylandırın," diye cevap veriyorum.

Grisholm, "İlk raporlar Rasmussen'in ölümünün bir suikast olduğunu söylüyor," dedi.

diyo

r. "Kardeşi Orwell'den şüpheleniyor musun?" Reykin soruyor.

Grisholm, "Mantıklı seçim bu," diye yanıtlıyor. "İkinci doğanlar hepimizi öldürüyor

güç için zaman. Bu onların doğasında var." Saçımı yolmak istiyorum. Bu onların doğasında yok. Çoğu ikinci doğan, ne kadar adaletsiz olursa olsun kaderlerini kabullenir. "Bize cevap bulması için bir uzman getiriyorum."

Grisholm sırtışını gizlemeye çalışıyor ve midem korkuyla geriliyor. Önündeki kartları bir araya getirip bir deste oluşturuyor. En üstten iki tane seçerek birini diğerinin karşısına koyuyor. Ellerini geri çektiğinde, kartlar ayakta duruyor. Dikkatle bir diğerini onların karşısına koyar. "Uzmanım bizimle görüşmek için her an burada olabilir."

Masadaki diğerleri, Açılış Törenlerine kadar önümüzdeki birkaç hafta boyunca her gece planlanan İkinci Doğan Denemeleri galaları hakkında rahatça sohbet ediyor. Cindra bu akşam katılacağı Atom temalı bir parti için diktiği elektronlardan ilham alan parlak elbisesini anlatırken onu dinliyorum. Dune bana bu akşam bir Sword sosyal kulübünde Firstborn Shelling adında bir aristokratın ev sahipliğinde düzenlenecek olan Tanrılar ve Tanrıçalar Balosu'na katılacağımı bildirmişti. Rasmussen'in öldürülmesine rağmen partilerin planlandığı gibi devam edip etmeyeceği konusunda spekülasyonlar yüksek.

Bardağımı dudaklarıma götürüyorum ve küçük bir yudum alıyorum. Çoğunlukla su ve biraz da alkol. Beni sarhoş etmez. Yuttuktan sonra neredeyse nefesimin altında küfredeceğim. Alkolün sağlayabileceği cesarete biraz ihtiyacım var. Reykin beni zinde tutmaya çalışıyor ama bir yanımda unutulmayı arzuluyor.

Keskin topuklu çizmelerin tok sesi yüksek odada çınlayarak dikkatimi Grisholm'dan ve onun iskambil kâğıtlarından uzaklaştırıyor. Bardağımı masaya geri koyuyorum. Girişten yalnız bir adam bize doğru yaklaşıyor. Sarı, arkaya taranmış saçları düzgünce kesilmiş. Normalde giydiği uzun siyah paltosu yok, Virtues'un sıcak havası için dökülmüş.

Gıcır gıcır beyaz gömleği ve dar siyah pantolonunu onunla Swords'taki Taş Orman Üssü'nde ilk tanıştığım zamandan hatırlıyorum. Beni gördüğünde, Ajan Crow'un dudakları sahiplenici bir gülümsemeyle çelik gibi ön dişlerinin arasında geriliyor. Elim bilinçsizce füzyon kılıcımın kabzasına gidiyor.

Boğazım düğümleniyor. Mürekkep siyahı ölüm çentikleri şakaklarında ve boynunda sıralanıyor. Elleri arkasında kenetlenmiş ama yine de sanki boğazıma bir hançer dayamış gibi hissediyorum. Bir şeyi ele verme korkusuyla yanımdaki Reykin'e bakmaya cesaret edemiyorum - bir düşünce, bir bağlantı, ikimizin de maskesini düşürebilecek herhangi bir şey. Ajan Crow mavi gözlerini benden ayırıyor ve Grisholm'u selamlıyor. "İlk doğan Komutan," diyor. Derin sesi tüylerimi diken diken ediyor. "İlkdoğan Keating'in ölümüyle ilgili olarak müsteşarınız tarafından bilgilendirildim. Size başsağlığı dileklerimi sunabilir miyim?"

"Hayır," diyor Grisholm. "Taziyeye gerek yok. Rasmussen'in, yönetmesi için verilse Erdemler'i mahvedecek zavallı bir zayıf olduğunu düşündüm. Birinin onun tüm ailesini yok etmesi umurunda değil. Benim umurumda olan *neden* öldürüldüğü. Sizi bu yüzden çağırdım Ajan Crow. Adalet arayışınızda acımasız olduğunuz konusunda iyi bir otoriteye sahibim." Grisholm'un gözleri bana kayıyor ve ben sadece kalbimin şiddetli çarpıntılarını duymamasını umabiliyorum. Dudaklarında vahşi bir gülümseme kıvrılıyor. Ajan Crow'la olan geçmişimi biliyor - bu adamın bana olan takıntısını biliyor.

"Miras meselesi dışında bir şey olduğundan mı şüpheleniyorsunuz?" Ajan Crow soruyor.

"Bunu göz ardı edemem." Grisholm büyüyen kartlar evine bir kart daha koyuyor. "Ama çok daha kötü bir şey de olabilir."

"Birinin 'İlk Doğan Komutan' unvanına göz diktiğini mi düşünüyorsun?" Crow'un gözleri Grisholm'dan bana kayıyor, sanki uzak duramıyorlarmış gibi. Doymak bilmez bakışları her ayrıntımı yakalıyor. Zihnimde, Ajan Crow'un beni öldürmeyi planladığı yeraltı hücresinden serbest bırakılmama yardım eden, Hawthorne'un eski kız arkadaşı Agnes Moon'un görüntüleri canlanıyor. Grisholm serbest bırakıldıktan sonra Ajan Crow'a benim adıma bir sepet sabun hediye etmişti. Ajan Crow onları Agnes'i sopayla öldürmek için kullandı.

Gözlerim Grisholm ve Nüfus Sayımı ajanı arasında gidip geliyor. Grisholm başka bir kart hazırlıyor. Dengesi hassas, açısı doğru. Birden kendimi çıkış yolu olmayan bir hücreye gömülmüş gibi hissettim.

Rasmussen Keating cinayeti hakkında konuşmaya devam ediyorlar, ikisi de pek çok detayı bilmiyor ama ben artık dinlemiyorum.

Bir kalça benimkini dürtüyor. Hissetmiyormuş gibi yapıyorum. Reykin'e bakamam. Ajan Crow anlayacaktır. Görecek. Bir parçam mantıksız davrandığıma inanıyor. İlk çocuk statüsünü kazanmak için kendi kız kardeşini boğan taş kalpli Crow'un Reykin hakkında bir şey bilmesi mümkün değil ama ben yine de dümdüz önüme bakıyorum.

Grisholm iskambil kâğıtlarından kafasını kaldırmadan, "Soruşturmaya başlamak için neye ihtiyacınız var?" diye sorar.

"Tüm sistemlerinize güvenlik erişimine ihtiyacım olacak," diye yanıtlıyor Ajan Crow. "Bu mümkün değil, ama size sistemlere sınırlı erişim izni verebilirim

Halo Sarayı'nın dışında kalan."

Ajan Crow'un gözleri parlıyor ama Grisholm bunu görmüyor çünkü dikkati bir sonraki kartı ayarlamakta. "İsterseniz Halo Sarayı'nın dışından başlayabiliriz," diyor Crow. "Özellikle Kılıç takma adlarının hareketlerini izlemekle ilgileniyorum."

"Neden Kılıçlar?" diye sordum.

"Kılıçlar, Kaderler'deki en iyi ikinci katillerdir." Ajan Crow en iyilerinin kendisi gibi Sayım ajanları, üçüncü doğanların izini süren ve onları öldürmeden önce terörize eden avcılar olduğuna inanıyor. Ben buna katılmıyorum. Kılıçlar, silahı olan diğer askerlerle savaşır. Sayım, karşı koyacak gücü olmayan silahsız insanları öldürür. "Ve Rasmussen'in ölümünden en çok Kılıçlar kazançlı çıkacak."

"Doğru değil," diye cevap veriyorum. "Fazilet Kaderi kardeşinin kazanacağı çok şey var. Ondan sonra sıradaki-"

"Kennet Abjorn," diyor ajan. "Baban." "O Kılıç Kaderli değil."

"Biliyorum. O bir Erdem, ama annenin kocası, Kader Kılıcı."

"Annem babama yardım etmek için parmağını bile kıpırdatmaz, özellikle de kendisinden daha güçlü bir pozisyon elde etmek için."

"Peki ya sen Roselle? Sen de şüphelerden muaf değilsin."

Grisholm homurdanıyor. "Birkaç gece önce biri onu öldürtmeye çalıştı. Sanırım onun bu komploya dahil olmadığını söylemek yanlış olmaz."

"Kusura bakmayın ama Roselle'i öldürmeye teşebbüs eden kişiyle İlk Doğan Keating'i öldüren kişinin aynı kişi olduğunu varsayıyorsunuz," diye yanıtlıyor Ajan Crow. "İkisi ayrı olaylar. Roselle Sword ile hayatına yönelik sözde başarısız girişimin ayrıntıları hakkında konuşmak istiyorum."

"Sorulara cevap vermem Ajan Crow, elimde olmadıkça-" Duruyorum. "Dune hediyesi" demek üzereydim ama onu bu Nüfus Sayımı ajanının yakınında istemiyorum. Bitirmemi beklerken Ajan Crow'un kaşları kalkıyor. "- Ailemin fusionblade'ini geri istiyorum." Silah umurumda bile değil. Şu anda benim için hiçbir şey ifade etmiyor ama Ajan Crow için bir ödül olduğunu biliyorum - ayrılmak istemediği bir ödül. Ama Ajan Crow'u uzaklaştırmak ve bana onunla yalnız kalmamam için bir sebep vermek gibi bir etkisi var.

"İsteğinizi yerine getiremem," diyor, "ama ne zaman isterseniz gelip ziyaret edebilirsiniz." Kalçasındaki kabzasına dokunuyor. Kabzanın üzerine Aziz Sismode arması kazınmış. Uzunluğu boyunca güller ve sarmaşıklar dolanıyor. Ajan Crow'un buna sahip olması eskiden yaraya tuz basardı ama artık benim için sadece bir husumet sembolü. "Ve seninle konuşmak için izne ihtiyacım yok."

Reykin esniyor, iğrenç bir iniltiyle kollarını geriyor. İlk doğan ayrıcalığının kusursuz tonuyla, "Burada bir saniye daha oturup soruşturmanızın sıkıcı ayrıntılarını dinlemek zorunda kalırsam ölebilirim," diyor. Avuçlarını oniks masanın üstüne vurur. Etkileyici iskambil kâğıtları yıkılır ve Grisholm'un tıslayarak kaşlarını çatmasına neden olur. "Havuza son giren, bir günlüğüne kölem olmak zorunda."

Etrafımda sandalyeler masadan kayıyor. İlk Doğanlar suya ulaşmak için dişe diş mücadele ediyor. Kollar sallanıyor. Dirsekler havada uçuşuyor. Avuç içleri yüzleri kaplıyor ve onları zıt yönlerle itiyor. Grisholm havuza ilk giren, gördüğüm en büyük sıçramayla gülle atıyor. Diğerleri de zarif olmayan kıvrımlar ve üzücü göbek atmalarla onu takip ediyor. Bu sözde seçkinler arasındaki edep yoksunluğuna Ajan Crow kadar şaşırdım. Çocuk gibi davranıyorlar. Anlamsız çocuklar.

Reykin küçük bir çabayla beni yerimden kaldırıyor. Beni düşürmesinden korkarak onu omuzlarından kavıyorum. Güçlü parmakları bacağımı kavıyor. Beni kaldırıp suyun kenarına doğru koşarken karnına yaslıyor. Reykin beni bir dilek kuyusuna bozuk para atar gibi atmadan önce gördüğüm son şey, Reykin'in yaralı omzunun üzerinden Ajan Crow'un cinayete meyilli ifadesiydi. Sayım ajanının en sevdiği avı bir kez daha elinden alınıyor.

Soğuk suya dalıyorum ve dibe batıyorum. Hemen yanımda suya giren Reykin'in çıkardığı vınlama sesi beni ona doğru çekiyor. Kabarcıklar temizlendiğinde, siyah saçları bana merhaba diyor. Bulanık yüz ifadesinde endişe çizgileri var. İşaret parmağımı dudaklarıma bastırıyorum ve sonra kendi boğazımı kesiyormuşum gibi boynumda gezdiriyorum. Havuzun güvertesini işaret ettiğimde Reykin başını sallıyor.

Diğer herkes yüzeyde, suda ilerliyor. Ajan Crow yukarıdaki havuzun kenarında beliriyor ve üzerimize köpekbalığı şeklinde bir gölge düşürüyor.

Yüzeye doğru tekmeliyorum. Reykin hemen arkamdan çıktı. Grisholm yüzüme vurdu. "En son sen girdin! Bir günlüğüne Reykin'in kölesi olmak zorundasın!"

"Bu çok zor olmamalı," diye cevap veriyorum, eteğimi açıyorum ve ıslak kumaşı havuzun kenarına atıyorum, böylece Ajan Crow'un botlarına sıçırıyor. "Onu sizin antrenman çemberinizde eğitebilirim. Sabah gidersek, füzyon kılıcımınla onu ikiye bölebilirim ve günümün geri kalanını kendime ayırabilirim."

Reykin kıkırdar. "Bana akıtacağım kanı göster," diye cevap veriyor çapkın ilk doğan. Yanımdaki Grisholm'a bakıyor. "Buna hazır mısın, Grisholm?" Ses tonu bir meydan okuma. "İkimiz birlikte bu küçük Kılıcı yenebilir ve sonra da bizimle birlikte stokları değerlendirmesini sağlayabiliriz. Muhtemelen ikinci doğan kazananı tüm kaybedenlerden ayırmamıza yardımcı olabilir."

Grisholm sanki beni ilk kez görüyormuş gibi kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "Belki de haklısın. Yarın ne bildiğini göreceğiz."

Kabuslarımdaki uğursuz ses araya giriyor. "İlkdoğan Komutan, soruşturamama başlayabilmem için artık izninizi isteyebilir miyim?" Ajan Crow, Reykin'e dudaklarını kıvrarak kaşlarını çatıyor. Çelik gibi dişlerini görünce karnım titriyor.

Grisholm eliyle kışkırtıcı bir hareket yaparak Ajan Crow'u kovar. "Evet, evet. Git ve rapor ver." Ajan Crow'un gözlerindeki ölüm çentikleri, uçmadan önce seğiren siyah bir kuşun tüylerini andırıyor. Her ne planlıyorsa, yakında gerçekleşecek.

Bölüm 7

Tanrılar Sofrası

Daireme döndüğümde, kapının önünde ikinci doğuştan Elmas Kaderli bir görevlinin soğuk ve değerlendirci bakışlarıyla karşılaşıyorum. Tanrılar ve Tanrıçalar Balosu'na hazırlanmak için Crystal'la iki saat önce burada buluşmam gerekiyordu. Dune onun yardımını ayarladı çünkü başka kimsem yok, Phoenix bir kostüm partisi için giyinmeme yardım etmekten tamamen aciz. Crystal'ın onaylamayan kaşları bana hala gümüş bikinimin içinde olduğumu ve belime sadece uzun bir havlu sardığımı hatırlatıyor. Tembel birine benziyorum.

"Özür dilerim, geciktim," diye özür diliyorum. Tehlikeli derecede sivri yüksek topuklu ayakkabısının tabanı mermer zemine kararlı tıklamalarla vuruyor. Altmışlı yaşlarının başında, zayıf bir kadın. Gümüş saçları sert bir düğümle arkaya toplanmış ama güzelliğini gizlemiyor. "Kilit altında-"

"Ben ikinci doğanım. Vaktimi boşa harcadığın için açıklama yapmana gerek yok." Görünüşe göre Crystal pasif-agresif sanatlarda bir usta. Yanaklarım kızarıyor.

"Eşyalarınızı taşımanıza yardım edebilir miyim?" diye sordum. İnce kolunun üzerinde siyah bir giysi çantası var. Onun altında uzun bir kutu var. Süt beyazı diğer eliyle büyük siyah bir çantanın siyah sapını tutuyor. Çanta yerden yüksekte duruyor. Küçük bedenine ve tabutu andıran hantal kutunun büyüklüğüne bakılırsa, onu taşıyabileceğinden şüpheliyim. Ağzının etrafındaki stres çizgileri onaylamaz bir şekilde büzülüyor.

"Görevlerimi yerine getirebilecek durumdayım," diye kesik kesik cevap verdi. "Lütfen acele edin, artık daha az zamanımız var."

Bu akşam taklit etmek için tanrıça olmayan bir karakter seçtim. Dune bana balo davetini bildirdikten ve Crystal'ı

Roselyn olarak gitmek istediğimi hologram aracılığıyla ona açıkladım. O teknik olarak bir tanrıça değil. Tyburn'ün sevgilisiydi. Roselyn'in resmini ilk olarak Tyburn Çeşmesi'nin, yani Batı Rüzgârı Tanrısı'nın anıtının yanında gördüm. Roselyn, sonunda Kılıç Sarayı arazisine açılan kapıyı işaret ediyor. Hawthorne beni o çeşmede öpmüştü. Hâlâ hissedebiliyorum. Kostümün gerektirdiği tek şey güllerden bir taç ve dar bir elbise. Tamamdır.

Crystal'ın arkasından kapıyı kapatıyorum. Phoenix'in çınlayan ayak sesleri koridorda çınlıyor. Gözlerinin parlak kırmızı ışıltısıyla bizi selamlıyor. Crystal'ın zaten şiddetli olan küçümsemesi Phoenix'i görünce hor görmeye dönüşüyor.

"Bu yaratık da ne?" diye soruyor geri çekilerek.

"Mekadomum. Zararsızdır." Şu anda beni selamlayanın Reykin değil Phoenix olduğundan eminim çünkü Reykin'i Grisholm ve diğerleriyle birlikte hamamda bırakmıştım. Yapışkanlaşıp yapışmadığını görmek için mekadomu izlemem gerekecek. Bu olduğu an, Reykin'in kontrolde olduğunu anlayacağım.

"Nerede çalışmak istersiniz?" diye sordum.

Crystal geçerken Phoenix'e geniş bir mesafe bırakır. Misafir odasında durur, siyah tabut kılıfı hâlâ yanında durmaktadır. "Bu iş görür." Siyah kulpu bırakıyor ve mavi elmaslı lakabına dokunuyor. Sandık açılarak aynalı ve stüdyo ışıklı bir makyaj masasına dönüşüyor. Crystal giysi çantasını yan tarafındaki kancaya asıyor ve uzun kutuyu yanına koyuyor. Süslü, altın varaklarla kaplı bir sandalyeyi masanın yanından kaldırıp makyaj masasının önüne yerleştiriyor. "Lütfen oturun."

Ben yaptıktan sonra, içinde dikenli sarmaşık ipleri ve tomurcuktan tam çiçeklenmeye kadar çeşitli aşamalarda küçük kırmızı güller bulunan bir çekmeceyi açıyor. Parmak uçlarında ve avuç içlerinde polimer koruyucular bulunan eldivenleri giyiyor ve hemen saçlarım üzerinde çalışmaya başlayarak bir taç ile hale etkisi yaratıyor. Dikenli sarmaşıkları arkadaki uzun saçın tam boyuna örüyor, guncaları ve çiçekleri dikenlerin içine ve tacın etrafına dokuyor. Kesinlikle Roselyn'e benzemeyen bir görünüm. Tyburn'ün sevgilisi yumuşak ve dalgalı saçlıydı. Bu çok savaşçı gibi. Bu bana-

Crystal bir gonca gül daha yerleştirmek üzereyken ayağa kalkıyorum. Kancadaki giysi çantasını açıp genişçe açıyorum. Ortaçağdan kalma dökümlü bir köylü elbisesi yerine, göğüslerimi zar zor örtecek açık kahverengi deri bir askıdan oluşan eski bir savaşçı-tanrıça kıyafeti buluyorum. Arkadan bağcıklı ama omuzları ve göbeği çıplak bırakıyor. Arkasında aynı renkte ve ilkel kesimli, düşük belli deri bir pantolon, onun arkasında da kahverengi kürk mantolu, kahverengi süetden dar bir yelek

as11.

"Nedir bu?"

"Bu akşamki kıyafetiniz." Crystal onaylayarak bakıyor.

"Konuştuğumuz şey bu değildi."

"Hayır. Değil."

"Neden değiştirdin?"

"Senin adın Roselle. Sen Savaş Tanrıçası olmalısın, adaşın."

"Savaş Tanrıçası olmak istemiyorum. Olmak istiyorum-"

"Tyburn'ün sevgilisi." Crystal'ın sert duruşu daha da katı bir hal alıyor.

"Ona başkanlık eden tanrıça olmak varken neden bir tanrıya itaat edesin ki?"

Göz kırpıyorum. "Mesele bu değil" demekten başka iyi bir cevabım yok. "Mesele tam olarak bu. Ama isteğinizi değiştiren ben değildim. Komutan Kodaline'di, eğer bir sorunuz varsa bu konuyu ona açmalısınız. Şimdi, eğer başka bir şey yoksa, işime devam etmek istiyorum."

Tartışmak istiyorum ama sadece talimatlara uyduğunu biliyorum, bu yüzden vazgeçiyorum. Tekrar oturuyorum ve o da küçük, el tipi bir drone'u havaya bırakıyor. Drone yakından uçarak yüzüme makyaj yapıyor. Kaşımın üstünden başlayıp gözümün yanına, yanağımın ve çenemin üzerine keskin noktalar çizerek mürekkepli dikenlerden oluşan karmaşık bir sarmaşık çiziyor. Boğazımdan aşağıya ve omzumun üzerinden devam eden dikenler kolumdan aşağıya doğru uzuyor ve sağ işaret parmağımın etrafını sarıyor.

Crystal beni ayağa kalkmam için yönlendirdi. Drone karnımın yan tarafına daha fazla dikenli sarmaşık işliyor. İş bittiğinde küçük drone uçarak Crystal'ın eline geri dönüyor ve o da onu makyaj masasındaki bir çekmeceye geri koyuyor. Makyaj anında kuruyor.

Crystal'ın yardımıyla Tanrıça Roselle gibi giyiniyorum. Korse bağcıklarını o bağlıyor, gerisini ben hallediyorum. Kutuya uzanarak uzun, mocha rengi süet botları çıkarıyor. Çizmelerin üst kısımları kahverengi kürkle kaplı ve dizlerimin hemen altına kadar uzanıyor. Deri pantolonu içine sokuyorum. Süet ve yeleğin kürk mantosu olmasaydı, dikenli örgülerim derimi şerit şerit keserdi.

Crystal, üzerinde keskin, gül şeklinde fırlatma yıldızları olan demir bir kemer çıkarıyor. "Dikkatli ol," diye uyarıyor ben kemeri alırken, "bu güller ayrılabilir. Yaprakları jilet gibi keskin kenarlara sahip."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Neden?"

Yakındaki bir sandalyede duran füzyon kılıcımı işaret ediyor. "Onu yanına alamazsın." Korku beni gömmekle tehdit ediyor ama bunu göstermemeye çalışıyorum. "Dune bana yakın zamanda hayatına kastedildiği için kendini savunma ihtiyacından bahsetti. Bir uzlaşma olarak bunları bulduk. Bunlara da ihtiyacın olacak." Kutudan eskiden okçuların taktığı türden demir bilezikler çıkardı. Bileklerime takıp, "Gülü saat yönünün tersine çevir." diyor.

Sol bileklikteki karmaşık demir gülü çeviriyorum. İçi boş kılıfın içinden bir hançer fırlıyor ve avucumun üzerindeki yerine kilitleniyor. Sapını kavriyorum. Sert ve kullanması zor ama kullanışlı. Gülü saat yönünde çeviriyorum ve bilekliğin içinde kayboluyor.

Crystal geri çekiliyor ve eleştirel bir gözle beni değerlendiriyor. "Sen ne düşünüyorsun?" diye soruyorum.

"Son bir şeye daha ihtiyacı var." Makyaj masasının alt çekmecesinden kılıç şeklinde dokuz sivri ucu olan demir bir taç çıkarıyor. Oturmamı istiyor ve sonra tacı başımın üstüne koyuyor, saçlarımdan, dikenlerden ve güllerden oluşan halemle sarmalanacak şekilde yerleştiriyor. Aynaya bakıyorum. Görüntü açık bir şekilde güçlü. Crystal, "Roselle'le savaşırdım, onun ve temsil ettiği şey için öldüm," diye mırıldanıyor. "Roselyn'e yardım etmek için parmağımı bile kıpırdatmazdım. Kim olduğuna karar ver ki senin için hayatımı riske atmaya değip değmeyeceğini bileyim."

"Sen-"

"İşlerin gidişatından bıkmış yaşlı bir kadın." Bana dönüyor ve takma ismine dokunuyor. Kibir tekrar katlanıp havada asılı duran bir çantaya dönüşüyor. Bana gül rengi camları olan bir gözlük uzatıyor. "Şimdi size sağ bileğinizdeki bileklikten bahsedeyim..."

Azalan güneş, Saflık Şehri'nin alamet-i farikası olan yüksek, karmaşık mimari harikaları tarafından engelleniyor. Her bina bir öncekinden daha etkileyici. Zarif hovercar'ın penceresindeki yansımam sokak lambasının gözleriyle parlıyor. Başımdaki demir tacın görüntüsü büyüyen karanlığı yarıyor ve dışarıdaki ışıkları yansıtarak parıldıyor. Arka koltukta yanımda uzanan Dune, Şafak Tanrısı kıyafetiyle karanlığın kalbi. Çizmeleri abanoz renginde. Pantolon paçalarının koyu siyah kumaşı içlerine doğru kıvrılıyor ve beline doğru daha yumuşak bir tona dönüşüyor. Gömleği daha da soluk

Siyahın tonu, omuzlarına ulaştığında altına dönüşür. Altın rengi, aslan kürkü bir manto omuzlarını kaplar. Pelerini ona bağlanır, içi altın, dışı ise altın güneşe dönüşen gecedir.

Abartılı kostüm galası için sıraya girdiğimizde hovercarımız durdu. Pahalı araçlardan oluşan ve yavaş hareket eden bir sıra, üzerinde yedi kule yükselen devasa bir cam binaya doğru ilerliyor. Derin bir gölün sakin, cam gibi yüzeyinin üzerinde ince bir iğne ucunun başında dengede duruyormuş gibi görünen ve yüzen kristal bir oluşumu andıran devasa yapıyı buz gibi bir kaplama süslüyor. Parlak, yakıcı pembe bir gün batımı hakimdir. Altındaki su, fuşya gökyüzündeki binayı yansıtıyor, yansıtılan görüntü alternatif bir evren gibi.

Binaya zemin seviyesinden tek bir giriş var; bana kış fırtınasında donmuş buz parçalarını hatırlatan, akıldan çıkmayacak güzellikte şeffaf bir köprü. Hovercarımız geniş köprü'nün önünde duruyor. Buzul görünümüne desteklerin iki yanında fantastik kardan insanlar gibi giyinmiş yer göstericiler duruyor. Buzla kaplı saçları ve tenleri sokak lambalarının parlayan ışığında parlıyor. Teşrifatçılar erkek ve kadın gövdelerine sahipler, ancak vücutlarının alt kısımları sahte buz filmleriyle kaplanmış ve bulanıklaştırılmış.

Özellikle uzun boylu bir buz adam kapımı açıyor ve bana yardım etmek için uzanıyor. İkinci doğuştan takma adının kahverengi dağ silsilesi elinin arkasında geziniyor. Parmaklarını kavıyorum ve gece havasına adım atıyorum. Gözleri gümüş kılıç lakabıma takılıyor ve yüzüme doğru ilerlemeden önce genişliyor.

"Sizi temin ederim ki davet edildim," diye mırıldandım.

Gülümsemesi buz gibi değil. "Tabii ki. Sen Roselle St. Sismode'sun."

"Ben Roselle Sword," diye düzeltiyorum.

Ilık bir meltem esiyor. Ben de rüzgarlı bir hava bekliyordum. "Bana Savaş Tanrıçası Roselle gibi görünüyorsun."

Kendime şöyle bir bakıyorum ve kendimden utanarak gülüyorum.

"Sadece bu gece için." Gülümsemesi kayboluyor. "Umalım da öyle olmasın."

Dune yanımda durmak için ortaya çıkıyor. Omuzlarını örten altın kürklü manto onu daha da güçlü gösteriyor-aslan yürekli. Görevlinin gözleri Komutan Kodaline'in güçlü yapısında geziniyor ve sonra ikinci doğan şöyle diyor: "Efendim, Buz ve Telaş Tanrısı Hail, sizi sosyal kulübüne davet ediyor."

Bunların hepsi biraz aptalca ama ben de kabul

ediyorum. "Teşekkür ederim." Dune sadece başını sallıyor.

"Lütfen," diye devam ediyor yer gösterici, "size kapıya kadar eşlik etmeme izin verin." Kolunu köprüye doğru uzatır.

"Buna gerek kalmayacak," diyor Dune, koluna girerek. Kuzeye bakan köprüye doğru yürüyoruz. Çoğu Kılıçlı, gülünçten yüceye değişen kostümler giymiş İlkdoğanlar yanımızda dolaşıyor, hepsi de parıldayan buzdan kaleye doğru ilerliyor.

Köprü, iki ucu arasında herhangi bir destek yokmuş gibi görünen uzun kemeriyle bir tasarım harikası. Altımızdaki su o kadar berrak ve derin ki, farklı bir dünyada baş aşağı yürüyenlerin biz olduğumuzu hayal etmek zor değil. Önümüzde, kar tanesi şeklindeki büyüleyici kapılar açılıyor.

Elmas Kaderli ikinci doğan çiftleri bizi kapıların içinde karşılıyor. Genç kadınlardan biri dar, buz gibi bir korse giymiş. Karşısındaki ise ateş kırmızısı bir kıyafet giymiş, teni dekoratif alevlerle kaplı. Kısa mavi saçlı ve kar tanesi desenli cilde sahip olan, elindeki cihazla takma adımı tarıyor. "VIP giriş kartınız var! Tanrılar Masasına oturmaya hazır mısınız?"

"Yoksa Yeraltı Dünyası'nın derinlikleri daha mı çok hoşuna gidiyor?" diye soruyor kızıl saçlı meslektaş.

Dune'un kaşları birbirine çarpıyor ve tavrı sertleşiyor. "Ev sahibini görmek için buradayız," diye yanıtlıyor otoriter bir havayla.

"Elbette," diyor mavi olan, şimdi tamamen işle ilgili. "Zirvedeki Tanrılar Masası'na ulaşmak için bunlara ihtiyacın olacak. Buz ve Telaş Tanrısı'nı orada bulacaksınız." İkimize de bir dizi hoverdisk vermeden önce yukarıyı işaret ediyor. Yuvarlak, metalik parçaların her biri yaklaşık iki inç çapında. Botumu kaldırıp bir tanesini tabanıma bastırıyorum. Sert deriye yapışıyor. Aynı şeyi diğer ayağıma da yapıyorum. Hover modu devreye giriyor ve beni yerden birkaç santim yukarı kaldırıyor. Hoverdisklerin kontrollerine takma ismim aracılığıyla erişebiliyorum çünkü bana bağlılar ve bu nedenle engellenmiyorlar. İleriye doğru yürüyoruz ama yere değmiyoruz.

"Önerilen kanallarda yükselin ve alçalın, yoksa yaralanabilirsiniz," diye uyarıyor kırmızı olan bizi.

Omzumun üzerinden geriye bakıp karşılayıcıların bir sonraki gelene yaltaklanmalarını izliyorum - geniş omuzlarına çok ölümcül görünen beyaz bir yılan sarılmış, çökmüş, çıplak göğüslü bir tanrı. Ateşli karşılayıcı onu sola ve karanlık bir balo salonuna yönlendiriyor, burada uğursuz bir sis ve

Cehennem ateşi eşikten içeri süzülüyor. Onu izlediğimi görüyor ve bana boğucu bir hava öpücüğü gönderiyor.

Önümüzde bir kış sarayı var. Buzlu sis cam bir zemini kaplıyor. Kostümlü ilk doğanlar burayı bir buz pisti gibi kullanıyor, sadece ayakları asla yüzeye değmiyor. Pistin üzerindeki holografik alanda geçen yılki İkinci Doğan Denemeleri'nden bir sahne gösteriliyor; farklı Kaderlerden gelen yarışmacıların birçoğu buzlu bir gölü geçmek zorunda kalmış. Bazıları buzun çok ince olduğu yerlere basmaya çalıştı ve düştü. Diğerleri ise buzun sertleşmesi için çok uzun süre bekledi ve gece boyunca donarak diğer tarafa ulaşmadan hipotermiden öldü. Ağırlıklarını dağıtmak için ilkel kızaklar inşa eden bir grup başarılı oldu. Diğerleri geçişi gerçekleştirmek için hoverdiskler monte etti. Çeşitli yarışmacıların yaratıcılığı hayret verici, ancak kaybedenleri izlemek karnımı ağrıtıyor.

Dune ve ben pistten uzaklaşıyoruz. Bir kanal bulduk, aslında yukarı doğru giden özel bir yol. Binanın katları var ama ortada, tavana kadar açık hava var. Kanal boyunca yükselirken, yüzeyine tutunmuş, buzul kazmaları ve hoverdiskli uçurum botları kullanarak tırmanışı çocuk oyuncağı haline getiren ilk doğan Kılıçların bulunduğu bir buz duvarının yanından geçiyoruz. Uçurumdaki holografik bir alan, geçen yılki İkinci Doğan Denemeleri'ndeki bir mücadelede üç boyutlu ikinci doğanları tasvir ediyor. Yarışmacıların, gıda malzemesi satın almak için kullanılabilecek altın karne biletleri elde etmek için tehlikeli bir dağa tırmanmaları gerekiyordu.

Görüntüleri izledikçe ruh halim bozuluyor. Cyborg dağ aslanları yeterince hızlı tırmanamayan Güneş Kaderli ikinci doğanların üzerine atlıyor. Vücutları en korkunç şekillerde parçalanıyor. Drone kameraları Ay Kaderi ekibine geçiyor. Yukarı tırmanmak bir tanesi için çok fazla. Çıkıntıyı bırakmadan önce ortağına bir şeyler söylüyor. Vücudunun aşağıdaki sise doğru serbest düşüşünü izlerken kalbim küt küt atıyor. Ortağı tırmanmaya devam etmemeyi seçiyor, o da kendini bırakıyor ve ölümüne düşüyor. O anın dehşeti dayanılmaz olmalı. Ürperiyorum.

Dune kulağıma fısıldıyor: "Değiştirme gücüne sahip olduğunda artık tahammül edemeyeceğin her şeyi hatırla."

En yüksek kulenin tepesine ulaşıyoruz ve hoverdisklerimizi kapatarak sağlam zeminde yürümeyi tercih ediyoruz. Burada güvenlik çok sıkı. İlk doğan Exo'lar ve ikinci doğan Kılıç askerleri en yüksek kulenin çatı katının her tarafında yerlerini almışlar. Stingerlar lejyonlar halinde geziniyor. Dune ve ben bir dizi güvenlik kontrol noktasından geçirildik.

Silahlar. Bir askerin jilet gibi keskin güllerden oluşan kemerime ya da bileklerimdeki bilekliklere karşı çıkmasını bekliyorum. Kimse itiraz etmiyor. *Bu silahları sadece dekoratif olarak mı görüyorlar?*

İleride, Tanrılar Krallığı'nın girişini temsil eden büyük altın kapılar açık duruyor ve seçilmiş azınlığı bekliyor. Burası galeri katı. Loş bir şekilde aydınlatılmış, aşağıdaki balo salonunun etkileyici bir görüntüsünü veriyor. Yıldızlı parmaklık at nalı şeklinde ve antik tanrılarla süslenmiş. En uçta, karşımda, bulutsuz gece gökyüzünün manzarasını sunan cam pencerelerden oluşan bir duvar var.

Bu seviyedeki tanrılar en iyi ihtimalle hainler. Onları anlamsızca kokteyllerini dökerken ve birbirlerine sürtünürken gözlemlediğimde, ikinci doğanların harabesi olduklarını düşünmeden edemiyorum. Bazıları lateks ve dantellere bürünmüş, diğerleri kozmik sisle yıkıyor ve her biri kayıtlı tarihten farklı tanrı ve tanrıçalara saygılarını sunuyor.

Altımızda, ışıltılı bir cam merdivenin aşağısında, balo salonunun ana katı bulunuyor. Odanın ortasında, Kılıç aristokrasisinin seçkinlerinin şans oyunları oynamak için toplandığı yüksek, Gotik sütunlu bir platform olan Tanrılar Masası yer alıyor. Üzerinden parlak ışıklar akıyor. Tüm Kaderlerden ikinci doğmuş rakipleri andıran hareketli holografik figürlerle parıldayan özenli yıldızlı masalar, farklı oyun senaryolarında savaşıyor. Tanrılar Masasını çevreleyen dans pistinde çiftler, Şimşek Tanrısına benzeyen Elmas Kaderli bir adam tarafından icra edilen hareketli müzik eşliğinde salınmaktadır. Üzerindeki cam tavan gökyüzüne karşı bir tente gibidir.

Kır sakallı, geniş ağızlı, Deniz Tanrısı gibi giyinmiş bir ilk doğan, merdivenlerin başında durup gelen sosyete anons ediyor. Tuz yüklü kaşları, beni inceleyen gözlerinin kırışıklıkları üzerinde ağırlaşıyor. "Gelgit bir ödül getirdi." Sesinin derin gürültüsü yükseliyor ve etrafımızda yankılanıyor. Yumruğunu açıyor ve küçük, holografik yunus balıkları yüzerek yanımızdan geçtikten sonra kayboluyor. Göğüs dekolteme bakıyor. Elindeki üç dişli mızrakla onu öldürebilirim. Bu düşünce beni gülümsetiyor.

"Ben kimsenin ödülü değilim," diye cevap veriyorum, onu geçip cam merdivenlerden inerken.

"Roselle, Savaş Tanrıçası!" diye bağıyor arkamdan. Çakıllı sesi, Gök Gürültüsü Tanrısı'nın şarkısının son akorlarıyla aynı anda yükseliyor.

Dune'u anons etmesi kalabalığın toplu nefes alışında kayboluyor. Kürsüdeki ve salondaki neredeyse herkes bize döndü. Şu anda Barış Tanrıçası olmak için her şeyimi verirdim. Savaşı sürdürmek kolaydır. Öte yandan barış neredeyse imkânsızdır. Zor kazanılır, tabii başarılabilirse.

Önümdeki kalabalık dağılıyor. Neyse ki müzik yeniden başlıyor, böylece eğlenenlerin tıslayan fısıltılarına maruz kalmıyorum. Düşmanlık, sivri bakışlar ve açık hayranlığın bir karışımı görünmez zırhıma çarpıyor. Çenemi kaldırıyorum. Dune bileğimi tutuyor. Dans pistindeki ilk doğanların arasından geçiyoruz. Sulu bir hendek ve parıldayan fiskiyele Tanrılar Masası'nın etrafını sararak onu dansçılardan ayırıyor. Masaya ulaşmak için küçük kemerli bir köprüden geçip kısa taş basamakları tırmanıyoruz. Gotik taş sütunların arasından geçerek ışıltılı, şeffaf bir ses bariyerinin diğer tarafına çıkıyoruz. Gök Gürültüsü Tanrısı'nın müziği kayboluyor, yerini oyun masalarının etrafında toplanan ilk doğanların tiz sesleri ve tezahüratları alıyor.

Yanıp sönen ışıkların karmaşası ve eğlencesi içinde Clifton'ı buluyorum. Bu seçkin kulübün en ucunda bir pozisyon almış. Bir masa dolusu oyuncunun arasında oturmuş, heyecanlı bir Piramit Komplosu maçına girişmiş. Bu kart oyununu iyi bilirim. Nasıl oynanacağını bana silah tüccarının kendisi öğretti. Bu oyunda özellikle çok başarılı ve bu eğlenceyi seviyor ama gözlerinin üzerimde gezinmesinden kartların aklındaki en uzak şey olduğu hissine kapılıyorum.

Clifton elini kenara koyar ve yüklü bir bahis oynadığı maçtan çekilir. Hakem tek kelime etmeden fiş yığınınını alır. Clifton ayağa kalkar ve parlak puro kutusunu masadan kaldırır. Açar ve içinden ince mavi bir puro çıkarır. Puroyu dudaklarına götürür ve kutunun içinden çıkardığı bir alevle ucunu yakar. Mavi duman havaya yükselir. Başparmağını pürüzsüz metal yüzeye sürterek kutuyu kapatıyor. Sert omuzları gevşiyor.

Normal sarı perçemi tepesinde bir düğüm halinde geriye doğru savruluyor. Kadim Yıkım ve Harabe Lordu Cassius gibi giyinmiş, rustik bir eteğin üzerindeki geniş deri kemere altın bir orak takmış. Kalın deri kayışlar çıplak göğsünü çaprazlama kesiyor. Ortada, derilerin birleştiği yerde altın bir daire parıldıyor. Kalın metalin üzerine bir gülün yüzü kazınmış. Geniş omuzlarından pas rengi uzun bir pelerin sarkıyor. Bir film yıldızının yüzüne sahip olan bu adam bana bir yok oluş habercisinden çok bir güneş tanrısını hatırlatıyor.

Dudaklarımda oluşan gülümsemeye engel olamıyorum. Clifton'ın boğucu yeşil gözleri üzerimden geçiyor, altın rengi benekleri parlıyor. Onun önünde duruyorum. Masaya doğru eğiliyor, mavi purosunu eziyor, doğruluyor ve uzanıp saçımdan küçük bir gül goncası koparıyor. Narin çiçeği okşayarak burnuna götürüyor ve kokusunu içine çekiyor. Bu jest şaşırtıcı derecede samimiydi. "Senin için endişelendim," diyor usulca, sanki etrafta başka kimse yokmuş gibi.

"Ben iyiyim," diye cevap veriyorum. "Aslında sıkıldım. Grisholm için çalıştığımndan beri yapacak çok az şeyim var."

"Ben öyle duymadım. Hayatına kast edildiğini duydum." Gözleri suçlayıcı bir şekilde Dune'unkilere kayıyor, içlerinde saf kötülük kaynıyor. "Kimse seni korumuyor."

Dune kibar bir tehditle, "Benim korumam altında," diye cevap veriyor.

Clifton'ın ses tonunda üstü örtülü bir düşmanlık var. "O suikastçılar ona asla ulaşmamalıydı." Soğukkanlılığını nadiren kaybeder ve normalde şakacı olan ifadesini bozan öfke beni şaşırtıyor.

Onu rahatlatmaya çalışıyorum. "Korunmaya ihtiyacım yok, Clifton. Ben ikinci kez doğmuş bir kılıcı. Bunu biliyorsun." Başka kimlerin dinlediğini görmek için etrafıma bakıyorum ve gözlerim Clifton'ın bulunduğu yerin yanındaki masada oturan Valdi Kingfisher'a takılıyor. Onu yılın başlarında silah sattığımız bahisçi olarak tanıdım. Soyadının muhtemelen Kingfisher olmadığını biliyorum. Salloway Mühimmat'ta müşterilerin anonimliğini korumak için soyadlarını kuş isimleriyle değiştirirdik. Valdi güçlü bir yapıya sahip, şakağından yanağına kadar uzanan kalın kırmızı bir yara izi var. Masadaki acımasız görünümlü adam ayağa kalkıp sırtıyor.

Clifton elini ilk doğan Kılıç'a doğru sallıyor. "Roselle, seni bu akşamki ev sahibin Valdi Shelling ile tanıştırayım."

Onu tanıımıyormuş gibi davranıyorum. "Sizinle tanıştığımıza memnun oldum, Firstborn Shelling. Nazik davetiniz için teşekkür ederim."

Dudakları bastırılmış bir eğlenceyle seğiriyor. "Benim için onurdur." Elimi tutup arkasından öpüyor, ikinci doğmuş biri için beklenmedik bir karşılama. Bu beni rahatsız ediyor. Başkaları yanlış sonuçlara varabilir. Parmaklarımı onunkilerden çekiyorum.

"Çok hoş bir sosyal kulübünüz var." "Kulüp" kelimesi yanlış görünüyor. "Cam saray" muhtemelen daha uygun.

"Teşekkür ederim. Tanrılar Sofrası'ndaki konukların çoğu Gül Bahçesi Derneği'nin üyeleridir. Genelde böyle olmaz. Tema eşimin

yapıyor." Üzerinden buz sarkıtları damlayan ışıltılı gümüş bir elbise giymiş genç bir ilk doğan kadını işaret ediyor. Narin eli, sert görünümlü Yağmur Tanrısı'nın koluna dayanmış ve altın bir kılıçla parlıyor. Fırtınalı Tanrı bir çift zar tutup ağzına götürüyor ve dudaklarını şehvetli bir şekilde büzerek zarlara üflüyor. Aralarından kar taneleri çıkar, bu zekice bir numaradır. Yağmur Tanrısı zarları kendi dudaklarına götürür ve yumruğunu sallayıp masanın üzerine fırlatmadan önce öper. Küçük fırtına bulutları zarları takip eder, zarlar masanın üzerinde yuvarlanıp sekerken yağmur yağar. "Kar Kraliçesi bu gece kendini aştı," diye devam ediyor Valdi. Karısının yanı başındaki yağmur tanrısına yaltaklanışını izlerken bunu ekşi bir tonla söylüyor. "Tavsiyemi dinle Salloway, yuva kurmak için fazla bekleme. İyi olanların hepsi kapılacak."

Clifton bana şaşırtıcı bir sıcaklıkla bakıyor. "Bu konuda hiçbir şeyi şansa bırakmamaya niyetliyim."

Dune bana yaklaşıyor, kızgınlığı açıkça belli oluyor. "Dileklerini her zaman yüksek sesle mi dile getirirsin, Salloway?" diye soruyor.

Clifton'ın gülüşü esprisizdir. "Gerektiğinde yaparım. Yani sen Şafak Tanrısı mısın?"

"Tüm geceleri sona erdirecek şafak."

"Ne sattığınızı biliyor mu?" Clifton bana doğru başını sallayarak soruyor.

"Ne satıyorum ben?"

Clifton eğiliyor. Sivri parmağı Dune'un göğsüne dokunuyor.

"Dünyanın sonunu pazarlıyorsun."

"Ben de senin için aynısını söyleyebilirim. Roselle Gül Bahçesi Derneği'nin son oyununu biliyor mu?" Dune soruyor.

"Bilinecek ne var?" Clifton soruyor. "Biz dünyayı her seferinde bir bahçeyle daha güzel bir yer haline getirmeye kararlı bir grubuz."

Dune, "Ne kadar çok satarsanız, o kadar çok satın alınırsınız," diye yanıtlıyor.

Clifton'ın ifadesi fırtınalı bir hal alır. "Onu benim gibi koruyamazsın."

"Roselle'in bir kaderi var," diyor Dune. "Eğer akıllıysan, sen de onun bir parçası olacaksın."

bunun. Aksi takdirde, bunun bir kurbanı olursunuz."

Valdi, Dune ve Clifton'ın arasına girerek ikisini ayırır. "Böyle bir tartışma için mahremiyet öneririm," diyor. Odayı tarıyor ve etli elini havada sallıyor. İkinci doğan bir Taş aceleyle öne çıkar. "Bu beylere özel inzivamı gösterin." Hizmetkâr başını sallayarak Clifton ve Dune'a onu takip etmelerini işaret eder.

Clifton isteksizce başını sallıyor. Yüzünü bana döndü. "İşimiz bittiğinde seni bulacağım."

"Geleceğimi tartışmayı planlıyormuşsunuz gibi görünüyor," diyorum. "Bunun için hazır bulunmam gerektiğini düşünmüyor musun?"

Clifton elimi buldu ve sıktı. "Partinin tadını çıkarmalısın."

Etrafımda cafcaflı bir aşırılık gösterisi dalgalanıyor. Şu anda savaş alanındaki sığınaklarda titreyen ikinci doğanlar olduğunu biliyorum, burada ise ilk doğanlar dans pistinin her köşesine doluşmuş, serinlemek için üzerlerine kuru buz sisi üflüyorlar. "Partileri sevmem."

Gülümsüyor. Güçlü parmakları çenemi kavırıyor. "Hayır, sen çok ciddisin. Sana nasıl eğleneceğini öğreteceğim. Söz veriyorum."

Benden uzaklaşan Clifton ve Dune ikinci doğan Taş'ı takip ediyor. Kalabalığın içinde kaybolup Saray'ın arka tarafındaki çatı teraslarından birine çıkana kadar düşünceli bir şekilde arkalarından bakıyorum. Konuşmalarına kulak misafiri olup olamayacağımı görmek için onları takip etmeyi düşünüyorum ama Deniz Tanrısı'nın yükseltilmiş sesi dikkatimi dağıtıyor.

"Roban, İntikam Tanrısı!"

Merdivenin başında babamı görmek için dönüyorum.

Bölüm 8

Yavaşlamanın Yolu Yok

Babam Kennet Abjorn'un, İntikam Tanrısı'nın etrafında yumuşak bir kara sis dalgası süzülüyor.

Sanki onlara hükmetmek için doğmuş gibi tıka basa dolu kalabalığa bakıyor. Zarif siyah yılan balığı derisi onu kaplıyor ve kalın kurt kürkü geniş omuzlarını örten siyah pelerinin örtüsünü süslüyor. Saçları koyu renk ve geriye doğru taranmış, normalde kullandığından farklı ama hiçbir şey onun Kader Kılıcı -babam- olduğunu gizleyemez. Başının iki yanından abanoz koç boynuzları çıkıntı yapıyor. İntikamcı gece ruhları gibi giyinmiş üç kadın ona eşlik ediyor ve etrafında kıvrılıyor. Erdemin Kaderi lakabı, elini dayadığı kadının yanağında parlıyor.

Kalabalığın içinde beni fark etme ihtimali yok. Ağır bir ısırap göğsüme saplanıyor. Onu en son eski evim olan Kılıç Sarayı'nda, beni öldürmeye çalıştıkları gece görmüştüm. *Beni öldürme kararının bir parçası mıydı?*

Onun varlığı kalbimin dayanıklılığını sınıyor. Babam dönüyor ve galeri boyunca ilerleyerek kostümlü eğlence kalabalığının arasına karışıyor. Merdivenlere doğru bir adım atıyorum ama Valdi'nin üst kolumdaki eli duraksamama neden oluyor.

"Clifton'a gitmen gerek. Hemen."

"Neden?"

Valdi güvenliğine işaret eder. Silahlı kılıçlı muhafızlar kalabalığın arasından çıkar. "Çünkü baban bu gece davet edilmedi."

Şaşkınlık yüzümden okunuyor. "Yani partinize mi geliyor?"

"Yani neden burada olduğunu bilmiyorum."

"Belki beni görmek istiyordur."

Valdi kuşkuyla, "Belki," diye yanıtlıyor. Başını sallıyor ve silahlı muhafızlar bize doğru yaklaşıyor.

"Gidip ona neden burada olduğunu soracağım," diye ısrar ediyorum.

Valdi kolumu sıkıca kavlıyor. "Clifton istiyor-"

"Babamla konuşacağım!" Onu üzerimden silkeliyorum. Valdi'nin Kılıç güvenliği merdivenlere giden yolumu kesmeye çalışıyor ama ben yönümü değiştirip cam tavanın metal iskeletine tutturulmuş uzun Kılıç afişlerinden birine doğru ilerliyorum. Kumaşı bir ip gibi tırmanarak galeri katına ulaşıyorum. Altımdaki kalabalık, sanki onları eğlendirmek için buraya gelmiş bir gösteri maymunuymuşum gibi tezahürat yapıyor. Bacaklarımı sallayarak galerinin cam korkuluklarının üzerinden atlamak için yeterli ivmeyi kazanıyorum. Alkışlar etrafımda patlıyor. Görmezden geliyorum.

Zihnim allak bullak oldu. Eğer babam ev sahibi tarafından davet edilmediyse, onu kim davet etti? Tüylerim diken diken oluyor. *Ona ne diyeceğim?* Son karşılaşmamız acı doluydu. Yine de onunla konuşmam gerek.

Galerideki insanların arasından geçerek, daha fazla oyun masasının bulunduğu büyük odaların, garip yemekler sunan diğer odaların ve tamamen alçakça olan diğer odaların yanından geçiyorum. Her odada babamı arıyorum. Hiçbir şey yok.

Köşeyi dönüp tünel gibi kubbeli yeni bir koridora giriyorum. Duvarlar ve tavan kış manzaraları yansıtıyor. Etrafıma holografik kar yağıyor. Bu koridordaki odalar diğerlerinden çok daha küçük, sanal odalar. Bir tanesinde duraklıyorum, onu müstehcen bir zindana dönüştüren bir programı etkinleştiriyorum. Geri çekiliyorum ve kapısı açık olan bir diğerinin yanından geçiyorum. Birkaç adım geçtikten sonra belimden yakalanıyorum ve odaya geri sürükleniyorum. Kapı çarpılıyor. Ağzımı kapatan bir el yanağımı duvara bastırıyor.

Dirseğimi geriye atıyorum ve aynı anda topuğumla saldırganın kaval kemiğini ezmeye çalışıyorum. Arkamdaki adam iki darbeyi de savuşturuyor. "Merhaba demenin yolu bu mu?" diye fısıldıyor.

Gözlerim açılıyor. İçimden küçük bir gıcırtı çıkıyor. Ağzımdaki elini gevşetiyor ve kollarında dönüyorum.

"*Hawthorne!*" Fısıldıyorum. Fırtına bulutu gözleri benimkilerle buluştu. Kumral saçları eski bir altın miğferin altında saklı. Miğferin ön yüzünde çatık kaşlarla açılmış göz yarıkları var. Altın burun koruması keskin bir noktaya geliyor. Yanak koruması yontulmuş yüzünün hatlarını takip ediyor. Altın bir yarım ay şekli miğferinin tepesini süslüyor ve ortasını ölüm şahini tarzında kesiyor. Sadece dolgun dudakları açıkta kalır.

Batı Rüzgârı Tanrısı Tyburn gibi giyinmiş. Güçlü omuzlarından kıpkırmızı bir pelerin sarkıyor. Göğsü sert kahverengi deri bir zırhla kaplı. Bir savaşçının deri eteği uyluklarının ortasında durur ve uzun deri sandaletler içindeki güçlü bacaklarını gösterir. Çıplak kolları, pazularının devasa büyüklüğünü vurgulayan altın halkalarla kelepçelenmiştir. Sırtına, kıpkırmızı pelerinini örten yuvarlak altın bir kalkan bağlanmıştır. Kalkanı çıkarıp yanımıza koyuyor.

Dizlerimin bağı çözüldü. Nefesimi tutmamı beklemiyor. Güçlü dudakları yakıcı bir öpücükle dudaklarımı kaplıyor. İri, nasırlı elleri omuzlarımdan boynuma doğru kayıyor. Temas, karnıma doğru şok dalgaları gönderiyor. Dudaklarım ayrılıyor. Nefes veriyorum. Hawthorne'un dili ağzıma giriyor. Ona doğru eğildim. Parmaklarım sert göğsünde geziniyor. Kalbim küt küt atıyor. Kan yanaklarıma doluyor, onları pembe ve sıcak hale getiriyor.

"Seni buldum," diye mırıldanıyor.

Parmakları enseme kayıyor. Saçımdaki sarmaşıkların keskin dikenleri ellerinin sırtına batıyor. Tıslıyor ama geri çekilmiyor. Öpüşmemizi kesip ellerinden birini elime alıyorum. Sıyrıklardan gözyaşları içinde kanı damlıyor. Başparmağım üstünden geçerek yaralarını siliyor.

"Dikenler seni kesmiş," diye mırıldanıyorum.

"Buna değer," diye homurdanıyor. Hawthorne eğiliyor ve beni tekrar öpüyor.

"Öldüğünden korkuyordum," diye fısıldıyorum. Gözyaşlarım gözlerimi parlatıyor. Duygularımı kontrol etmekte zorlanıyorum.

"Kendimi sana adadım Roselle," diye fısıldıyor, "ve bunu biliyorsun."

Şu anda, onun tüm düşmanlarımı yok edebilecek doğaüstü güçlere sahip bir tanrı olduğuna inanabilirim. Elleri sırtımdan aşağı iniyor ve popomu kavıyor. Beni kollarının arasına aldı. Bacaklarım dar belini çevreliyor ve sırtımı duvara yaslıyor. Sert gövdesi bana doğru sallanıyor. Göbeğimde ısı patlıyor. Vücudumdaki her sinir ona yaklaşmak için geriliyor. Yüzünü görebilmek için altın miğferini kafasından çıkarmak istiyorum. Sırtım duvardaki bir kontrol paneline sürtünüyor ve ışıklar kararıyor. Duvarlar ve tavan uğursuz, kararan bir gökyüzüne dönüşüyor. Fırtına bulutları ufukta toplanıyor.

"Nerelerdeydin?" Hawthorne acı çekiyormuş gibi inliyor ama ağzımı parçalamaya devam ediyor. Bir gök gürültüsü yankılanıyor. Derin ses ruhuma işliyor. Parlak şimşekler manzarayı dalgalandırıyor, önce beyaza, sonra altına, sonra da griye çeviriyor. Rüzgarlar esiyor

Bir arpa tarlası, sapları rüzgârda eğiliyor. "Seni bulamadım," diyor kelimeleri soluyarak.

"Halo Sarayı," diye fısıldıyorum. Elimin arkasındaki gümüş amblem Hawthorne'un miğferinin altın renginde parlıyor. Kollarımı ensesine doluyorum. Dudakları boynuma doğru kayıyor. Yavaşça nefes alıyorum. İnliyor ve titreşim içimi ateşle dolduruyor. Hawthorne beni duvara doğru daha sert itiyor. Heyecan verici bir özlem acısı içimi ürpertiyor.

"Tenini öpmeyi hayal ettim," diye mırıldanıyor, ağzını tenimde gezdirirken. "Tek hayalim bu." Dudakları boynumun çukurunu buluyor. O ay ve ben de ona sahip olmak için ulumaya ve kargaşa çıkarmaya hazır bir kurdum. Hawthorne'un eli beni kavlıyor ve gözlerim kapanıyor, dokunuşunun sıcaklığını iliklerime kadar hissediyorum.

Başım öne düşüyor. Tacımın demir kılıç uçları, miğferinin orak şeklindeki altın kılıcıyla savaşıyor. Çenesini kaldırıyor, dudaklarımı tekrar buluyor ve kendi dudaklarıyla kapatıyor. Gözlerimi açarak miğferine uzanıyorum, parmaklarımı kubbesinin iki yanında kaydırıyorum. Kaldırıp saçlarından çekiyorum ve gürültülü bir çınlamayla yere düşmesine izin veriyorum. Yüzünü kavradığımda parmaklarım titriyor. Gözlerimin içine bakıyor.

"Seni en son gördüğüm Swords sahilinde yürüdüm," diyor, "orada olmadığını bildiğim halde seni bulmayı umdum. Sensiz öleceğimi sandım. Seninle birlikte olmak için her şeyimi veririm - ilk doğan unvanımı, servetimi, ruhumu, her şeyimi." Öne eğilip onu öpüyorum. Sanki onu göğsünden bıçaklamışım gibi tekrar inliyor.

"Ben de seni özledim. Ne yapacağız Hawthorne?"

Beni göğsüne bastırdı. "Ne olursa olsun. Sana ihtiyacım var. Sensiz bir hayat-"

Holografik odada gök gürültüsünün gümbürtüsü arasında acı bir çığlık yankılanıyor. İlk başta kendimi hayal gördüğüme inandırıyorum. Ama sonra koridorun ötesinden daha fazla feryat ve çığlık yükseliyor. Hawthorne kollarımda kaskatı kesiliyor. Omzumun yanından uzanıp fırtına etkisi yaratan sesleri kesiyor. Bacaklarım ondan çözülüyor ve ayaklarım yere kayıyor. Kapalı kapıya doğru dönüp dinliyor. Fusionmag titreşimlerinin çınlaması panik içindeki bağırışların kakofonisi üzerinde yükseliyor.

Hawthorne miğferini kapar ve tekrar kafasına yerleştirir. Kalkanını kaldırır. Altın rengi, fırtına bulutlarıyla kaplı odanın loş ışığını yansıtıyor. Kapının yanında duraklar.

Arkasında durdum. "Silahın var mı?" Belimdeki kemerden demir bir gül çıkarırken soruyorum. Yaprakların uçları pençe gibi kıvrılıyor.

Hawthorne tek dizinin üzerine çömelir ve kalkanını ters çevirir. Alt tarafındaki geniş tutma yeri açılarak içinde saklı altın bir hançer ortaya çıkar. "Ne zamandan beri silahım *olmadığını* biliyorsun?" Bıçağın kabzasını kavriyor ve sapını tekrar yerine kilitlemekten önce onu kalkandan çıkarıyor. Kalkanı bir elinde, hançeri de diğer elinde tutuyor. Kalkanı kullanarak kapıyı hafifçe aralıyor.

Arkasına çömeliyorum. Demir gülü saçıma doğru kaldırarak, tacımı başıma sabitleyen sarmaşığı kesiyorum ve ardından halkayı diken ve gül yatağından çıkarıyorum. Demir taç avucumda ağırlaşıyor. Keşke sarmaşıkların geri kalanını da kesip atabilseydim ama onlar örgülerle örülmüş.

Hareket - ayak sesleri. Siyahlar giymiş bir kadın ağlayarak ve tökezleyerek kapının önünden geçiyor. Saçlarına kan ve beyin parçaları bulaşmış. Kırmızı çizgiler ve muhtemelen kendisine ait olmayan et parçaları, kostümünün siyah yılanbalığı derisini noktılıyor.

Onu babamla birlikte gelen kadınlardan biri olarak tanıyarak ayağa kalktım ve Hawthorne'un üzerinden atlayarak kapıyı araladım. Fusionmag darbeleri yanağımdan geçip saçımın bir parçasını yakıyor. Geri tepiyorum. Kurşun kadının kafasının arkasına isabet ediyor ve beynini yüzünden dışarı çıkarıyor. Vücudu parçalandı.

Kimin ateş ettiğini görmek için döndüm. Kuzgun kanatlı, tamamen siyah giyinmiş korkunç bir adam füzyon silahını bana doğrultuyor. Yüzü siyah deri bir maskeyle örtülü ama dudakları uğursuz bir gülümsemeyle açıkta. Tek bir kelime söylüyor: "Roselle."

Tetiği çekti. Hawthorne altın kalkanını kaldırarak önüme atılıyor. Metal içeri giriyor ve cızırdıyor. Hawthorne irkiliyor ve acı içinde bağırıyor.

Hawthorne'un yanına kayıyorum, kolumu geri çekiyorum ve demir bir gül fırlatıyorum. Kara giysili Ölüm Tanrısı'nın alnına saplanıyor, kafatasını yarıyor ve kafatasının içini ortaya çıkarıyor. İki tane daha fırlatıp yanaklarına isabet ettiriyorum. Şiddetten geriye doğru düşüyor ve yerde sekiyor. Holografik kar taneleri yağıyor ama asla vücuduna ulaşmıyor.

"Geliyor!" Hawthorne bağırıyor. Önündeki kalkanıyla etrafımda manevra yapıyor. Bir başka füzyon darbesi kalkanına çarpıyor. Beni odaya geri itiyor ve kapıyı kapatıyor.

Çömeliyoruz. Hawthorne işaret ediyor. Başımı sallayıp gösterdiği pozisyonu alıyorum ve karşısındaki duvara sarılıyorum. Bekliyoruz. Fusionmag patlamaları kapıdaki delikleri paramparça ediyor. Silahlı bir adam kapıyı iterek açtı ve Hawthorne hançerini adamın dizlerinden birine sapladı. Siyah giysili figür öne doğru düşüyor. Tacımı ona doğru savurup kolunu kesiyorum. Demir bıçaklar kaslarını ve tendonlarını keserek etini kemiğe kadar ayırıyor. Acı içinde çığlık atıyor, fusionmag'i düşürüyor ve yerde kıvranıyor.

Eşikteki ikinci bir silahlı adam, kalkanıyla kendini koruyan Hawthorne'a ateş ediyor. İlk suikastçının düşürdüğü fusionmag'e atlıyorum. Onunla yuvarlanarak kapıdaki adama nişan alıyorum ve tetiği çekiyorum. Darbe yüzünü parçalıyor.

Hawthorne'a, "Hepsi Ölüm Tanrısı Vinsin gibi giyinmiş," diye mırıldanıyorum. "Seni kim gönderdi?" Yanımda kıvranan adama soruyorum.

Hawthorne sürünerek ilerler ve kapıdaki ölü silahlı adamdan fusionmag'i alır. Ayağa kalkar ve köşeden bakar. Ana balo salonundan tüyler ürpertici çığlıklar geliyor.

Ayaklarımın dibindeki Ölüm Tanrısı hızla kan kaybediyor. Derisinin rengi hayalet gibi beyaz. Çizmelerimi kaldırıp yan tarafına sert bir tekme atıyorum. "Seni kim gönderdi?"

Suikastçı bana gülümsüyor, dişlerine kan bulaşmış. "Öleceksin," diye mırıldanıyor şarkılı bir sesle. Ağzındaki beyaz tableti ısırtıyor. Siyanür hemen etkisini gösteriyor. Gözleri yuvalarından fırlıyor ve ağzının kenarlarından köpükler akıyor. Vücudunun geri kalanı seğirir.

Sol eline bakıyorum. Kaderini gösteren hiçbir işaret parıldamıyor. Ama orada hiç iz yok. Sanki hiç olmamış gibi.

"Gitmeliyiz," diye ısrar ediyor Hawthorne, kolumdan tutup beni ayağa kaldırarak.

"Babam!" Fısıldayarak bağırdım. "Onu takip ediyordum." "Ne tarafa gitti?" Hawthorne ağzını açıyor.

Ana balo salonunun aksi yönünü işaret ediyorum. Başını sallıyor ve ikimiz de koridora bakıyoruz. Altın fusionmag patlamaları galeri girişini aydınlatıyor. Parmaklıkların ötesinde balo salonu ve bir kat aşağıda Tanrılar Masası var. Hawthorne kıpkırmızı pelerinini omuzlarından sıyrıyor ve kalkanını bir kez daha kaldırmadan önce yanmış ön koluna sarıyor.

Bana sessizce katliam sesinden uzaklaşmamı işaret ediyor. Kalkan kolunu kaldırmış ve fusionmag'ıyla koridora doğru adım atıyor.

Ana balo salonunu işaret etti. Arkasında yerimi alıyorum. Sol kolumu tacımın çemberinden geçirerek, demirin bileğimde çok büyük bir bilezik gibi asılı kalmasına izin veriyorum. Sol elimi Hawthorne'un omzuna koyuyorum. Sağ elimdeki fusionmag Hawthorne'un sırtını koruyacak şekilde ondan uzağa bakıyor. Birlikte balo salonundan uzaklaşıyoruz, her seferinde bir adım atarak.

Birkaç oda daha geçtik. Her seferinde silahımı onlara doğru savuruyorum ama boş olduklarını görüyorum. Koridorun duvarındaki karlı sahnenin üzerine bir çizgi halinde kan sıçramış. Fusionmag'imin namlusuyla Hawthorne'un omzuna dokunuyorum. Hızını yavaşlatıyor. Silahımı sağ tarafımdaki odaya doğru çeviriyorum.

Bir Ölüm Tanrısı galeriden kış koridoruna doğru koşar. Hawthorne ateş eder ve hedefi tek atışta vurur. Suikastçi yere yığılıyor. Dikkatim dağılmıştı, neredeyse son saniyeye kadar yanımdaki hedefi ıskaladım. Ölüm Tanrısı kolumu yakalıyor ve fusionmag'i tutan elimi çekip alıyor. Diğer elim Hawthorne'un omzundan kayıyor. Demir taç avucumun içine kayıyor. Ölüm Tanrısı neredeyse fusionmag'i benden alacaktı ama tacı savurarak şah damarını kestim. Üzerime düşüyor, ön kolumu tutuyor, kanı fişkirirken kendini ayakta tutmaya çalışıyor.

Tacı bileğime geri takıyorum, ölmekte olan adamı kendime çekiyorum ve onu bir kalkan olarak kullanıyorum. Arkasındaki Ölüm Tanrısı suç ortağını birkaç kez sırtından vuruyor ve beni vurmak için mücadele ediyor. Fusionmag'imi artık ölmüş olan adamın koltuk altına yerleştiriyorum ve ortağına ateş ediyorum. Vurulan adam geriye düşüyor, kafası parçalara ayrılıyor. İnsan kalkanımı silkerek yere düşmesine izin veriyorum.

Odaya bakıyorum. Vücut parçalarından oluşan kanlı bir karmaşa. İçimden garip bir ses boğuluyor. Yerdeki ölü suikastçinin arkasında babamın ve birlikte geldiği iki kadının cesedi var. Parçalara ayrılmışlar. Kennet'in dili kesilmiş ve eline yerleştirilmiş. Koçun boynuzları gerçekten kafasına geçirilmiş. Gözleri çıkarılmış.

İki Ölüm Tanrısı daha kış koridoruna sızar. Hawthorne onları haklıyor. Beni geçip odaya bakıyor ve usulca küfrediyor. "Bakma," diye fısıldıyor. Omuzlarım dönüyor. Yerimde çakılıp kaldım. "Ona yardım edemeyiz. O gitti. Çekil! Elini omzuma koy."

Böyle bir şey olmayacak.

"Elini omzuma koy!" Hawthorne tekrarlıyor.

Elimi omzuna koyuyorum. Hawthorne geriye doğru bir adım daha atıyor ve beni de aynısını yapmam için dürtüyor. Bir fusionmag darbesi kalkanının ön tarafına isabet ediyor. Tekrar küfredip ateşe karşılık veriyor ve kış koridorunun ağzındaki bir avuç Ölüm Tanrısı'ndan birini vuruyor.

İçimde bir şey klikliyor.

Hawthorne ve kalkanının etrafında manevra yaparak füzyon silahımı kaldırıyorum. Tetiğe art arda hızlıca basarak, önümdeki her düşmanın kafasına bir atış yapıyorum.

"Roselle!" Hawthorne uluyor.

Galeriye doğru koşuyorum. Arkamda Hawthorne ayaklarını yere vurarak bana yetişmeye çalışıyor. "Seni arıyorlar, Roselle. Seni bulana kadar herkesi öldürecekler."

"İşte buradayım!" Galeriyeye girerken hırladım.

Sonra duruyorum, balo salonuna ve Tanrılar Masasına bakıyorum. Her yerde katliam var. İlk doğanlardan oluşan bir kalabalık cam merdivenlerden yukarı çıkmaya çalışıyor. Galeri, kalabalığa ateş eden Ölüm Tanrılarıyla dolu. Siyah giysili şeytanlar Tanrılar Masasına da üşüşüyor. Clifton ve Dune'u son gördüğüm balkonun kapısı kalabalığa karşı barikatla kapatılmış.

Hiç uğraşmadan bir avuç Ölüm Tanrısı seçiyorum. Bir diğeri yandan bana saldırıyor. Demir tacımı savurup yüzünü kesiyorum ve onu kör ediyorum. Kolumu karnımın üzerinde çaprazlayıp onu göğsünden vuruyorum. Kan duvara sıçradı.

Takma adıma dokunarak botlarımın tabanındaki hoverdiskleri devreye sokuyorum. Buz üzerindeymiş gibi kayarak ilerliyor, ivme kazanıyorum. Kolumu dik tutarak yoluma çıkan her Ölüm Tanrısını vuruyorum. Çevresel görüşümde, kuzgun kanatlarının tüyleri gerilmiş siyah giysili bir figür tam üzerime doğru uçuyor ve beni galeri korkuluklarına çarpıyor. Hoverdiskler düşüşümüzü engellerken, kanatlı suikastçı beni belimden yakalıyor ve silahını şakağıma doğru kaldırıyor. O ateş edemedi kafamı geriye atıp burnunu kırıyorum. Sol kolumdaki destekleyiciyi tetikliyorum ve bıçak dışarı fırlıyor. Aşağı doğru saplayıp kalçasını kesiyorum. Bırakıyor ama hoverpack'i onu havada tutuyor.

Takma ismime dokunuyorum ve hoverdisklerim kapanıyor. Balo salonunun zeminine doğru düşerken saçlarım yüzümden savruluyor. Cam karolara birkaç santim kala hoverdiskleri yeniden devreye sokuyorum. Fusionmag'imi kaldırarak üzerimdeki kara kanatlı tanrıya nişan alıyorum ve onu havaya fırlatıyorum. Balo salonunun zeminine çarptığında hareket etmiyor.

Bu katta bir Ölüm Tanrıları sürüsü Valdi'nin birkaç güvenlik personeliyle savaşıyor. Etrafım cesetlerle dolu. Deri kostümümün cebinden Crystal'ın bana verdiği gül renkli gözlüğü çıkarıp burnumun üzerine yerleştiriyorum. Sağ kolumu kaldırarak, bileklikteki gül şeklindeki amblemi çeviriyorum. Kırmızı toz, değişken bir kum fırtınası gibi yayılan kıpkırmızı bir bulut halinde püskürüyor. Toz dönerek Ölüm Tanrılarını ve yoluna çıkan herkesi kör ediyor. Savaş Tanrıçası'nın alamet-i farikası olan kan kırmızısı gözyaşları kurbanlarımın gözlerinden süzülüyor.

Kamburlaşmış düşmanlarımın arasından geçip kafalarında delikler açıyorum. Balo salonunun en ucuna ulaştığımda, cam duvarın yanında duran bir Ölüm Tanrısı bir el bombası tutuyor. Kanlı gözyaşları dökerek başparmağıyla funyeyi aşağı itiyor. El bombasından, yaklaşan yıkımı haber veren hızlı ışık parlamaları çıkıyor.

İlk sarı. Hoverdisklerimi çalıştırıyorum ve ona doğru kayıyorum.

Sonra turuncu. Galeride üstümde bir yerden Hawthorne adımı söylüyor.

Sonra kırmızı. Ölüm Tanrısı'na çarpıp onu kendime çektim ve ikimizi de pencereden gece gökyüzüne savurdum. Pürüzlü cam parçaları binlerce yıldız gibi etrafımıza saçılıyor ve ikimizi de kesiyor. Parmaklarından düşen el bombasını bırakıyor. Sessizce kendimi destekliyor, patlamaya saniyeler kaldığını sayıyorum. Ve *sonra-boom*.

Ateş her yöne savruluyor. Patlamanın rüzgârı bizi yukarı doğru itiyor. Ölüm Tanrısı çılgılık atarak bana yapıştı. O bana sarılırken ben de göğsünü kaplayan kumaşı kavırıyor, onu el bombasının etkisinden koruyan bir kalkan gibi tutuyorum. Vücudu şarapneli engelliyor ve alevlerin beni yutmasını engelliyor. Metal sırtını delik deşik ediyor ama ben çoğunlukla zarar görmeden kalıyorum. Tutuşu gevşiyor ve onu bırakıyorum. Benden kara bulutun içine düşüyor ve görüş alanımdan kayboluyor.

Ben de düşmeye başladım. Ayaklarımın tabanındaki hoverdisklerin kontrolünü ele geçirmeye çalışıyorum, ancak birinin botumdan koptuğunu fark ediyorum. Diğer beni tek başına havada tutamıyor. İlk başta yavaşça irtifa kaybediyorum ama boğucu siyah duman bulutunun içine düştükçe hızlanıyorum. Her saniye daha da yaklaşan altımdaki ışıklardan başka bir şey göremiyorum. Hoverdisk'in gücünü artırıyorum, bu da beni biraz yavaşlatıyor ama bu hızla yere çarptığımda bir önemi kalmayacak. Çok hızlı gidiyorum.

Kendimi destekleyerek gözlerimi kapattım.

Gölü unutmuştum ve suya çarpmanın şoku çok büyüktü. Tüm vücudum parçalanacakmış gibi hissediyor. Su ciğerlerimi dolduruyor.

Nefes alamıyorum! Karanlıkta hangi yönün yukarı olduğunu söyleyemiyorum.

Bayılmanın eşiğindeyken birinin saçımdan bir tutam çektiğini hissediyorum. Bir kol belimi sarıyor. Halsizim. Burun deliklerimden su fişkırıyor. Yüzeyin düzlemini kırdığımda zar zor fark ediyorum. "Roselle," diye kulağıma hırlıyor Hawthorne, "nefes al!"

Acımasızca güçlü kollar belimi sarıyor. Göğüs kafesimin altına bir şey bastırıyor ve birkaç kez yukarı doğru itiyor. Su ciğerlerimi terk ediyor, burnumdan ve ağızımdan akıyor. Öksürüyorum ve nefesim kesiliyor. Hawthorne'un kolları yer değiştiriyor. Biri göğsümden geçiyor ve Hawthorne bizi yan vuruşlar ve makas tekmeleriyle suyun içinde sürüklüyor.

Kıyıya ulaştık. Hawthorne benimle birlikte alçak bir duvara doğru yürüdü. Topallayan bedenimi gölden çıkardı. Ben kucağında, taşın kenarına oturup nefesini toplamaya çalışıyor.

Güller yüzümde asılı. Onları saçlarımdan koparıp fırlatıyor. Gözlüklerim gitmiş, gölün dibinde yıkanıp gitmiş. Hawthorne yanağıma dokunarak hafifçe okşuyor. "Sakın ölme," diye fısıldıyor kısık sesle.

Gözlerimi açıyorum. Hawthorne'un çenesinden göğsüme su damlıyor. Bir noktada kaskını kaybetmiş. Saçımdaki dikenler acıyla sırtıma batıyor. Elim ona ulaşmak için mücadele ediyor. Tenine dokunuyorum ve gümüş holografik kılıcım, parmaklarım ondan gevşekçe kaymadan önce altın kılıcına dolanıyor. Beni kollarına alıyor ve duvarın üzerinden gecenin içine taşıyor.

Bölüm 9

Geride Kalan Bir Şey

Hawthorne'un krom zeplininin içi yeni uçak kokuyor.

Sessizce titriyorum, dudaklarımın titrediğini hissediyorum. Saçlarımdan su damlıyor, omuzlarımdan ve kollarımdan aşağı kayıyor. Cam kırıkları ve dikenlerin neden olduğu çizik ve kesiklerden akan kırmızı kan damlacıkları yardımcı pilot koltuğunun krem rengi derisini lekeliyor. Hawthorne kokpite eğilmiş, bana yaltaklanıyor. Koltuğun kayışlarını kavrayıp omuzlarıma sabitliyor. Saçımdaki dikenler derime batıyor. İrkiliyorum.

Hawthorne kaşlarını çatıyor. "Bu sarmaşıkları saçına kim koydu? Bu tamamen saçmalık!" Saç örgülerimi arkamdan çekştirerek saçlarımı koltuğun arkalığına yatırıyor. Ona cevap vermiyorum çünkü takırdayan dişlerimin şiddeti buna izin vermiyor. "Seni bir avuç sadistin eline bıraktım."

Yanımdaki bölmeyi açtı. İçinde topikal bir polimer olan CR-40 içeren küçük bir aerosol cihazı var. Kutuyu sallıyor ve sol elimin derisini kimyasalla kaplıyor. Lakabımın gümüş kılıcı kararıyor ve sonra da kararıyor.

Uzanıp yanağına dokunuyorum, buz gibi parmaklarıma kıyasla neredeyse sıcak olduğunu görüyorum. O da yara bere içinde. Çenesinde, çenesinde ve bir gözünün altında morluklar oluşuyor. Alt dudağı şişiyor. Ön kolundaki yanık deri kırmızı ve kızgın. Eli bir an için benimkini sarıyor ve bakışlarındaki şiddet içimi ısıtıyor. Sonra doğruldu ve kapımı kapattı.

Hawthorne zeplinin etrafından dolanır, bir parmak izi paneline dokunur ve pilot kapısı açılır. Yerine oturur ve kapı aşağı kayarak yerine kilitlenir. Motorlar sadece birinci sınıf bir uçaktan çıkabilecek ciddi hırıltılarla ateşlenir.

güç yükseltme modifikasyonlu hava gemisi. Bunun için bir servet harcamış olmalı.

Hawthorne aklımdan geçenleri okumuş gibi mırıldandı: "Bunu ben almadım. Ailemden bir hediye idi -ya da belki 'hediye' değil- belki de bir rüşvet."

Kendi eline CR-40 püskürtme zahmetine katlanmıyor ama onu koltuğunun arkasına fırlatıyor. Holografik kılıcının altın ışıltısı aramızda parlıyor. Hawthorne uzanarak holografik kokpit panosundaki bir ışığa dokunuyor. Önümdeki bir havalandırmadan ısı yayılıyor. Öne doğru eğilip titreyen parmak uçlarımı ona doğru uzatıyorum. Gece gökyüzüne doğru havalanıyoruz. Önümüzdeki ön cam değişiyor, araziye aydınlatıyor, sanki her şey sabahın ilk ışıklarıyla yıkanmış gibi fark edilebilir hale geliyor. Hava gemisini sosyal kulübün karmaşasından uzağa uçuruyor. Sıcaklık beni ısıtıyor ve titremeyi bırakıyorum.

"Rüşvet mi?"

Hawthorne'un yüz ifadesi düşünceli bir hal alıyor. "On yaşında gönderdiğin oğlun aniden geri döndüğünde ve geleceğini ellerinde tuttuğunda ne yaparsın?" diye sorar.

"Seviliyorsun Hawthorne."

Bana yan gözle bakıyor. "Beni sevmiyorlar." "Hayır.

Ben seviyorum."

Bana döndü. "Ben de seni seviyorum Roselle, bu yüzden belki elinde yangın çıkarıcı bir cihaz tutan bir adama tutunarak kendini bir binadan aşağı attığını gördüğümde ne hissettiğimi anlayabilirsin. Gözlerimin önünde buharlaşabiliirdin."

"Babamı öldürdüler." Boğulmadan güçlükle söyleyebiliyorum. Kennet beni sevmiyordu. Bunu biliyorum. Ama artık asla sevmeyecek. Şansımı kaybettim. Kalbim delinmiş gibi hissediyorum, sanki kaburgalarımın arasındaki dar boşluktan geçmeye zorlanıyormuş gibi. Bir gün beni seveceğine dair ne kadar umut beslediğimi bilmiyordum, ta ki bu ana kadar. "Birinin o askerlerin herkesi öldürmesini engellemesi gerekiyordu. Yapabilirdim, ben de yaptım."

"Eğer beni seviyorsan, benim seni sevdiğim gibi, bir daha böyle bir şey yapmayacaksın."

Başka tarafa bakıyorum. "Sana bunun sözünü veremem. Ben ikinci doğanım-"

"İkinci doğmuş olman umurumda mı sanıyorsun?" diye hırlıyor ve sonra dişlerini sıkıyor. "Önemsediğim tek kişi *sensin*."

"Ben hala bir askerim. Bu benim işim-"

"Sen bir askerden çok daha fazlasısın; bana bir daha böyle pervasızca bir şey yapmayacağına söz ver. Her şey değişmek üzere. Gül Bahçesi Derneği'nin bir ajandası var ve sen de bu ajandanın en tepesindesin. Salloway'in ne planladığını sen de benim kadar iyi biliyorsun. Bu geceden sonra, istedikleri sadece Gabriel'in ölümü olmayacak - Salloway ve yandaşları zaman çizelgelerini yükseltecekler."

"Bununla ne demek istiyorsun?"

"Bu gece babanı kimin öldürttüğünü düşünüyorsun?" diye soruyor, ikinci kez doğduğunda hiç olmayan bir alaycılıkla. "Gül Bahçesi Derneği olduğunu düşünürdüm. Beni yanlış anlamayın, Kennet'in ölmesini istiyorlardı. Ama Kennet sadece idam edilmedi, Roselle. İşkence gördü. Birileri ondan son derece acı verecek kadar nefret ediyordu. Bu sadece politik değildi. Kişiseldi."

"Anne," dedim. Pek çok insanın babamı öldürmek için bir nedeni vardı ama kimse ondan annem kadar nefret etmiyordu. Kennet, Erdem unvanını benden önce devralacaktı. Dune ve Şafak Kapıları benim yönetmemi istiyor. Babam öldüğü için artık daha yakınım ama Kennet'in öldürülmesindeki acımasızlık onların tarzı değil. Kafasına basitçe bir füzyon darbesi yerleştirirlerdi. Annem Ölüm Tanrılarını babamı acımasızca öldürmeleri için gönderdi. Beni yakalasalardı, bana da işkence ederler miydi?

Hawthorne, "Othala Halo Sarayı'nda size ulaşamadı, bu yüzden saldırı hattını değiştirdi," diyor. "Eğer Fazilet olursa, her şeye hükmedecek. Artık baban öldüğüne göre amacına bir adım daha yaklaştı. Bu Gül Bahçecileri için kötü olur. Annenin Erdem olma şansı olmadan önce senin Kılıç'ın ilk doğan varisi olmana ihtiyaçları var, yoksa ölmüş sayılırsın. Eğer unvanın diğer tüm varislerini ortadan kaldırırsa, herkes Othala'ya boyun eğer ve o da oğlunu kurtarır."

"O zaman annem Erdem, Gabriel de Kılıç olurdu. Ben hala Gabriel için bir tehdit olacağım, bu yüzden benden kurtulacaklar. O zaman annem öldüğünde Gabriel Erdem unvanını miras alacak."

Hawthorne'un yüz ifadesi asıktır. "Ama Othala Gabriel'i kurtaramaz. Bunu yapabilecek tek kişi o, ama yapmayacak. Kimsenin onu öldürmesine gerek yok; bunu kendi başına yapıyor. Rush'ı Beş Yüz'le karıştırdığı için artık tamamen psikopat."

Yaltaklanıyorum. Acı dolu bir sızı kalbimi sıkıştırıyor. Hawthorne'un bahsettiği ilaçlar ayrı ayrı tehlikeli. Birlikte ise ölümcül. "Bir şeyler yapılabilir. Gabriel-"

"Kafayı bulmak ve seni öldürmek dışında hiçbir şey umurunda değil."

Kırık bir fısıltıyla, "Nasıl hâlâ hayattasın Hawthorne?" diye soruyorum. Onu terk ettiğim gece kardeşime ihanet etmişti, bu da Kılıçların Kaderi'nde bir ölüm cezası, özellikle de Gabriel söylediği kadar hastaysa.

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyor Hawthorne. Sanki çözmeye çalışıyormuş gibi iç geçiriyor. "Ailen kaçtığın gece ne yaptığımızı bilmiyor. Her şey silindi."

"Silinmiş mi? Nasıl?"

"Güvenlik kayıtlarının hepsi ele geçirilmişti. Tek bir drone kamerası, güvenlik kamerası, uydu ya da maginot bizi kaydetmedi. Ne Kılıç Sarayı arazisinde, ne şehrin sokaklarında, hatta ne de dairenizin yakınında. Bütün dosyalar bozulmuş, hepsi boş. Forge şehrindeki izleme sistemi silinmiş, tam bir karartma. Gabriel ve Othala bunun arkasında Erdem'in olduğundan şüpheleniyor."

Kaşlarım birbirine çarpıyor. Bunun tek açıklaması, Maginot'a yüklediğim kötü amaçlı yazılım endüstriyel sistemlere sızdığında Reykin'in kontrolü ele geçirip izlerimizi kapatmış olması. Bu riskli olmalı. Hawthorne'un o gece yaptıkları yüzünden yanmasına izin verebilirdi. Şafak Kapıları söz konusu olduğunda daha akıllıca olurdu. Kimse bir ihlalden şüphelenmezdi. Belki Reykin'in programı öyle bir hayalettir ki fark etmez.

"Ne düşünüyorsun?" Hawthorne soruyor. "Bunun nasıl mümkün olduğunu merak ediyordum."

"Ben de aynı şeyi merak ettim. İlk başta Gabriel'in benimle oynadığını düşündüm ama sonra o gece ne olduğunu gerçekten bilmediğini anladım."

"Ona ne söyledin?"

"Ona kaçtığını söyledim. Seni ve maginotu takip ettim ama dairene kaçmayı başardın ve orada Erdem tarafından karşılanıp götürüldün."

Yan camdan dışarı bakıyorum. "Hâlâ ellerine fırsat geçse beni öldüreceğine inanıyorlar mı?"

"Bilmiyorum, belki. O geceden sonra işler değişti. Gabriel gittikçe daha da dengesizleşti. Ben onun birinci teğmeniyim. Miras Konseyi'ni artık ben yönetiyorum ama günlerdir görüşmüyoruz çünkü Kılıç Sarayı'ndan bilgi gelmesinin bir anlamı yok. Gabriel kendi koruması için duvarların dışına çıkmıyor ve kimsenin onu görmesine izin verilmiyor."

"Ona yardım edecek kimse var mı?" Ben soruyorum.

"Gabriel'den korkmayan tek kişi annen ve bence o da bunu inkar ediyor. Dişi aslan gibi. Gül Bahçesi'nin

Toplum bu geceki saldırının olacağını gördü. Eğer görmüş olsaydı, Salloway sizi asla böyle bir tehlikeye atmazdı."

Sanırım *Dune* da öyle. "Clifton'la konuştun mu?"

Hawthorne homurdanıyor. "Salloway'in benimle konuştuğunu mu sanıyorsun?" Ses tonundaki alaycılık çok açık. "Elinden gelse sana yaklaşmama asla izin vermezdi."

Kaşlarım şaşkınlıkla kırışıyor. "Ama bu geceki partide sen de vardın. Eğer öyle olsaydı Clifton senin davetli listesinde olmadığından emin olurdu."

"Davetiye almadım. Bu gece gizlice girdim, çatıdan girdim. Seni görmeyi denemek zorundaydım." Hava gemisini otomatik pilota alır. Yukarı uzanarak göğüs zırhının klipslerini açıyor ve yan tarafını açarak göğüs zırhının içindeki bir yerçekimsizleştiriciyi ortaya çıkarıyor. Bu yerçekimsiz mekanizmaları savaş tulumlarında kullanırız. Gezegenin erimiş çekirdeğinden kendilerini itmek için manyetik bir güç kullanırlar ve hava gemisi sıçramaları sırasında inişi yavaşlatırlar. Bu da Hawthorne'un binadan düşerken nasıl hayatta kaldığını ve beni kurtarmak için suya nasıl daldığını açıklıyor. "Sosyal kulüpte seni konuşmak için getirebileceğim sessiz bir yer arıyordum, sonra da oradan geçerken seni bulacaktım."

"Babamı takip ediyordum." Hawthorne tarafından dikkatim dağıtılmasaydı Kennet'i kurtarabileceğimi fark ettim.

Yüzümü okuyor. "Seni durdurduğuma sevindim. Seni de öldürebilirlerdi."

"Balo salonundaki kargaşa sırasında Dune ya da Clifton'ı gördün mü?"

"Hayır. Sadece seni izliyordum," diye yanıtlıyor. İsteksiz bir ses tonuyla

Sesine hayranlık karışıyor. "Hepsini yok ettin Roselle. Hiç şansları bile yoktu. Gözlerimi senden alamadım."

"Herkesi geçici olarak kör ettiğimde bile mi?"

"Galeri katındaydım. Kırmızı bulutun galerinin sonuna kadar gelemedi. Her bir hedefi vurmanı izledim. Sonra kendini el bombasının üzerine atarak kalbimi durdurdun. Patlamanın etkisiyle camlar patladıktan sonra düştüğünü gördüm. Balkon boyunca koştum ve peşinden bir pencereden içeri daldım."

"Çok cesurdun," diye mırıldandım.

"Cesur." Hawthorne kendinden emin bir şekilde gülüyor. "Kendimi korumaya çalışıyordum Roselle. Sensiz kendimi kaybettim." Elimi onunkine uzattım. Alıp tutuyor. "Halo Sarayı'na birkaç kez gittim, orada olmanı umarak, seni görmeme izin vermelerini talep ederek."

Gözlerim büyüdü. "Kimse bana söylemedi."

"Akıl hocanız bana hayatıma devam etmem gerektiğini söylediğinde ben de öyle düşünmüştüm."

"Bunu Dune mu söyledi?" Koltuğumda kayıyorum. Yan tarafım ağrıyor, nefes almakta zorlanıyorum. Rahat bir pozisyon bulamıyorum.

"Evet. 'İkinci doğanların arkadaş edinme lüksü yoktur' dedi, sanki ikinci doğmanın nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrim yokmuş gibi. Sanki insanlıktan çıkarılmayı ve boyun eğdirilmeyi, bir et parçası gibi muamele görmeyi anlamıyormuşum gibi! Sonra da davetiye olmadan Halo Sarayı'na girmeme izin verilmemesi için emir verdi."

Kalbimde öfke kabarıyor. Bunca zamandır Hawthorne'un öldüğünden endişeleniyordum. Dune korkumu kolayca yatıştırabilirdi ama bu onun gündemine uymuyordu.

Artık gökdelenler ve şehrin parlak ışıklarıyla çevrili olmadığım için Hawthorne'un beni nereye götürdüğünü ilk kez merak ediyorum. Gece akıp gidiyor. Nereye gittiğimiz umurumda değil. Sadece uçmaya devam etmek ve asla arkama bakmamak istiyorum. Dünyada Hawthorne ile saklanabileceğim bir yer var mı diye merak ediyorum. Onsuz olmak çok zor, her gece yalnız ve uzun.

Uçak yavaşlıyor ve alçalıyor, füzyonla çalışan bir güvenlik kubbesi olan yüksek bir duvarın üzerinden geçiyor. Enerji alanına yaklaştığımızda, arkamızdan kapanmadan önce Hawthorne'un hava gemisinin girmesine izin veren bir delik oluşuyor. Pastoral bir arazinin ortasında geniş bir arazinin etrafında dönüyoruz. Evin kendisi eski ve görkemli, katedral tepeleri olan taş ve camdan yapılmış. "Burada mı yaşıyorsunuz?" diye soruyorum.

Hava gemisi, malikânenin resmi girişinin yanındaki bir hoverpad'e iniyor. "Burası benim ailemin Erdemler'deki evi. Burası Lenity; Purity'nin hemen dışındayız." Aydınlatılmış bir yol, resmi bir bahçenin içinden geçerek evin taş basamaklarına ulaşıyor.

Lenity, Purity'nin kardeş şehri ama ben bir şehir görmüyorum. Sadece her yönde kara ve göller görüyorum. Hawthorne motorlara güç veriyor. Ağzım hayretle biraz açık kalıyor. "Bu hava kışlasından oldukça farklı. Seni meşgul ediyor olmalı."

"Burayı ikinci doğan personel yönetiyor. Benim yapacak çok az işim var." Kapısını açarak dışarı çıkıyor, zırhını göğsünden çıkarıyor ve yere bırakıyor. Kapısını kapatıp yanıma geliyor, kapımın kilidini açıyor ve bana elini uzatıyor. Ben de tuttum. Beni yukarı çekerken irkildim. Kaburgalarım çatlamış gibi hissediyorum. Elim yanıma gitti. "İyi misin?" Hawthorne soruyor, endişesi yüzündeki çizgilere kazınmış.

"Ölüm Tanrılarından biri beni parmaklıklara çarptı. Sanırım bir kaburgam kırıldı - suya tuğla gibi çarpmak da işe yaramadı."

"Yürüyebilir misin?"

Başımı salladım. "Evet. Sadece acıyor." Topallayarak ilerliyorum. Botlarım su içinde kalıyor. "D a y a n ." Hawthorne eğiliyor ve botlarımı çekip çıkarıyor, yerde bırakıyor. Yan tarafındaki güçlü kaslar biraz köpekbalığı solungaçlarına benziyor. Doğruluyor ve onu sadece deri bir savaş eteği ve sandaletlerle görüyorum. Kalbim daha sert atıyor. Yanaklarım kızarıyor. "Daha iyi misin?" diye soruyor. Başımı sallıyorum. Kolumu nazikçe tutuyor, koluyla beni kendi tarafına doğru sarıyor. destek için belime.

Bahçelerin içinden geçen ışıklı yolu takip ediyoruz. "Bana evinden bahset," diye ısrar ediyorum, yanımdaki ağrıdan başka bir şey düşünmeye çalışarak.

"Orijinal ev, birkaç yüz yıl önce büyük, büyük - kaç 'büyük' olduğunu bile bilmiyorum - büyükbabama, bir cesaret eylemi için The Virtue tarafından hediye edilmişti. Forge'dan bir süreliğine uzaklaşmak için buraya geldiğimi söylediğimde babam durmadan bundan bahsetti."

"Ne cesareti?"

"Bilmiyorum. Dinlemiyordum."

"*Hawthorne,*" diye azarlıyorum onu.

Hawthorne'un ifadesi fırtınalı bir hal alır. "Babam son on yıldır bana ne olduğunu umursamadı ve şimdi benim ilgimi mi istiyor?" Çenesi gerilir. "Şimdi de bir taş ve harç yığınının nasıl sahip olduğumuzla ilgilenmemi istiyor, sanki bunun bir anlamı varmış gibi? Bir şey ifade etmiyor. Hepsisi sadece eşya-mal. Senin ve benim bunların hiçbirine ihtiyacımız yoktu, biz birbirimize sahiptik."

Ben onun kaybıyla mücadele ederken, o da aynı şeyi yapıyor ve onu hiç istemeyen bir hayata ve aileye alışmaya çalışıyordu. "Haklısın. Onlar sadece senin onlara vermek istediklerine sahip olabilirler, daha fazlasına değil." Birkaç adım daha atıyoruz. "Ama" -Hawthorne yavaşlıyor- "suçun tamamen onlarda olduğundan emin değilim. Yasaları onlar yapmadı."

Hızlanmaya devam ediyor. "Hayır. Sadece sorgusuz sualsiz onları takip ediyorlar."

Evin önü, kapısı olmayan devasa bir açık kemerden oluşuyor. Yumuşak altın rengi ışıktan oluşan bir güvenlik alanı kilit taşından aşağıya doğru parlıyor. Yapının tabanından gelen yukarıdan aydınlatma, ay ışığında bizi yutmak üzere olan bir canavar gibi görünmesini sağlıyor. Kapıdan geçebiliyorum.

Hawthorne'un takma adı yüzünden güvenlik alanına giremedim. Yalnız olsaydım, girişime izin vermeyebilirdi.

Girişin diğer tarafındaki zemin, taşa gömülü fosilleşmiş pirit kılıçları bulunan kaba siyah arduvazdan yapılmıştır. Fuaye farklı yollardan geçerek çeşitli yönlelere ayrılır. Tavanlar birkaç kat yüksekliğinde ve nef benzeri girişin üzerinde bir galeri ve bir dehliz bulunuyor. Çatı pencereleri ay ışığıyla parlıyor.

Dış duvarların bir zamanlar süslü taşlardan yapıldığı aşikar, ancak bazılarının yerini görünmez, açık hava güvenlik alanları almış, böylece dışarıyı içeriyle birleştiriyor, doğayla bir bağlantı kuruluyor. Büyüleyici derecede güzel ve geldiğimiz yerden, Hawthorne ve benden çok farklı. Penceresiz, ağaç şeklindeki bir kalede ve hava kışlarında yaşıyorduk, savaşmadığımız ya da seferber olmadığımız sürece dışarıyı neredeyse hiç görmüyorduk. Şimdi onun evi tam anlamıyla manzaranın bir parçası.

Kahverengi dağ sırası lakaplı, uyuklu görünümlü bir ikinci doğan fuayeye giriyor. Bizi görünce kısa bir süre durdu. Elini "oh olsun" der gibi başının yanına götürdü. "Efendim?" diyor.

Hawthorne, "Odama bir tıbbi dron gönder Ashbee," diye emrediyor.

"Bir tepsi de ister misiniz?" Ashbee, kirli ayaklarımızın arduvaz zeminde bıraktığı lekelerle bakarak soruyor.

"Evet. Teşekkür ederim. Sadece bir mekadamla gönderin ve yatağınıza dönün." "Çok iyi, efendim. Misafirimiz bu akşam kalacak mı?"

Hawthorne, "İyi geceler Ashbee," diye yanıtlar.

Hawthorne beni evin arka tarafındaki ana kattaki odasına götürdü. Yatak odası, çok büyük bir yatak ve birkaç büyük berjer sandalye dışında neredeyse boş. Sadece üç "sağlam" duvar var. Dördüncü bir taraf dışarıya açık. Koltuk, var olmayan bu dördüncü duvarın önünde duruyor. Işıklar açık değilken dışarıyı görmek çok kolay. Ay ışığında göl manzarası muhteşem.

"Biri duvarını çalmış," diye mırıldandım.

Hawthorne gülerek homurdanır. "Bir duvar var. Görünmez bir güvenlik alanı. Benim takma adımı taşımadığınız ya da bana dokunmadığınız sürece içinden geçemezsiniz. Esintiye izin veriyor ama böcekleri dışarıda tutuyor." Dışarıdaki gölden ılık bir rüzgâr esiyor. Uzakta ağaçlardan oluşan bir çöl belirliyor. Yapraklarının hisşirtisini, kurbağaların ve böceklerin cıvıltısını duyuyorum. Buna alışık değilim, ama içgüdüsel bir düzeyde bana hitap ediyor.

Hawthorne "Düşük ışık" diye emrediyor. Loş aydınlatma karanlığı uzaklaştırır.

Hawthorne bana ekteki banyo alanını gösteriyor. İçeri girdiğimizde bir dizi otomatik beyaz mum alev alev yanıyor. Odanın en ucunda, kireç taşından bir zemin üzerinde devasa bir küvet duruyor. Dış duvar burada da kaldırılmış, yerini görünmez bir güvenlik alanı almış. Pürüzsüz nehir taşları ve basamaklı taşlar, duvarlarla çevrili bir bahçeye açılmaktadır. Çiçekli ağaçlar ve süs bitkileri biraz mahremiyet sağlıyor, ancak yıldızlı gece mükemmel bir şekilde gizlenmemiş.

Hawthorne beni bıraktı. O küvete giderken ben lavabonun yanındaki taş tezgâha yaslanıyorum. Her iki ucunda da birer musluk var. Biri su için, diğeri de beni şaşırtacak şekilde buz için. İkisini de açıyor. Musluktan soğuk su akıyor. Buz akıyor ve yüzeyde yüzüyor. "Ben sıcak suyu tercih ederim," diyorum kaşlarımı çatarak.

Omzunun üzerinden bana bakıyor. "Bu kaburgaların için daha iyi. Sana iltihap giderici tabletler ve kemik iyileştirici iğne vereceğim ama hiçbir şey buz kadar işe yaramaz." Elini soğuk suyun içinde gezdiriyor.

"Bu tam bir işkenceye benziyor," diye cevap veriyorum.

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirliyor. "Trityum 101'deki duşlardan çok farklı." O benimken aynı soyunma odasını paylaştığımız hava kışlasını düşünüyorum. Bu hayattan tamamen kopuk, başka bir hayat gibi görünüyor.

Arkamda, tıbbi dron kapı aralığında geziniyor. Kurşun şeklindeki uzun gövdesi geniş kapı aralığına sığacak kadar dar. Sessizce odaya süzülüyor. Hawthorne beni tepeden tırnağa taraması için programlıyor. Özel bir cihaz olduğu için takma isimle bağlantı kurmasına gerek yok.

Göstergeler kaburgalarımın ikisinin gerçekten de kırıldığını ve vücudumda çok sayıda çürük olduğunu gösteriyor. Yan tarafıma iki şırınga ilaç enjekte edildi, ardından bir ağrı kesici verildi. Sırada bir anti-enflamatuar ve ardından cilt yenileme tedavisi var. Drone'un benimle işi bittikten sonra Hawthorne kendi yaralarıyla ilgilenmesine izin veriyor. Bir spreyci cilt yenileyici ve en kötü kesik ve yanıklarına lazer mührü, ardından da tüm ön kolunu kaplayan bir bandaj alıyor.

"Buzun içinde ıslandıktan sonra kaburgalarını sarabilirim. Yardıma ihtiyacın var mı?"

sorar.

Deri yularımı çözmek için kollarımı arkaya uzatmaya çalışıyorum. İrkildim. "Evet.

Yardıma ihtiyacım var," diye itiraf ediyorum.

"Her şey sırayla," diyor Hawthorne. Çekmecedan bir makas alıp saçımı nazikçe kaldırıyor ve saçımı çözüp dikenli sarmaşıkları kesmek gibi zorlu bir işe başlıyor. İş bittiğinde makası bir kenara koyuyor. Sıcak parmakları dalgalı saçlarımı sırtımdan ve omzumdan uzaklaştırıyor, böylece askılı üstümün bağcıklarına ulaşabiliyor. Yavaşça ipleri çözüyor. Onun dokunuşuyla yanaklarım kızarıyor. Bağcıklar çözölünce göğüslerimi örten küçük deri parçası da düşüyor.

Elleri belimi arkadan sarıyor ve kemerimi çözüyor. Demir kayış yere çarpıyor. Pantolonumun derisi birkaç yerden yırtılmış ama bana ikinci bir deri gibi yapışıyor. Güçlü parmaklar kalçalarımın her iki yanındaki kemeri kavıyor ve pantolonumu eğilmeme gerek kalmayacak şekilde aşağı çekiyor. Hawthorne arkamda çömeliyor, pantolonumu kalçalarımın ve ayak bileklerimden geçiriyor. İçinden çıkıyorum.

Hawthorne ayağa kalkarak bir kez daha arkamda duruyor. Baş boğazıma doğru eğilirken, çıplak bedenimi nazikçe kendine doğru çekiyor. Bir an için boynumu öperken dudakları bir fısıltıya dönüşüyor ve sonra eli dirseğime kayarak beni küvete doğru itiyor.

Suya adımımı atar atmaz tüylerim diken diken oluyor. "Hawthorne, *bu* tamamen sadistçe."

Kıkırdıyor ve dirseğimi sıkıyor. "Söz veriyorum, bittiğinde seni ısıtacağım." Kendimi suyun içine bırakıyorum ve dizlerime sarılıyorum. Bir dakika sonra kendimi arkama yaslanmaya ve küvetin eğimine dayanmaya zorluyorum. Hawthorne mırıldanıyor, "Sana bir bornoz getireyim."

O gidiyor. CR-40 çözölmeye ve elimden sıyrılmaya başlıyor. Gümüş lakabım parlıyor, suyu kesen bir kılıç gibi. Kılıcın tepesindeki taç benzeri gölge bir buz küpünün üzerindeymiş gibi görünüyor.

Hawthorne geri döndü. Gözlerim onu yutuyor. Hâlâ gömleksiz ama Tyburn kostümünü çıkarıp uzun siyah bir pantolon giymiş. Pantolon kalçalarından bolca sarkıyor ve dalgalanan kaslarının derin V'sini gösteriyor. Onu görmek bu banyodaki tüm buzları eritmeye yetmeli ama ben titremeye devam ediyorum.

Acı neredeyse dayanılmaz. Dudaklarım beni gölden çıkardığı zamankinden daha mavi olmalı. Öne doğru oturuyorum, ellerim banyonun kenarını kavıyor. "Bu kadar yeter mi?" Hawthorne soruyor. Dişlerim takırdarak başımı sallıyorum. Siyah ipek bir bornozu açıyor ve bana uzatıyor. Küvetin kenarına tırmanıyorum.

Üzerimden yere su damlıyor. Kolları beni kucaklıyor, benimkileri bornozun çok uzun olan kollarından geçiriyor.

"Bu senin elbisen mi?" Soğuk bir titremeyi bastırmaya çalışarak soruyorum. "Evet."

"Canavar kollara sahip olduğunuzun farkında mısınız?" Ne demek istediğimi anlatmak için kumaşın sallanmasına izin verdim.

Sırıtıyor. "Hayır, bunun farkında değildim."

"Onlar g-goonish." Ellerim ortaya çıksın diye kumaşı kıvrıyorum.

"Senin için kötü hissediyorum."

"Belki de T. rex kolların vardır. Bunu hiç düşündün mü?"

"Daha önce kimse bundan bahsetmemişti."

"Bu konuyu hiç açmak istememiştim. Küvetin kenarına oturabilir misin?"

sorar.

Dişlerim hâlâ takırdarken başımı salladım ve sırtım dik bir şekilde oturdum.

mümkün olduğunca. Hawthorne cebinden bir bandaj ve bir rulo tıbbi bant çıkardı. Önümde diz çöküyor. Bir havlu kullanarak göğsümü ve karnımı kuruladıktan sonra bandajı göğüs kafesimin etrafına sarıyor ve bantla sıkıca bağlıyor.

"Bu eski moda," diye mırıldandım. "Kırık kaburgalar için lazer füzyonu var."

Hawthorne yüzünü buruşturur. "O ameliyattan nefret ediyorum. Bantlamayı tercih ederim. Bence bu daha az acıtıyor. Üs'teki invaziv prosedür yerine eskiden bunu yapardık. Yine de iyileşmesi daha uzun sürüyor." Duraklıyor ve bakışları benimkilerle buluşuyor. "O ameliyatı burada yapamam. Tıbbi dronum yeterli donanıma sahip değil. Seni bir tıbbi tesise götürmem gerekecek. Götürmemi ister misin?"

Kaşlarımı çattım. "Hayır, bizi ayıracaklar."

"Bunu zaten yapacaklar, Roselle. Bir noktada sorguya çekilmemiz gerekecek ama bundan mümkün olduğunca uzun süre kaçınmayı umuyorum."

"Lazer füzyon prosedürünü birkaç kez yaptırdım. Haklısınız; sanki biri bağırsaklarınızı lehimliyormuş gibi acıtıyor. Onun yerine bantlamanızı tercih ederim."

Hawthorne başını sallıyor ve kaburgalarımı sarma işine devam ediyor. İşi bittiğinde cüppenin yanlarını kapatıyor ve kemerini bağlıyor. Ellerimi tutuyor ve ayağa kalkmama yardım ediyor. Parmakları sıcak geliyor. Bornoz çok uzun. Saklı ayaklarıma ve yerdeki kumaş havuzuna bakıyorum. "Dev," diye fısıldıyorum.

Elleri benimkileri bıraktı. Yüzümü kavıyor ve eğilip dudaklarıma şefkatli bir öpücük konduruyor. "*Senin* devin," diye fısıldıyor.

"Evet, devim." Yan tarafım durmadan ağrısa da öpücüğü derinleştiriyorum.

Acımı hisseden Hawthorne geri çekiliyor ve ellerimden birini tutuyor. Odasına doğru yürüyoruz. Bir çay vazosu, fincanlar ve küçük sandviçlerle dolu katmanlı bir tepsi, havada asılı duran bir arabanın üzerinde duruyor.

Hawthorne bana bir fincan dolduruyor ve tabağında sunuyor. Tabağı görmezden geliyorum, narin porseleni soğuk avuçlarımda kaldırıyorum. Sıcacıktı. Küçük bir yudum alıyorum, sıcaklığını karnıma kadar hissediyorum. Kendisi için bir fincan daha dolduruyor. İkimiz de kafirler gibi tepsinin başında durarak parmak yiyecekleri yiyoruz. Bir esneme kaçıyor benden.

Hawthorne boş bardağımı aldı. Bir elini sırtıma koyarak beni yatağına götürüyor. Zekice, içine tırmanıyorum. Sırt üstü yatmaya çalışıyorum ama dayanılmaz, bu yüzden sol tarafıma dönüyorum. Rahat bir pozisyon yok. "Başka bir ağrı kesici ister misin?" diye soruyor. Başımı sallıyorum. Bana bir tablet ve biraz su veriyor. Yutuyorum ve sonra arkama yaslanıyorum. Hawthorne yanıma yerleşiyor, beni kucaklıyor, kolunu kaburgalarım yerine kalçama dayamaya dikkat ediyor. Ondan yayılan sıcaklık karşı konulmaz. Sırtımı sıkıca göğsüne yaslıyorum. Saçlarımı öpüyor.

Yaptığımız şey bir suç, cezalandırılabilir bir suç. Bir ikinci doğanın ilk doğanla aynı yatakta olması, iki ikinci doğanın birlikte yakalanmasından bile daha tabudur. Bir zevk evinde onaylanmış bir karşılaşma olmadığı sürece - düzenlenmiş, tek seferlik bir olayla sınırlandırılmış, herhangi bir ilişki ya da çocukla sonuçlanmayan - bu bir yasa ihlalidir. Ama bu mahremiyet. En ölümcül suç. Benim cezam onunkinden çok daha ağır. O para cezası ödeyecek. Ben bedelini öderim. Tehlike bana uygun. Parmaklarımı onunkilere geçiriyorum.

"Seni özledim," diye fısıldıyorum.

"Sensiz iyi uyuyamıyorum. Sana uzanıp duruyorum ama hiç orada olmuyorsun."

"Şimdi buradayım."

"Bir plana ihtiyacımız var."

"Biliyorum." Soruna odaklanmaya, Hawthorne'la birlikte kalmamı sağlayacak bir plan yapmaya çalışıyorum ama onun bana sarılması ninni gibi geliyor ve uyanık kalmanın bir yolunu bile bulamıyorum.

Yan tarafımdaki baskı beni derin bir uykudan uyandırıyor. Görmezden gelmek istiyorum ama el daha sıkı sıkıyor. Acı kaşlarımı bir araya getiriyor. Sızlanıyorum. Tüm yanım ağrımadan nefes almak zor. Gözlerimi açıyorum. Şafak sökmek üzere. Ufuk, karanlık bir silüet tarafından engellenen bir ışık çürümesi. Başımı yastıktan kaldırıyorum, yorgunluktan görüşüm bulanıklaşıyor. Birkaç kez göz kırpıyorum, gözlerim odaklanıyor.

Reykin kanatlı koltuklardan birine oturmuş, göl manzarasını kapatıyor. Dar siyah gömleği ve askeri tarz pantolonu heybetli vücudunu ön plana çıkarıyor. Kucağında duran siyah fusionmag'i neredeyse görmüyorum. Atış yıldızı lakabının altın ışığı siyah deri eldiveninin altında saklı. Onunla savaş alanında ilk karşılaştığımdan beri bu kadar öfkeli olduğunu görmemiştim. "Kıyafetlerini al," diyor.

Hawthorne, hâlâ bana sarılmış, kulağıma fısıldıyor, "Kıpırdama." Kalçamdaki eli artık ağır değil, gergin ve dengeli.

"Burada ne yapıyorsun?" Reykin'e soruyorum. Korku içime doğru ilerliyor. Kucağındaki silahı tehditkâr bir şekilde kavıyor.

"Seni kurtarmaya geldim," diyor zor kazanılmış bir sabrın tehditkâr sesiyle.

"Beni kurtarmak mı?" Sersemlemiş zihnim kekeliyor. Dün geceyi hatırlamam bir saniye sürdü.

"Get. Giysilerini. Giysilerini." Reykin sesini yükseltmiyor ama bana tokat atmış gibi hissediyorum. Ona itaat etmezsem Hawthorne'a zarar vereceğine dair hastalıklı bir korkuyla geriliyorum.

"Kimsin sen?" Hawthorne hırlıyor. "Güvenliğimi nasıl geçtin?"

Reykin ona cevap vermiyor ama zorlukla kontrol ettiği öfkesiyle bana bakmaya devam ediyor. "Durum biraz karışık Hawthorne" diye mırıldanıyorum. Kendimi dirseğimin üzerinde yukarı kaldırıyorum ve irkiliyorum. Parmaklarım ağrıyan kaburgalarımın gidiyor, acıyı dindirmek umuduyla onları tutuyor. Pek işe yaramıyor. Reykin'e dönüyorum. "Silahını yerine koy."

"Onu vurmazsam şanslısın," diye yanıtlıyor. "Şimdi giyin. Biz gidiyoruz."

"Hawthorne dün gece hayatımı kurtardı."

"Yani onunla yattın." Bu bir soru değil; bir suçlama.

Hawthorne'un gür sesi, zorlukla dizginlenen bir öfke içeriyor. "Kimsin sen Roselle?"

Gözlerim Reykin'e dikiliyor. Yer değiştiriyorum, ayaklarımı yere basıyorum ve güçlkle doğruluyorum. Saçlarım yüzüme düşüyor. Biraz rahatlamak umuduyla belimi büküyorum ama faydası olmuyor, doğruluyorum.

"Kimsin sen?" Hawthorne Reykin'e kükrer.

Reykin cevap vermek yerine ona "Ona nişanlı olduğunu söyledin mi?" diye sorar.

Nefesim kaburgalarımın kalbime doğru bir bıçak gibi saplanıyor. Hawthorne'un çenesi kaskatı. Gözleriyle buluşmaya çalışıyorum ama bana bakmıyor. "Nişanlı değilim," diye inkar ediyor.

"Hayır mı?" Reykin soruyor. "Bu haftaki *The Sword Social*'daki duyuruyu yeni mi hayal ettim?"

İlk doğan Yıldız'ın doğruyu söylediğini biliyorum. Bana yalan söylemez.

"Ben bunu kabul etmedim." Hawthorne'un ses tonunda yoğun bir kızgınlık var. "Ailem o evlilik sözleşmesini benim rızam olmadan yaptı. Fauna Kinwrig kardeşim Flint'in nişanlısıydı. Ona verdiğim sözü yerine getirmek için ahlaki bir yükümlülüğüm olduğunu düşünüyorlar."

Reykin'in mavi gözleri tereddütsüz. "Bu bozulması zor bir sözleşme olacak. Kinwrigler güçlüdür. Fauna Trugrave'in sesini biraz fazla sevdiklerinden eminim, ismiyle birlikte gelenler göz önüne alındığında."

"Kırılması zor ama imkansız değil."

"İkinci kez doğan Roselle yatağınızda bu şekilde bulunsaydı ona ne olurdu biliyor musunuz? Sırtındaki deriyi yüzerlerdi ve bu sadece başlangıçtı. Peki sana ne olacağını biliyor musun?" Duraklıyor. "Hiçbir şey. Yaşamaya devam eder ve İlk Doğan Kinwrig'le evlenirsin."

Ayağa kalkıyorum, daha fazla oturamıyorum. Kaburgalarım ağrıyor ve kalbim parçalanıyor. Yan tarafımı tutuyorum ve banyoya doğru ilerliyorum.

"Roselle!" Hawthorne sesleniyor.

Reykin ona "Kıpırdama," diye emrederek füzyon silahının namlusunu kaldırdı.

Banyoya girdim ve kapıyı kapattım. Kıyafetlerim hâlâ banyonun yanındaki kireçtaşı zeminde duruyor. Onları toplayıp deri üstümü sargılı kaburgalarımın üzerine silkiyorum, yanıma bir ağrı saplanıyor. Alnımdan soğuk terler boşanıyor. Reykin'i bana yardım etmesi için çağırmayı reddediyorum. Yardım edip etmeyeceğini bile bilmiyorum. Bunun yerine, acıya karşı nefesimi tutarak arkama uzanıyorum ve bağcıkları kendim

bağlıyorum. Pantolonu idare etmek biraz daha kolay. Botlarım yanımda değil ama onları giyebileceğimden de emin değilim.

Aynaya baktığımda omuzlarımda ve kollarımda koyu mavi ve mor çürükler görmek beni şaşırtmıyor. Kırılan camlardan ve dikenlerden kaynaklanan kesikler, cilt yenileme terapisine rağmen cildimi hala tahrip ediyor. Kısacası, berbat haldeyim.

Lavabonun yanındaki çekmeceyi karıştırıp diş macunu buluyorum. Parmağımın ucuna biraz sürüp dişlerimi temizliyorum. İşim bittiğinde, diş macunundan bir parça sürerek Halo Palace'taki dairemin koordinatlarını aynaya yazıyorum.

Ben banyodan çıktığımda hem Hawthorne hem de Reykin ayağa kalkmış, birbirlerini süzüyorlardı. "Gidelim," diye emrediyorum Reykin'e, yanımı tutarak. Gözleri şaşkınlıkla açılıyor. Yaralarımın boyutunu fark ettiğini sanmıyorum. Siyah cübbe birçok yarayı örtmüştü. Şimdi derimin üzerinde bir reklam panosu gibiler.

"Roselle," diye hırlıyor Hawthorne sıkılmış dişlerinin arasından. Burada neler olduğunu anlamıyor.

"Sorun yok, Hawthorne." Ona güven verici bir gülümseme vermeye çalışıyorum. "Bana zarar vermeyecek. Beni Halo Sarayı'na geri götürecek ve orada korunacağım. Endişelenmene gerek yok."

"Kim o!" Hawthorne talep ediyor.

"Eğer sana söylersem, seni öldürür. Güven bana Hawthorne, böylesi daha iyi.

Yakında görüşürüz."

Hawthorne gözle görülür bir şekilde öfkeden titriyor. Reykin'i işaret ediyor. "Eğer ona zarar verirsen, kalbini sökerim."

"Çoktan gitti," diye karşılık veriyor Reykin. Kavgacı ilk doğan Yıldız kapıya doğru eliyle işaret ediyor. Küçük bir bahçeye ve yaklaşan şafağın gölgelerine geçiyoruz.

Bölüm 10

Şafağın Doğası

Acıyan kaburgalarımı tutuyorum, sessizce Reykin'e küfrediyorum.

Taşlar, yosunlar ve dikenli şeylerle beneklenmiş bir patika, görkemli ağaçların ve çalılıkların arasından dolanıyor. Taşlar çıplak ayaklarıma batıyor. Reykin arkamdan geliyor. Adımlarım yavaş çünkü her adım acıtıyor. Dirseğime dokunuyor. Desteğe ihtiyacım olsa da kolumu ondan çekiyorum. Patika boyunca ilerliyoruz ve Reykin birkaç adımda bir arkamıza bakıyor, belki Hawthorne'u görmeyi umuyor. Görmeyecek. Hawthorne gizliliğin ta kendisi. Yine de Reykin fusionmag'ini üzerime doğrultmuşken hiçbir şey denemeyecektir.

Gölün yakınındaki ağaç sınırına ulaştık. Çalılığın hemen içinde, küçük bir köknar dalı yığınının altında siyah bir zeplin duruyor. Reykin onları gizlenmiş zeplinden çekiyor. Güneş ufku henüz yarmamıştır ama gri gölgeler geri çekilmektedir. Reykin benim için yardımcı pilot kapısını açıyor. Nefesimi tutup dikkatlice koltuğa tırmanıyorum. Kapımı kapatıyor ve zeplinin etrafını sarıyor.

İki kişilik uçağa bindikten sonra Reykin fusionmag'ini göğsünün yan tarafındaki siyah kılıfına sokuyor. Bizi havaya çıkarmak için çok az zaman harcıyor. Alçaktan uçuyoruz, yapraklı gölgeliklerin hemen üzerinden sıyrılarak tespit edilmekten kaçınıyoruz. Çenesinin yapısı bana onunla tehlikeli bir bölgede olduğumu söylüyor. Neden olduğu konusunda kafam karışık ama sormak istemiyorum. Kendimi ona açıklamayacağım da. Bana sahip olmadığını öğrenmesinin zamanı geldi.

"Şafağın doğası hakkında hiç düşündün mü?" diye soruyorum. Reykin cevap vermiyor. "Düşündüm. Asker olduğun zaman böyle şeyler düşünürsün, özellikle de savaşta olmadığın sürece güneşin doğuşunu neredeyse hiç görmediğin için." Bana bakmıyor ama dinliyor. "Şafağın, geceden var olmak için izin isteyen ışık olduğunu söylediklerini duymuştum."

Reykin kabaca homurdanıyor.

"Katılıyorum," diye yanıtlıyorum güneşin ufuk çizgisini kırmasını izlerken. "Ben de buna katılmıyorum. Şafağın gecenin şiddetle devrilmesi olduğuna inanıyorum. Ama gece her zaman oradadır -sadece çevrede-bekler ... ve günün sonunda hepimizi almaya gelir."

"Öldüğünü sanmıştım!" Reykin bağılıyor. Onun bu şiddetli çıkışına tepki olarak parmaklarım kolçağın üzerinde kıvrılıyor. "Görgü tanıkları binanın tepesindeki pencereden bir adamı ittiğini görmüş. Sea-Fated dalgıçları sosyal kulübün altındaki gölü tarayarak cesedini arıyor."

"İnsanlar öldüğümü mü düşünüyor?" Ben soruyorum.

"O düşüşten kimse sağ çıkamaz!"

"Hoverdisk'lerim vardı. Bir tanesi çalışmaya devam etti. Beni nasıl buldun?"

"Halo Sarayı'nın güvenli erişimine sızdım ve takma adınızın izini buldum ... ve sonra bekledim. İlk başta hiçbir şey yoktu. Öylece gitmiştin. Ama sonra, bir ping aldım. Silikleşti ama oradaydı. Okumalar tuhaftı: noktasal konum, endişe verici sağlık göstergeleri, hipotermi, sıkıntı. Hayatta olduğundan ama işkence gördüğünden emindim."

"Kaburgalarım kırıldı. Dün gece buzlu su banyosunda ıslandım. Eğer bundan zevk aldığımı düşünüyorsanız, sizi denemeye davet ediyorum. Senin için kaburgalarını bile kırarım."

Kollarımdaki ince tüyleri kaldıran hırıltılı bir ses çıkarıyor. "Sen ve Trugrave'in ..."

"Ne düşündüğünü biliyorum ve bu seni ilgilendirmez!" Karşılık veriyorum.

"Bu benim işim! Arkadaşın Hammon'ı sakladığım gibi seni de saklayamam.

Çoğu insan sizi görür görmez tanıyor."

"Beni utandırmaya çalışma Reykin. Bütün geceyi ve bütün günü dairemde benimle baş başa geçirdin. Sen ilk çocuksun. Aynı şey."

"Bu farklıydı!"

"Nasıl farklıydı?" Ben sordum.

"Sadece öyleydi. Bütün gece seninle birlikte yatağında değildim. Dune sosyal kulübün gölünün yanında durup kurutulmasını talep etmiyordu."

Yaltaklanıyorum. "Hayatta olduğumu biliyor mu?"

Reykin, "Henüz kesin olarak bilmiyor," diye itiraf ediyor.

"Takma adım Hawthorne'un evinin koordinatlarını gösterdiğinde hayatta olduğumu biliyordun," diye bastırıyorum. "O zaman neden ona

söylemedin?"

Sorumu duymazdan geliyor. "Söyle bana, Hawthorne neden hâlâ hayatta? Onu kardeşin öldürmedi. Belki de yeni doğan Kılıcınız fikrini değiştirdi ve kardeşinizle annenizin daha güvenli olduğuna karar verdi?"

"Hawthorne bunu asla yapmaz."

"Çaresiz insanlar çaresiz şeyler yapar," diye yanıtlıyor Reykin.

"Senin sayende hayatta," diye mırıldanıyorum. Reykin'in gözleri kısılıyor. "Onu kurtaranın sen olduğunu biliyorum. O gece Kılıç Sarayı'ndan kaçışımızın tüm izlerini sildin."

"Bunu senin için yaptım, onun için değil."

"Bu tehlikeliydi. Sistemlerine sızdığımız konusunda onları uyarabilirdi."

"Asla bir şey bulamayacaklar."

"Dün geceki saldırının arkasında ailemin olduğunu mu düşünüyorsunuz?" "Evet."

"İletişimlerinden herhangi birinde kanıt var mı? Kullanabileceğimiz bir şey?"

Reykin kaşlarını çatır. "Bilmiyorum. Araştırmam gerekiyor ve bu biraz zaman alacak ama birkaç şey biliyorum. Dün gece saldıranlar Şafak Kapıları değildi ve Gül Bahçesi Derneği'ni de eliyorum, zira şu anda pek çoğu ölmüş durumda. Sosyal kulüplerine ateş etmezler. Medya kuruluşları bunu şimdiden 'Gül Tanrıçası Katliamı' olarak adlandırmaya başladı."

"Neden 'Gül Tanrıçası'? Neden 'Gül Bahçesi' değil?"

"Bütün akşam hayatta kalanlarla görüştüler. Kılıçla Kaderlenmiş ilk doğanları savunduğunuza dair anlatılanlar efsaneleşiyor. Grisholm ve benim dün akşam katıldığımız balo gibi diğer balolara katılan aptallar, Savaş Tanrıçası'nın Şafak Kapıları'nı vurduğunu görmek için sizin partinizde olmadıkları için gerçekten üzgünler." Ona yan gözle bakıyorum. O da bana alaycı bir şekilde bakıyor. "Fazilet'in anneni çağıracağını düşünmedin, değil mi? Şafak Kapıları iyi bir günah keçisi. Devam eden çatışmayı daha kabul edilebilir ve seni de daha kahraman yapar. Fazilet zamanını bekliyor. Bu saldırı Salloway'i ona daha da yakınlaştırıyor. Ortak düşmanlarının çok başlı bir ejderha olduğu kanıtlanıyor."

Pencereden uçup giden manzaraya bakıyorum. Görebildiğim kadarıyla geniş araziler uzanıyor. Çok yeşil, şehirde asla göremeyeceğiniz türden bir yeşil. Atlar ürküyor ve alçaktan uçan hava gemimizden kaçıyor.

Uzun bir süre izledim. Reykin, Dune ile iletişim kurarak eski akıl hocama beni bulduğunu bildiriyor. Aralarındaki mesajlaşma sona erdiğinde, sessizlik büyüyor.

"Babamı görmek istiyorum," diye mırıldanıyorum.

Reykin'in yüzü değişir. Öfkesinin bir kısmını kaybeder. Gözlerindeki mücadele gerçektir. "Roselle . . . Bunu sana nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum, o yüzden sadece söyleyeceğim. Baban dün gece öldürüldü."

"Biliyorum. Onu gördüm. Katillerini öldürdüm." Sanırım dün gece olanların şoku nihayet geçiyor. Ellerim titriyor ve boğazım göstermeyi reddettiğim duygularla ağlıyor. "Virtues'a, ailesinin yanına gömülmek istedi. Bunu bana o söyledi. 'Beni o Sword genelevine gömmelerine izin vermeyin' dedi. Büyükbabamın cenazesindeydik. Sarhoştur elbette, ama cesedinin Kılıç Türbesi'nde çürümesine izin vermemem için bana yemin ettirdi."

"O Kader Kılıcıydı. Annenizin onun naaşını devlet töreniyle kaldırması ve o tapınağa defnetmesi bekleniyor."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Orada olmak istemedi. Bedenini katillerine vermek delilik. Ona ne yaptıklarını biliyor musun?"

"Hayır."

"Dilini kestiler. Kelimenin tam anlamıyla dilini tutmasını sağladılar."

"Cesedine yapacakları şeyi durduramazsın. Cenazesine katılmanıza bile izin verilmeyecek."

Adam haklı. Dönüşüm geçirmiş ikinci doğanların ebeveynlerinin cenazesine katılmasına nadiren izin verilir. Kılıçlar'da bunun nedeni genellikle ebeveynlerimizden önce ölmemizdir. Ancak bu gerçekleşmezse, hayatta kalan ikinci doğan cenazede hoş karşılanmaz çünkü bu ailenin geri kalanını rahatsız eder ve belki de ilk doğan için biraz korkutur. "Bu çılgın bir dünya Reykin."

"Biliyorum."

"Onu hâlâ görmem gerekiyor. Veda etmem gerek."

"Baban zalim bir adamdı."

"Hala."

Reykin iç geçirir. "Cesedinin nerede olduğunu bulmak için ne yapabileceğime bakacağım."

Sessizlik içinde muhteşem Purity şehrine doğru uçuyoruz, ancak düşüncelerde kaybolduğum için neredeyse hiçbir şey göremiyorum.

"Reykin?"

"Evet."

"Size aileniz hakkında bir soru sorabilir miyim?" Ona bakıyorum. Başını salladı. "Census onları öldürdükten sonra, onları gömmene izin

verdiler mi?"

Adam sertleşir. "Hayır," diye yumuşakça yanıtlıyor. "Annem ve kardeşim kasabamızın sokaklarında sürüklendiler ve sonra meydanda çürümeye bırakıldılar. Onları hareket ettirmeme izin verilmedi. Babam onları korumaya çalışırken öldürüldü. Cesedini ateşe verdiler."

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum, gözyaşlarımı tutarak. Ağlayamam. Şimdi olmaz. "Sana bağırmamalıydım. Özür dilerim."

"Sorun yok. Aslında bu normal. Bir savaştan sonra Kılıç askerleri arasında genellikle bir ya da iki kavga çıkar. Biri diğerini dikkatsiz ya da düşüncesiz olmakla suçlar. Genellikle kavga ederler. Bu korkuya verilen bir tepkidir. Korku öfkeye dönüşür ve öfkeyi bir yere koymaları gerekir, yoksa içlerine atarlar. Dışa vurmak muhtemelen daha sağlıklıdır. Öldüğümde korkuyordun. Ölmediğimi öğrendiğinde korkun öfkeye dönüştü. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?"

"Hayır," diye cevaplıyor Reykin.

"Bu beni önemseydiğin anlamına geliyor."

Bana dönüyor, bakışları soğuk, duygudan yoksun. "Yanlış anladın. Kimse umurumda değil. İstedğim tek şey intikam. Sen bir amaç için araçsın, Roselle. Bir hükümeti devirmek için yardımına ihtiyacım var. Bunu başardığımızda, artık sana ihtiyacım kalmayacak."

Sözlerinin beni neden bu kadar etkilediğinden emin değilim. Utanç ateşi yanaklarımı yakıyor. "Beni önemsemiyor olabilirsin ama kardeşlerini önemsiyorsun. Onlardan bahsederken bunu yüzünde görebiliyorum."

"Düşündüğün gibi değil. Kalbim gitti, Roselle."

"Bence tam tersi. Bence artık hepsinin kalbini taşıyorsunuz."

"Neden bahsettiğini bilmiyorsun," diye homurdanıyor. "Sadece işini yap ki seni öldürmek zorunda kalmayayım."

Sözleri mideme bir yumruk gibi indi. "Şimdi kimmiş zalim adam?"

"Duygularını mı incittim?" diye soruyor alayla.

Ona cevap vermeyi reddediyorum.

Halo Sarayı kapılarında güvenlik tarafından durdurulduk. Biz geçiş izni için beklerken zeplin bariyerlerin yanında duruyor. Gelişimiz bir kargaşaya neden oldu. Drone kameraları ve arazinin yakınlarında pusuya yatmış muhabirler zepline yaklaşıyor, cama vuruyor ve anlaşılamayacak kadar boğuk sorular soruyorlar. Korumalar silahlarını gürültülü kalabalığa doğrultarak onları geri püskürtüyor. Aracımız hızla taranıyor ve aranıyor. Bir Exo muhafızı

"İkinizin de derhal Yukarı Halo pisti 985'e rapor vermeniz gerekiyor. Rıhtım için koordinatlara ihtiyacınız var mı?"

Reykin "Hayır," diye yanıtlıyor. Hava gemisi ileri doğru uçuyor ve Halo Sarayı'nın geniş arazisine giriyor. İrtifa kazanarak altın hale şeklindeki taca doğru yükseliyoruz. Yanı başımızdaki deniz muhteşem. Balmora'nın Deniz Kalesi'nin beyaz bayrakları ve sivri kuleleri yükseldikçe görülebiliyor ve kale kristal mavisi gelgitle çevreniyor.

Reykin'in ses tonu sert, "Bunu daha sonraya bırakmayı umuyordum" diyor. Beni dikkatle inceliyor. Yüzündeki çatık kaşlar bir felaket olduğumu gösteriyor. "Onlara dün gece ne olduğunu anlat. Saklayacak bir şeyin yok."

Ona bakmıyorum ama kollarımı kaldırıyorum ve saçlarımı kalın bir örgü haline getirme dürtümle savaşıyorum. "Yani Hawthorne ile aramızda hiçbir şey olmadığına inanıyorsun."

"Zor nefes alıyorsun. Dün gece her ne olduysa, pek de eğlenceli değildi."

"Beni nasıl bulduğunu nasıl açıklayabilirim?"

"Hawthorne'un senin adına benimle iletişime geçmesini sağladın çünkü o gün için kölem olman gerekiyordu."

Alaycı bir şekilde homurdandım. "Bunu asla yapmam. Önce Dune ile temasa geçerdim."

"O zaman yalan söyle. Ya da Hawthorne'dan benimle iletişime geçmesini istediğini çünkü seni *önemsediğimi* söyleyebilirsin."

Kalbim acıyor. "Hayatını kurtardığıma pişman etme beni Reykin."

Hava gemisini altın bir platforma indirir. Sabitlendiğinde, geniş bir hangar açılıyor. Platform hareket ediyor, yana doğru sallanıyor ve bizi hangarın içine getiriyor. Kapılar kapanıyor ve Dune önümüzde bir iç kapıdan çıkıyor. Yüzü yorgunluktan çizgilerle kaplı.

Araçtan tek başıma çıkıp Dune'la buluşmak için yürüyorum. Beni izliyor, bakışları hiçbir şeyi kaçırmıyor. Gözleri Reykin'e kayıyor. "Teşekkür ederim." Dune'un derin sesi hangarda yankılanıyor. Reykin sadece başını sallıyor. "Durum ne kadar kötü?" Dune bana soruyor. Endişesi sessiz. Yaralanma ikinci doğan Kılıç yaşamının bir parçasıdır. Kaçınılmazdır.

"Eğitim günlerimizin çoğundan daha kötü değil," diye cevap veriyorum aynı soğukkanlılıkla.

"Doktoruma seni muayene ettireceğim," diyor

Dune. "Buna gerek yok," diye cevap veriyorum.

Dune kaşlarını çatar. "Erdem'in dün geceyle ilgili sorularını yanıtlamanız gerekiyor."

Beni bir soruşturmayaya tabi tutmadan önce iyileşmem için bana biraz zaman tanımadığı için Dune'a saldırmak istiyorum. Yaşadıklarımın sonu benimle empati kurmaması dehşet verici olsa da bunu bekliyordum. Başımı sallıyorum ve öfkemi bastırmaya çalışıyorum.

Dune beni koridora götürüyor. Reykin bizi takip ediyor. Hava asansörlerinin yakınındaki Büyük Fuaye'ye yönlendirildim. Güvenlik iki katına çıktı. Herkes taranıyor, Dune bile, ki bu beni güldürüyor. Erdem'i öldürmek için silaha ihtiyacı yok.

Merdivenleri çıkarken Fabian Bowie ve eşi Adora'nın portreleri bize bakıyor. Korkuluklara tutunmam gerekiyor ve ilerlemem yavaş. Reykin dirseğimi tutmaya çalışıyor ama ben onu çekip alıyorum.

Dune değişimi görüyor ve kaşlarını çatıyor. Ne düşündüğü umurumda değil. Odama dönüp yalnız kalmaktan başka bir şey istemiyorum. Kendimi boş ve parçalanmış hissediyorum. Annem ve kardeşim dün gece beni tekrar öldürmeye çalıştı. Babamı öldürdüler. Hawthorne, Fauna adında bir ilk çocukla evlenecek. Ne derse desin, onun çocuklarını doğuracak. İkinci çocuğunu Kılıçların Kaderi'ne verecek. Hiçbir şey değişmeyecek. Gözlerim doluyor ama onları geri itiyorum, hissizliğimin biraz daha sürmesini umuyorum. Eğer sürmezse parçalanabilirim.

Merdivenlerin tepesinde, sofistike bir resepsiyon alanı ruhani bir ışıkla parlamaktadır. Dune'un etrafı hemen Erdem'in personeli tarafından sarıldı. Ben rahatladım. Onlardan uzaklaşıp pencere duvarına doğru yürüyorum ve Purity'nin manzarasına bakıyorum. Kollarımı ortada birleştirip kendimi tutuyorum. Etrafımda tanımadığım insanlar dolaşıyor. Onlar da The Virtue için çalışıyor. Sevimli bir Elmas Kaderli ikinci doğan yanıma koşuyor. Menekşe rengi saçları sıkıca toplanmış. Kirpiklerinde çiy damlası çivit rengi ışıklar parlıyor. "Merhaba, ben Glisten, Erdem'in asistanıyım. Nasıl hissediyorsun?" Gözleri benimkilerden ayrılıp diğer taraflarıma bakıyor. Gülümsemesi biraz kayıyor, ama gözleri tekrar benimkilerle buluştuğunda, daha da sahte bir neşeyle parlıyor. "Size getirebileceğim bir şey var mı?" diye coşkuyla soruyor.

"Hayır," diye yanıtlıyorum.

Reykin yanımda geziniyor. "Bir kazak, terlik, biraz su ve bir chet alacak."

"Hayır, yapmayacak," diye homurdanıyorum.

"Evet, öyle olacak. Hepsini anladın mı Glisten?" Reykin'in gülümsemesi yıkıcı derecede yakışıklı. Bu beni rahatsız ediyor.

Glisten kesinlikle büyülenmiştir. "Tabii ki. Kaç numara terlik?"

Ona ters ters bakıyorum.

"Tamam," diyor, parmağıyla arkasını işaret ederek geri çekiliyor. "Ben gidip bakayım." Glisten, Reykin'in emrini yerine getirmek için aceleyle uzaklaşır.

"Eğer senin playboy kişiliğini değil de gerçek seni tanısaydı, Reykin, kaçıp giderdi."

"Gerçek beni sadece sen biliyorsun,"

diye yanıtıyor. "Neyi bekliyoruz?"

"Birinin Grisholm'un yolda olduğunu söylediğini duydum." "Neden hâlâ buradasın?" diye sordum.

"Burada olmam gerekiyor. Ve her neyse, bugünlük benim kölemsin, unuttun mu? Biz ilk doğanlar bu gücü çok ciddiye alırız."

"Bir günlük köle' sadece ilk doğandan ilk doğana olduğunda sayılır. Ben ikinci doğanım. Ben her zaman köleyim."

"Sonunda," diye fısıldar. "Kız, Roselle. Sana yaptıklarının öfkesi ve adaletsizliği içine işlesin. Birlikte hepsini yok edeceğiz."

"Oh, batıyor. Tıpkı beni rahat bırakmazsan pençelerimi suratına geçireceğim gibi." Nazik olamayacak kadar bitkinim.

"Bu pençeler de neyin nesi?" Grisholm arkamızdan soruyor. İlk doğan altın çocuk pencereden gelen ışığa bürünmüş. Reykin onu selamlamak için dönüyor.

"Roselle bana kızgın," diyor Reykin, "çünkü bir günlüğüne kölem olmaktan çıkmasına izin vermeyeceğim. Yine de ertelemek zorunda kalabilirim, aksi takdirde kendimi aldatılmış hissedeceğim. Brifing için Saray'da kalması yasak ve bir doktora görünmesi gerekiyor."

Grisholm homurdanıyor. "Şu anda benim de dışarı çıkmama izin yok. Neden deneme alanına gidip ikinci doğanların eğitim kamplarını izleyemediğimizi anlamıyorum. Roselle saldırganları çoktan yok etti." Bana şaşırtıcı bir hayranlıkla bakıyor.

Reykin aynı fikirdeymiş gibi homurdanıyor. "Takma adları olmadığı doğru mu?" diye soruyor.

"Hiç takma isim görmedim," diye cevap veriyorum. "Bazıları bulanık."

Glisten bir kol dolusu eşyayla geri döner. "Kazak için birkaç seçeneğim var," diyor ve onları havaya kaldırıyor. Reykin uzanıp krem rengi uzun bir tane alıyor. Silkeleyerek bana uzatıyor. Daha çok önden kapanan, kolunda sıcaklığı ayarlayan küçük bir aparatla sensör kontrollü bir palto gibi.

Reykin'in jesti karşısında şaşırarak bir an duraksıyorum. Yavaşça dönüyorum ve kollarımı k o l l a r ı n arasından geçiriyorum. Reykin'in yakınlığı içime doluyor.

duyular. Kokusu etrafımı sarıyor. Arkama dönüyorum, çoktan tokalara uzanmış, karnımı örtecek olanları sabitliyor ve belimin altındakileri açık bırakıyor. Saçlarıma dokunup düzeltiyorum, nasıl görüldüğümün bilincindeyim.

Glisten bana eşleşen terlikleri uzatıyor. Onları bırakıyorum ve eğilmeden ayaklarımı içine sokuyorum. Tam oturuyor ve bu da beni rahatsız ediyor. Bu insanlar benim hakkımda çok fazla şey biliyor. Bu onların gücünün bir parçası.

-Bilgi onların gücünün anahtarı. Veri bilimcileri bilgi konusunda benim kılıçla olduğum kadar ölümcüller.

"Su," diyor asistan, buzlu bardağı bana uzatırken. "Ve chets." İçinde belki yirmi tane olan bir paket uzatıyor. Üsse döndüğümde hava barakalarımda bunun değeri şaşırtıcı olurdu.

"Teşekkür ederim." Çikolataları kabul ediyorum, şimdi bir tane alma isteğime direniyorum ve daha sonra, donuk olmayı daha iyi karşılayabileceğim zaman için kazağımın cebine atıyorum. Şu anda aklıma ihtiyacım var.

Clifton'ın kalın sesi resepsiyon alanının girişindeki irtibat görevlisini selamlıyor. Hemen bana bakıyor, eliyle önündeki adamın yolunu kesiyor ve bana doğru yürüyor. "Roselle." Adımı öyle bir rahatlamayla söylüyor ki sanki önemsiyormuş gibi hissediyorum. Kocaman elleri bana uzanıyor ve sarılıyor. Böyle bir ortamda beni kucaklaması şok edici. O ilk doğan. Ben ikinci doğanım. Bu yakınlık bir tabu. Ayrıca kaburgalarımdaya dayanılmaz bir ağrıya neden oluyor.

"Clifton," diye sızlanıyorum ve nefes veriyorum.

Reykin elini Clifton'ın omzuna koyuyor ve onu benden uzaklaştırıyor. "Ona dokunma." Clifton omzundaki ele bakıyor, sonra gözleri kilitleniyor. Silah tüccarı aramıza kimsenin girmesine alışık değil ve bu hiç hoşuna gitmiyor. Hem de hiç. "O yaralı," diye ekliyor Reykin.

Clifton Reykin'e öldürücü bir bakış fırlatır. Onun için zor bir geceydi. Birçok arkadaşı ve ortağı öldürüldü. Muhtemelen hala şoka alışmaya çalışıyor.

"Bir gün içinde daha iyi olacağım," diye açıklıyorum nazikçe.

Clifton'ın ifadesi yumuşar. "Özür dilerim. Senin için endişelendim. Dün gece öldüğünü sandım." Gözlerinde gerçek bir keder parlıyor. Tekrar kollarına atılmak istiyorum. Buradaki diğer insanlar gibi duygusal olarak yoksun değil. Bu bana onun tehlikeli olduğunu neredeyse unutturuyor. Neredeyse.

Clifton'ın hâlâ bir gündemi var ve ben de bunun büyük bir parçasıyım.

"Affedersiniz efendim," diye araya giriyor Star'ın asistanı Clifton. "Bana güvenlik kamerası görüntülerinin sizde olduğu söylendi?"

Clifton başını sallar. Elini kaldırır ve kılıç şeklindeki takma adının kilidini açar. Gözleri holografik enerjiden yapılmış menüler açar. "Nereye göndereyim?" Adam takma adını gösterir. Clifton başını sallar ve aktarımı başlatır. Kolunu bırakarak bana, "Beni arkadaşınla tanıştırmadın," diyor.

"İlk doğan Clifton Salloway," diye başlıyorum, "İlk doğan Reykin Winterstrom'u takdim edebilir miyim?"

"Winterstrom," diyor Clifton, "tanıştığımızı sanmıyorum." "Tanışmadık," diyor Reykin.

Clifton sol eline bakar. "Sen bir Yıldızsın. Roselle'imi nereden tanıyorsun?"

"Roselle'in mi?"

"Ben onun komuta subayıyım."

"Benim de üyesi olduğum Halo Konseyi'nin danışmanı," diye cevap veriyor Reykin, mükemmelleştirdiği ilk doğan havasıyla.

Fazilet aniden içeri dalar, aynalı yan sehpadan bir süsen vazosunu kaldırır ve cam duvara fırlatır. Parçalara ayrılır. Toplanan asistanlar arasında bir irkilme dalgası yayılıyor ama ben savaşın gelgitlerine alışkınım. Cam kırmak sadece dikkatimi çekiyor.

"Onaylanmamış tüm ikinci doğanlar *dışarı!*" Erdem bağılıyor.

İkinci doğanlar ayrılma telaşıyla birbirlerini tırmalıyor. Glisten en uyanık olanlardan biri, önden gidiyor. Ben hareket etmiyorum. Kitlesel göçten sonra geriye sadece az sayıda ikinci doğanlar ve biraz daha fazla sayıda ilk doğanlar kaldı. Valdi Shelling gibi bazılarıyla daha önce tanışmıştım. Diğerlerini tanımıyorum bile - belki köşede durmuş bana bakan hariç.

"Bunun Virtues'da olmasına nasıl izin verirsiniz? *Benim* şehrimde!" Erdem Dune'a öfkelenir. Dune sessiz kalır, sinirlenmez. "Ve *sen!*" Erdem Clifton'ı işaret eder. "Bunun olacağını tahmin etmeliydin!"

Clifton özür dilemeye ve konuyu şehrin etrafındaki güvenlik özelliklerini yükseltme planına getirmeye başlar. "Ekibimin geliştirmekte olduğu devasa savaş teknolojisiyle ..."

Gözlerim köşedeki ilk çocuğa dönüyor. Hâlâ beni izliyor. Bu yaşlı adam çok tanıdık geliyor. Neden bilmiyorum. Başımı eğiyorum. Kimsin sen hareketime gülümsüyor ve sonra tanıma şafağı söküyor - Şafak *Kapıları* demeliyim.

Adrenalin kan dolaşıma karışıyor. O Kılıç Komutanı Walther Petes. Dune'un ikiz kardeşi. Burada, Halo Sarayı'nda. Bu o olmalı. Gözlerim onun lakabına gidiyor, gümüş bir ikinci doğan kılıç görmeyi bekliyordum ama altındı. O ilk doğan bir kılıç.

Dune ile aynı yapıya, aynı yontulmuş kemik yapısına ve aynı dolgun dudaklı gülümsemeye sahip. Saçları sıcak kestane rengindedir. Kısa askeri uzunlukta. Burnu Dune'unkinden farklı. Bu adamın burnu birkaç kez kırılmış ve asla onarılmamış. Temiz traşlı. Gözlerinin rengini görmeye çalışıyorum ama çok uzakta.

"Ve *sen!*" Erdem öfkeleniyor, parmağını bana doğru uzatıyor. "Nasılsın Sword Sosyal Kulübü'nün tepesinden düştükten sonra hâlâ hayatta mısın?" "Beni öldürmek zordur," diye cevap verdim.

Gözleri parlıyor. Yüzümden Dune'un yüzüne bakıyor ve sonra geri dönüyor. "Sen 'öldürmesi zor' birisin. Cevabın bu mu?"

"Evet."

Şaşkın bir kahkaha gümbürtüsü omuzlarını sarsıyor. "Onu öldürmek zor," diye kükrüyor, öfkeyle gülüyor ve odadaki herkese bakıyor. Diğerleri de belli belirsiz ona katılıyor. Öfke dolu bakışları bana dönüyor. "Ben de öyle. Eğer senin de bu işin bir parçası olduğunu öğrenirsem, gırtlığını sökerim."

Bir kez başımı salladım, başka yere bakmadım.

Clifton araya girer. "Sosyal kulüpten güvenlik kamerası görüntülerini getirdim. Şimdi inceleyebiliriz."

"Göster bakalım," diye havlıyor Erdem. Clifton arkamızdaki ikinci doğan Yıldız'a başıyla işaret ediyor. Güvenlik kepenkleri şeffaf duvarın üzerine inerek güneşi engelliyor. Yumuşak ışık odayı aydınlatıyor. Güvenlik kapıları kapanarak bizi içeriye hapsediyor.

Erdem ayakta kalır ama diğerleri oturacak yer bulur. Grisholm Reykin'in dikkatini çekiyor ve ona bir sandalye gösteriyor. Ben onlarla birlikte oturmamayı tercih ediyorum, odanın arka tarafına, akan suyun duvarına ve onun sakin pıtır sesine yakın bir yere sürükleniyorum. Clifton benim bir yanımda pozisyon alıyor. Belki de görüntüleri çoktan izlemiştir ve etkinlikte hazır bulunmuştur ama ana balo salonunun, galeri katının ve Tanrılar Masası'nın holografik görüntüleri şekillenirken izlemiyor. Partinin gürültüsü çok yüksek. Kargaşayı beklerken gerildim.

Sıcak bir el, en küçük parmağıma nazik bir dokunuşla dokunuyor. Clifton'un pişmanlık maskesi takmış yüzüne bakıyorum. Dürtüsel olarak, elini kısa bir süre için tutuyorum, sıkıyorum ve sonra bırakıyorum.

Holografik kayıt ışıkla parlıyor. Ölüm Tanrıları çiftler halinde çatıdaki teras girişinden kulübü işgal etti. Büyük olasılıkla gravitizer kullanmışlardır, bu da kapsamlı bir askeri eğitim aldıkları anlamına gelir. Suikastçılar içeri sızıp eğlenenlerin arasına karışıyor, kapıların, çıkışların, güvenlik dronlarının ve kulübün özel güvenliğinin yakınında pozisyon alıyorlar.

Hawthorne ve Ölüm Tanrıları da binaya aynı şekilde girdiler. Stratejik olarak mantıklı olsa da bu beni rahatsız ediyor. İçeri girmek istesem ve davet edilmesem ben de böyle girerdim.

"Dronlar neden onları yakalamıyor?" Erdem bağılıyor.

Clifton "Durdur" diye emreder. Görüntüler durur. "Takma adları yoktu."

"Dronlar bizi bu konuda uyarmış olmalıydı."

"Kendilerine en yakın takma adı yansıtan bir cihaz kullandıklarını düşünüyoruz. Böyle bir yakınlıkta dronlar birden fazla kişi olduğunu fark edemiyor. Bu da onları kişinin hareket ettiğine inandırıyor." Pantolonunun cebinden, üzerinde düz, kare şeklinde bir çip bulunan siyah bir bileklik çıkardı. "Bunları saldırganların cesetlerinden çıkardık. Bu tür bir teknolojiyle daha önce hiç karşılaşmamıştık. Mühendislerim biz konuşurken onları parçalara ayırıyor. Yakında daha fazlasını öğreneceğiz."

"Burton'dan şüpheleniyor musun?"

Clifton hiç tereddüt etmeden "Evet," diye yanıtlıyor.

"Devam edin!" Erdem ellerini yumruk yaparak emrediyor.

Holografik görüntüm sosyal kulübe giriyor. Zorlukla izleyebiliyorum. Adrenalinin yakıcılığı, ileride ne olacağını bilmek beni hasta ediyor. Işık dünyasına ulaşip onu uyarmak, babasını kurtarmasını söylemek istiyorum ama yapamıyorum. Ses beni o canlı kâbusa geri götürüyor. Paniğe kapılıyorum. Görüşüm bulanıklaşıyor. Nefes nefese kalıyorum. Kimse fark etmiyor. Hepsi görüntülere kilitlenmişti. Sonra katliam başlıyor.

Kazağımın cebine uzanarak bir paket chets çıkarıyorum. Selofan ambalaj, şiddetli bir katliamın kaydedilmiş çığlıklarının altında yüksek sesle kırışıyor. Titreyen parmaklarım mührü açmakta zorlanıyor. Walther paketi elimden alıyor, ustalıkla açıyor ve avucunun içindeki küçük beyaz pulu bana uzatıyor. Hepsini almadım. Onun yerine köşesinden bir parça koparıp ağzıma atıyorum. Dune'un kardeşi çitin geri kalanını tekrar selofanın içine koyuyor ve cebime atıyor. Yavaş yavaş nefes alışım rahatlıyor ama her şey hâlâ uzak bir perspektifte.

Holografik görüntüm galeriye giriyor ve burada toplanan grubun bir kısmının alkışlarına yol açıyor. İlk doğanlar sanki bir tür eğlenceymiş gibi bundan keyif alıyorlar. Alaycı bir homurtuyu bastırıyorum.

"Kim bu Kılıç?" Erdem bağırır.

Clifton, "Durun," diye emrediyor. "Bu Hawthorne Trugrave. Yeni geçiş yapmış bir ilk doğan. Onu hatırlarsınız, Roselle'i aldığınız gece Kılıç Sarayı'ndaydı."

Satın alındı. Satın mı alındım? Buradaki tutukluluğuma böyle mi diyorlar?

"Onu buraya getirin!" Erdem havlar.

"Elbette," diye yanıtlar Clifton. "Devam et." Takma adıyla bir mesaj gönderir.

Chef'in etkisi altında, önümdeki Tanrıça Roselle'i analiz ediyorum. Ele geçirilmiş, öfkeli bir tanrının intikamıyla düşmanlarının içini boşaltıyor. Acımasızca onları avlıyor. Fusionmag onun iradesinin bir uzantısı. Tyburn arkasında, onu korurken, o kuzey, güney ve doğu rüzgarları.

Roselle hançeriyle uçan Ölüm Tanrısı'nın bacağına kesip açtığında izleyenler gürültüyle bağırır ve alkışlar. Balo salonunun zeminine düşüşü nefesleri keser. Uçan suikastçıyı hedef alıp onu havadan vurduğunda daha fazla tezahürat yükselir. Ancak gözlüklerini takıp balo salonuna kırmızı bir toz bulutu püskürttüğünde, ilk doğanlar ayağa fırlıyor ve suikastçıların toptan katledilmesini, sanki İkinci Doğan Denemeleri'nde favori bir yarışmacıymış gibi alkışlıyorlar.

Başka tarafa bakamıyorum. Savaş tanrıçası eli bombalı suikastçıyla boğuşurken hiçbir şey hissetmiyorum, onunla birlikte pencereden gece gökyüzüne çarpıyor. El bombası patlıyor. Tüm camlar içeri doğru patlıyor ve kırıklar güvenlik kameralarına doğru fırlıyor. İlk doğanlar kollarını yüzlerine kaldırır ve soluk soluğa kalırlar.

Holografik görüntü sona erer. Grubu kahkaha tufanı kaplıyor. Grisholm en şamatacılardan biri, sanki heyecan verici bir gezintiye çıkmış ve bu deneyim hakkında konuşmadan duramıyor. Reykin'e dönüyor, şamatalı bir şekilde sohbet ediyor. Reykin omzunun üzerinden bana bakıyor. Yüz ifadesi acımasız. Başka tarafa bakıyorum.

Erdem Clifton'ı odanın önüne geri çağırır. O ve Dune, Fabian Bowie ve danışmanlarına katliamla ilgili ilk bulguları hakkında bilgi verir.

Zar zor dinliyorum.

"Cesurdun," diyor Walther. Onun gözleriyle karşılaşıyorum. Yeşim renginde, kum değil.

"Cesaret değildi," diye cevap verdim. "Bu bir öfkeydi - Kılıçla Yazılmış bir threnodi." "Hatırlat da seni üzmemeyim."

"Ben yaparım. Walther."

Gülümsemesi saf bir zevk. Bir an için göğsümdeki ağrıyı dindirdi.

Dune, "İlk doğan Walther Petes'i takdim etmek istiyorum." diyor. Bize doğru eliyle işaret ediyor. "Kendisi yeni geçiş yapmış bir ilk doğan, Swords'taki Alacakaranlık Ormanı Üssü'nün eski ikinci doğan komutanı. Kardeşi Fergusson Petes dün gece kulüpte ölenler arasındaydı. Erdem'in askeri danışmanı olarak yeni görevini üstlenmek üzere bu sabah buraya geldi."

Walther dönüp ön tarafa doğru ilerleyerek, "Lütfen beni bağışla Roselle," der. Holografik görüntülerin tekrar oynatılmasını ister ve Fazilet'in fark etmediği tüm önemli unsurlara işaret ederek suçu incelemeye başlar.

Önümdeki oyuncuları analiz ederken kafamda sorular şekilleniyor. Bu suçu annem ve kardeşimin işlediğinden artık o kadar emin değilim. Bir kere, güçlü sebepleri olan sadece onlar değildi. Fergusson Petes de sosyal kulüpteydi. Onun ölümü sadece Dune'un ikiz kardeşini ilk doğan konumuna yükseltmekle kalmadı, aynı zamanda Dune'a Erdem'in güvenilir danışma kuruluna başka bir Şafak Kapısı ajanıyla sızma fırsatı verdi.

Clifton takma adları yansıtan cihazı açıklar. Bunun Burton'ın teknolojisi olabileceği suçlaması kesinlikle onun lehinedir, ancak bir Sword sosyal kulübünü vurması için yeterli bir sebep midir? Belki değil, ama Salloway güvenlik teknolojisini Purity şehrinin her yerine yerleştirme planı öyle. Böyle bir plan Clifton'ın başkenti kontrol etmesini sağlar, özellikle de Fazilet artık Kılıç ordusuna güvenmediğinde.

Dün geceki katliamın olası siyasi sebepleri aklımı kurcalıyor. Sorun şu ki ne Gül Bahçecileri ne de Şafak Kapıları benim ölmemi istiyor. Belki de uygun motivasyon sağlandığında kendi başımın çaresine bakabileceğimi biliyorlardı. Babamı öldürmek sadece beni motive etmekle kalmaz, ikisini de beni dünyanın en güçlü insanı yapmaya bir adım daha yaklaştırırdı.

Reykin Grisholm'u dürtüyor. İlk Doğan Komutan oturduğu yerden kalkar. Erdem'e yaklaşarak eğiliyor ve babasının kulağına bir şeyler fısıldıyor. Fazilet bana dalgın dalgın bakıyor. Elini umursamaz bir şekilde sallayıp brifinge geri dönüyor. Grisholm bana doğru gelen Reykin'e başıyla selam veriyor. "Ayrılıp tıbbi yardım alma izniniz var," diyor. "Ben sana eşlik edeceğim." Kolumun üst kısmını sıkıca kavıyor. Olay çıkarmadan çekip gidemiyorum.

Onunla birlikte çıkışa doğru yürüyorum. Reykin takma adını tarayarak güvenlik kapılarını açıyor. Birlikte merdivenlerden iniyor ve toplanmış muhafız kalabalığının yanından geçiyoruz. Hava asansörünü beklerken ikimiz de konuşmuyoruz. Bir araba geliyor ve cam kapılar açılıyor. Tek bir yolcu öne doğru adım atıyor. Dizlerimin bağı çözülüyor.

"Hawthorne!" Sessiz bir tonda söylüyorum.

Hawthorne'un gözleri açılıyor. Reykin'in kolumdaki eline ve sonra da yüzüne bakıyor. Anlık bir hırlamayla Hawthorne yumruğunu savurup Reykin'in çenesine indiriyor. Daha küçük bir adam olsa yere düşerdi ama Reykin pes etmiyor. Elinin topuğuyla Hawthorne'un boğazına vurarak karşılık verdi. Nefes nefese kalan ve sersemleyen Hawthorne yana doğru tökezliyor. Reykin onun yan tarafına tekme atıyor. Hawthorne öne doğru atılır ve Reykin'i yakalar. Mermer zemine sertçe çarpıyorlar. Exo muhafızları etraflarını sarar ve onları ayırır.

"Yeter!" Bağıriyorum. Korumalara karşı mücadele etmeyi bırakmalarını bekliyorum. Güvenlik ekibine "Bırakın gitsinler," diye emrediyorum. "İkisinin de Fazilet'le önemli bir işi var. İlk doğan Trugrave buraya çağrıldı." Ama ben ikinci doğanım ve yetkim yok. Tamamen görmezden gelindim.

Bir kadın muhafız Hawthorne ve Reykin'in takma adlarını tarıyor. Diğer muhafızlara başını sallıyor. Her iki adam da geçici olarak serbest bırakılıyor ama iri yarı Exo'lar etraflarını sarıyor. Dronlar çember oluşturmuş, silahlarını ikilinin üzerine doğrultmuş. Kadın muhafız Reykin'e dönüyor. "Suçlamada bulunmak istiyor musun, İlk Doğan Winterstrom?"

Hawthorne bana doğru sarsıldı. Gözlerini bana dikti. İsmi, avucuma kazınmış Winterstrom arması olarak tanıyor. "Reykin," diyorum en tatlı ses tonumla, "buna daha sonra karar verebilir misin? Kahvaltıyı kaçırdım ve senin de bana katılacağını umuyordum. Jambon ve yumurtayı sevdiğini biliyorum."

Hawthorne'un agresif duruşu yavaşça gevşedi. Arkadaşlarımız Hammon ve Edgerton'ı kastettiğimi anlamıştı. Reykin siyah kolunu düzelterip manşetini aşağı çekti. "Senin için her şeyi yaparım Roselle." Onun

Cebinden küçük bir bez parçası çıkarır ve ağzının kenarındaki kanı siler. Kadın muhafıza döner. "Bırakın gitsin. Trugrave'in Erdem ile bir toplantısı var ve benim de kahvaltı için bir randevum var."

Reykin asansörün yanında bana katılıyor. Asansör kabinine birlikte giriyoruz. Ayrılırken Hawthorne'un yüz ifadesini görmek için dönmüyorum. Buna dayanamıyorum. Artık yara izimi nasıl aldığımı ve ne anlama geldiğini sakladığımı biliyor. Bir Fate haini olduğumdan şüphelenmediyse bile yakında şüphelenecektir.

Bölüm 11

Şafağın Vaatleri

Hava asansörü alçalıyor. Gözyaşlarım gözlerimi aydınlatıyor. Bedenim titremeye başlıyor.

"Konuşmayacak," diye fısıldıyorum. "Onun sevdiği insanların hayatlarını kontrol ediyorsun."

"Şşt," diye cevaplıyor Reykin.

Gözlerimiz buluşuyor. Korku kalbimi delip geçiyor. "Sakın bir şey yapma.

Lütfen."

Ana Saray'a, yeraltı katlarından birindeki tıbbi tesise doğru inerken gözlerini şehrin silüetine dikeyyor.

Vardığımda, görevli Atom doktorlarının beni beklediğini görüyorum. Özel bir odaya alınıyorum ve burada erkek bir teknisyen bantlı bandajlarımı kesiyor. Bana kaburgalarımı açıkta bırakan kesiklere sahip beyaz bir zıbın veriyor. Dayanıksız giysiyi giydikten sonra bir doktor ekibi bana katılıyor. Reykin'in gitmesini bekliyorum ama gitmiyor. Tıbbi ekibe başkanlık ediyor, her cihazı inceliyor. Kaburgalarım taranıyor. Başıma gelecekleri bildiğim için bundan vazgeçmek istiyorum ama Reykin beni kemik füzyonu ve deri yenileme prosedürüne boyun eğmeye ikna ediyor. Beyaz ışıkların ve beliren lazer kolunun altındaki masaya uzanıyorum.

İkinci doğumlu bir kadın teknisyen içeri girer ve lazerin kontrol panelinin arkasına oturur. Atom Kaderli tıbbi ekibin geri kalanı ayrılıyor. Reykin yanıma oturuyor. Lazer açılırken mide bulandırıcı bir vınlama çıkarıyor.

"Bu kısımdan nefret ediyorum," diye mırıldanıyorum.

Reykin çenesini teknisyene doğru kaldırır. "Ağrısı için ona bir şey verin."

"O ikinci doğuştan," diye cevaplıyor kadın. "Savaş dışı durumlarda ağız kesici protokolde yer almaz."

"Protokolü atlatmak için ne kadar?" diye soruyor.

Teknisyen etrafına bakınır. "Yüz değer." "Tamamdır."

Oturduğu yerden kayarak kalkıyor ve odadan

çıkıyor. "Beni yumuşatacaksın," diye

mırıldanıyorum. "Bu seferlik riske gireceğim."

Birkaç dakika içinde silindirik bir tankla geri döndü. "Ona düzenlenmiş ilaçları veremem - onları takip ediyorlar - ama bu işe yarayacaktır. Onu mutlu edecek ve uykusunu getirecek. Biraz eski moda ama etkili." Kulaklarıma ve burun deliklerime tüpler yerleştiriyor ve derin nefes almamı söylüyor. Nefes alıyorum. Baş döndürücü bir coşku acımı hafifletiyor. Genişçe gülümsüyorum ve kıkırdıyorum.

Reykin benim gülümsememe kendi gülümsemesiyle karşılık veriyor.

"Bu kadar komik olan ne?" diye soruyor. "Hiçbir şey. Hayatım tam bir cehennem." İç çekiyorum ve sonra daha çok gülüyorum.

Teknisyen kontrollerdeki yerini geri almadan önce ona göz kırptırıyor. Lazer hareket ediyor, hassas bir ışın yayıyor. Umurumda değil. Yüzüyormuşum gibi hissediyorum. "Bunun acısız olabileceğini bilmiyordum," diyorum. "Daha önce bunu yaptırdığımda kimse bana söylememişti."

Reykin kaşlarını çatıyor. "Dune muhtemelen seni Dönüşüm geçirmiş bir askerin hayatına hazırlamaya çalışıyordu."

"Hiçbir şey beni buna hazırlayamazdı." Her kelimesinde ciddi olsam da gönülsüzce gülüyorum.

Lazer hareket ederek kemiklerimdeki çatlakları kaynaştırıyor. Kemikler yerine oturduktan sonra derim ve kaslarım onarılacak. Koku iğrenç, ama bu bile önemli değil.

Reykin kulağıma yaklaşıyor. "Roselle, ne istiyorsun?"

"İstemek mi?" Hülyalı bir şekilde gülümsüyorum. "Bilmiyorum. Ne istiyorsun?" *Çok aptal. Kimse bana bunu sormaz.*

"Bana söyleyebilirsin. En büyük tutkun nedir?" Akuamarın gözleri suyun üzerindeki ışık gibi parlıyor.

"Orta yaş," diye mırıldanıyorum daha fazla kıkırdarak. Oda dönüyor. Gözlerimi kapatıyorum.

Gözl

er. "Başka ne var?" Reykin koluma dokunuyor. Gözlerimi tekrar açıyorum.

"Bir köpek yavrusu," diye fısıldadım. "Hep bir köpek yavrusu

istemişimdir. Bu bir

Garip bir kelime mi? Pup-pee . . . pup . . . pee . . ."

"Başka bir şey var mı?" Uzaklardan gelen bir ses dikkatimi dağıtarak soruyor.

"Hawthorne . . . benden nefret etme." Göz kapaklarım açık kalamayacak kadar ağırlaştı. "Biri yapışacak" Elimi tuttuğunu hissediyorum.

Biri omzumu sıktı. Gözlerimi açıyorum, beyaz ışıktaki gözlerimi kısıyorum ve yaşıyorum. Başımı çevirdiğimde Reykin'i yanımda buluyorum. "Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor.

"Susadım," diye cevap veriyorum, doğrulup gözlerimi ovuşturarak.

Reykin bana küçük bir bardak su uzatıyor. Alıyorum ve hepsini uzun bir yudumda içiyorum. Boş bardağı alıyor ve bir kol dolusu kıyafeti bana doğru itiyor. "Giysin hadi. Fazla vaktimiz yok."

"Ne için?" Kendime baktım. Tüm morluklarım gitmiş. Cildim pürüzsüz.

"Babanın cesedini buldum. Yakında onu Swords'a götürecekler. Acele etmeliyiz."

Şaşkın bir sessizlik içinde kalkıp pantolonumu ve bol bir üstümü değiştiriyorum. Reykin arkasını dönüp kapının yanında bekliyor. Bu kıyafetler kimin bilmiyorum ama rahatlar. Kaburgalarım artık ağrımıyor. Acı çekmeden derin nefes alabiliyorum. Eğilmek de sorun değil. Reykin'in sandalyenin üzerine bıraktığı ayakkabıları giyiyorum.

Kapıyı açtı ve geçmemi bekledi. "Bu taraftan." Beni tıbbi tesisin arka tarafındaki bir merdiven boşluğuna yönlendiriyor. Birkaç kat indikten sonra kırmızı kapak benzeri bir kapıda duruyoruz. Reykin takma adını Halo Sarayı'nın işletim sistemine bir program sızdırmak için kullanıyor. Saniyeler içinde kapak açılıyor. Ben geçiyorum.

Koridor soğuk ve boş ama ilerideki kavşaktan sesler gelince Reykin dirseğimden tutup beni yakındaki bir kapıya çekiyor. Duvara yaslandık. Ona ters ters bakıyorum. "Bunu sen temizlemedin mi?" "Tam olarak değil."

Çenesi gerildi. "Zaman yoktu. Nakliye yapıyorlar. Birkaç saat içinde Swords'a gidecekti. Ya şimdi ya da asla. Vücudunun ne durumda olduğunu bilmiyorum Roselle."

Koridor sessizleşiyor. Reykin elimi tutuyor. Parmaklarımız birbirine dolanıyor. En sondaki kapıya doğru acele ediyoruz. Takma adını kontrol ederek, "İşte burası." diyor. Kapının mandalını açıyor ve kapıyı açıyor.

Morgda parlak yüzeyli uzun çelik masalar bulunuyor. Uzun hortumlar, korkunç bir deniz yaratığının dokunaçlı kolları gibi tavandan sarkıyor. Yukarıdan sarkıtılan şişmiş bir çuvalın içinde sıvı birikiyor. Hava kokuyor. Ve ölüm kokuyor. Parmaklarımı burnuma götürüyorum. Reykin kapıyı arkamızdan kapatıyor.

Kimse cesetlerle ilgilenmiyor. Her masada bir ceset var. Çoğu hala tanrı ya da tanrıça kostümleri içindeki kılıç sosyetesı. Birkaçı suikastçı. Ölüm Tanrılarından birinin yanında duraklıyorum. Bir lakabı yok. Ya kesilmiş ve çok iyi onarılmış ya da hiç olmamış?

Babam için odayı tarıyorum. Morgun en ucunda, masalardan birinin üzerinde, havada duran bir ışınlama kapsülü, sırtüstü yatan bir cesedin üzerine indirilmeyi bekliyor. Kurbanların arasından geçerek ve onlara bakmamaya çalışarak ona doğru ilerliyorum. O olduğunu gördüğümde ürperiyorum ve küçük bir nefes alıyorum. Parçaları tekrar bir araya getirilmiş. Birisi onunla zaman geçirmiş, onu temizlemiş ve düz beyaz bir kıyafet giydirmiş.

Göz kapakları kapalı. Huzurlu görünüyor. Gözyaşlarım çenemden damlıyor ve metal masanın üzerine sıcıyor. Elimi uzatıp saçlarına dokunuyorum ve düzeltiyorum. Daha önce dokunduğumu hiç hatırlamıyorum. *Bana hiç sarıldı mı? Tombul bebek ellerim hiç yüzüne dokundu mu?*

"Bunu değiştiremem," diye fısıldıyorum. "Hiçbir şeyi düzeltemem."

"Hayır, bunu değiştiremezsin," diye yanıtlıyor Reykin, "ama dünyayı değiştirebilirsin Roselle, geleceği."

"Neden uğraşayım ki? Kimse buna değmez."

"Sen buna değersin. Bunu kendin için yap." Çenemi ve yanaklarımı kolumun tersiyle siliyorum, burnumu çekiyorum. "Biraz yalnız kalmak ister misin?" diye soruyor nazikçe. Başımı sallıyorum ve bana biraz zaman tanımak için uzaklaşıyor.

Geri döndüğünde, gitme zamanının geldiğini biliyorum.

Yanaklarımdaki yaşları kollarımın tersiyle kuruluyorum. "Ben hazırım."

Reykin babamın elinden serçe parmağındaki yüzüğü aldı. Üzerinde kabartmalı altın bir hale var. Bu yüzük nesillerdir onun ailesindeydi. Kennet onu takmayı çok severdi çünkü Kılıç Kaderi değil, Erdem Kaderi.

"İşte," diyor Reykin, "al bunu."

"Ne yapıyorsun? Onu yerine koy!" Fısıldayarak bağıriyorum. "O artık Gabriel'in."

"Gabriel'in her şeyi var, babanın eşyalarıyla dolu bir saray. Sende ne var? Kaynaşmış kaburgalar mı?"

"İstemiyorum." Kapıya doğru ilerliyorum.

"Belki değil, ama eğer onu alırsan, bu annenin onu alamayacağı anlamına gelir. Sembolik bir jest olarak onu götürmenizi istediği yere gömebilirsiniz."

Durakladım. "Yaptığın şey bu muydu?"

"En sevdikleri şeyleri birlikte gömdüm."

Reykin'e doğru dönerek elimi uzatıyorum. Yüzüğü avucuma bırakıyor.

Aniden bir kapı açıldı. Reykin ve ben ikimiz de suçlular gibi yere çömeliyoruz. Masaların arasından bakıyorum ve bir çift siyah bot görüyorum. Bir ses şöyle diyor: "Kennet Abjorn'un kafatasından boynuzları çıkarmak kolay olmadı. Bunu her kim yaptıysa, boynuzların onda kalmasını gerçekten istemiş olmalı."

Ajan Karga'nın sesi kahkahalarla havlıyor. "Çoğu insana sorsanız," diye cevap verir, "Kılıç'ın kocasının boynuzlarının gerçek olduğuna yemin ederler!"

Bu, ikisinden de daha fazla kıkırdamaya neden olur.

Teknisyen, "Ziyaretiniz için odanın güvenliğini sağladım," dedi. "Benden başka hiçbir personel cesetlerle ilgilenmedi."

Ajan Crow, "Bana isimsiz tüm cesetleri göster," diye emretti.

Suikastçıdan suikastçıya yürüyorlar. Onlar hareket ederken, Reykin ve ben yerde sürünerek görünmeden kapıya ulaşmaya çalışıyoruz. Ajan Crow bizden birkaç adım ötedeki bir masada durakladığında kalbim göğsümde güm güm atıyor. Nefesimi tutuyorum.

"Takma adları yok gibi görünüyor, sizce de öyle değil mi?" sorar.

Teknisyen gururla "Benim de vardığım sonuç bu!" diyor. "Bu hayret verici."

"Oldukça," diye onaylıyor Ajan Crow.

Onlar babama doğru yürürken Reykin'le ben açık kapıya doğru koşturuyoruz. Boş koridorda ayağa kalkıp duvara sarılıyorum. Reykin saniyeler içinde yanımda, zor nefes alıyor. Koridorda acele ediyoruz, geldiğimiz yoldan morgdan çıkıyoruz.

"O nüfus sayımı ajanı her yerde," diye mırıldanıyor

Reykin. "Tahmin bile edemezsin," diye cevap veriyorum ürpererek.

Tıp merkezine geri döndükten sonra daha rahat nefes alıyorum. Bir hava asansörüne daha bindik. Babamın yüzüğü avucumda ağırlaşıyor. Reykin yumuşak bir sesle, "Bir sonraki emre kadar kilit altındasınız," diye emrediyor. "Saray arazisinden ayrılmayı aklından bile geçirme." Ona cevap vermiyorum.

Asansör kapıları açıldı. "Onların lakapları yoktu," diye mırıldanıyorum. "Bu ne anlama geliyor?"

Reykin'in yüz ifadesi asık. "Bilmiyorum." Beni dışarı kadar takip etti. Kal

dır. "Buradan sonrasını biliyorum."

"Bana alış Roselle. Hiçbir yere gitmiyorum."

Daireme gittiğimizde, yarım düzine güvenlik iğnesi buldum. etrafta geziniyor. Reykin'e ters ters bakıyorum ama o sadece omuz silkiyor.

İçeri girer girmez kapıyı hemen kapatıyorum. Phoenix'in çınlayan adımları antrede çınıyor. Her şeye rağmen gülümsüyorum ve onu selamlamak için diz çöküyorum. "Hey, seni özledim, Phee. Önemli bir şeyim var. Benim için tutabilir misin?" Mekadomun kırmızı lensleri başını sallıyor. Babamın yüzüğünü tutuyorum. Phoenix vakum kolunu kaldırıyor ve yüzüğü avucumdan emiyor. Çömelmiş robotun içinde kayboluyor. "Teşekkür ederim."

Reykin fısıltı küresiyle daireyi güvence altına aldıktan sonra çoktan çalışma odasına girmiştir. Kanepeye oturuyor, başını arkaya yaslıyor ve gözlerini kapatıyor. Kollarımı kavuşturup kapı çerçevesine yaslanıyorum. "Kimse Hawthorne'a dokunamaz."

Reykin gözlerini açmıyor. "Senin kararın değil," diye cevap veriyor, çenesi

Sıkı.

"Gelecekte herhangi bir konuda yardımımı istersen olur."

"Arkadaşların elimizde."

Gözlerim kısıldı. "Hepimiz Hawthorne için hayatımızı tehlikeye atardık ve o da

Bizim için de aynı. O yüzden konuşmayacak. Onlara az önce söylediğimi söyle. Dune ve Daltrey'nin bu noktanın pazarlık konusu olmadığını anlamalarını sağlayın. Onu öldürürseniz, ben de hepinizi öldürürüm."

Reykin gözlerini açar ve başını kaldırır. "Onu kullanmak isteyeceklerdir."

Hawthorne ikinci kez doğduğunda, her şeyden nefret ederdi. Şimdi ilk çocuk olduğu için ne yapacağını bilmiyorum. Beni sevdiğini söylüyor ama Şafak Kapıları'na katılmanın ihanet olduğunu düşünecektir. Bu, inanmak için yetiştirildiğimiz her şeye aykırı. Bu tür bir telkini kırmak bir gecede olmaz, olsa bile. "Ona bazı şeyleri açıklamak için ne yapabileceğime bakacağım ama hiçbir şey için söz veremem. Aktif savaşta Şafak Kapıları'na karşı savaştı. Komutasındaki askerlere ihanet ediyormuş gibi hissedecektir."

"Ona hayatının buna bağlı olduğunu söyle, hayır, *senin* hayatının buna

bağlı olduğunu söyle."

"Öyle mi?" Ben soruyorum.
"Bizimkilerin hepsi öyle Roselle."

Hawthorne'un odasına gizlice girme planım beni korkutmamalı ama korkutuyor. Karanlığın örtüsü altında, usulca balkonuma çıkıyorum. Binanın süslü taş işçiliğine tırmanarak, üzerinde yürüyebileceğim kadar geniş bir çıkıntıya kadar birkaç kat tırmanıyorum. Halo Sarayı'nın dışına doğru aceleyle ilerlerken ayak seslerim fazla gürültü yapmıyor. Ilık esinti aşağıdaki bahçeden gül kokuları taşıyor. Cebimdeki hayalet küre vücut ısıyı iğnelerden koruduğu için buz gibi oluyorum. Takma ismimi örten kurşun parçası gerisini hallediyor.

Rotayı ezberlediğim için, altımdaki balkonun Hawthorne'un sosyal kulübe yapılan saldırıyla ilgili soruları yanıtlarken kendisine verilen yeni süiti olduğundan neredeyse yüzde 100 eminim. O da benim gibi deniz manzaralı ama Grisholm'un konutunun diğer tarafında.

Aşağı iniyorum ve cam panel kapıları açıyorum. Hiçbir ışık yanmıyor ama gece görüş gözlüklerim bunu telafi ediyor. Bir an için yanlış daireye geldiğimden endişelendim ama sonra duvardaki silah kasasında kilitli olan fusionblade'in üzerindeki Trugrave armasını tanıdım. Kalbim hızla çarpıyor. Kılıcı yanında olmalı. Bir suikastçi olabilirim.

Merdivenleri usulca çıkıyorum. Sahanlığın tepesinde, bir şeyler doğru gelmiyor. Durup dinliyorum. Yatak odasının kapısının diğer tarafından uykuda nefes alıp vermenin yumuşak sesi geliyor. Yavaşça açıyorum. Karanlıktı. Hawthorne battaniyesinin altına gömülmüş. İlerliyorum, tam yatağına varmak üzereyken bir lamba yanıyor. Gece görüş gözlükleri ayarlanırken ellerim gözlerimi korumak için yukarı kalkıyor.

Kollarımı indiriyorum, kalbim bir çakalın önündeki parsınki gibi atıyor. Hawthorne elinde bir fusionmag ile köşedeki sandalyede oturuyor. O da benim gibi tamamen siyah giyinmiş. Yıkım yüzünü harap ediyor. Bir kumandayı kaldırıyor ve yatağa yakın bölgeden gelen sahte uyku seslerini kesiyor.

Hawthorne üzüntüyle, "Sen olmayasın diye dua ettim," diyor.
"Winterstrom'un bunu kendi başına yapmaya çalışacağını düşündüm."

"Sen neden bahsediyorsun?" Fısıldıyorum. Ona doğru bir adım atıyorum.

Fusionmag'i biraz daha yukarıda tutuyor.

"Bunu nasıl yapacaktın?" Hawthorne duygularına yenik düşerek soruyor. "Neyi yapacaktım?"

"Öldür beni."

"Asla yapamam!" Aceleyle söyledim. "Bunu nasıl düşünebilirsin? Buraya konuşmaya geldim. Yemin ederim! Silahsızım." Ellerimi kaldırdım ve yavaşça arkamı döndüm.

"Cebinde ne var?" diye soruyor şüpheyle. Yavaşça uzanıyorum ve iki küre çıkarıyorum. "Bu bir hayalet küre. Beni iğnelerden koruyor." Diğerini kaldırıyorum. "Bu bir fısıltı küresi. Duyulmamamız için etrafımızda bir çember oluşturuyor." Fısıltı küresini tetikliyorum ve yanardöner bir baloncuk dışarı doğru kabarıyor.

"Onları yere koyun." Fusionmag ile işaret ediyor.

Yavaşça yapıyorum.

"Buraya konuşmaya mı geldin?" diye hırlıyor. "Öyleyse konuş." İhanete uğramış olmanın acılı ifadesi yüzünün her çizgisine kazınıyor.

Bu beni kırıyor. Gözümden bir damla yaş süzüldüğünü hissediyorum ve onu siliyorum. "Hawthorne-" Doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyorum.

"Sen . . . bir Fate haini misin?" Hüzün sesini yıpratıyor.

Bir adım daha yaklaştım. Fusionmag'i biraz daha yukarıda tutuyor. Duruyorum. "Göründüğü gibi değil Hawthorne."

"Ne o zaman?" diye soruyor acı acı.

"Belki de her Kader Cumhuriyeti ikinci doğanın yanlış tarafta olduğunu hiç düşündün mü?"

"Asla!" Öfke yüzünü değiştirir. "Benimle aynı savaşa mıydın? Bizi ceset torbaları içinde geri gönderdiklerini görmedin mi?"

"Evet, gördüm! Şafak Kapıları'nın ceset torbalarını ve yaralılarını acımadan nasıl katlettiğimizi de gördüm. Peki ne için? Kader Cumhuriyeti bizi ailelerimizden koparabilsin, köleleştirebilsin ve kendileri balolara ve suarelere katılıp eğlence adına yarattıkları sadist oyunlarda birbirimizi öldürmemizi izlerken bizi ölüme gönderebilsin diye mi? Yanlış tarafta olmaktan yoruldum Hawthorne. Artık yaptıklarını haklı çıkaramıyorum."

"Seni tanımıyorum bile, değil mi?" diye feveran ediyor.

"Beni tanıyorsun," diye cevap veriyorum çaresizlikle. "Ve seni koşulsuz seven arkadaşlarını da tanıyorsun. Onlar da Kader'in hainleri."

"Senin yüzünden," diye suçluyor.

"Onların hayatlarını kurtarmak için yapmam gerekeni yaptım. Bunun için özür dilemeyeceğim."

"Ne kadar sürecek?" diye soruyor. "Ne kadar, ne?"

"Ne zamandır düşmansınız?"

"Ben senin düşmanın değilim!" Israr ediyorum. "Edgerton ve Hammon'ın hayatları için bir anlaşma yaptım. Sen gitmiştin. Onlara başka kimse yardım edemezdi. Ama ondan sonra geri dönüş yoktu. Sadece şimdiye kadar bunu bilmiyordum."

"Winterstrom'un tüm bunlarla ne ilgisi var?"

"Size söyleyemem."

"Yapamaz mısın yoksa yapmaz mısın?"

"Yapmayacağım."

"O ilk çocuk," diyor Hawthorne. "Ona güvenebileceğinizi nereden biliyorsunuz?"

"Kader Cumhuriyeti'nden nefret etmek için pek çok nedeni var."

"Çok geç değil Roselle. Her neye bulaştıysan, seni oradan çıkarabiliriz. Salloway yardım edecektir, bundan eminim."

"Onu karıştırma. Lütfen, Hawthorne. O senin bildiğinden daha tehlikeli."

"Kılıçları yönetmenizi istiyor. Bunu yaptığınızda, önemli olan değişiklikleri yapabilirsiniz."

"Kılıç olmamı mı istiyorsun?"

"Yaşamamızı istiyorum!" diye karşılık verir. "Gül Bahçıvanları seni Kaderimizin Berraklığı yapacaklar. Güçlü olacaksın."

"Arkadaşlarımız Sayım tarafından avlanırken bizim *ilk doğan* olarak yaşamamızı mı istiyorsun? Diyelim ki bunların hepsini kabul ettim. Bir gün ikinci doğan çocuğumuzu ölene kadar ona zulmedecek bir sisteme vermek zorunda kalacağız. Şimdi hain kim? Ebeveynlerimizin bize ihanet ettiği gibi biz de çocuğumuza ihanet etmiş oluruz. O kadar uzun süre beynimiz yıkandı ki gerçeği görmek zor Hawthorne, ama bir kez gördün mü, bir daha göremezsin. Tüm ikinci doğanlar için özgürlükten daha azı kabul edilemez. Üçüncü doğanlar için yaşamdan daha azı cinayettir. Bunu kabul ettiğinizde, artık Kader Cumhuriyeti'ne körü körüne uyamayacaksınız - özgürlük olmadan bir gün daha yaşamaktansa özgürlük için ölmeyi tercih edeceksiniz."

"Böyle devam edersen öleceksin Roselle."

"Kaybedersem bu sadece ihanet olur." Ona doğru bir adım atıyorum ve ateş etmeyince bir adım daha atıyorum, bir adım daha, ta ki ona

ulaşabilecek kadar yaklaşana kadar.

Fusionmag için. "Ben hâlâ milyonlarca öpücüğü paylaştığın kadını." Namlunun soğuk metaline dokunuyorum. "Hâlâ benim."

Hawthorne silahını bırakarak inliyor. "Beni öldürecekse, çabuk yap."

Saniyeler içinde fusionmag'i parçalarına ayırdım ve parçaları yan masaya koydum. Gözlerinin içine bakıyorum. Eli boynumun arkasına doğru kalkıyor. Dudaklarım vahşi, her şeyi tüketen bir öpücükle onunkilerle buluşana kadar beni kendine çekiyor.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye soruyor.

"Çünkü bu doğru, tıpkı senin ve benim doğru olduğumuz gibi. Onları kurtarabiliriz Hawthorne, bu Kılıç'ın ikinci doğanlarına sadakatsizlik değil. Bu sadakat. Hayatlarını daha iyi bir hale getirebiliriz. Şimdi karar verme. Sadece düşün. Senden sadece sessizliğinle Hammon, Edgerton ve beni korumaya devam etmeni istiyorum."

Hawthorne beni kendine doğru çekti. Kalçalarına sarılıyorum. Eli çenemi kavlıyor. Başparmağı yanağımda geziniyor. Hüznü, arzusunun sıcaklığıyla yanıp kül oluyor. Dokunuşuna her zaman eşlik eden özlem, kararlılığımı yok ediyor. Başparmağı alt dudağımın üzerinde kayarken, daha fazlasını arzularak titriyorum. Keşke ölene kadar bana sarılabilse.

Ellerim gömleğinin altından kayıyor, parmak uçlarımda altında kaslarını hissediyorum. Siyah kumaşı itiyorum. Etek ucunu kavlıyor, başının üzerinden kaldırıp yere bırakıyor. Onu görmek, tekrar onun olmayı arzulamama neden oluyor. Keşke hâlâ ikinci doğumu olsaydı. Yapmamam gerektiğini biliyorum ama yapıyorum. O zamanlar benimdi. Onu geri istiyorum.

Elleri saçlarımdan geçiyor, düğümünden çekip çıkarıyor. Saç telleri omuzlarımdan etrafında ve sırtımdan aşağı doğru açılıyor. Yüz ifadesi daha da sertleşiyor ve gözlüğümü çekiştirerek çıkarıyor. Ellerini kalçalarımdan altına koyarak beni kaldırıyor. Bacaklarımı beline, bileklerimi boynuna dolayarak ağzını kendime çekiyorum. Beni yatağına taşıyıp yere bırakırken öpüşüyoruz. Sırtım battaniyeye geçiyor. Dizi kalçamın yanındaki yatağa giriyor. Uzun parmakları saçlarımda geziniyor. Sert dudakları üzerimde geziniyor.

Hawthorne siyah gömleğimi çekiştirerek başımdan geçiriyor ve gelişigüzel bir şekilde yere atıyor. "Kaburgaların nasıl?" diye soruyor. Gözleri parmaklarıyla birlikte hareket ediyor, tenimde bir yol çiziyor, kırık olanlara nazikçe dokunuyor. Hem şehvetli hem de gıdıklayıcı. Hafifçe soluyarak, kıkırdamamak için alt dudağımı emiyorum. İçimi bir arzu kaplıyor. "Seni incittim mi?"

"Hayır." Bu kelimeyi içime çekiyorum ama doğru olup olmadığını bilmiyorum. Bana dokunmaya devam etmesi için can atıyorum, hiç durmaması için. "Artık iyiyim. Onları tamir ettirdim."

Dudakları kaburgalarımın üzerinde fısıltı yumuşaklığında geziniyor, sıcak nefesi serin tenime değiyor. Keskin bir nefes alıyorum. Parmağı siyah sütyenimin kumaşına takılıyor; kopçanın bulunduğu kupların arasındaki vadiye. "Yanılmıyorsam bu askeri bir mesele değil," diye mırıldanıyor. Parmak uçları kumaşın kenarlarında geziniyor.

İçime bir sıcaklık doluyor. Tenim kızarıyor. "Bana kız kıyafetleri verdiler." "Oh, fark ettim." Parmağı sütyenimi ustalıkla açıyor.

Sakalının gölgesi göğsüme vuruyor. Ağzı sertleşmiş meme ucuma yapışıyor. Dudaklarına doğru eğiliyorum, gözlerim kapanıyor, ağzım açılıyor. Dilini oynatıyor ve acım, yakıcı bir ihtiyaca dönüşüyor. Kolunu kavriyorum, kaslarına gömülüyorum. "Hawthorne," diye fısıldıyorum sertçe.

"Sesini özledim." Bana karşı alçak sesle homurdanıyor, göğüslerimin arasındaki vadiyi öpüyor. "Beni istediğinde adımla söyleme şeklini. Derimin altına akıyor."

"Seni her zaman istiyorum."

Hawthorne, "Benim için önemli olan tek şey sensin," diye itiraf eder. Bu da bir ihanet eylemi. Alnını karnıma yaslıyor ve iç çekiyor. "Bu gecenin böyle biteceğini düşünmemiştim."

"Hawthorne, seninle geçirdiğim her gecenin böyle bitmesini istiyorum." Gözlerini kapatıyor. "Seni seviyorum, Roselle."

"Belki de sorun yoktur ... belki sadece bu seferlik ..."

Hawthorne gözlerini açar ve başını sallar. "Yapamayız Roselle. Seni öldürürler. Bunu riske atamam. *Bunu* yapmamalıyız bile, özellikle *de* burada. Sadece öpüşmek bile derinin yüzülmesine neden olabilir. Senin yanında çok zayıfım." Yataktan kalkıyor, gömleğini buluyor ve bana uzatıyor. Sütyenimi tekrar bağladım ve gömleğimi giydim.

Yanıma oturuyor ve sonra yatağa sırtını yaslayıp tavana bakıyor. Yanağımı göğsüne yaslayıp kalp atışlarının yavaşlamasını dinliyorum. Kollarını bana doluyor. Gitmem gerektiğini biliyorum. Şafak sökmek üzere. Doğrulamaya çalışıyorum ama kolları beni sıkıyor.

"Hawthorne," diye fısıldadım.

Saçlarımı öpüyor. "Biliyorum," diye cevap veriyor ama kolları gevşemiyor. "Halo Palace'da ne kadar kalacaksın?"

"Sabah ilk iş yola çıkmam gerekiyor."

"Neden?" Biraz daha baskı uyguluyorum ve o da rahatlıyor, beni tutuşunu gevşetiyor. Yüzünü görebilmek için dirseğimin üzerinde yükseliyorum. Saçlarıma uzanıyor, tutamlarını kulağımın arkasına sıkıştırıyor.

"Sosyal kulüpte ne olduğunu zaten biliyorlar," diyor. "Gözetleme dronları tarafından çekildi. Sadece neden orada olduğumu bilmek istediler."

"Bizi biliyorlar mı?"

"Kış koridorunda değil, sadece galeride ve balo salonunda. Salloway onlara karlı koridorun özel olduğu için izlenmediğini ve üyelerin de bundan hoşlandığını söyledi. Ama sana olan bağlılığımı görmek için galeride bizi birlikte izlemen yeterliydi."

Sesim yumuşuyor, "Çoktan ölmüş olabileceğimi düşündüğün halde peşimden atladın."

"Evet. Sana aşık olduğum çok açık."

"Ve seni seviyorum Hawthorne, ama ..." Bir an düşündüm. "Orada olmayı nasıl açıkladın?"

"Onlara seni görmeye geldiğimi söyledim çünkü biz ikinci dereceden arkadaşız."

"Fazilet bunu nasıl karşıladı?"

Hawthorne derin bir nefes verir. "Bundan hoşlanmadı - artık ilk doğan olduğumu ve ikinci doğanlarla dostluk kurmaya çalışmamam gerektiğini söyledi. Sonra bana başka bir onursal unvan ve sosyal kulüpteki 'cesaretim' için Denizlerin Kaderi'nde küçük bir toprak parçası verdi ve artık seni görmeme izin olmadığını söyledi. Sonra da nişanımın hayırlı olmasını diledi." Hawthorne'un çenesi gerginlikle titriyor.

Boğazım düğümleniyor. Artık Hawthorne ve Fauna arasındaki evlilik sözleşmesini bozmak için Fazilet'e başvurma umudum yok. "Seni tekrar göreceğim miyim?"

"Seni tekrar görmek, bir yol bulana kadar aklımı meşgul edecek tek şey," diyor.

"Umarım yakında olur. Gitmem gerek," diye fısıldıyorum. "Güle güle Hawthorne." Kendi yıkımım neredeyse dayanabileceğimden daha fazla. Yanağından öpüyorum, ayağa kalkıyorum ve küreleri ve gece görüş gözlüklerini alıyorum. Küreleri cebime atıp, gözlükleri takıyorum ve kapıya doğru ilerliyorum. Kapı kolunu çekiştiriyorum ama Hawthorne'un eli omzumun üzerinden uzanıyor ve kapıyı kapalı tutuyor.

"Asla konuşmayacağım," diye fısıldar. "Sırrın güvende, ama sen bunu zaten biliyorsun. Diğer her şeyi düşünmek zorundayım."

İçimden bir ürperti geçiyor. Güçlü bedenindeki kuvveti hissederek ona yaslanıyorum. Arkamı dönüyorum ve gözleriyle buluşuyorum. Eğiliyor ve ikimizi de yok etmekle tehdit eden bir özlemle beni öpüyor. Dudaklarını dudaklarımdan ayırdığında, "Teşekkürler Hawthorne," diye mırıldanıyorum ve sonra geldiğim yoldan sıvışıyorum.

Bölüm 12

Uykusuzluğun Ninnisi

Halo Sarayı'na hapsedildim.

Saldırı öncesinden bile daha kötü. Şimdi tıpkı Grisholm gibi "korunmam" için havada asılı duran Fazilet iğneleri tarafından her yerde takip ediliyorum. Ve Grisholm gibi ben de İlkdoğan Komutanı'nın özel konutuyla sınırlandırıldım. Güvenlik, Exo varlığının artırılması ve Salloway Mühimmatları tarafından sağlanan yüksek teknoloji ile güçlendirildi. Devasa mekanize silahlar havadan getirildi ve balkonumun dışındaki uçuruma, bahçenin hemen ötesine yerleştirildi. Silahlar gökyüzündeki hemen hemen her şeyi takip edebiliyor ve fazla sorun çıkarmadan vurabiliyor. Aynı şeyi insanlara da yapabilirler.

Reykin birkaç gündür beni ziyaret etmedi, ziyaret edebilecek durumda olmasına rağmen. Ona Hawthorne'un sessiz kalmayı ve bize yardım etmeyi düşünmeyi kabul ettiğini söyledim. Reykin'in bunu duyduğuna sevineceğini düşünmüştüm ama haberi pek iyi karşılamadı. Bunun yerine, Phoenix'in gezinme modu üzerinde çalışırken bana sessiz davranarak dairemin etrafında tepindi. İlk doğan Yıldız'la tartışamayacak kadar yorgundum ama Phoenix artık çınlamıyor. Gittiği her yere sessizce süzülüyor.

Reykin, Hawthorne'la odasında konuştuktan sonra döndüğüm sabah şafak söktükten kısa bir süre sonra ayrıldı. Dune ve Daltrey ile olan biten her şeyi tartışmakla ilgili bir mazeret mırıldandı. O zamandan beri onu görmedim. *Beni* görmediğinden değil. Phoenix aracılığıyla beni istediği zaman gözetleyebiliyor, ancak artık Phoenix'in otomatik modda olduğunu ve mekadamun Reykin tarafından ele geçirildiğini anlayabiliyorum. Bu ince bir değişim. Phoenix beni gerçek anlamda "izlemiyor". Sadece beni takip ediyor. Ama Reykin'in ele geçirdiği Phoenix bir takipçi. Şimdi olduğu gibi. Çalışma odasındaki kanepede uzanırken önümde durmuş bana bakıyor. Bir tane atardım

battaniyeyi kafasına geçirir, ama onu çekip çıkarır, bu yüzden çabaya değmez gibi görünür.

Yanağımı koltuk minderine dayamış, bir sonraki sanal tatilimden en iyi şekilde nasıl yararlanabileceğimi anlatan boş bir holografik spikere boş boş bakıyorum. Esneyerek, daha az umursayamazdım. Çok yorgunum ama uyuyamıyorum. Zaten pek uyuyamıyorum. Sadece birkaç saat sonra uyandığımda Hawthorne'un fikrini değiştirip beni bir daha görmek istemeyeceğini, Şafak Kapıları'nın Hawthorne'u öldürmenin daha güvenli olduğu sonucuna varacağını ya da aynı derecede korkunç yüzlerce senaryoyu düşünüp duruyorum. Bu çok yorucu. Bu yüzden beni uyumaya zorlayacak kadar sıkıcı bir şey olmasını umarak sanal erişimi izliyorum.

Neyin açık olduğunu araştırıyorum. Bir haber kuruluşundan spikerler heyecanla etrafta dolanırken, Atom Kaderli bir adamın yüzü ve profili odamın içinde yanıp sönüyor. Adamın görüntüsünün yanı sıra fiziksel özelliklerine dair bir açıklama ve kısa bir biyografi de yer alıyor. "Kılıçlar'daki canlı yayınımıza geçmeden önce," diyor spiker, "Erdemler'in Saflık bölgesi için yürürlükte olan bir İkinci Doğan Firarisi Bültenimiz var." Reykin ve benim birkaç gün önce karşılaştığımız morg müdürünü tanıyarak doğruluyorum. Kumral, sıırım gibi saçları ve sersemce bakışları çok netti. "Cranston Atom, usta cenaze levazımatçısı, yirmi dört saatten fazla bir süredir göreve gelmedi. Cranston Atom'un nerede olduğunu biliyorsanız, yerel nüfus sayım ajansınızla temasa geçmeniz rica olunur."

Kayıp ikinci doğanın ne anlama geldiğini düşünmeye vakit bulamadan görüntüsü kayboluyor ve yerini Forge'un yükselen şehir silüeti alıyor; vatandaşlar sokaklara dizilmiş, her birinin ortasında altın bir kılıç bulunan mavi bayraklar sallıyor. Kadın haber spikeri kasvetli bir şekilde gülümsüyor. "Kılıçlar Bulvarı'ndan aşağı inen korteje tanıklık etmek üzereyiz," diyor kısık bir ses tonuyla, "kültürel bir simge olan Kader Kılıcı'nı toprağa verecekleri anıta gidiyorlar. Kılıçların Berraklığı, İlk Doğan Kılıç ve tüm Kaderleri için üzücü bir gün. Gördüğünüz gibi yas tutanlar, Killian Manastırı'na defnedilmeden önce Kader Kılıcı'nı son bir kez görebilmek umuduyla sokaklarda sıraya girmiş durumda." Çapa ilk doğandır. Bu tür prestijli etkinlikleri sadece ilk doğanların sunması adettendir. Doğrudan drone kamerasının lensine bakıyor. "Kader Kılıcı, elbette, İlk Doğan Gabriel Aziz Sismode'un ve muhtemelen daha ünlü olan küçük kız kardeşi İkinci Doğan Roselle Sword'un babasıdır."

Koyu renk saçları soğuk havada dalgalanıyor. Burnunun ucu kırmızı. Devam ederken nefesinin beyaz tüyleri görünüyor. "İkinci doğanlar için dikilmiş en büyük anıtlardan birinin önünde duruyorum." Eliyle bir işaret yapıyor. Drone kamerası arkasındaki gökdelene doğru kayıyor. Yan tarafında holografik bir görüntü, Ölüm Tanrısı'yla mücadele ettiğim ve Sword sosyal kulübünün cam duvarını parçaladığım görüntüleri oynatıyor. Midem düğümleniyor. Bunun ne olduğunu biliyorum. Gabriel'i ve onun doğal konumunu zayıflatmak için tasarlanmış bir propaganda. Çoğu insan etkilendiklerini anlamayacak ama annem anlayacak. Dronlar haber spikerine ve Kılıçlar Bulvarı'na geri dönüyor.

Yavaşça, tekrar uzanıyorum. Yanağım yastığa dayanıyor. Önümde uzanan cenaze alayına bakıyorum. Hiçbir şey hissetmek istemiyorum ama içimi bir keder dalgası kaplıyor. Gözlerimin kenarlarından yaşlar süzülüyor ama onları silme zahmetine girmiyorum. Sadece hıçkırıyorum.

Kanal kendi kendine değişiyor. Bir mutfak programında duruyor. Güneşlerin Kaderi'ndeki bir fırının vitrininde sıra sıra krepler dizili. Elimdeki kumandayla hologramı tekrar cenazeye çeviriyorum. Kılıç Sarayı'ndan ayrılan annem ve kardeşimin üç boyutlu görüntüsü çalışma odasının diğer tarafına doğru koşturuyor. Vicolt'un renkli camlarının ardındaki şekillerini güçlkle seçebiliyorum.

Görüntü tekrar değişiyor, bir çeşit dans resitaline dönüşüyor. Mekadomuma ters ters bakıyorum. "Reykin, dur!"

Reykin'in ele geçirdiği Anka kuşu merceklerini sallıyor-hayır.

"Evet!" Bağıriyorum. Hayatımda hiç bu kadar kızgın olduğumu hatırlamıyorum. Geri çevirmeye çalışıyorum ama tüm sanal erişim birimi tamamen kapanıyor. Çılgınca, uzaktan kumandayı alıcıya doğrultuyorum. Hiçbir şey olmuyor. Dönüp Reykin'in ele geçirdiği Phoenix'e ters ters bakıyorum. "Senden nefret ediyorum!"

Koltuktan kalkıp hışımla önce odadan, sonra da daireden çıkıyorum. Koridorda en yakın çıkışa doğru koşarken iğneler beni kuşatıyor. Mahremiyet panjurları çekili halde saatlerce içeride kaldıktan sonra parlak güneş ışığı bir şok etkisi yaratıyor. Yanaklarımı silerken, sıcak gözyaşlarımı bahçede karşılaştığım Güneşin Kaderi ikinci doğanlardan saklamaya çalışıyorum.

Ne olduğunu anlamadan taş merdivenlerden inip sahile çıktım. Şeytanlarımdan kaçmaya çalışarak kıyı şeridi boyunca koşuyorum. Dönemece geldiğimde Balmora'yı bir kez daha deniz kalesine bakarken buluyorum. Havada asılı duran bir şövalenin önünde, sanki hayatı buna bağlıymış gibi yapıyı boyuyor. Yanında, on iki yaşındaki küçük kız onu izliyor.

Balmora fırçasını indiriyor ve bana bakıyor. Gülümsemesi kocaman ve dişlek, ta ki yüzümdeki ifadeyi okuyana kadar. Dağınık saçlarımı ve uzanmış kıyafetlerimi görüyor. "Roselle," diyor, "sorun ne? Ne oldu?" Uzanıp koluma dokunuyor.

"Konutunuzda sanal erişiminiz var mı?" "Evet."

"Görebilir miyim?"

"Tabii ki!" Boya fırçasını bir kenara bırakıyor ve kolunu benimkine kilitliyor. En yakındaki ölüm dronu feryat etmeye ve yaklaşmaya başlıyor. "Oh, sus!" diye bağırarak onu uzaklaştırıyor. Sustu ve tekrar belli bir mesafeye yerleşti. Benimle birlikte kumsal boyunca Deniz Kalesi'nin devasa kapılarına doğru yürüyor. Görevlileri arkamızdan eşyalarını toplamak için çabalıyor. "İyi misin?" diye soruyor.

"Hayır," diye dürüstçe cevap veriyorum, gözyaşlarımı tutmaya çalışarak. "Bugün babamı anıyorlar ve benim görsel erişimim bozuldu."

"Oh," diye sempatik bir tonda cevap veriyor. "İkinizin yakın olduğunu bilmiyordum."

"Değildik." Ayak parmaklarım nemli kuma batıyor ve ayak izleri bırakıyor.

"Ama yine de üzgünsün," diyor şaşkınlıkla.

"Bir gün aramızdaki şeylerin farklı olacağını umuyordum."

"Oh," diyor yumuşak bir sesle, "ve bu onun narsist olmasından kaynaklanmıyor muydu?" "Kennet'i tanıyor muydun?"

"Hayır. Babam her zaman seninkinin narsist olduğunu söylerdi. Bunun için seni kıskanırdım."

"Ne?" Burnumu çektim. "Neden?"

"Benimki bir zorba, o yüzden seninki o kadar da kötü gelmedi," diye göz kırparak cevap veriyor. Her şeye rağmen gülümsediğimi hissediyorum. Yürürken Balmora şatosunun mimari özellikleri hakkında sohbet ediyor, dokuz kaderi temsil eden dokuz kulenin her birini işaret ediyor. Martılar tepemizde tüneyip dedikodu yapıyor. Devasa revaktan geçiyoruz; revağın gölgesi birkaç derece daha serin, nemli hava ise daha ağır geliyor. Yüksek taş duvarların arasında bir iç avlu uzanıyor. Çimenlikte yürürken güneş bizi bir kez daha buluyor. Dalgaların her zamanki sesi, merdivenleri tırmanıp kraliyet taş yapısına girene kadar bizi takip ediyor. Bizi loşluk karşılıyor. Gözlerimin alışması bir saniye sürüyor.

Fuayenin tavanı yüksektir. Açıkta duran ahşap kirişler tüm Kaderlerin renkli sancaklarıyla örtülüdür. Güneş ışığı yüksek pencerelerden zemine vuruyor. Geçmişteki ikinci doğan komutanların eski boyalı portreleri her yerde. Zamanda geri gitmek gibi.

"Çok güzel bir eviniz var," diye mırıldandım.

Etrafına eleştirel bir gözle bakıyor. "Bazı günler burada bir saniye daha kalmak zorunda kalırsam delireceğimi düşünüyorum." Dürüstlüğü şaşırtıcı. "Bazen, bir balıkçı köyünde, Denizlerin Kaderi'nin alt tabakasından bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelsem daha mı iyi olurdu diye düşünüyorum. En azından o zaman yelken açmama izin verilirdi. Bir yerlere giderdim. Her şeyi ilk elden görürdüm." Bana bakıyor. "Ama kaderimizi değiştiremeyiz, değil mi?" Bunu söyleme şekli, bir kesinlikten çok bir meydan okuma gibi geliyor. "Gelin, medya odam bu tarafta." Camlı bir güneşlenme odasından geçip denize bakan büyük bir balkonu olan yuvarlak bir odaya giriyoruz. Balmora durdu. "Quincy," diyor hâlâ bizi takip eden kıza, "kimsenin içeri girmediğinden emin ol. Mahremiyet istiyorum." Çilli kız ciddiyetle başını sallıyor ve dışarıda nöbet tutuyor. Balmora kapıları kapatıyor. Havadar balkona gidiyor, perdeleri çekiyor ve

taş teras. Güzel beyaz kumaş esintide dalgalanıyor.

Gümüş halo şeklindeki takma adını kullanarak ışıkları karartır ve sanal erişimini holografik moda geçirir. Hızla istasyon değiştiren Balmora, holografik duman dolu kasvetten başka bir şey göstermeyen bir istasyonda duraklar. Toz görüntüyü gizliyor ama ses tamamen başka bir şey. Ses kaynağından kaos çılgınlıkları yükseliyor. Balmora şok olmuş bir halde bana dönüyor. "Neler oluyor?"

Şaşkınlıkla başımı sallıyorum. "Bilmiyorum. Başka bir kanal deneyin."

Balmora bunu değiştiriyor. Aynı şey, kırmızı çerçeveli gözleri ve altın kılıç lakapları olan ilk doğanların ellerini burunlarına ve ağızlarına götürerek dumanın içinden çıkmaları dışında. "Bu Kılıçlar mı?" Balmora sesinde bir tutuklukla soruyor.

"Başka bir istasyon dene!" Talep ediyorum.

Bir sonraki de benzer, ancak bir spiker şöyle diyor: "Kader Kılıcı'nın bugün Killian Manastırı'na giderken anıldığı Forge şehrinde bir patlama meydana geldi ya da patlama olduğuna inanıyoruz."

"Kılıçlar saldırıya uğradı," diyorum Balmora'ya, ama sesin bana ait olduğunu pek hatırlamıyorum.

"Spiker sözlerine şöyle devam ediyor: "Kaç kayıp olduğu ve bazılarının saldırı olarak nitelendirdiği olayda Kılıç'ın mı yoksa İlk Doğan Gabriel Aziz Sismode'un mu zarar gördüğü belli değil."

Balmora düşüncesizce uzanıyor ve elimi ölümüne kavırıyor. Alt dudağını ısırıyor, gözyaşlarını tutmaya çalışıyor. Sol elimi inceliyor ve yüzünde bir rahatlama ifadesi beliriyor. Lakabım hâlâ gümüş gibi parlıyor. Kardeşim hayatta.

Balmora bir damla gözyaşını siler. "Bunu kim yapar?" diye soruyor.

Herhangi bir grup olabilir. Sosyal kulüp için Gül Bahçecileri'nden intikam. Fazilet'in annemin güç teklifine cevabı. Şafak Kapıları. Sonra Reykin'i düşündüm. *O biliyor muydu? Bu yüzden mi izlememi istemedi, yoksa beni daha fazla acıdan korumaya mı çalışıyordu?*

İpek bir şezlonga gömüldüm. Başka bir katliam.

Balmora uzun minderde bana katılıyor, hâlâ sol elimi tutuyor. Gözleri sürekli elime kayıyor. Spikerler ne diyeceklerini şaşırılmış durumdalar. Kimse tam olarak ne olduğunu bilmiyor, anma törenine giden yolda bir patlama olduğu dışında.

Ayak sesleri Balmora'nın odasına yaklaşır. İkinci doğuştan hizmetlilerinden birkaçı, zarif sundress elbiseler giymiş, yüzleri kızarmış genç kadınlar içeri dalıyor. Quincy telaşlı görünüyor, ellerini ovuşturuyor. *"Çıkın dışarı! Hepiniz dışarı!"* Balmora çığlık atar. Aceleyle geri çekiliyorlar ve telaş içinde çift kapıyı arkalarından kapatıyorlar.

İkimiz de konuşmuyoruz. Zaman gariptir. Bazen var olmuyor. İkimiz de gözlerimizi dikmiş, duman bulutlarının hasarı görebileceğimiz kadar dağılmasını bekliyoruz. Sanırım hissedilebilecek her türlü duyguyu yaşıyorum. Hayatta kalma suçluluğu beni boğmakla tehdit ediyor. Geçiş Günümde ölmüş olsaydım bunların hiçbiri olmayacaktı. Bir başka parçam ise annemin bana karşı yaptığı saldırının intikamının alınmasından büyük bir memnuniyet duyuyor. O gün bir parçam öldü ve onun kaybının yasını hiçbir zaman tam olarak tutamadım. Utanç ve sadakatsizlik, annemin ölmesini gerçekten, derinden istediğimin farkına varmamla birbirine karışıyor.

Duman nihayet dağılır ve korkunç katliam ortaya çıkar. Saldırıya yol açan olayların tekrarında, camdan bir cenaze arabası caddede süzülmemektedir. Hiçbir şey araca doğru hareket etmiyor gibi görünüyor. Sonra dışarı doğru patlıyor. Kullanılan silah her neyse, aracın içindeydi - babamın cesedini taşıyan aracın.

Annemi ve kardeşimi taşıyan Vicolt patlamadan hemen önce gizemli bir şekilde geri çekiliyor. Kayıt onlara ne olduğunu göstermiyor, ama sanırım ben zaten biliyorum. Bu sahnelenmişti. Patlayacağını biliyorlardı. Her ne olduysa, annemin gündemini ilerletmek için yapılmış politik bir hamleydi. Ve kişiseldi. Kennet'in Aziz Sismode mezarına girmesine izin vermektense masum seyircileri öldürmeyi tercih ederdi.

"Ailem iyi," diyorum duygusuzca.

"Nereden biliyorsun?" Balmora soruyor. "Sadece biliyorum."

Neredeyse bir saat boyunca saldırı sonrasını izlemeye devam ediyoruz. Kapıdan gelen kadınsı bir ses beni holografik kabustan uyandırıyor. "Roselle, burada seni görmek isteyen bir adam var." Bu Quincy. "İçeri girmesine izin verilmiyor, bu yüzden binayı yerle bir etmeden önce birinin gelip seni almasını istedi." Dışarıda güneş batıyor. Saatlerdir buradayım.

"Kim o?" Şaşkınlıkla sordum.

"İlk doğan Clifton Salloway."

"Ona gitmesini söyle," diye emrediyor Balmora.

Ayağa kalkıyorum ve kapıya doğru bir adım atıyorum. "Sorun yok. Onu görmem gerek."

"Ne zaman dönüyorsun?" Balmora sol elimi daha sıkı kavrayarak, gitmeme izin vermek istemeyerek soruyor. Saçları darmadağınık, kurdeleler omuzlarında gevşekçe sallanıyor. Gözleri takma adıma takılıyor.

Odadaki iğneler tepki verir. Silahları gürültülü bir şekilde güçleniyor. Ölümcül namlular ona doğru döndüğünde Balmora elimi bırakıyor. "Yapma!"

İğnelerden biriyle onun arasına giriyorum ve iğneler uzaklaşıyor. "Balmora, yakında geri döneceğim," diyorum, duygularımı kontrol altında tutmaya çalışarak - dağılmamaya çalışarak. Düşüncesizce dönüp ona sarılıyorum. "Söz veriyorum."

Kendimi ondan kurtarıyorum ve aceleyle kapıya, görevlinin yanından geçip camdan yapılmış güneşlenme odasına gidiyorum. İğnelerim beni takip ediyor. Koridorda, Deniz Kalesi'nde yaşayan ve çalışan herkes etrafta durmuş dedikodu yapıyor gibi görünüyor. Ben ortaya çıktığımda sessizliğe gömülüyorlar. "İlk doğan Salloway nerede?" diye sordum. Elinde beyaz bir dalga işareti olan yaşlı bir ikinci doğan işaret ediyor.

"Teşekkür ederim," diyebildim ve dışarı çıkıp avluyu geçmeye devam ettim.

Clifton kollarını göğsünde kavuşturmuş bir şekilde revağa yaslanmış, etrafta gezinen Exo muhafızlarına ve ölüm dronlarına bakıyor. Beni görünce doğruldu. Akmayan gözyaşlarım yüz hatlarını bulanıklaştırıyor, bu yüzden ne düşündüğünü anlayamıyorum. Adını söylemek istiyorum ama boğazım düğümleniyor. Ona ulaştığımda beni kollarının arasına alıp sarılıyor.

"Roselle," diyor yumuşak bir sesle, sanki minik bir kedi yavrusuna hitap ediyormuş gibi. "Elimden geldiğince çabuk geldim." Ceketini çıkarıp omuzlarıma doluyor ve bana tekrar sarılıyor.

"Beni nerede bulacağını nasıl bildin?"

"Rüşvet," diye fısıldıyor.

Aynı anda hem gülüyor hem de gözyaşlarıma boğuluyorum. Kolları sırtımdan belime doğru kayıyor. Kıyıya doğru dönüyoruz. Gelgit başlamış ve kumsal suyla kaplanmış. Clifton'ın Verringer'ı yakındaki koyda kanatlarını açmış güzel bir kuşuyu andırırcasına dalgalanıyor. "Senin için fazladan bir çift hoverdisk getirdim ama ayakkabın yok. Önemli değil. Ben seni taşıyım." Dizlerimin altına uzanıyor ve beni neredeyse hiç çaba harcamadan kaldırıyor. Kollarım boynuna dolanıyor ve başımı omzuna koyuyorum. İğneler hiç tepki vermiyor.

Clifton suyun üzerine çıkar, yüzeyin hemen üzerinde yürür. "Neden Balmora'daydın?" diye soruyor sakince. Omuz silkiyorum ve yüzümü boynuna gömüyorum. Konuşursam hıçkırığa hıçkırığa ağlayacağım. Anlıyor gibi görünüyor. "Seninle konuşmam gerek ama bir şey söylemene gerek yok, sadece dinle. Seni hava gemime götüreceğim, tamam mı?"

Başımı sallıyorum. Esinti bizi buğulandırıyor. Balıklar yüzeyin altında yüzüyor, bazıları kaplan çizgili, bazıları gri ve beyaz benekli. Zeplinin uğultusu kuşları uzak tutuyor. Kıyıya doğru bakıyorum. Exo muhafızları orada toplanmış, bize işaret ediyorlar. Yine de iğneler tepki vermiyor. Sadık tazılar gibi bizi takip ediyorlar.

Biz Verringer'a yaklaşırken kapı yukarı doğru açılıyor. "Stinger R0517 ve R6492, olduğunuz yerde kalın," diye emrediyor Clifton.

Şaşırtıcı bir şekilde, emrine kulak verdiler, durdular ve dalgaların üzerinde gezindiler. Beni eşikten geçiriyor ve kapı arkamızdan kapanıyor. Clifton sonunda beni zeplinin büyük odasındaki şişman bir sezlongun yanına bırakıyor. Oturuyor ve bana doğru eğiliyor.

"Az önce ne olduğunu biliyor musun?" diye sorar, endişesi yüzüne yansıyor.

Sıcak ceketini daha sıkı sarıyorum. "Patlamadan mı bahsediyorsun? Kılıçlar mı?"

Başını sallıyor.

"Evet, tekrarını izledim."

"O zaman biz olmadığımızı biliyorsun, değil mi?" Endişeli.

Duygularımın bir kısmını yutuyorum. "Bundan daha fazlasını biliyorum, annem olduğunu biliyorum. Muhtemelen şu anda ofisinde, günler önce hazırladığı, Şafak Kapıları'nı saldırıdan dolayı kınayan konuşmasını prova ediyordur. Yine de gerçek bir gözyaşı dökebileceğinden şüpheliyim. Duygular onun için her zaman zor olmuştur."

Clifton sandalyesinde geriye yaslanıp beni inceledi. "Askeri zekânız olağanüstü."

"Belki de. Ya da belki sadece Othala'yı tanıyorumdur."

"İşler şu anda olduğu gibi devam edemez," diye uyarıyor. "Bunu siz de biliyorsunuz."

"Biliyorum. Biri annemi durdurmalı. O halkını değil, sadece gücünü önemsiyor."

Clifton arkamdaki pencerelere bakıyor. Hafifçe küfrediyor. Omzumun üzerinden baktığımda tekneleri yöneten Exo askerlerini görüyorum. "Seni rahatlatmaya geldim. Erdem şu anda seni kontrol altında tutuyor ama bu uzun sürmeyecek."

Gözlerim onunkilerle buluştu. "Ne planlıyorsun?" "Bilmemen daha iyi," diye yanıtlıyor.

"Beni takip eden iğneler üzerinde kontrolün var." Bu bir gerçek, soru değil.

"Onları kim yaptı sanıyorsun? Yarattığım her şey için ilk kural, bana zarar vermeye karşı süresiz bir moratoryumdur. İkincisi ise *tüm* emirlerime uyacağına dair yerleşik bir güvencedir."

Bunda beni gülümseten bir şey var. Gerçekten çok zeki biri. "Erdem senin geldiğini görmüyor, değil mi?"

"Hayır," diye yanıtlar. "Seninle ilgileneceğim Roselle. Burada uzun süre tutsak kalmayacaksın."

"Kime güveneceğimi bilmek zor," diyorum, neredeyse kendi kendime.

"Bana güvenebilirsin." Clifton tehlikeli ama ben de tehlikeli olmaya kararlıyım. "Şu anda endişem senin iyiliğin için. Şimdiye kadar şanslıydın. Suikastçılarını yendin. Bu eğilimin devam ettiğinden emin olmak istiyorum. Bu amaçla, 'Copperscale' adını verdiğimiz yeni bir kumaş geliştirdik. Bu bir savunma malzemesi. Bunu kullanmanızı istiyorum. Şu andan itibaren, tüm kıyafetleriniz Salloway Mühimmatları tarafından sağlanacak. Başka düzenlemeler yapana kadar Halo Sarayı'yla görüşeceğim."

"Savunmacı, nasıl?" Ben soruyorum.

"Zırh gibi hareket eden bir tekstil yarattık. Enerjiyi kullanıcıdan uzağa iletiyor, ancak kumaş hafif ve dışarıdan bakıldığında sıra dışı bir şey giyiyormuş gibi görünmeyeceksiniz. Seçtiğiniz normal kumaşı bununla takviye edeceğiz. Şu anda giydiğiniz ceket Copperscale'den yapıldı. İşte, size göstereyim." Holografik bir ekran açmak için takma adını kullanıyor. Görüntülerde, sıradan sokak kıyafetleri giymiş gibi görünen ikinci doğmuş bir test deneğine ateşlenen taktik mühimmatların laboratuvar gösterileri yer alıyor. Denek yakın mesafeden bir fusionmag darbesinden kurtulsa da, ayakları yerden kesiliyor ve birkaç metre geriye doğru itiliyor.

"Lütfen bana ona tehlike tazminatı verdiğinizizi söyleyin," diye mırıldandım.

"Gönüllü oldu," diye yanıtlıyor Clifton, "ama evet, iyi bir ücret aldı. Mükemmel değil. Doğrudan bir fusionmag darbesinden zarar görürsün ama seni öldürmez." Elimi ceketin kolunda gezdiriyorum. Biraz kaba ama içi kaşmirle astarlanmış, bu da onu telafi ediyor. "Eğer size daha uygunsa, giysilerinizin içini Copperscale ile kaplayabilir ve dış giyim olarak farklı bir kumaş kullanabiliriz."

"Bu ceket kafadan vurulmaya karşı koruma sağlamaz, Clifton..." Giysiyi başımın üzerine bir örtü gibi örtüyorum. Geri çektiğimde onu sırttırken buluyorum.

"Nasıl eğileceğimizi öğrenmemiz gerekecek" diyor.

Dışarıda, tekneler Verringer'e yanaşır. Birisi metal kapıya vurur ve ses hava gemisinde yankılanır. Clifton öfkeyle homurdanıyor. Şafak Kapıları da dâhil olmak üzere bildiğim her şeyi onunla konuşabilmeyi çok istiyorum. Gül Bahçecileri ve Şafak Kapıları'nın bir arada yaşamayı kabul etmesine ihtiyacım var. *Aralarında bir köprü kurabilir miyim? Gül Bahçıvanları değişebilir mi?*

"Cenaze levazımatçısı kayıp," diye mırıldandım. "Pardon, ne kayıp?"

"Babamın cesedi üzerinde çalışan ve onu gömülmeye hazırlayan usta cenaze levazımatçısı. Kayboldu. Sonra da babamın cenaze arabası havaya uçtu."

"Sence bu cenaze levazımatçısının bu işle bir ilgisi var mı?" diye sorar.

"Bilmiyorum ama Ajan Crow onunla birlikteydi. Onları birlikte gördüm. Bunun bir anlamı var. Sadece ne olduğunu bilmiyorum."

Kapıya daha fazla vuruluyor. Clifton çenesini sıkıyor. "Etrafta dolaşıp bu konuda sorular sormayacaksın. Ben araştıracağım. Hiçbir şey yapma."

"Eğer Sayım ajanları işin içindeyse, bu annemle babam arasındaki kan davasından da, Gül Bahçecileri'nden de daha büyük bir şey. Bu Census ve Kılıç arasında bir ittifak." Bu düşünce beni dehşete düşürüyor ve Clifton üzerinde de aynı etkiyi yaratıyor gibi görünüyor.

"Ben ciddiym, Roselle. Kimseye tek kelime etme. Soruşturma yapacağım."

Önceden korkuyordum. Şimdi dehşete düştüm. Başımı sallayarak onaylıyorum. Clifton düşüncesizce öne eğiliyor, alnımdan öpüyor ve iki elimi de avuçlarının içine alıyor. "Güvende olacaksın. Bundan emin olacağım." Başparmaklarını tenimde gezdiriyor. Bu bana güven veriyor. O bir sığınak.

Yerinden kalkar ve kapıya doğru ilerler. Kapıyı açarak dışarıda bekleyen güvenliğe küfreder. Baş Exo muhafızı ile Clifton arasında bir tartışma çıkıyor. Sandalyeden kalkıp girişe doğru yürüyorum ve elimi Clifton'ın koluna koyuyorum. "İlk doğan Salloway, Verringer'ınızı gezdirdiğiniz için teşekkür ederim. Gerçekten çok güzel. Çift Bıçaklı X16 üzerinde konuştuğumuz değişiklikleri kesinlikle yapmanız gerektiğine inanıyorum."

Ona ceketini geri vermeye çalışıyorum. "Sende kalsın," diyor, hâlâ gardiyanlara kaşlarını çatarak.

Clifton'ın paltosunu sıkıca sararak tekneye adım atıyorum ve iyi silahlanmış iki Exo'nun arasına yerleşiyorum. Hava gemisinden uzaklaştığımızda iğneler bizi takip ediyor. Ellerimi ceplerine sokuyorum ve Clifton'ın puro kutusunu buluyorum. Cebinden çıkarıp ona verebilmek için geri dönmeyi isteyecektim ama neredeyse kıyıya varmıştık ve Verringer çoktan havalanmıştı. Tekneden çıktım ve bir koruma sürüsünün ortasında daireme geri döndüm.

İçeri girerken Phoenix'in başını okşadım. Çalışma odasındaki kanepeye yerleşip tavana bakıyorum. Phoenix önüme park ediyor, bu yüzden Reykin olduğunu biliyorum. "Phee, bana kantinden bir crella getirebilir misin?" Mekadom odadan çıkıyor. Elimi ceketimin cebine sokup puro kutusunu çıkarıyorum. Gül kokulu, ince kahverengi purolar düzgün bir sıra halinde dizilmiş. Gizli bir bölme olup olmadığını kontrol ediyorum ve parmak izi tarayıcısı olan bir bölme buluyorum. Test ediyorum, benim için açıldığında şaşıyorum.

Kasadan küçük bir holografik ekran çıkıyor. Clifton'ın mavi ışıktan yapılmış yüzü bana sırtıyor. "Merhaba," diye mırıldanıyor. "Yeni iletişim cihazını beğendin mi?"

"Onu bana verebilirdin," diye cevap verdim.

"Bunun neresi eğlenceli? Teknisyenlerimle bahse girmiştım. Bir

saatten kısa sürede bulacağınızı söyledim."

Koltuktan kalkıyorum ve iletişim cihazını yanımda kapıya kadar taşıyorum. Kapıyı kapatıyorum, kilitliyorum ve koltuğuma dönüyorum. Puro kutusunun bir bölmesinin içinden metalik bir bileziği çıkarıp inceliyorum. Daha önce Sword sosyal kulübüne yapılan saldırıdan sonraki brifingde bir kez gördüğüm bir cihaz. En yakın olduğu takma adı yansıtan bir yansıtma teknolojisi. Şu anda, taç şeklindeki doğum lekem olmadan benim lakabımı gösteriyor. Clifton cihazı fark ediyor ve şöyle diyor: "Biz buna 'aynalı cam lakabı' diyoruz. Tersine mühendislik üzerinde çalışıyoruz ama bu orijinal; öldürdüğünüz suikastçılardan birinin üzerinde bulduk."

"Neden bana veriyorsun, Clifton?"

"The Virtue ile 'yollarınızı ayırmak' isteyeceğiniz bir zaman gelebilir," diyor. "O zaman geldiğinde, ayrılmanız için gereken tüm araçlara sahip olmanızı isterim. Puro kutunuzun içinde Halo iğnelerinizin kontrolünü ele geçirmenizi sağlayacak kodlar bulacaksınız, tıpkı bugün benim yaptığım gibi."

Herkesten birkaç adım önde olmak tam Clifton'a göre. "Bana gerisini anlat, Clifton."

Bölüm 13

Denizin Dibi

Reykin siyah giyer. Ben beyaz giyerim. Füzyon kılıçlarıyla dövüşüyoruz ve bunun bir gölgeyle dövüşen birini izlemek gibi olduğunu hayal ediyorum. Birbirimize dolanıyoruz ve katlanıyoruz. Kılıçlarımız en düşük eğitim ayarına getirilmiş durumda ama öyle olmasaydı ikimiz de hayatta kalamazdık. Hal böyle olunca, Grisholm'un idman çemberindeki her etkileşimden sonra cilt yenileme tedavileri gerekiyor. Birbirimize vahşice saldırıyoruz. Onunla dövüşürken koruyucu gözlük kullanmaya başladım çünkü birkaç kez neredeyse gözlerimi oyuyordu. O da aynı sebepten gözlük takıyor. İkimiz de henüz bir düello kazanamadık.

Grisholm homurdanarak bizi izliyor. "Buradaki cinsel gerilim çok vahşi. Birlikte olmanın bir yolunu bulun ki her gün çiftleşme dansınıza maruz kalmak zorunda kalmayayım." Bir yudum su içiyor, ona yaptırdığım eğitim yüzünden hâlâ zor nefes alıyor. Fusionblade'i ile yavaş yavaş daha iyi hale geliyor. Onu eğitmeye başlayalı bir ay oldu ve kendi bacağını keseceğine dair endişelerim yeni yeni azalıyor.

Reykin duraksıyor ve Grisholm'a kaşlarını çatıyor. "O ikinci doğuştan." Ses tonu hiç de azımsanmayacak bir tiksinti içeriyor. Onu gözlerimle öldürüyorum.

Grisholm suyundan bir yudum daha alır. "Hey, biliyorum, bu bir gecekondur, ama cazibesini görebiliyorum." El altından bir iltifat, umabileceğim en iyi şey, yine de onu kılıcımınla şişlemek istememe neden oluyor. Bunun yerine, yanıklarımı tedavi ettirmek için Grisholm'un kaplıcasına doğru yürüyorum. Arkamdan geliyorlar. Sofistike spa alanı ana havuzun hemen koridorunun sonunda. Sakinliği üç duvardaki sert siyah fayanslardan geliyor. Dördüncü bir duvar yok. Sadece kapalı-açık havuz ve havuz güvertesi ile muhteşem bir deniz manzarası sunan bir açıklık.

Okyanus esintileri büyük saksı palmyelerini karıştırıyor. Atom-kaderli ikinci doğan teknisyenler havada asılı duran tıbbi masalarda

bizi bekliyorlar.

Zümrüt rengi bir mayo giyip İlk Doğan Komutanı ve Reykin'e katılıyorum. Grisholm bir masada yüzüstü yatarken, çekici bir ikinci doğan kadın sırtında ve baldırlarında oluşan yanıklarla ilgileniyor. Çıplak göğüslü ve siyah bir mayo giymiş olan Reykin karşı masada oturuyor ve kollarını kadın görevlisine doğru uzatıyor. Ben ortadaki masaya oturuyorum. Benim refakatçim de uzun boylu, uzun bacaklı bir kadın. Grisholm onları seçiyor. Reykin gibi benim de kollarımın bakıma ihtiyacı var ama başka bir şey yok.

Grisholm, "Bu gece için hâlâ anlaştık," diyor. "Benden vazgeçmeyeceksin, değil mi Winterstrom?"

"Hayır," diye yanıtlıyor Reykin. "Ben hâlâ varım."

"Sen de geliyorsun, değil mi Roselle?"

Ağır ağır iç çektim. "Başka seçeneğim var mı?"

"Hayır," diyorlar ikisi de bir ağızdan.

"Sen benim kölemsin," diyor Reykin. "Rakipleri değerlendirmek için sana ihtiyacımız var."

"O zaman ben de senin aptal İkinci Doğan Ön Yargılama etkinliğinde olacağım."

Grisholm gülerek, "Kulağa korkunç geliyor," diye yanıtlıyor, "ama eğlenceli olacak."

"Korkunç bir şey," diye karşılık veriyorum, "eğer diğer taraftaysan, Grisholm."

Babanın gitmemizin uygun olduğunu söylediğinden emin misin?"

Erdem, Denemelerin ilerlemesine izin vermeyi daha yeni kabul etti. Clarity Bowie İkinci Doğan Denemeleri'ni ertelediğinde bunun süresiz olacağını ummuştum. Babamın cenazesinde yaşanan kaosun üzerinden sadece iki hafta geçti. Erdem yas ilan etti ve Denemeler'de yer alması planlanan ikinci doğanlar görevlerine devam etmeleri için Kaderlerine geri gönderildi. Şimdi, görünüşe göre, hepsi yarışmak için geri geliyor. Yani, çoğu. Bazı Kılıçlar aktif göreve gitti ya da Şafak Kapılarında savaşırken öldü.

"Elbette eminim!" Grisholm cevap verir. "Ve bahse girerim ki, gecenin sonunda birisinin üzerine bahse gireceksin, Roselle."

"Bahse girerim yapmayacağım."

Grisholm görevlisine tıslar. "Derimi temizlemek için tel fırça mı kullanıyorsun? Neden önce uyuşturmayı denemiyorsun!"

"Bebek gibi davranmayı bırak," diye sırtarak cevap veriyor Reykin. "Roselle'in yanıkları için ağladığını duymuyorsun."

"Çünkü duyguları yok," diye yanıtlıyor Grisholm. "Onun bir cyborg olduğuna ikna oldum."

"Bu doğru mu Roselle?" Reykin küçümseyici bir sırıtışla soruyor. "Sen bir cyborg musun?"

Nedense sorusu canımı yaktı. Belki de son iki hafta içinde bana söylediği bir avuç kelimedenden sadece biri olduğu içindir. Hawthorne'u son gördüğüm gecedan beri benimle arasına mesafe koydu. Reykin'le birbirimizi neredeyse her gün eğitimlerde ya da konsey toplantılarında görüyoruz ama artık evime hiç gelmiyor, en azından geldiğini sanmıyorum. Birkaç kez uyandım ve kapının kapandığını duyduğumu sandım. Bazen de uyandığımda onun kokusunu aldığımı ya da yatağımın yanındaki sandalyede onun şeklini gördüğümü sanıyorum ama emin olamıyorum.

"Bazen keşke öyle olsaydım," diye cevap veriyorum, "ama sizi temin ederim ki kendi adıma düşünüyorum ve kalbim bana ait."

Derim onarılır onarılmaz masadan kayıyor ve sakın havuza gidiyorum. Taş basamaklardan aşağı iniyorum, yüzeyin altına dalıyorum ve suyun altında en uca kadar yüzüyorum. Çıktığımda güneş ışığının altındayım ve gözlerimi kısıyorum. Kollarımı havuzun taş güvertesine yaslıyorum. Üzerime bir gölge düşüyor ve doğrudan Ajan Crow'un öldürücü bakışlarına bakıyorum.

"Beni özledin mi?" diye soruyor çömelerek. Onu şimdiye kadar gördüğüm en şık giyimli kişi, kıvrılmış gündelik pantolon ve kısa kollu pamuklu bir gömlek giymiş. "Seni görmeye geldim." Gülümsüyor, çelik dişleri güneş ışığında parlıyor.

"Seni görmek istemiyorum."

Buz gibi gözleri daha da soğudu. "Son baktığımda hâlâ ikinci doğmuştun."

"İzninize ihtiyacım yok."

Grisholm ve Reykin havuzun güvertesine çıkıp bize doğru geliyorlar. "Census," diyor Grisholm, "benim için bir bilgin var mı?"

Crow, "Farkında olmayabileceğinizi düşündüğüm ilginç bir gelişme oldu," diyor.

"Oh?"

"İkinci Erdem Ailesi Keating'lerin yeni doğan ilk varisleri Orwell'i aniden kaybettikleri bildirildi. Bu çok utanç verici. İlk doğan Rasmussen Keating öldürüldü. Şimdi de kardeşi kayıp. Keating'ler İkinci Erdem Ailesi olma konumlarını kaybedecekler. Hatta toplumdaki konumlarını garanti altına alacak bir varisleri olmadığı için kendilerini Erdemler'den tamamen ayrılmak zorunda bulabilirler."

"Orwell gideli ne kadar oldu?" Grisholm sorar.

"Bir hafta ya da daha fazla," diye yanıtlıyor Ajan Crow.

"Peki, bul onu."

"Çoktan ölmüş olma ihtimali çok yüksek. Kimse onun takma isminden herhangi bir geri bildirim almıyor. Konuyla ilgili olarak Roselle'i sorgulamak için izninizi istiyorum."

"Neden onu sorgulamak istiyorsun?" Reykin soruyor. Sesi sakın ama vücut dilinde gerginlik var. "Unvan için sıradaki kişi o değil. Annesi ve erkek kardeşi öyle."

Ajan Crow kaşlarını çatıyor. Otoritesinin sorgulanmasından hoşlanmaz. "Kaybolma olayı hakkında, eğer bir şey biliyorsa, ne bildiğini öğrenmek istiyorum."

Reykin kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Son iki haftadır burada tecrit altındayken nasıl bir şey bilebilir ki?"

"İnsanlar her zaman kaybolur," diye araya giriyorum. "Daha birkaç hafta önce, tam da bu sarayda bir ikinci doğanın kaybolduğunu gördüm. Adı neydi? Cramer. . . Clarkston . . . Cranston, işte bu, Cranston Atom. Sanırım bir cenaze levazımatçısıydı. Kayboluşu hakkında bir şey biliyor olamazsınız, değil mi Ajan Crow?"

Ajan Crow beni havuzda boğacakmış gibi görünüyor. "Kim demiştiniz?"

"Cranston Atom," diye tekrarlıyorum. "Onu canlı gören son kişinin kim olduğunu öğrenmek ilginç olurdu. Eminim onun gibi biri randevularının kaydını tutuyordur. Aklımda dönüp duran soru şu: 'Neden biri bir cenaze levazımatçısına zarar vermek istesin ki? Birini tehdit edecek ne biliyor olabilir ki?'"

"Belki de bir asker kaçağıdır." Ajan Crow'un sesi ölümcül derecede sakindi.

"Öyle bir adam -işine aşık- sanmıyorum," diye ısrar ediyorum. "Bence birilerinin sır olarak saklamak istediği bir şey biliyordu."

"Oldukça geniş bir hayal gücünüz var," diye tıslıyor Ajan Crow. "İkinci doğanlar her zaman firar eder. Muhtemelen Şafak Kapıları'ndaki ceset sayımında ortaya çıkacaktır. Bir sığınmacı."

"Merak ediyorum, eğer yaparsa, bir lakabı olacak mı?"

Bir ter damlası Ajan Crow'un yanağından aşağı kayıyor. Parmakları füzyon bıçağının olması gereken yere doğru seğiriyor ama orada değil. Grisholm'un özel alanına girmeden önce onu bırakmak zorunda kalmıştı; yakın zamanda zorunlu kılınan yeni bir güvenlik önlemi.

"İyi bir nüfus sayımı ajanı olabilirdin Roselle," diyor Ajan Crow ürpertici bir bakışla.

"Muhtemelen hayır. Öldürmekten zevk alacağım tek bir kişi var, Ajan Crow, ama o üçüncü doğuştan değil."

Reykin benimle Ajan Crow'un arasına giriyor. "Sanırım yanlış Aziz Sismode'u yakaladınız," dedi. "Eğer Orwell Virtue'un kayboluşuyla ilgili bilgi toplamaya çalışıyorsanız, Othala ve Gabriel St. Sismode ile başlamalısınız."

"Bu ikinci kez benimle bu ikinci doğan arasına giriyorsun," diye öfkelendi Ajan Crow.

"Dinle ihtiyar," diyor Grisholm. "Tarzını beğendim, ürkütücü ve senin gibi bir adama yakışıyor." Ajan Crow'un sırtına bir tokat atar. "Ama Winterstrom haklı. Yanlış St. Sismode'u bulmuşsun. Ona kefil olabilirim. Haftalardır burada tecritte. O kadar sıkıldık ki, herhangi birimiz Orwell buraya gelirse, sırf eğlence olsun diye onu öldürebiliriz, ama o öldürmedi, biz de öldürmedik. Bu yüzden Kılıç Sarayı'na gidin, Orwell hakkında aynı soruları sorun ve sonra bana rapor verin." Grisholm onu omzundan kelepçeler.

Dönüp bana göz kırpmıyor ve Ajan Crow'un ters ters bakışını tamamen kaçırıyor. "Pekâlâ, İlkdoğan Komutanı," diye boyun eğiyor Crow. "Yakında tam bir raporla döneceğim."

Grisholm çoktan uzaklaşıyor. Elini küçümser bir hareketle kaldırdı. Reykin, Ajan Crow bahçe yolunda gözden kaybolana kadar kıpırdamıyor, sonra dönüp bana bakıyor ve havuzun güvertesine oturup bacaklarını suya sokuyor. "Bütün bunlar da neydi? Cranston Atom kim?"

"Morga yaptığımız yolculukta karşılaştığımız cenaze levazımatçısı. İki haftadır kayıp."

"Bana söylemeye zahmet etmedin mi?" diye homurdanıyor ve sonra Grisholm'a bakıyor. İlk doğan masaya geri dönmüş ve şimdi masaj yaptırmaktadır.

"Benimle tam olarak konuşmuyordun, bu yüzden hayır, sana söylemeye zahmet etmedim."

"Çok meşguldüm!"

"Tamam. Şimdi konuşacak vaktin var mı?" "Ne biliyorsun ki?"

"Cenaze levazımatçısının takma adıyla ilgili kısmı söyledimde Crow'un yüzünü gördün."

"Orada olmayan bir silaha uzandı." "Bir sırrı saklamak için öldürmeye hazır."

"Ne sırrı?"

"Bilmiyorum ama Census ve annem birlikte çalışıyorlar. Halo Sarayı'nın gardının düşüp düşmediğini görmek için geldi. Beni buradan götürmek istiyor."

"Annenle aynı hızda olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Kanıtım yok ama evet. Babamın cenazesinden beri bunu düşünüyorum." "Neden hiçbir şey söylemedin?" Havuzun kenarındaki tutuşu

parmak eklemlerini bir ton daha açık hale getiriyor. Yakışıklı yüzü her zamankinden daha yasaklayıcı.

"Dediğin gibi, meşguldün."

"Bu kadar önemli bir konuyu tartışmak için asla çok meşgul değilim," diye homurdanıyor.

Balmora'nın Deniz Kalesi'nin ikinci doğumlu genç hizmetlisi Quincy, yazlık bir elbiseyle özel mabede giriyor. Ayakları kumla kaplıdır. Kapıda onu Grisholm'un personelinden biri karşılıyor ve dönüp havuzdaki beni işaret ediyor.

Quincy başını salladı ve bize yaklaştı. "Roselle Sword, İkinci Doğuş Komutanı, bugün öğlen saatlerinde konutunda öğle yemeğinde size eşlik etmeyi rica ediyor."

Babamın cenazesinden beri Balmora ile daha fazla vakit geçiriyorum. Aynı manzarayı tekrar tekrar çizerken bile nazik ve konuşması kolay biri. Obsesif-kompulsif sınırında ama yargılamamaya çalışıyorum. Paniğimi uzak tutmak için çoğu insanın delice bulacağı pek çok şey yapıyorum. Onun resimleri kimseye zarar vermiyor.

"Ona öğlen orada olacağımı söyle," diye cevap verdim, "ama sadece kısa bir süre kalabilirim. Bu öğleden sonra İlk Doğan Komutanı ile bir randevum var."

"Çok iyi." Quincy rahatlayarak iç çeker ve uzaklaşır.

"Ona bağlanmamalısın," diyor Reykin.

Havuzdan çıkarken göğsüme bir ağırlık çöktü. "Aynı şeyi Grisholm için de söyleyebilirim."

"Randevumuza geç kalmayın," diye sesleniyor Grisholm ben çıkarken.

Ben geldiğimde Balmora özel çizim odasındaydı. Yüksek, yuvarlak kule odanın içinde, aynı deniz manzarasının çok sayıda resmi, onun ikinci doğumu

Deniz Kalesi, her yerde asılı: duvarlarda büyük duvar resimleri, masalarda küçük minyatürler.

Bana baktığı anda bir şeylerin çok yanlış gittiğini anladım.

"Herkes bizi terk etsin!" diye bağıyor babası Fazilet'in güzel bir yorumuyla. Hizmetkârları kapıları arkalarından kapatarak hızla uzaklaşıyor. Ölüm dronları kapıların yakınında gezinmeye devam ediyor. Erdem iğnelerim de öyle.

Balmora avucunu açıyor ve bir fısıltı küresi ortaya çıkıyor. Cihaza tıklıyor ve etrafımızda yanardöner bir baloncuk oluşuyor. Havada asılı duran makineler fark etmemiş gibi görünüyor. Yaklaşmamı işaret ediyor. Geliyorum ve beni kucaklıyor. Sarı saçları güneş ışığı gibi kokuyor.

"Senden bir şey isteyeceğim ama korkuyorum," diye fısıldıyor.

"Neymiş o?" Sessiz olmam gerektiğini bildiğim halde ben de fısıldıyorum.

"Lütfen bana yanılmadığımı söyleyin - babanızın cenaze törenine yapılan saldırı sırasında korkmuştunuz - Gabriel için korkmuştunuz."

Başımı salladım. "Durumu iyi değil ama bu iyileşemeyeceği anlamına gelmiyor."

"Kardeşinin yardıma ihtiyacı var," diye ısrar ediyor, "ve güvenebileceğim tek kişi sensin. Nerede olduğunu biliyorum."

"Swords'ta, değil mi?"

"Hayır. Babanın cenazesinden sonra Swords'u terk etti. Daha fazla dayanamadı. Virtues'da."

Ellerim kollarının üst kısmına gidiyor. "O burada olamaz. Eğer baban öğrenirse, o ölür!"

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Gözleri yarıklara kadar daralıyor. "Onu babamdan korumak için çaresizim. Onu benim için bulup buraya getirmeni istiyorum. Ona nasıl yardım edeceğimizi bulana kadar onu saklayacağım."

"Onu neden koruyasın ki?" Şüpheyle sordum. Resmin tamamını anlamadığımı biliyorum.

"Çünkü biz aşığız." Ona bakıyorum, dürüst mü yoksa hayal mi görüyor emin değilim. "Bana inanmıyor musun?" diye soruyor. "Uydurmuyorum." Deniz Kalesi'nin yaldızlı çerçeveli küçük bir minyatürünü kaldırıp elime tutuşturuyor. "Şuna bak!"

"Yüzlercesini gördüm," diyorum usulca, onu kışkırtmamaya çalışarak. "Hayır, yani gerçekten bak!" diye ısrar ediyor.

Ona bakıyorum, içinde görmemi istediği her neyse onu görmeye çalışıyorum. Gözlerim bulanıklaşıyor. Nefesim kesiliyor ve kalbim hızla çarpmaya başlıyor. Resmi ters çeviriyorum. Negatif boşluk Gabriel'in

profilini oluşturuyor.

Su onun yüzüdür. Kale onun boynu ve gövdesi. Dudaklarım ayrılıyor. Başımı kaldırıyorum ve odadaki her manzaraya bakıyorum. Hepsinin kardeşimin portresi olduğu ortaya çıkıyor. Şimdi görüyorum da, altı parmaklı bir el kadar açık.

"Bunu bana o verdi," diyor beyaz elbisesinin kumaşının altından bir kolye çıkararak. Altın zincirden bir yüzük sarkıyor. Gabriel'in Kılıç-Kader yüzüklerinden biri, çok eski, bir çocuğun parmağına sığacak kadar küçük. "Gabriel Kılıç olduğunda, her şeyi değiştirecek. Benimle evlenecek. Çocukluğumuzdan beri bunu planlıyorduk." Sesi yıpranmış ve çiğ çıkıyor. Gözleri yaşlarla doluyor. "Her zaman Gabriel ve ben vardık. Buraya geldiğinde kimi ziyaret etti sanıyorsun? Grisholm'u mu? Hiç şansı yok!" Küçümseme yüzünü buruşturur. "O bendim. *Beni* seviyor."

Hıçkırma hıçkırma ağlarken ona sarılıyorum. "Şşş. . . Sana inanıyorum." Burnunu çekiyor. "İnanıyor musun?"

"Evet. Ne yapmamı istiyorsun?"

"Casusları olan tek kişi babam değil, Roselle. Gabriel'in yerini bulabildim ama kimse kardeşini buraya getirmek istemiyor."

"Neden olmasın?"

"Bu ihanet olur. Babam öğrenirse onları öldürür." "Nerede o, Balmora?"

"Onu alıp buraya getirecek misin?" Gözleri hem yalvaran hem de şüpheli.

"Benimle gelecek mi?" diye sordum. "Onu son gördüğümde ölmesini istediğimden emindi."

"Seninle gelmesini sağla," diye umutsuzca cevap verir. "Nerede o, Balmora?" Tekrar soruyorum.

Gözlerinden saf korku okunuyor. Bana söylemek istiyor ama bu bilgiyle ne yapacağımdan korkuyor. Bu onun savaşı. Onunla savaşıyamam, bu yüzden sessizce bekliyorum. Çaresizlik kazanıyor.

"Club Faraway'de. Firstborn Solomon adı altında özel bir odası var-" Kadın duraksıyor. "Solomon-"

"Solomon Sunday," diye mırıldandım. "Bu doğru. Nereden biliyorsun?"

"Gabriel ve ben çok küçükken -altı ve yedi- etrafta bizi azarlayacak kimse olmadığında sopalarla 'kılıç' oynardık. Benim kahraman olmama izin verirdi, Fabiana Friday" -gözümde bir damla yaş süzüldü ve çenem

"ve o kötü adam olacak, Solomon Sunday." Gözyaşımı siliyorum. "Onu bulacağım ve yapabilirsem buraya getireceğim. Söz veriyorum."

Balmora rahatlamış bir şekilde, "Yardım edecek insanlardan oluşan bir yeraltı ağı var," diyor. Minyatürü benden alıyor ve tekrar masanın üzerine koyuyor. Yanında küçük bir kutu duruyor ve onu alıp bana uzatıyor. "İçinde eski bir bilek iletişim cihazı var. Yeni takma adlarla birlikte bunların modası geçti ama kimsenin dikkat etmediği frekanslarda modifiye edilmiş iletişim için mükemmeller. Senin ve benim için özel bir tane kurdum. Neye ihtiyacın olursa, senin için getiririm."

"Ağınızın nasıl çalıştığını bilmem gerekiyor."

Bölüm 14 İkinci Doğan Ağ

İkinci doğan eğitim kampları Purity ve Lenity arasındaki tarımsal ve çorak arazilerde kurulmuştur. Sadece eğitim ve ön duruşmalar sağlam zeminde yapılır. İkinci Doğan Denemeleri yarım mil yukarıda havada asılı duran dokuz kara parçasından birinde gerçekleştirilecektir. Bu havada asılı adalar mühendislik harikasıdır; bazıları otuz mil genişliğindedir. Bitki örtüsü ve su kaynaklarının yanı sıra her bir adanın ev sahipliği yapacağı mücadeleye özel olarak yaratılmış yaban hayatı da barındırıyorlar. Göller, vadiler, dağlar, ovalar ve çöllerin yanı sıra korkunç gizli bataklıklar ve otomatik ölüm tuzakları da araziye oluşturuyor. Merkezde, yüzen adaların üzerinde taç şeklindeki tek bir kolezyum yükseliyor. Cam ve çelikten yapılmış olan Gümüş Halo açılış ve kapanış törenlerine ev sahipliği yapmaktadır.

Üzerimizdeki yüzen devlerin gölgeleri aşağıdaki antrenman sahalarında güneş ışığının geniş alanlarını kapatıyor, tıpkı ikinci doğanların rakiplerinin üzerindeki kıyamet gölgesi gibi. Bunu telafi etmek için, yüzen yapıların altından monte edilmiş ışık ızgaraları parlıyor, ancak yüzen adaların sağladığı ek ışık doğrudan güneş ışığından çok daha sönük.

Eğitim alanları numaralarla belirlenmiş yelpaze şeklindeki alanlara bölünmüştür ve ilk doğanların eğlenmesi için ayrılmış bir dairenin etrafında buluşurlar. İkinci doğanlar sadece orada çalışanlar ya da benim gibi aristokrasinin ilk doğanlarından birinin eşlik ettiği kişilerdir.

İki kişilik hava gemisinden inerken Reykin bana elini uzatıyor. Reykin'in aracını eğitim alanına kadar takip etmiş olan Halo stinger'larım dışarıda geziniyor. Reykin'le birlikte iki stinger güvenlik ekibimi oluşturuyor ve Halo Sarayı'ndan Exo muhafızları olmadan ayrılmama izin verilmesinin tek nedeni onlar.

Grisholm o kadar şanslı değil. Hava gemisi bizimkinin yanına iniyor. On beş Exo muhafızı ve bir avuç Halo iğnesi onun aracından ve etrafındaki birkaç araçtan iniyor. Neyse ki Exo'lar benim sorunum değil.

Havada duran hoverpad bize önümüzde kilometrelerce uzanan eğitim tesislerinin havadan bir görüntüsünü veriyor. Silah eğitimi bulunduğumuz yere en yakın bölümde. Piroteknik daha uzakta, uzaktaki mantar şeklindeki toprak bulutlarıyla tanımlanabiliyor. Engelli parkurlar doğu ve batıda. Özel operasyon pavyonları araziye süslüyor. En ilginç parkurlar, muhtemelen sıcaklığı düzenlemek için kubbe muhafazaları altında saklanıyor. Biri bir dağ sırası, diğeri ise bir çöl içeriyor.

Sanki yarışmaya katılacakmış gibi şık antrenman kıyafetleri giymiş olan Grisholm, kollarını iki yana açarak gürültülü bir şekilde bize doğru zıplıyor. "Şampiyonların nihai sınavına hoş geldiniz!" Beni kollarımın üst kısmından kavıyor. "Keşke senin yerinde olsaydım, Roselle! Her şeyi ilk kez tecrübe etmek! Neler vermezdim!" Deli gibi sırtıyor.

"Keşke sen de ben olabilseydin," diye mırıldanıyorum. *Ve ikinci bir doğanın yaşadığı her şeyi deneyimlemek.*

Reykin elini Grisholm'un omzuna koyarak onu üzerimden çekiyor. "Önce kime bakmak istiyorsun?"

"Bilmiyorum! Çok fazla var! Parantezlerime danışmam gerekecek." Altın halesine dokunarak takma adı etkinleştiriyor.

İlk doğanlar beni bekleyen hoverbike'lara doğru sürüklüyor. Daha önce hiç sürmediğim için Reykin'le birlikte bindim. Uçan canavara bindi. Bana onu hatırlatıyor, tıpkı düşünceli kişiliği gibi çamurluktan çamurluğa siyah. Şık ve öne eğik, açıkça hızlı ve çevik. Reykin döngüyü başlattığında, mırıldanıyor. Gaza dokunduğunda derin bir hırıltı çıkarıyor ve durduğum yeri titretiyor. Adamın kendisi kadar tehlikeli hissettiriyor.

Grisholm'un döngüsü saf altın parlaklığında ve abartılı. Bizim güvenlik gücümüzün gümüş rengi bisikletleri var. Bazıları rotayı güvence altına almak için önümüzden uçuyor. Diğerleri yanlarımızda ve arkamızda yayılıyor.

Reykin bana yan gözle bakıyor. "Yürümeyi mi planlıyorsun, yoksa binecek misin?"

Siyah ceket, dar beyaz gömlek, siyah tozluk ve uzun siyah botlar giydiğim için memnun bir şekilde arkasındaki koltuğa oturuyorum. Ayaklarım arkamdaki mandallara dayanıyor, beni öne doğru eğilmeye zorluyor, dizlerim Reykin'in kalçalarına sarılıyor. Ellerimi onunkilere değdirmek yerine kendi kalçalarıma koyuyorum.

Reykin omzunun üzerinden, "Kollarını belime dola," diye emrediyor, "yoksa düşersin ve seni yerden kazımak zorunda kalırım."

"Ben asla düşmem," diye alay ediyorum. "Mükemmel bir dengem var." Kulağa övünmek gibi geliyor ama doğru.

Reykin, "Füzyon bıçağını yetmiş derecelik bir açıyla tuttuğunda biraz sağa yatıyorsun," diye dürtüyor.

Bakışlarım onun sırtını eritmeli ama eritmiyor. "Çünkü zayıf sol kolundaki çarpık dirseği telafi etmek zorundayım."

Reykin kıkırdar. "Dirseğim mükemmeldir ve ne zaman istersen sol kolumla seninle bilek güreşi yaparım. Şimdi belimi tut ve düşmemeye çalış."

Kollarımı ona doladım. Kaslı bir adam. Beklenmedik bir şekilde arkasına yaslandığında, gömleğinin yumuşak kumaşı yanağıma değiyor. Kokusu rahatsız edici. Sırtına yaslanıp daha derin nefes almak istiyorum. Dışlerimi sıkıyorum.

"Hazır mısın?"

diye sorar.

"Elbette."

Saniyeler içinde sıfırdan saatte 200 mile çıkarak ilerliyoruz. Eğer ona tutunmasaydım, parçalanırdım. Zaten arkamda küçük bir sırtlık yükseliyor ve gücün bir kısmını yakalıyor. Kollarım Reykin'in beline daha sıkı sarılıyor ve göğsümü onun sırtına yaslıyorum. Kıkırdadığını hissedebiliyorum.

Yerleşiyorum. Kollarım biraz gevşiyor. Hovercycle benim gibi bir adrenalin bağımlısı için mükemmel. Rüzgar saçlarımı dalgalandırıyor. Tek düşünebildiğim daha hızlı gitmek. Yelpaze şeklindeki bir eğitim alanının çevresinde bir tur atarken güvenlik bizi takip ediyor ve Halo iğnelerim de öyle. Engelli parkur çoğunlukla ormanlık, çevresi yaklaşık on beş mil. Ağaçların arasından geçen tehlikeli patikalar, üzerinde ilerlediğimiz ilk doğan gözlemevi pistinden ayrılıyor. Devasa kızılâğaçlar başımızın üzerinde yükseliyor. Güneş ışığı dalların arasından süzülürken, çam dallarından, dal parçalarından ve devrilmiş ağaç gövdelerinden yapılmış derme çatma gecekonduların yanından geçiyoruz.

Yarışmadaki ikinci doğanlar henüz topraktan geçinmiyorlar ama nasıl geçineceklerini öğreniyorlar. Maruz kalma ve susuzluk, yarışmacıların yaklaşık yüzde 20'sini ilk birkaç hafta içinde öldürecek. Ölmek için acı verici bir yol. Gerçek şu ki, her ne kadar hükümetin malı olsalar da, çoğu hükümet olmadan nasıl var olacaklarını bilmiyorlar. Kurumsallaşmışlar.

Reykin irtifamızı arttırıyor ve hovercycle'ı yavaşlatıyor. Flabellate One'daki bir gözlemevinin dışındaki bir hoverpad'e varıyoruz; bu, gölgelikteki yüksek ağaç kalelerinin özenle hazırlanmış, birbirine bağlı setinin bir parçası. Grisholm bisikletinden inen ilk kişi oluyor ve doğruca ağaç tepesindeki ana kaleye giden ip köprülere yöneliyor. Reykin benimle kalıyor, yanımda yürüyor. Etrafıma bakıyorum, giderek daha fazla sinirleniyorum. Gözlemevi aslında yetişkinlerin oyun alanı; burada ilk doğanlar Taş Kaderli ikinci doğanlar tarafından şımartılırken, denemelere katılanların hayatta kalma becerilerini geliştirmek için verdikleri mücadeleyi izliyorlar.

Aşağıdaki açıklığı havadan gören gözlemevinin yanında, Denemeler'de yarışmayacak olan Kılıçla Kaderlenmiş ikinci doğan komutanlar canlı gösteriler yapıyor. İlk doğanların çeşitli silahlarla kendi becerilerini test edebilmeleri için kanopilerde hedefleme oyunları kurulmuştur. Bir ilk doğanın hedefi şaştığında, gerçek mühimmat ikinci doğanların eğitim gördüğü alanlara doğru yol alır.

Grisholm bizi merkezi gözlem güvertesine çağırıyor. "Turistler!" diye homurdanıyor, diğer aktiviteleri küçümseyici bir alaycılıkla geçiştiriyor. "Sporu mahvediyorsunuz!" diye bağırıyor avcı yayları ve el bombası uçlu oklarıyla en yakındaki ilk doğanlara. Güvenlik ekibi ilk doğanları tartaklamaya başlıyor ve onlar da başka bir hedefe doğru kaçışarak bizi gözlem güvertesinde yalnız bırakıyorlar.

Gezinme platformu ahşap görünümlü hafif bir malzemeden yapılmıştır. Çevresiyle uyum sağlar. Açık yüzü, hava akışına izin veren ancak herhangi birinin kenardan düşüp korkunç bir şekilde ölmesini engelleyen görünmez, kısıtlayıcı bir enerji alanı tarafından korunuyor. Grisholm gelişmiş teleskopik gözlükleri dağıtıyor ve ben de altımızdaki alanda savaşanları sanki tam üzerlerindeymişim gibi gözlemleyebiliyorum.

Favorilerini işaret ediyor. Yetenekleri hakkında şaşırtıcı bir anlayışa sahip ve vitamin takviyelerine kadar ayrıntıları biliyor. Özellikle bir dövüşçü favorisi: MacGregor Sword adında bir adam. Kızıl saçlı, yirmi üç yaşında, destansı boyutlarda bir adam. MacGregor'un bugün agresif antrenmanlardan uzak durduğunu fark ettim. Grisholm'a da bundan bahsettim.

"Bu bir strateji," diyor Grisholm kendinden emin bir şekilde. "Başkalarının onun ne kadar yetenekli olduğunu bilmesini istemiyor."

"Bu acı, Grisholm," diye cevap veriyorum, "strateji değil. Muhtemelen dizardı kirişinde yırtık var. Sol bacağının arkasını görüyor musun? Kasın nasıl pütürlü görüldüğünü fark ettiniz mi? Bu

yakında patlayacak ve tamir edilene kadar işe yaramaz olacak. Muhtemelen uyuşturmak için her türlü ilacı alıyordur. Çenesini nasıl sıkıldığına ve diğer bacağını nasıl desteklediğine bakın. Böyle bir sakatlık dayanılmazdır ve kas yeniden yapılandırıldıktan sonra iyileşmesi birkaç gün sürer. Açılış Törenlerine kadar sadece birkaç günü kaldı. Bu yeterli bir süre olmayabilir, tabii bu kasın onarılması için gereken değerlere sahipse. Ama geri adım atamaz, değil mi? Bir kez söz verdi mi, istese de istemese de bu işin içindedir." Bu kısmı küçümseyerek söyledim.

Grisholm benim MacGregor'u küçümsemişimi düşünüyor olmalı çünkü şöyle diyor: "Ne dolandırıcı ama! Bahse girerim bahisçiler onun sakatlığı konusunda çenesini kapalı tutmasına güveniyorlardır, böylece bundan faydalanabilirler."

"Bunu neden açıklasın ki?" Reykin alaycı bir şekilde sorar. Gözleri Grisholm'un içine bakıyor. "Düşmanlarının ona nasıl etkili bir şekilde saldıracaklarını bilmelerini sağlardı."

Grisholm, "İkinizin de bunu kendinize saklamanız gerekiyor," diyor. "Kazananı ortaya çıkarmak bunun sadece küçük bir parçası. Yol boyunca başka bahisler de var, örneğin kimin belirli mücadelelerden sağ çıkamayacağı gibi."

"Onun için bir çıkış yolu var mı Grisholm?" Ben soruyorum. MacGregor muhtemelen sağlıklıyken Denemeler'e katılmıştı. Şimdi muhtemelen korkunç bir sergide öldürülecek.

"Bunu o seçti. Bununla yaşamak zorunda. Düşünüyorum da, bununla ölmesi de gerekiyor," diye espri yapıyor Grisholm.

Şiddet hayatımın her alanına dokunuyor. Kaçınılmaz. Aldığım her nefeste var. Yarışmacıların antrenmanını izlerken, tüm kaynaklarımı buna bir son vermek için kullanmadığım için kendimden nefret etmeye başlıyorum. Grisholm'un dediği gibi Secondborn Denemeleri'ne katılmayı seçmiş olabilirler ama bunu yapmak dünyaya bir intihar notu bırakmaktır: *Ruhumu dize getirdiniz ve şimdi bedenimi de parçalayabilirsiniz*. Bazıları muhtemelen bir şansları olduğuna inanıyor ama çoğu olmadığını biliyor. Sadece acılarının sona ermesini istiyorlar.

Grisholm söylediğim her şeyi takma adına kaydediyor. Bu yarışmacı alanını tükettikten sonra Grisholm devam etmek için sabırsızlanıyor. Hovercycle'lara binerek bir sonraki bölüme uçuyoruz, sürüş sırasında yere yakın duruyoruz. Yanağımı Reykin'in sırtına yaslıyorum. Küçük bir gölün yanından geçiyoruz ve hava aniden serinliyor. Çayırları geçerken, rüzgar yemyeşil çiçekli bitkilerle tatlı bir hal alıyor. Flabellate 2'ye vardığımızda hayal kırıklığına uğradım. Sürmeye devam etmeyi, hava boşluklarına çarpmayı, bu dünyanın geriliminin azalmasına izin vermeyi tercih ederim.

Flabellate 2, akıldan çıkmayacak derecede benzerdir. Bundan sonra, güneş batana ve yarışmacılar yemek aramak için izin alana kadar diğer bölümleri geziyoruz. Grisholm bir mola vermemizi ve kendimiz yiyecek bulmamızı öneriyor. Hovercycle'lara bir kez daha binerek eğitim matrisinin merkezine uçuyoruz.

Yelpaze şeklindeki eğitim alanları Deneme Köyü'nü çevreliyor. Reykin, ilk doğanların ve medyanın merkez üssüne yaklaştığımızda hoverbike'ı yavaşlatıyor, fantastik mimariyle dolu ve füzyon enerjisinin parıldayan duvarlarıyla çevrili ormanlık bir glade. Yuvarlak ışık küreleri yukarıda süzülüyor ve hareketli kalabalığın üzerine bir parıltı yayıyor. Modern-ortaçağ köyüne açılan devasa kemerli taş revakta güvenlik çok sıkı. Silahlı Exo'lar bizi girişte durduruyor. Grisholm'un maiyetinin bir parçası olarak el sallayarak içeri giriyoruz ama diğerleri -aristokrat merdiveninde yeterince yüksek olmayanlar- geri çevriliyor.

Grisholm ve Reykin araçlarını park eder. Reykin'in eli gaz keleşinden ayrılıyor. Parmakları kalçanın dışını sıyrıyor. Bu jest kısa olsa da sahiplenici. Motordan iniyor ve elini bana uzatıyor. Bu aniden çok samimi hissettirdi. Neden olduğundan emin değilim. Bana beni umursamadığını söylemişti. Dinlemeliyim. Reykin her zaman söylediği her sözde samimidir, ama yine de kafa karıştırıcı. Yardımını reddediyorum ve kendi başıma tırmanıyorum.

Ağaçların arasından esen serin bir rüzgâr, iğne yaprakları hışırdatıyor. Muhteşem yıldızlı bir gece kızılâğaç gölgeliklerinin arasından bakıyor. Ferforje lamba direkleriyle kaplı asfalt yollar çeşitli yönlerde dallanıyor. Ceketimi etrafıma doğru çekiyorum.

"Üşüdün mü?" Reykin soruyor. Koyu renk saçları rüzgârda savruluyor ama bu yüzden daha az çekici değil.

Başımı salladım. "Hayır. Ben iyiyim."

Bir festival havası hakim. Kulüp için giyinmiş, etrafımızdaki kalabalık neşeli, heyecan arıyor. Daha önce hiç bu kadar mutlu bir kalabalığın içinde bulunmamıştım. İlk doğanlar dans ederek yürüyor, canlı enstrümanların ritmiyle hareket ediyor. Parıltılar kadınların saçlarını ve tenlerini canlı renklere boyuyor, küçük holografik havai fişek gösterileri etraflarında taçlandırılmış defneler gibi patlıyor. Holografik mavi kuş dizileri diğerlerinin başlarının etrafında uçuyor. Bazı erkekler beyaz ışıkla çırpınan holografik melek kanatlarına sahiptir. Diğerleri ise omuzlarında Azrail gibi oturan minyatür holografik canavarlar taşıyor ve çığlıkları baş döndürücü bir hayranlıkla şaşkın bir dehşeti karıştıran yanlarından geçen kadınlara doğru fırlıyorlar.

Tüm bu tuhaflık karşısında tedirgin bir şekilde füzyon kılıcıma uzanıyorum ama üzerimde yok. Kendimi savunmasız hissediyorum. Yürürken Reykin'in eli benimkini okşuyor. Normalden daha yakın görünüyor. Şeklini hâlâ üzerimde hissedebiliyorum ve onun da benimkini hissedip hissetmediğini merak ediyorum. Etrafı güvenlik güçleriyle çevrili Grisholm'u takip ederken asfalt yol bizi daha da yakınlaştırıyor.

Geçerken ünlü bir yüz tanıyorum: İlk Doğan Gerard Hampton, popüler bir dizide ikinci doğan bir Kılıcı oynayan Elmas Kaderli bir aktör. Yanında tanımadığım Fazilet Kaderli bir ilk doğan kadın var. Ama o beni tanıyor. Adımı söylüyor ve yanımdan geçerken bana asker selamı veriyor. Bu bende onu ezme isteği uyandırıyor. İkinci doğmanın nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikri yok.

Daha fazla film yıldızı ve müzisyen görüyoruz. Bazıları çalışıyor ama çoğu izleyici olarak burada. Herkes Erdemlerin Kaderi'nin varisi için kenara çekiliyor ve biz geçtikten sonra ellerinin arkasından bizim hakkımızda fısıldaşıyorlar.

Drone kameraları ve haber ekipleri canlı yayın stantlarını işgal ediyor ve gezici yorumcular dünya çapında bir izleyici kitlesi için devam eden aksiyonu anlatıyor. Karnaval atmosferi satıcılara kadar uzanıyor. Salloway Munitions Conglomerate, Deneme Köyü'nde özel sektöre yönelik en yeni ve gelişmiş yerli silahların sergilendiği çok katlı, interaktif bir showrooma sahiptir. Öne çıkan silah, hidrojen mermilerini çeşitli gökkuşağı renklerinde gösteren neon renkli enerji filtreleriyle tamamlanmış yeni Culprit-44. Holografik görüntüm Salloway sergi salonunun dışındaki sahte savaş alanında koşuyor, akrobatik manevralar yapıyor ve sahte düşmanları yok ediyor. İzlerken yanaklarımın ısındığını hissediyorum. Reykin nazıkçe belimi sıkıyor ama geri çekiliyorum. Onun sempatisine ihtiyacım yok. Hayatta kalmak için ne yapıyorsam onu yapıyorum. Bu konuda hiçbir pişmanlığım yok.

Yürümeye devam ediyoruz. Her dönemeçte muzaffer ikinci doğan yarışmacıların heykellerinden oluşan hayali bir bronz su çeşmesi var. Çoğu, zaferin belirleyici anında kaybedenle birlikte son mücadelelerinde tasvir edilmiş. Bir tanesi bronz yumruğunu kopmuş bir kafanın saçlarına dolamış, onu havada tutarken önümüzde duruyor. Görkemli mi? Belki. Korkunç mu? Kesinlikle. Oyalanmadığımıza sevindim.

Birkaç kat yüksekliğinde arpa başağı şeklinde bir restorana geliyoruz. Grisholm'un verdiği bilgiye göre, altın boyalı çelik ve altın renkli camdan yapılmış olan sapın üzerindeki her bir arpa başağının kendi şefinin bulunduğu özel bir odası var. Altın asansöre kadar bize eşlik ediliyor ve gözyaşı şeklindeki özel bir odaya çıkarılıyoruz. Gözyaşı şeklindeki özel

odanın kenarında enfes bir masa hazırlanıyor.

Balkon. Taze pişmiş ekmek kokusu etrafımızı sarıyor. Reykin ceketimi çıkarmama yardım ediyor, garsona uzatıyor. Benim için sandalyemi çekiyor. Onun yanına, Grisholm'un karşısına oturuyorum. Bira ve şarap bolca servis ediliyor. Tahta tepsilerdeki mezeler masayı dolduruyor. Etler ve peynirler ağızda eriyor ve Hammon ile Edgerton'ın burayı ne kadar seveceğini düşünüyorum.

Grisholm, Reykin ve ben, güvenlik ekibimiz stratejik pozisyonlarda gizlice beklerken birlikte sakın bir yemeğin tadını çıkarıyoruz. Konuşmanın çoğunu Grisholm yapıyor, az pişmiş bir biftek ve yarım somun ekmek yerken şampiyonları tartışıyor.

Reykin beni izliyor. Masanın mum ışığı gözlerine, batan güneşin suya vuran ışığı gibi, belli belirsiz bir yanıklık yayıyor. Siyah saçlarında ve yüzünün köşeli düzlemlerinde gölgeler oynuyor. Tehlikeli görünüyor.

Kolumun üst kısmında saklı olan iletişim cihazı, Balmora'nın benimle temas kurma girişimlerine karşı beni uyararak hafifçe titreşmeye devam ediyor. Peçetemi masanın üzerine koyarak mırıldanıyorum, "Beyler, lütfen beni mazur görün." Ayağa kalkıyorum ve Reykin de kalkıyor.

Grisholm koltuğuna geri yerleşir. "Size onun ikinci doğum olduğunu hatırlatabilir miyim?" diye takılıyor.

Koridoru banyoya kadar takip ediyorum. Halo iğnelerim yalnız girmeme izin vermeden önce tarıyor. İçeri girdikten sonra kapıyı kilitliyorum. Kolumun içinden, yüzü mavi ışıkla parlayan bilek iletişim cihazını indiriyorum ve Balmora ile bağlantı kuruyorum.

"Barleycorn'da mısın?" Balmora'nın holografik görüntüsü cevap verir vermez söylüyor. Beni takip ediyor.

"Öyleyim."

"Club Faraway'e naklinizi ayarladım. Bağlantınız İkinci Doğan Franklin Star. Kendisi *Daily Diamond* için çalışan bir drone operatörü. Sizi bir saatten kısa bir süre içinde oraya götürecektir. Onunla haber karavanında buluşmalısınız."

"Şaka mı yapıyorsun?" Hayal kırıklığına uğramış bir halde soruyorum. "Etrafım Grisholm ve onun güvenliği tarafından sarıldı."

"Onları kaybetmek zorunda kalacaksın." Sesi endişeden kırılmalıydı. Derin bir nefes veriyorum. "Hovervan nerede?"

"Koordinatları şimdi gönderiyorum."

Holografik haritayı inceliyorum. Çok uzak değil. Sorun maiyetimi kaybetmek, oraya tek başıma varmak ve yol boyunca tanınmamaya çalışmak.

şekilde. "Bir silaha ihtiyacım olacak, tercihen bir füzyon bıçağı." "Ne yapabileceğime bakarım," diyor Balmora.

"Temas kurduktan sonra sizinle irtibata geçeceğim." İletimi sonlandırıyorum ve iletişim cihazını üst koluma geri itiyorum.

Masaya döndüğümde adamları gitmeye hazır buluyorum. Özellikle Grisholm bahis evlerine gitmek için sabırsızlanıyor. Ben ceketimi giyerken ve Reykin hesabı öderken o da benimle olası bahislerinin üzerinden geçiyor.

Asansörde Reykin'in eli sırtıma bastırıyor. Sahiplenici. Zemin kata ulaşana kadar bunu merak ediyorum. Grisholm birkaç kapı ötedeki üst düzey bahis işletmesi Neon Bible'a gitmemiz için ısrar ediyor. Kapalı-açık bahis evi hareketle gümbürdüyor. Girişe yaklaştığımızda Reykin Grisholm'a dönerek, "Bir şeyi kontrol etmem gerekiyor. Benim için ikinci doğana göz kulak ol."

Sinirlenen Grisholm, "Bekleyemez mi? Akşam için ihtimallerin dışında kalmadan önce parantezlerimi ayarlamak istiyorum!"

"Hemen geliyorum. Salloway'de aylardır gözüme kestirdiğim bir silah var. Benim için ona göz kulak ol."

Grisholm sanki üzerine itilmiş bir çocukmuşum gibi bana kaşlarını çatarak bakıyor. "İyi ama çabuk ol," diye homurdanıyor. "Senin için bahis oynamıyorum."

Reykin yüzünde gizemli bir ifadeyle uzaklaşır. Kaçmak son derece kolaylaştı. Grisholm ve ben Neon İncil'e girmeye devam ediyoruz. İçerideki insan kalabalığı ürkütücü. İlk doğanlar katmanlı dans pistlerinde birbirlerini eziyorlar. Bazıları hoverdisklerle kalabalığın üzerinde dans ediyor. Birkaç kat yukarıda daha yüksek, daha özel bir güverteye yönlendiriliyoruz. Burada müziğin sesi kısık ama yine de korkuluklardan aşağıdaki aksiyonu izleyebiliyorum. Bu kattaki tüm erkekler gece kıyafetleri giymiş. Çok az kadın var. Dikkatimi odadaki tehlikeli adamlar çekiyor, çoğu Salloway'in cephaneliklerinden füzyon kılıçları ve füzyon silahları taşıyor.

Grisholm adamlarla selamlaşmaya başladı. Valdi Shelling'in ortağı Pedar'ı tanıdım. Onu İlk Doğan Albatros olarak tanıyorum, neredeyse bir yıl önce Clifton'la bir silah anlaşması sırasında beni taciz eden Kılıç Kaderli adam. Neon İncil'in sahibi gibi görünüyor.

Pedar beni hemen fark etti. Valdi'den daha küçük bir adam olmasına rağmen, yine de acımasızca büyük bir figür kesiyor. Koyu renk saçları geriye doğru taranmış ve iyice yağlanmış. Otuzlu yaşlarının sonunda, çıplak elleriyle çeliği bükebilecek gibi görünüyor. Bu yüzden benim onu gördüğümde verdiğim tepkiyi vermesi çok ironik.

Güçlü adam biraz ürperiyor. Garipliği kabul ederek ona başımı sallıyorum.

Pedar en yakınındaki çalışanına dönerek, "Misafirlerimize istedikleri her şeyi getirin, müesseseden." diyor.

Grisholm resmen kıkırdıyor. Beklentiyle ellerini ovuşturuyor ve bir "Death Defier" sipariş ediyor. İçki geldiğinde siyahtır ve üzerinde kafatası ve çapraz kemikleri andıran süt beyazı sıvı girdapları vardır. Grisholm uzun bir kaşıkla karıştırır ve bir dikişte içer. Biraz hırıltılı bir ses çıkararak bardağı ve kaşığı garsona geri veriyor ve The Trials'daki yarışmacılar hakkında yorum yapan yakındaki holografik ekranlara doğru yürüyor.

Güvenlik ekibi de onu takip ediyor. Pedar'ın gri gözleri tekrar benimkilere takılıyor. Yaklaşıyor ve sessizce şöyle diyor: "Senden özür dileme fırsatım olmadı. Haddimi fena halde aştım."

Çenemi bir çentik kaldırıp bakışlarına karşılık veriyorum. "Bana küçük bir iyilik yaparsan her şey affedilecek."

Yavaşça gülümsüyor. "Sadece sorman yeterli."

"Bir işi halletmek için bir süreliğine uzaklaşmam gerekiyor. Ben gidene kadar yanımdaki hiç kimse gittiğimi bilmemeli. İlk doğan Yıldız kısa bir süre sonra bize katılacak. Ona özel bir mesaj göndermem gerekiyor." Pedar arkamda havada asılı duran iki Halo iğnesine şüpheli bir bakışla bakıyor. "Onlar için endişelenme," diyorum ona. "Onlar bir sorun değil."

Pedar'ın kaşları kalkıyor ama bir şey söylemiyor. Elini kaldırıyor ve iri yarı başka bir adam öne çıkıp Pedar'ın kulağına bir şeyler fısıldamasını dinliyor. Adam başını sallıyor, daha uzaktaki başka bir adama dönüyor ve "Christof'u getirin" diyor.

On yaşında ikinci kez doğmuş bir çocuk getirildi. O bir Kılıç, Pedar'ın kalıbından yapılmış. Koyu renk saçları yüzüne dökülüyor ve şimdiden geniş omuzları var. Genç ikinci doğan öne çıkıyor ve Pedar'ın önünde duruyor. Pedar eğiliyor ve çocuğun kulağına bir şeyler fısıldıyor. Başını sallıyor, beni süzüyor. "Hazır mısın?" diye soruyor.

"Exo'ların dikkatini senin için dağıtacağız," diyor Pedar. "Seni arka kapıdan çıkaracağız." Bana doğru hiçbir hareket yapmıyor, belki de önceki karşılaşmamızdan dersini almıştır. Sonra başını sallıyor ve birden aşağıdaki dans pistinde bir kavga patlak veriyor. İnsanlar kavga ediyor ve yumruklar atıyor. Gürültü ve kaos kulakları sağır ediyor. Herkes izlemek için korkuluklara koşar. Grisholm büyülenmiştir.

"Teşekkür ederim Pedar," diye mırıldandım. "Her şey affedildi."

Christof Sword kulübün arka tarafına doğru ilerliyor, ben de peşinden. Duvardaki gizli bir kapıdan ve arka merdivenlerden kaçıyoruz. Halo'cularım hala beni yakından takip ediyor. Merdivenlerin dibine geldiğimizde, Christof orada görevli muhafızları görevden alıyor. Sanki patron oymuş gibi dönüp gidiyorlar. Dışarı açılan kapıyı açıyor.

Arkamızda havada asılı duran siyah donanıma dönüyorum ve Clifton'ın bana verdiği stinger kodunu çalışıyorum. "R0517 ve R6492, Halo Sarayı'na dönün." Tereddüt ettiler. Kalbim göğsümde sertçe çarpıyor. Yanımdaki çocuk ağır silahlı stingerları şüpheyle izliyor. Sonra, sanki komutu nihayet anlamışlar gibi, yanımızdan geçip gece gökyüzüne uçuyorlar ve karanlığın içinde kayboluyorlar.

Makinelerin gitmesiyle sanki üzerimden bir yük kalkmış gibi hissediyorum. Botumun oyulmuş topuğundan siyah parmaksız bir eldiven ve küçük bir kurşun parçası çıkarıyorum. Takma adımı onlarla kapatıyorum. Gümüş kılıç kararıyor. Bileziği bileğime takmadan önce aynalı camı çıkarıp açıyorum. Yanımdaki Christof'un lakabını yansıtıyor. Yaptığım her şeyi izliyor.

"Mesajınız nedir ve bunu kime vermeliyim?" diye soruyor.

"Reykin Winterstrom'u bulun," diye cevap veriyorum ve sonra onu tarif ediyorum. "Neon İncil'e gelecek. Ona beni korumasını söyle. Bu gece onunla Halo Sarayı'nda buluşacağımı söyle."

"Hepsi bu kadar mı?"

"Evet."

Christof, "Patron ortama uyum sağlamak için gizlenmeniz gerektiğini söylüyor," diye mırıldanıyor.

"Evet," diye cevap veriyorum. Ceketimin kapüşonunu kullanıyorum, saçlarımın üzerinden ve alnımdan olabildiğince aşağıya çekiyorum.

"Bu taraftan," diyor Christof elimi tutarak. Otuz yaşında bir adam gibi davranan on yaşında bir çocuk tarafından yönlendirilmek çok tuhaf. Çocuk gibi davranmasını beklediğimden değil. O ilk doğan değil.

"Pedar'ın oğlu musun?" Her geçen dakika daha da gürültülü ve şamatalı hale gelen kalabalığın arasından geçerken soruyorum. Çenemi aşağıda tutmaya çalışıyorum.

"Olabilir," diye cevap veriyor soğukkanlı bir ifadeyle, "ama o söylemiyor, ben de sormuyorum. Babam olduğunu söyledikleri kişi öldü-Şafak Kapıları tarafından öldürüldü ... ama onun sadece borcunu ödeyemeyen biri olduğunu duydum." Pedar'ın nasıl çalıştığını merak ediyorum. Eğer biri borcunu ödeyemezse

İlk doğan Kılıç, o kişi bundan kurtulmak için kendisinden talep edilen her şeyi yapmak zorunda kalabilir - belki de evlenip karısının çocukları kendisininmiş gibi davranabilir. Christof, Pedar'a o kadar benziyor ki bunu görebiliyorum.

Holografik maskeler satan bir sokak satıcısına yaklaşıyoruz. Pavyonun önündeki tel rafın üzerinde parlıyor ve yanıp sönüyorlar. Satıcı Christof'a şöyle bir bakıyor, tanıyor ve sanki çocuktan korkuyormuş gibi hızla başka tarafa bakıyor. Sergilenen maskelere bakıyorum. Bazıları vahşi yaşamı taklit ediyor; ışıktan yapılmış uzun gri hortumları olan filler, üçgen kulakları ve yuvarlak burunları olan domuzlar, uzun ağızları ve keskin dişleri olan kurtlar. Diğerleri ise engerek dişleri olan ürkütücü canavarları ya da ağızsız yaratıkları çağrıştırıyor. Christof siyah üçgen kulakları, uzun bıyıkları ve sarı gözleri olan siyah bir panter maskesi seçiyor. Bana uzattı. "Bu kesinlikle sensin," diyor. "Bir kedi."

Yüzüme doğru kaldırarak kayışı saçlarımın üzerinden geçiriyorum ve başlığımı bir kez daha aşağıya çekiyorum. Kendime engel olamayıp yanağına dokunuyorum. "Kendine iyi bak, Christof."

"Siz de, Aziz Sismode." Neden bana eski soyadıyla hitap etmeyi seçtiğini bilmiyorum ama merak edecek vaktim yok. Franklin Star bensiz ayrılmadan önce haber arabasına doğru hızlı adımlarla ilerliyorum.

Haber minibüsünün yan tarafında siyah bir göz bebeğini çevreleyen büyük, koyu mavi holografik bir iris vardır. Birkaç saniyede bir göz kapağı yanıp sönüyor ve iris renk değiştiriyor. Gözün yanında, kumral saçlı bir ikinci doğan, kayan yıldız şeklindeki lakabına bakarak adım atıyor. Farklı parti mekanlarına giden insan kalabalığı onun yanından itişip kakışarak geçiyor. İkinci doğana yaklaşarak mırıldanıyorum, "Franklin?"

Korkuyla kaşlarını çatıyor ve sarsıldığında gözlükleri yamuluyor. Gözlüklerini burnunun üzerinde yeniden düzenliyor. Kalbini tutarak beni maskemdeki hologramın ötesinde görmeye çalışıyor. "Seni kim gönderdi?" diye fısıldıyor. İnce bedeni bana doğru eğiliyor.

"Balmora," diye cevap veriyorum.

İzlenip izlenmediğimize karar vermek için etrafına bakınıyor. Kimseyi bulamayan Franklin başıyla yan tarafı işaret ederek karavanın sürgülü yan panelini gösterdi. Beni içeri soktu ve kapıyı kapattı. Karanlıkta, bayat bira kokusu üzerime saldırıyor. Gözlerim loşluğa alışıyor. Minibüsün bir tarafı komuta merkezi. Diğer tarafta zemine cıvatalanmış metal raflar var. Kafesli kutuların içinde drone kameraları şarj oluyor, yeşil benekli mercekli gözleri ruhuma bakıyor gibi görünüyor. Komuta merkezinin yanında bir iş istasyonu var.

Dronlar. Katlanmış birkaç koltuğu var. Aracın arka tarafındaki pis çelik zemine oturuyorum.

Franklin sürücü koltuğuna oturur. Omzunun üzerinden şöyle der: "Eğer yakalanırsak, benden habersiz buraya gizlice girdiğini söylersen memnun olurum."

"Elbette Franklin," diye kabul ediyorum.

"Başını aşağıda tut." Karavanı çalıştırdı. Alçak bir gümbürtü ve devasa minibüsün sallanmasıyla yola koyuluyoruz. Kancalardaki kablolar etrafa saçılıyor. Adını bilmediğim ekipmanlar, adını bilmediğim başka ekipmanlara sürtünüyor. Soğuk, pis zemine uzanıp yukarı bakıyorum. Ay ışığı kirli pencereden parıldıyor.

Deneme Köyü'nden çıkarken durdurulmadık ya da kontrol edilmedik. Kimse ayrıldığımız için aşırı endişeli görünmüyor. Franklin havadan sudan konuşmaya çalışıyor ama Club Faraway'e gitmek istediğimi teyit etmenin ötesinde sorularını duymazdan geliyorum. Birkaç dakika sonra pes ediyor ve rotaya odaklanıyor.

Bunu yapmayı kabul ettiğimden beri içimde biriktirdiklerimi açığa çıkarmaya ancak o an izin veriyorum. Tüylerim diken diken oluyor. Korku beni boğazımdan yakaladı. Bu bir tuzak olabilir. Öyle olmasa bile, bundan canlı çıkacağım konusunda iyimser değilim. Bir uyuşturucu batağına dalmak ve dünyanın en ölümcül Kader'inin varisi olan ilk doğan kardeşimi kaçırmaya çalışmak üzereyim. Bunu özverili bir hareket olarak gösterebilirim - Gabriel'i kurtarmanın ve onu hayatının aşkıyla yeniden bir araya getirmenin ne kadar asil olduğu konusunda şiirsel bir şekilde ağlayabilirim - ama bunu yapmamın nedeni bu değil. Eğer kendime karşı dürüst olursam, Gabriel'in ölmesinden ve beni onun yerini almaya zorlamasından korkuyorum. Othala beni asla affetmeyecek. Utanç yanaklarımı yakarken bile kendime *umurumda değil* diyorum.

Ama bundan daha fazlası var. Eğer Gabriel ölür ve ben ilk doğan olursam, nefret ettiğim bir şey olacağım. Yönetimi devralmam gerekirse, Gabriel'den daha kötü olmayacağıma dair hiçbir garanti yok. Ben çok daha kötüyüm ve bunu kendim hakkında biliyorum. Eğer ilk doğan ben olursam, beni yok etmek isteyen ya da gücümü elimden almaya çalışan herhangi bir grup, tıpkı anneminki gibi acımasız bir misillemeyle karşılaşacaktır. Othala ve ben bir daha asla aynı tarafta olmayacağız. Sorun şu ki, eğer gücümü koruyamazsam, Othala'nın, Bowie'nin ve hatta Crow'un yarattığı kabus gibi bir hapishaneye düşme ihtimalim çok yüksek. Eğer Othala Crow'la aynı hizadaysa, ruhumu parçalayan işkenceleri de buna dahil edebilirim.

Ancak bu geceki dövüşü memnuniyetle karşılamamın son nedeni, yeniden bir aileye sahip olmak için tek şansım olabilir. Sevgim vardı, geçici bir ailem vardı, ama onu kaybettim ve kalbimde eskiden olduğu yerde bir boşluk var. Kendime karşı dürüst olmalıyım. Hawthorne geri gelmeyecek. Hayatına devam edecek, *ilk çocuğunun* hayatına. İsyanın bir parçası olmayı ya da beni görmeyi planlasaydı şimdiye kadar benimle iletişime geçerdi. Haftalar oldu. Nerede olduğumu biliyor. Bir şeyleri düzeltme ihtimalimizin olmadığını da biliyor. İşleri daha da kötüleştirme şansımız daha yüksek.

Gabriel'i kurtarmak mutluluk için tek şansım olabilir. Erdemler Kaderi'nin ikinci çocuğu Balmora ve Kılıçlar Kaderi'nin ilk çocuğu Gabriel birleşip değişim için savaşabilirlerse, belki de hepimiz için daha iyi bir dünya olabilir. Belki birlikte bize barış getirebilirler.

Bölüm 15

Oblivion'un Tesellisi

Franklin karavanı Club Faraway'den bir blok ötede, sokağın köşesinde durdurdu. Ben daha kapıyı kapatmadan, o hızla uzaklaştı. Kedi maskesini çıkarıp bir çöp kutusuna atıyorum. Purity şehir merkezinde sokaklar çok kalabalık değil. Lüks metropol bölgesinde konutlardan çok ofis binaları var.

Yavaşça, bilek iletişim cihazımdaki navigasyonu takip ediyorum. "Kulübe yaklaşıyorum," diye fısıldıyorum cihaza. "Bir silah bulabildiniz mi?"

Balmora iletişim cihazından, "Git mekadam kliniğinin önündeki bankın altına bak," diye cevap veriyor.

Bir mekadam vitrininin önünde havada asılı duran tezgahı görüyorum. Farklı türde botlar sergileniyor. Hiçbiri Phoenix'e benzemiyor. Oturma bankının altına tutturulmuş, genel bir fusionblade buluyorum, yapışkanından koparıyorum ve uyluk kılıfını sağ bacağıma bağlıyorum.

"Anladım," diye mırıldandım iletişim cihazına. "Güzel. Gidebilirsiniz."

"Anlaşıldı."

Clifton'ın ekibinin benim için diktiği uzun siyah ceketin kemerini sıkıyorum. Elim bakır pulu düzeltiyor. Umarım Clifton'ın iddia ettiği kadar iyidir, yoksa ölürüm. Navigasyon lüks, yüzgeç şeklinde bir gökdeleni işaret ediyor. İnce binanın dışı gri köpekbalığı derisini andırıyor. Açıkça belli etmeden ilgi çekici. Club Faraway köşede, ortalama görünümlü ofis binaları gibi görünen diğer zarif cephelerin yanında yer alıyor.

Uyuşturucu barınağı açıkça reklam yapmıyor. Tabela yok. Dışarıda dolaşan müşteriler yok. Balkonlar, zarif bir oteli andıran binanın yan tarafını süslüyor. Çatı katında sırt yüzgecinin zirvesinde bir çatı katı var. Sokak seviyesinde, dalgalı mavi suyla dolu cam kapılar içerideki manzarayı bulanıklaştırıyor. Birini iterek açıyorum, içeri temkinli bir adım atıyorum. Kapı arkamdan kapanıyor. Tavandan ve zeminden gelen parlak ışık görmemi zorlaştırıyor. Güvenlik beni dış ve iç kapılar arasındaki girişe hapsediyor. Sahte bir tankın içindeyim, duvarların tamamı suyla dolu, dışarıdaki her şeyi bulanıklaştırıyor. Otomatik bir kadın sesi, "Burası silahsız bölgedir," diyor. "Lütfen haznedeki tüm silahları kontrol edin."

Yerden gümüş silindirik bir aparat yükseliyor ve içinde yuvarlak bir oluk açılıyor. Kalbim sıkışıyor. İçeri girmek istiyorsam silahımı bırakmak zorundayım. Gitmeyi düşünüyorum ama gidersem, her zaman "ya olursa" diye soracağım. İsteksizce füzyon kılıcımı kalçamdaki kılıftan çıkarıp hazneye bırakıyorum. Silah kayboluyor ve turuncu plastik bir disk ortaya çıkıyor. Onu cebime yerleştiriyorum. Parlak ışık kayboluyor. Kapılar kayarak açılıyor.

Tertemiz lobi loş bir şekilde aydınlatılmış. Zemin, suyun içinden süzülen güneş ışığı gibi dalgalı akuamarin ışığıyla parlıyor. Yumuşak ışıklı avizeler gölgeleri zorlukla geri itiyor. Yüksek arkalıklı koyu kadife sandalye kümeleri zeminin üzerinde süzülüyor. Etrafa bakınıp asansör, koridor ya da diğer bitişik odaları arıyorum. Hiçbiri yok. Bir uyuşturucu kulübüne göre, hiç müşteri çekmiyor.

Yumuşak enstrümantal müzik çalıyor. Kalın koyu renk gözlüklü bir kadın kapıya bakan köşede oturuyor. Saçları beyaz, önleri küt kesilmiş kaküllü. Yanındaki masanın üzerinde kehribar rengi bir sıvı dolu büyük bir bardak durmaktadır. Gül rengi bir puro, kül tablasından yukarıya doğru bir kıvrım kokulu pembe duman gönderiyor. Bir eldiven takma adını gizliyor. Odanın karşı tarafında ince yapılı bir adam oturuyor. Yanakları çukurlaşmış, operaya gider gibi giyinmiş ve şarap spritzer içiyor. Yargılamıyorum: Şarap spritzerleri lezzetlidir.

Orta yaşlı, arkaya taranmış saçları ve yüksek yakalı koyu renk takım elbisesiyle ikinci doğuştan bir Fazilet Kaderi olan bir memur, odanın arka tarafındaki mavi dalga şeklindeki masada duruyor. Arkasındaki duvarda bir köpekbalığı tankı var. Masadaki holografik ekranlar memurun yüzüne hiyeroglif semboller yansıtıyor.

"Merhaba ve Club Faraway'e hoş geldiniz." İkinci doğan gülümsüyor. Dişleri parlıyor. Pırıltılı elmas rozeti parıldıyor. "Rezervasyonunuz var mı yoksa bir grupta buluşmak için mi buradasınız?"

"Bir parti," dedim. "Solomon Pazar günü."

Burun delikleri şişiyor ve parmağı sanal ekranda duraksıyor. Beni bekliyordu.

"İlk doğan Pazar günü-" Gözleri dehşet içinde açıldı. Eğildim. Tezgâhtarın boynu ve çenesi bir fusionmag atışıyla patlıyor ve beyin maddesi arkasındaki tankın üzerine saçılıyor. Arkama bakmadan masanın üzerinden atlıyorum. İkinci bir fusionmag patlaması beni sırtımdan, kürek kemiklerimin arasından vuruyor. Açıya bakılırsa, atış şarap spreyi sıkkan adamdan gelmiş olmalı. Ceketimin bakırı darbenin bir kısmını emiyor ama darbe hızla giden bir hovercraft tarafından vurulmak gibi. Köpekbalığı tankına çarptım ve yere kaydım. Tezgahtarın cesedi altımda seğiriyor. Hırıldıyorum. Ciğerlerimin içi dışına çıkmış gibi hissediyorum. Tezgahtarın kan lekeleri elmas kolyesine bulaştı. Tektaşını bezden koparıyorum.

Ayak sesleri yaklaşıyor. Acıyı görmezden gelerek ayağa kalkıyorum ve beni vuran adama tiepin fırlatıyorum. İğne ve elmas gözbebeğine saplanıyor. Şarap Spritzer çılgık atıyor ve elini kanlı gözüne götürüyor. Masanın öbür ucuna uzanıp diğer elini kavıyorum ve fusionmag'ini çeviriyorum. Bize doğru yaklaşan beyaz saçlı suikastçıya ateş ediyoruz ama o yere dalıyor. Şarap Spritzer'ın elindeki fusionmag'i tekrar çeviriyorum ve çenesinden vurarak kafasının tepesini uçuruyorum. Yere yığılırken, silahı elinden çekip alıyorum.

Yerdeki kadın tekrar ateş ediyor. Nabız sağ pazuma çarptı. Ceketim darbenin çoğunu emiyor ama yine de ayaklarımı yerden kesiyor. Parmaklarım uyuştı. Fusionmag'i tutamıyorum ve yere düşüp kayıyor. Doğrulup sol elimle ona uzandım. Kadın masanın etrafında yürüyor ve ölmediğimi görünce mükemmel kiraz dudakları aralanıyor. Benim füzyon nabzım onun paramparça olmuş kalbini göğsünden dışarı fırlatıyor. Geriye doğru uçuyor ve zıplayarak yere çarpıyor.

Kolumdaki uyuşukluk yerini karıncalanmaya bırakırken sendeleyerek ayağa kalkıyorum. Hâlâ çalışıyor ama çok ağrıyor. Tekrar hissetmek için parmaklarımı hareket ettirirken diğer elimle Şarap Spritzer'ı arıyorum. Bacak kılıfının içinde kürek benzeri bir bıçak gizlenmişti. Beni bekliyordu. Suikastçıları lobiye kim yerleştirdiyse geleceğimi biliyordu - ya da benim gibi birini. Eldivenini çıkardım. Takma isim yok ama eskiden olduğu yerde bir yara izi var.

Kadına doğru ilerliyorum. Saçı peruktu ve peruğu çektiğimde kel olduğunu gördüm. Korkunç yara izleri kafa derisini kaplıyor. Yüzündeki koyu renk gözlüğü çekip alıyorum. Gümüş rengi kahverengi gözleri görmeden yukarı bakıyor. Gözlüklerini ve peruğunu takıyorum, uzun kahverengi saç tellerimi peruğun altına sokuyorum. Gül rengi gözlüğünü çözüyorum.

eşarbı boğazıma ve yüzümün alt yarısına sarıyor ve eldivenini çıkarıyor. Takma adı da yok, kesilmiş. Fusionmag'ini alıp cebime sokuyorum. Tezgâhtarın masasına döndüğümde, kürek bıçağıyla onun ikinci doğuştan lakabını kesip eldivenimin içine dolduruyorum, böylece ağın içinden parlıyor.

Sonra Gabriel'i bulmak için masanın üzerindeki holografik ekranları kullanıyorum. Çatı katındaki süitte kayıtlı. Bir arama daha yapıyorum. Solomon Sunday sekizinci kattaki bir süite kayıtlı, Euphoria Odası. Belki de bana tuzak kuran Balmora değildi. Belki de Gabriel her şeye rağmen buradadır. Belki de annem, artık Virtues'da olduğu için birinin onu öldürmeye gelebileceğini biliyordu ve burada ve çatı katında bir tuzak kurdu.

Arkamdaki duvar yana doğru kayıyor. Şaşkınlık içinde doğrulurken, duvarın sadece holografik bir yanılsama olduğunu fark ediyorum. Bir uyuşturucu batakhanesinin giriş kapısı açık duruyor. İçerideki her şey kırmızı. Tavandan kocaman, yuvarlak, yakut renkli fenerler sarkıyor. Çok katlı bir kumarhane gibi, ancak oyun masaları ve makineler yerine, içinde cesetlerin bulunduğu uzun şeffaf silindirler var. Cesetler camın arkasında asılı. Bazıları tüplerinde yalnız ve rahimlerdeki rüya gibi fetüsler gibi yüzüyorlar. Diğerleri ise devasa cam silindirler içinde birbirlerine asılmış, tutku alemlerinde birbirlerine dolanmışlardır. Cam tüplerin bazılarının etrafını, duman ve çıplak bedenlerin oluşturduğu sisi izleyen ilk doğanlar tarafından işgal edilmiş, çökmekte olan kıpkırmızı mobilyalar çevreliyor.

İnsanlar solgun tenleri ve dengesiz yürüyüşleriyle yerde zombi gibi yürüyor. Gözleri kan çanağına dönmüş bir Fazilet Kaderi ilk doğanı yanımda durdu. Kamburu çıkmış ve ayakları üzerinde dengesiz duruyor. "Bu gerçek mi?" diye soruyor.

"Hayır," diye cevap veriyorum, kırmızı-poppy pusunun içine doğru ilerliyorum. Duvar arkamdan kayarak kapanıyor ve lobiyi gizliyor. Yılan gibi kırmızı duman bulutları havada asılı duruyor. Koku, eşarbımın içinden bile başımı tembel daireler çizerek döndürüyor. Kırmızı pankartlar sarkıyor, kıvrılıyor ve süzülüyor, yukarıdaki kirişlerden, gelincikler gibi açıyor ve kapanıyor, açıyor ve kapanıyor.

Sekiz yaşlarında genç bir çocuk elimi tutuyor. Sözüünü sakınmadan beni mücevher kırmızısı bir tezgâha götürüyor; burada burnunun ve ağzının üzerinde boyalı bir gelincik olan bir maske takan bir ikinci doğancı, camın arkasından zihin değiştiren bir sürü madde dağıtıyor. Camın üzerinde holografik menüler görünüyor.

"Aerosolünüz var mı?" Ay-kader görevlisine sordum. "Uykumu getirecek bir şey?"

Lal rengi saçlarından kopardığı parçaları parmağına doluyor. "Tabii ki. Hazy Daze-99." Silindirik bir kutu tutuyor ve

üstündeki bir düğmeye basar. Aerosol kısa bir patlamayla buğulanır. Bir gökkuşağı oluşturuyor. Onu etkilemiyor gibi görünüyor. "Kaç tane?"

"Sahip olduğun her şey ve seninki gibi bir maske."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bunu bir hovercart üzerinde mi istiyorsun?" "Evet."

"Takma adınızı tarayın," diyor.

Birkaç düzine aerosolü bir hovercart'a yüklerken tezgâhtarın takma adını tarıyorum. Araba bana doğru ilerliyor.

"Asansörlerin nerede olduğunu biliyor musun?" Yanımdaki ikinci doğmuş küçük çocuğa soruyorum. Başını sallıyor, kendi takma adıyla asansörü çağırıyor ve elimi tutuyor. Asansöre doğru yürürken, "Senin adın ne?" diye soruyorum.

Uyuşuk bir şekilde omuz silkiyor. Onu bu korkunç yerden kurtararak hayatını değiştirme gücüne sahip olduğumda onun için geri dönmeyi aklıma not ediyorum.

Asansöre tek başıma giriyorum ve kapıların kapanmasını bekliyorum. Sonra hovercart'ın kapağını açarak birkaç teneke kutu çıkarıp yere koyuyorum. Maskeyi burnuma ve ağzıma geçirip atkıyla sarıyorum. Bir kutuyu kaldırıp asansördeki kameralara püskürtüyorum, hovercart'taki diğer birkaç kutuyu deliyorum ve kapağı kapatıyorum.

Hovercart'ın kadranı "Takip Modu "na ayarlı. "İtme Modu "na getirdim. Hovercart kapılara çarpıyor ve onlara sürtünüyor. Memurun adını tarayıcının altına yerleştirip sekizinci katı seçiyorum. Asansör yükseliyor. Asansörün duvarlarının birleştiği köşeye yaslanıyorum. Bir ayağımı kaldırıp bir duvara koyuyorum. Diğer ayağımla diğer duvarı itiyorum. Ayaklarım her iki köşe duvarının üzerindeyken, onları tırmanmak için kaldıraç kullanıyorum ve kendimi kapıların yanındaki tavana doğru bastırıyorum. Araba durup açıldığında, silahlı muhafızlar füzyon tabancalarını çekmiş bekliyorlar. Hovercart rölantide ilerliyor. Korumalardan biri kapıyı açıyor. Dışarı bir aerosol bulutu yayılıyor. Omuzları yuvarlanır ve kolları ağırlaşır. Muhafızlar devrilirken gümbürtüler yankılanır.

Biri sesleniyor, "Ne oldu?"

Tavandan aşağı düşüyorum.

Bir muhafız bana bakıyor ve sersemce gülümsüyor. "Adreana," diye mırıldanıyor. Beni lobideki kadın suikastçi sanıyor olmalı. Duvara yaslanıp aşağı doğru kayıyor.

Ayak sesleri yaklaşıyor. Daha fazla teneke kutuyu delip koridora fırlatıyorum. Billurlaşan sis havayı dolduruyor. Ayaklar yavaşlıyor. Bedenler

zemin. Sis dağılınca başımı dışarı çıkarıyorum ve hızla geri çekiyorum. Bir düzine muhafız duvarlara yaslanmış oturuyor; bazıları yerde yatıyor, silahları gelişigüzel yanlarına düşmüş. Dışarısı sonsuza dek gökkuşağı tarlası gibi.

Ceset izlerini takip ederek koridorun sonundaki kapıya ulaşıyorum. Diğer taraftan hiç ses gelmiyor. Fusionmag'imi çıkarıp kapıya nişan alıyorum, sonra bir daha düşünüp silahı arkama saklıyorum ve kapıyı çalıyorum. Kapı yarıya kadar açıldı. "Lobide olmanız gerekiyordu," diyor uzun boylu, iri yarı bir adam. Kapıyı tekmeliyorum. Tökezleyerek geri çekildi, fusionmag'ini çekti. Onu göğsünden vurdum. Meslektaşları sanal bir ekranın etrafında toplanmış, duruşma öncesi eğitim seansını izliyorlar. Silahlarını çekiyorlar. Fusionmag'imi kaldırıyorum ve tetiği art arda çekiyorum. Bedenler atılmış kuklalar gibi bükülüp düşüyor. Kendimi kötü hissetmeliyim ama hissetmiyorum. Gabriel'i öldürmek için burada olsaydım, beni durdurmazlardı çünkü kendilerini eğlendirmekle meşguldüler.

Kapıyı kilitliyorum ve dikkatlice ana daireye doğru ilerliyorum. Boştu. Ebeveyn yatak odasında Gabriel'i tek başına, yatakta sızmış halde buluyorum. Koyu renk saçları darmadağınık. Koyu halkalarla çevrili kadavra gözleri, çukurlaşmış yanaklarının üzerinde duruyor. Zarif ipek gömleği açık, çökük göğsünü ortaya çıkarıyor. Kıvrılmış kolları yara kabuklarını ve çürükleri ortaya çıkarıyor. Titriyor. Ya çok fazla şey yapmış ya da yeterince yapmamış.

Eşarbı ve maskeyi yüzümden çekip çıkarıyorum. "Gabriel," diye fısıldıyorum. Gözlerimden yaşlar süzülüyor. Omzuna dokunup onu uyandırmaya çalışıyorum. Sonunda gözlerini açıyor ve gözlerini kısarak bana bakıyor.

"Kimsin sen?" diye fısıldıyor.

Beyaz peruğumu ve gözlüklerimi çıkarıyorum. "Fabriana Friday," diye mırıldanıyorum gözyaşlarımın arasından.

"Dünyayı kurtarmak için mi "Dünyayı kurtarmak için mi?" diye soruyor zayıfça. Bu, biz çocukken söyleyeceği bir şeydi.

"Seni kurtarmaya geldim, Solomon Sunday." Saçına dokunuyorum. Kırılğan.

Cevap vermiyor, sadece titremeye devam ediyor.

Bilek telsizine konuşuyorum. "Onu yakaladım, Balmora. Süper hızlı bir hava gemisine ihtiyacım var."

"Bir teslimat hover'ı alıyorsunuz." Balmora'nın sesi bilek iletişim cihazında çınlıyor. "Creamy Crellas. Yan sokakta, senin pozisyonunun altında. Oraya şimdi ulaşabilir misin?"

"Oraya varacağız."

Yanımda getirdiğim fazladan eldiven ve kurşunlu bez Gabriel'in sol elinin üzerinden kolayca kayıyor ve takma adını silikleştiriyor. Kardeşimi yan yatırıyorum ve sonra kemerine uzanıp pantolonunun ilmiklerinden çıkarıyorum. Kendi kemerimi çözerek onları birbirine bağlıyorum. Uzun kemeri Gabriel'in belinin arkasından geçiriyorum. Sırtımı göğsüne dayayacak şekilde yanına bir kaşık gibi uzanarak, kemeri belime doluyorum ve böylece o da sırtıma bağlanmış oluyor. Arkama uzanarak kollarını kaldırıyorum ve omuzlarımın üzerine kaldırıyorum. Sırtımdaki ve göğsümdeki çürükler ağrıyor. Kolum da öyle, ama acıyı görmezden geliyorum.

Ayağa kalktığımda Gabriel de benimle geliyor, ağırlığı omuzlarıma ve sırtıma yayılıyor. Eğilerek onu boş balkona taşıyorum. Balkona çıkıyoruz ve sonra Gabriel'i duvara yaslayıp, sırtımı göğsüne dayayarak onu orada tutuyorum. Eldivenimden katibin takma adını çıkarıp balkona bırakıyorum. Rumuzumu örten eldiveni geri sıyrıyorum ve gümüş kılıçtan menüler çıkıyor. Onunla iletişim kuramayabilirim ama botlarımın altındaki hoverdiskleri aktive edebilirim. Onları hızlı iniş için programlıyorum ve eldivenimi tekrar takma isminin üzerine geçiriyorum. Gabriel'in kollarını kavriyorum. Çok ağır değil ama sırtımda onunla hareket etmek garip. Zarafeti hiçe sayarak balkonun parmaklıklarına tırmanıyor ve aşağı atlıyorum.

Kulaklarımın dibinden ıslık çalarak geçen serin rüzgâr çatıdaki uşakların bağırışlarını bastırıyor. Ateş etmiyorlar, muhtemelen Gabriel beni koruduğu için. Birkaç tanesi sırt yüzgecinin tepesinden atlıyor. Kardeşim hareket etmiyor. Bilinci zar zor yerinde.

Yere yaklaştığımızda hoverdiskler devreye giriyor ve düşüşümüzü yavaşlatıyor. Kaldırımın hemen üzerinde durduğumda, atalet diz kapaklarımın patlayacakmış gibi hissettiriyor. Yüzümü buruşturarak ara sokağı arıyorum. Gravitizer kullanan uğursuz figürler arkamızdaki caddeye iniyor. Siyah giyimli, ellerinde Gabriel'i ve beni delik deşik edebilecek tüfekler var. Ama hiçbiri ateş etmiyor. Duraklıyorlar, takma adlarıyla konuşuyorlar. Hoverdisklerimi ters yönde kaymak için kullanıyorum.

Bizi takip ediyorlar ama yaya oldukları için geride kalıyorlar. Bir köşeyi dönerken, ara sokakta rölantide duran havada asılı bir teslimat aracına neredeyse çarpıyordum. Crella'lara benzeyen animasyon karakterler, uçan kamyonun çevresinde üç boyutlu bir şenlik gösterisi içinde dans ediyor. Crella yaratıkları, sır ve serpme yağmurlarına dönüşen çikolata akıntılarında yıkanıyor.

Bir an için üzerime Hazy Daze-99 püskürtülmüş olabileceğini düşünüyorum, çünkü bu benim en büyük fantezim, ama sonra kalın tek kaşlı ve çift çeneli bir adam hovertruck'ın penceresinden bana sesleniyor: "Atla." Başparmağıyla aracın arkasını işaret ediyor. Kamyon ileriye doğru yalpalıyor, ara sokakta ilerlerken hızlanıyor.

"Hayır!" İnledim. Aracın arka kapısı kayarak açıldı. Bacaklarımı hareket etmeye zorluyorum, arkasından kayıyorum, kalçalarım yanıyor. Holografik crella yaratıkları bayraklarını sallayarak yanımda yürüyorlar. Dişlerimi sıkarak açıklığa doğru ilerliyorum. Kapıdan içeri daldığımızda, sürücü kapağı tetikliyor ve kapak kapanarak bizi içeride saklıyor.

Zemine yakın küçük ışıklar hovertruck'ın içini aydınlatıyor. Dondurma dolu çelik raflar duvarları tavana kadar kaplıyor. Kamyonun keskin soğutucusunda Gabriel'in yanında yere uzanıyorum, nefesimiz beyaz damlalar halinde soluyor. Kardeşimin soğuktan mı yoksa detoksifikasyondan mı titrediğini anlayamıyorum. Kemerler etimi kesiyor. Tokayı çözerek bizi onlardan kurtarıyorum. Gabriel yuvarlanarak uzaklaşıyor, yerde bir top haline geliyor.

"Gabriel, iyi misin?" diye sordum. "Neredeyim? Neredeyim ben?" diye fısıldıyor.

"Bir hovertruck'tasın. Seni Balmora'ya götürüyorum." Kolları o kadar ince ki ağlamak istiyorum.

"Ölmeme izin vermelisin," diyor sıkılmış dişlerinin arasından.

Kalbim acıyla çarpıyor. "Ölmene izin vermeyeceğim." Ceketimi çıkarıp üzerine örtüyorum. Bir köşeyi dönüyoruz ve Gabriel yerde yuvarlanıyor. Başını kaldırıp omzuma yaslayarak sabitliyorum. Diğer elimde, korumaların bizi yakalama ihtimaline karşı hovertruck'ın arkasına doğrultulmuş bir fusionmag tutuyorum.

Kardeşıme en son ne zaman bu kadar yakın olduğumu hatırlamıyorum. Belki Geçiş Günümde annemin beni öldürmesini engellediği zaman? Yine de işler böyle yürüyor. Kader Cumhuriyeti bir aile olmamıza izin vermiyor, kardeşler arasında şüphe tohumları ekmek için propaganda ve aptalca histeri uyandıran söylemlerini kullanarak ikinci doğanların niyetleri hakkında şüphe uyandırıyor. Öfke yüzümü ısıtıyor. Kirpiklerimden bir damla gözyaşı süzülüyor. Bizi çocukken rahat bırakmalıydılar, birbirimizin arkadaş olmamıza izin vermeliydiler. Herkes onun yerine hep altın kılıcına dikkat çekti, sanki beni sevmemesinin nedeni buymuş gibi. Ama Gabriel beni yine de sevdi ve bu onu mahvetti. Bunu şimdi görebiliyorum.

Kendime hiç izin vermediğim gözyaşları yüzümden aşağı süzülüyor.
Fates Cumhuriyeti bize en büyük yalanı satmaya devam ediyor - birbirimiz
için bir hiç olduğumuzu

Diğerleri. Düşmanlar. Şimdi hepimiz yalancıyız.

Bileğimdeki iletişim cihazı yanıyor. Gözyaşlarımı ve sümüğümü silerek, cevap vermek için birkaç saniye ayırıyorum.

"Onu yakaladınız mı? O iyi mi?" Balmora'nın sesi titriyor.

Derin bir nefes alıp veriyorum. "Onu yakaladım. O iyi değil. Hasta ve zayıf."

"Sadece onu buraya getirin," diyor titrek bir sesle.

Çok geçmeden karavan durdu. Yüzümü tekrar koluma siliyorum ve fusionmag'i kapıya doğrultuyorum. Kapı kayarak açıldı. "Hadi şu işi bitirelim," diyor Çifte Çene. "Viziteye geç kaldım." Silahımı görmezden geliyor ve bana el sallıyor. "Çekil. Seni Deniz Kalesi'ndeki Balmora'ya götürmek için hazır bir teslimat mavnamız var."

Yanında gümüş güneş lakaplı iki adam daha var. Adamlardan birinin yüzünde tedavi edilmemiş yanık izleri var. Fusionmag'i indirerek, üç fırıncının Gabriel'i taşımama yardım etmesine izin veriyorum. Onu kaldırıp dışarı taşıyorlar. Ceketimi alıp aşağı atlıyorum. Rıhtımdayız. Uzun beyaz ışıklar iskele boyunca karanlığı geri itiyor. Deniz havası saçlarıma vuruyor. Fırıncılar hovertruck'ın arkasından uzun çelik konteynerleri indiriyor. İki tanesi boş. "Binin," diye homurdanıyor yanık izleri olan. Diğer iki fırıncı Gabriel'i ayrı bir kutuya doldurmaya başlamış bile.

İçimde korkunç bir korku var. İçeri girersem onların merhametine kalacağım.

Yanmış olan benim kuşkulu ifadelerimi okuyor. "Seni öldürmek istediğimizi mi sanıyorsun?" diye soruyor. Birkaç dişi eksik ve ekmek gibi kokuyor. Omuz silkiyorum. "Grisholm'un Fazilet olmasını istemiyoruz. Bizden birini istiyoruz, ikinci doğanı. Sana karşı bir şeyimiz yok. Sen ikinci doğansın ... ve zaten Balmora sana zarar verilmemesi gerektiğini söylüyor." Seçeneklerim sınırlı, bu yüzden korkumu yutuyorum ve havada asılı duran çelik kasanın içine giriyorum. "Bana silahlarını ve bilek iletişim cihazını vermen gerekecek. Halo Sarayı'nın yakınındaki güvenlik tarayıcıları onları yakalayabilir." İsteksizce iletişim cihazımı ve topladığım tüm silahları teslim ediyorum.

"Şimdi gömleğini kaldır,"

diyor. Sertleşiyorum.

"Neden?"

"Bunu sana takmalıyım." İçinden gümüş teller geçen şeffaf bir plastik parça tutuyor.

"Bu da ne?"

"Kalbinizi susturur, böylece kimse kutunun içindeki herhangi bir şeyin canlı olduğunu söyleyemez. Kılıf vücut ısınızi gizleyecek." Gömleğimi kaldırıyorum ve o da yapışkan parçayı kalbimin üzerine yapıştırıyor. "Paddy, sende şu patiska kumaşlardan var mı?"

Dikdörtgen yüzlü ve dövülmüş ifadeli olan başını sallar ve kamyonun kabinine doğru yürür. Geri dönüyor ve ortağına küçük bir çanta uzatıyor. Fırıncı onu bana uzatıyor. İçinde yağlı kâğıda sarılmış birkaç hamur işi duruyor. "Cesur olan için," diyor ve sonra kapıyı kapatarak beni içeriye kilitliyor. Karanlık ve nefis taze pişmiş crella kokusu bana saldırıyor. Kasa, boğuk bağırışlar arasında öne doğru süzülüyor. Bir crellayı açıp ısıtırıyorum ve tarçın aromalı güneş ışığının tadı beni ele geçiriyor. *Güneşlerin Kaderi'nde doğmalıydım. Eğer bu son yemekse, iyi bir yemek, belki de en iyisi.*

Belki bir saat sonra kasa nihayet açıldığında, temiz havayı büyük nefeslerle içime çekiyor ve lamba ışığına karşı gözlerimi kısıyorum. Eski bir deniz aracının açıkta kalan karnını andıran bir odadayım. Mercan ve deniz camından yapılmış devasa bir avize ahşap kirişlerden sarkıyor. Işıkları beyaz fenerlere benziyor ama aslında füzyon enerjisi.

Quincy benim için kapıyı tutuyor. Kolumu kasanın kenarına dayıyorum. Dizlerim ağrıyor ama ayağa kalkıp sandıktan aşağı iniyorum. Taş bir terasa açılan kemerli, saray gibi bir yatak odasının içinde duruyorum.

Balmora'nın melodik sesi "Denizlerin Kaderi'nin kulesindesin" diyor.

Gabriel yere yayılmış, başı kadının kucağında. Onun nemli saçlarını okşuyor. Kardeşim hastaydı. Mavinin ürkütücü bir tonuna bürünmüş dudaklarına safra yapışıyor.

"Onu bir yatağa götürmeliyiz." Balmora'nın yalvaran gözleri Ben.

Tek dizimin üzerine çöküyorum ve Gabriel'in kolunu omuzlarıma doluyorum.

Balmora da aynısını diğer tarafına yapıyor. Onu kaldırıp sürüklüyoruz. Siyah çizmeleri halının üzerinde kayarak toz zerreciklerini havaya kaldırıyor.

Yatak o kadar küflü değil. Süslü çerçevesi, yüzyıllardır pek yapılmayan gerçek ahşaptan oyulmuş. Bu bir korsan yatağı, ya da en azından öyle görünüyor. Dört büyük direği oyma ejderha başları

Artık var olmayan gemilerin direk başlarını andırıyor. Birisi yatak takımlarını yakın zamanda değiştirmiş ve toz bezleri mobilyalardan sökölüp köşede bir yığın halinde bırakılmış. Gabrieli yatağın üzerine kaldırıyoruz ve başını dolgun yastıklara yaslıyoruz.

"Dronlarınız nerede?" Balmora'ya soruyorum.

"Fazilet Kulesi'ndeki odamın dışında." Gabriel'in üzerine titriyor, botlarını çıkarıyor, gömleğini çıkarıyor.

"Neden seninle değiller?"

"İçlerine Yıldız Kaderli bir ikinci doğan sızdırdım. Benden gelen şifreli bir ses komutu dronları yatak odamda olduğuma inandıracak. Bir başkası onları galeride olduğuma, bir diğeri de medya odasında olduğuma inandıracak. Beni izleyen Exo'lar sıkıldılar ve genellikle beni takip etmek için sadece dronlara güveniyorlar. Ve hizmetlilerim benden korkuyor, bu yüzden onlara yalnız kalmak istediğimi söylediğimde, beni kendi halime bırakmaktan mutlu oluyorlar."

"Bu yerde görünmeden herhangi bir yere nasıl gidebiliyorsunuz?"

Bana değerlendirici bir bakışla bakıyor. "Babamın kardeşi Edward, son ikinci doğan komutan, ölmeden önce bana Deniz Kalesi'nin sırlarını öğretti. Amcam ve ben yıllarca burada birlikte yaşadık. Beni bu gece size yardım eden casuslar ağıyla o tanıştırdı."

"Bunu kendi başınıza geliştirdiğınızı sanıyordum."

Balmora'nın kahkahası çok az mizah içeriyor. "Bu ağ yüzlerce yıldır var - ikinci doğandan ikinci doğana aktarıldı. Senin bundan haberin yok elbette. Kılıçlarımız her zaman eksiktir, çünkü bir aile içindeki ikinci doğan Kılıçlar nadiren birbirleriyle iletişim kurabilirler. Amcan Bazzle'ı ele alalım, annenin kardeşi. Geçişinden sadece birkaç hafta sonra, on sekiz yaşında öldürölldü. Size neredeyse hiç bilgi aktaramadı. Sen daha doğmamıştın bile. Kılıç Sarayı'ndaki ikinci doğan işçiler annenden çok korkuyor. Ağımız için iyi bir kaynak değiller. Keşfedilme riski çok büyük. Diğeri Kaderler öyle değil. Biz ikinci doğan Kılıçlardan çok daha uzun yaşarız. Birlikte çalışırız, bazen birlikte yaşarız."

"Nüfus sayımının bundan haberi yok mu?" Ben soruyorum.

"Nüfus sayımı zaman zaman ağımıza sızıyor. Yakın zamanda Ayların Kaderi'nde bir grup ajanımız ortadan kaldırıldı. Bazıları öldürölldü. Bazıları başkalarını korumak için kendilerini yok etti. Orada neredeyse kör olduk. Yıldızların ve Atomların Kaderi'nde de durum aynı. Onlar da

Şafak Kapıları'nı kapattılar ve bizimle ilişkilerini kestiler ama biz yine de ajan yetiştirmeye devam ediyoruz; kendi kaderlerinin dışında yaşayan Yıldız ve Atom Kaderli ikinci doğanlar bazen bizimle çalışıyorlar. Erdemler'de bana sadakat yemini etmiş tüm Kaderlerden yüzlerce ikinci doğanım var."

"Şu anda ihtiyacımız olan şey Gabriel için bir doktor," diye ısrar ediyorum. "Bir tane bulacak. Bir Atom yakında burada olacak."

Quincy banyodan bir tas su getirir. Yatağın yanındaki masanın üzerine koyarak küçük bir bezi sıkar ve Gabriel'i yıkamak için kullanan Balmora'ya verir.

Kadın yüzünü yıkadığında kardeşim gözlerini açıyor. "Neredeyim ben?" diye fısıldıyor.

Balmora ona "Benimle güvende," diye güvence veriyor.

Titreyen elini kaldırıp onunkine dokunuyor. "Sana gelmemeni söylemiştim ... çok geç ... ölmeme izin vermeliydin." Sesi hırıltılı ve bulanık.

"Ölmene izin yok," diye azarlıyor Balmora en otoriter ses tonuyla. "Beni duyuyor musun?"

"Onu durduramıyorum ..."

"Kim, Gabriel mi?" Yatağa yaklaşarak soruyorum. "Kimi durduramıyorsun?" Beni kastettiğinden endişeleniyorum. "Sana zarar vermek istemiyorum."

"Yapamam," diye fısıldıyor Gabriel. Gözlerinin kenarları kan çanağına dönmüştü. "Sadece sen yapabilirsin. Çok fazla sıfır var."

Hayal mi görüyor? Ben sadece onun halüsinasyonunun bir parçası mıyım?

"Kim o?" Ona sordum. "Anne mi? Kılıç'tan mı bahsediyorsun Gabriel?"

"Gabriel öldü." Gülümsemesi trajik. "Sadece Solomon Sunday kaldı." "Sen Gabriel'sin," diye fısıldadım.

"*Gabriel öldü!*" diye bağıyor, sesi daha yüksek ama aslında daha yüksek değil. "*Bırak da ölelim!*" Oturmak için çabalıyor ama çok güçsüz. Balmora onu tutuyor. Gözleri fıldır fıldır kapanıyor ve nefes almak için soluyor.

"Gitmelisin," diyor Balmora bana endişeyle. "Onu üzüyorsun ve Exo'ların seni burada aramasına izin veremem. Quincy'ye sana gizli çıkış yolunu göstermesini söyleyeceğim. Seni çağırmadığım sürece geri gelme." Üst dudağında ter taneleri parlıyor.

Gabriel hâlâ titriyor, ter içinde. Umutsuzca onun yanında kalmak

istiyorum ama onu daha fazla tehlikeye atacağımı biliyorum. "Balmora, onun durumu hakkında beni bilgilendirir misin?" diye soruyorum.

"Elimden geldiğince," diye cevap veriyor ve yataktan kalkıp bana sarılıyor. Birkaç dakika birbirimize sarılıyoruz ve sonra beni bırakıyor. "Onu bana getirdiğin için teşekkür ederim. Quincy, Roselle'in kıyıya dönmesine yardım et. Deniz kapısını kullan ve onu kimsenin görmediğinden emin ol."

Quincy başını sallar. "Bu taraftan."

Beni rüzgârın saçlarımı savurarak yüzüme doğru ittiği taş balkona götürüyor. Taştan grifonlar donmuş bir halde yukarıdan bana bakıyor. Quincy kulenin çıkıntılı harcına bir maymun gibi tırmanıyor ve griffinin taş burnunu çekerek onu yana doğru itiyor. Uzun sütunun yanındaki taş duvar açılarak bir kapının dış hatlarını gösteriyor. Quincy aşağı tırmanıp duvarı iter ve açıklık büyür. İçeride kayboluyor. Onu takip ediyorum. Füzyonla çalışan küçük ışığı içerideki karanlığı geri itiyor ve onun arkasından yaklaşık üç fit genişliğinde ve belki yedi fit yüksekliğinde sıkışık bir koridoru görmemi sağlıyor.

Quincy, "Kapıyı iterek kapatın," diyor.

Yerine kilitlenene kadar ona yaslanıyorum. Quincy arkasını dönüyor ve kulenin dış duvarından aşağıya doğru inen spiral bir rampa olan taş koridorda ilerliyor. Baş döndürücü bir yolculuk. Duvarlar kuru ve pürüzlü, ama hava nemli ve uzun iniş sırasında güçlenen hafif bir çürük balık kokusu var. Deniz seviyesinde, diğer geçitler dallanıyor. Quincy durur ve döner, fısıldayarak, "Burası ana koridora çıkıyor. Kalenin güvenliği yakında." Parmaklarını dudaklarına götürüyor.

Başımı sallıyorum. Sarmal taş rampadan aşağıya doğru parmak uçlarımızda ilerliyoruz. Hava gittikçe soğuyor. Deniz kestaneleri duvarları kaplıyor. En altta küçük bir iniş ve derin bir su havuzu var.

"Deniz kapısı aşağıda." Quincy karanlık derinlikleri işaret ediyor.

"Yani suyun altında mı?" Bu gece yapmak istediğim son şey Islak.

Başını sallıyor ve tutamakları olan yuvarlak bir tekerleğe doğru yürüyor. Çarkı çevirerek

Tekerlek, demir bir kapıyı sudan yukarı çeken bir makara sistemini harekete geçirir. "İyi bir yüzücü müsün?" Quincy soruyor.

"İyi," diye cevap veriyorum, botlarımı çıkarırken.

Quincy ahşap bir kutuyu açıyor ve içinden gidonlu küçük bir torpidoya benzeyen bir cihaz çıkarıyor. Onu taş zemine koydu. Önünü açarak botlarımı içine yerleştiriyor. "Islanmasını istemediğin başka bir şey var mı?" diye soruyor. Ceketimi omuzlarımdan çıkarıp ona uzatıyorum. Katlıyor ve torpidonun içine düzgünce yerleştiriyor. "Bu maske gözlerini ve burnunu kapatacak.

nefes alabileceksin. Kıyıya yaklaştığınızda sönmesi için programladığım loş bir far var. Sahile vardığınızda, kapağı açmak için bu düğmeye basın. Eşyalarınızı çıkarın, sonra bu düğmeye basın, sualtı itici cihazı kaleye geri dönecektir."

"Başka bir şey var mı?" Ben soruyorum.

"Köpekbalıklarına dikkat et."

Düşüncesi bile içimi ürpertiyor.

Maske yüzüme sıkıca oturuyor ve ben iki elimle itici cihazı tutarak suya girmeden önce hava aktif hale geliyor. Yüzeyin altına batarken, maske önümdeki denizin açıklığını aydınlatıyor. Sağ gidonda gaz kolu var. Yavaşça çevirerek taş kaleden uzaklaşıyorum.

Su soğuk ama dayanılmaz değil. Kayaların ve resiflerin etrafından dolanırken bacaklarım sürükleniyor. Güzel mercanlar akıntıda salınan deniz bitkileriyle canlı. Halo Sarayı'na yaklaştığımda su sığılıyor, göğsüm ve kalçalarım kuma çarpıyor. Gazı bırakıyorum ve dalgalar beni hafifçe kıyıya doğru itiyor. Ayağa kalkıyorum ve sadece belime kadar ilerliyorum. Bir elimle suyun üzerinde tutarak botlarımı ve montumu nişten alıyorum, ardından maskemi çıkarıp bölmeyi kapatmadan önce içine bırakıyorum. Quincy'nin talimatlarını izleyerek düğmeye basıyorum ve araç suya dalıp uzaklaşıyor.

Bölüm 16

Bu Kemikleri Taşıyın

Antreden içeri girdiğimde dairem sessiz ve karanlıktı. Anka beni selamlamak için paytak paytak yürümüyor. Botlarımı kapının yanına bırakıp bekliyorum ama gelmiyor. Belki de havada asılı kalma modu arızalanmıştır? Belirsiz bir adım atıyorum, sonra bir adım daha. "Phee?" Ceketimi çıkarıp küçük masanın üzerine bırakıyorum. Her yerim kum oldu. Duş alıp uyumam gerek.

Antreden çıkarken adımlarımı yavaşlatıyorum. Salonun ışıkları otomatik olarak yanmıyor. Panjurlar kapalı. "Işıklar," diye emrediyorum. Hiçbir şey olmuyor. Yanımdaki küçük masanın üzerinde olduğunu bildiğim lambayı arıyorum. Ona dokunuyorum ve yumuşak parıltı gölgeleri zar zor geri itiyor. Yanındaki diğer lambaya doğru ilerliyorum ama salondaki kanepenin üzerindeki bir figürün gölgesi dikkatimi çekiyor.

Reykin.

Ortadaki minderde oturan Yıldız kamburunu çıkarmış, dirseklerini kalçalarına dayamış, başını eğmiş, elleriyle kafatasının arkasını kavıyor. Ona doğru birkaç adım atıyorum. "Reykin?"

Çenesini kaldırır ve ellerini indirir. Yüzünde öfke ve rahatlama karışımı bir ifade var. Kelimenin tam anlamıyla öldürmek için giyinmiş, her şeyi siyah - lakabı kurşun astarlı eldiveniyle örtülmüş - cinayet işlemeye hazır birinin kıyafeti. Çenesindeki morluğun gölgesi iz bırakıyor. Kollarındaki kaslar seğiriyor. Kılıç dövüşünde eşitiz. Göğüs göğüse dövüşte, o kadar iyi olmayabilirim. Omurgamdan aşağı buz gibi bir ürperti akıyor. "Nerelerdeydin?" diye soruyor alçak bir hırıltıyla.

"I . . ." Bu kısmı iyice düşünmedim. Gabriel ve Balmora'yı bilemez. Kardeşimi öldürecek.

"Bu zor bir soru mu?" Dudağı alaycı bir ifade taşıyor.

"Evet." Sesimdeki titremeyi duymaktan nefret ediyorum.

"Peki, nerede olmadığınızla başlayalım. Belki bu daha kolaydır. Grisholm ile Neon İncil'de değildin."

"Hayır," diye cevap verdim nefes nefese, "Değildim."

Öne doğru eğilir ve kehribar rengi likör dolu büyük bir bardağa uzanır. Bardağın kenarını dudaklarına götürerek hepsini bir dikişte içiyor. Bardağı yere bırakır ve neredeyse boş olan elmas şeklindeki şişeyi eline alarak bardağına biraz daha alkol sıçratır. "Eğer bana mesajınla birlikte gönderdiğin o çocuk, o anda mesajı iletmemiş olsaydı, Grisholm'u öldürmüş olacaktım."

"Neden?" Korkudan midem bulanıyor. Elimi uzatıyorum ve kendimi bir sandalyenin arkasına yaslayarak sabitliyorum.

"İlk düşüncem kaçırılmanı onun ayarladığı yönündeydi. Annenin katillerinin seni almasına izin verdiğini düşündüm. Bunun nasıl bir his olduğunu biliyor musun?" Reykin'in çenesi esniyor. Sanki beni boğazlamaya hazırmış gibi görünüyor.

"Hiçbir şey gibi hissetmemelisin. Bir kalbin olmadığını, beni umursamadığını söylemiştin." Duygularımın çığlığı beni boğuyor. Gözyaşlarımı kırıştırıyorum. *Bu adam beni neden bu kadar etkiliyor?* "Benim ne yaptığımdan çok Grisholm'un annem tarafından öldürülmesi konusunda endişelenmelisin. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

Reykin bardağı duvara fırlatır. Cam paramparça olur. "Hâlâ anlamadın mı?" Oturduğu yerden öfkeli bir şekilde kalkıyor. "En önemli kişi sensin. Sensin. Dünyanın hükümdarı olması gerektiğini düşünen o saçma sapan adam değil!"

"Bana Grisholm'u incitmediğini söyle!" Dizlerimin bağı çözüldü.

"Hayır. Onu Neon İncil'de bıraktım. Ona seni bulduğumu ama hasta olduğunu ve seni eve götürmem gerektiğini söyledim. Özünde, senin için yalan söyledim. Gittiğini kimse bilmiyor. Her zaman yaptığım gibi düzelttim!"

İçimden hiç bilmediğim bir endişe geçiyor. Grisholm'un hayranı değilim ama mesele o değil. Eğer Reykin Grisholm'u öldürseydi, dünya tarihinde hiç kimsenin yapmadığı kadar peşine düşülürdü. O beni umursamıyor olabilir ama görünüşe göre ben onu umursuyorum... paniğin ezici gücünü hissedecek kadar.

Titremelerini durdurmak için ellerimi sıkıyorum. Nefes alışım ağırlaşıyor. Tenimde soğuk terler oluşuyor. Reykin bana bağırıp çağırmaya devam ediyor ama kulaklarımdaki kan sesini duymakta zorlanıyorum.

Arkamı dönüyorum ve sersemlemiş bir halde oturma odasından, böyle bir durum için bazı peynirler koyduğum çalışma odasına doğru

aceleyle ilerliyorum. Hava karardığında

Girin. Masanın üzerindeki kutuya doğru sendeliyorum. Bir tanesini açmaya çalıştığımda şeffaf ambalajı kırışıyor. Duvarlar dönüyor. Kutuyu deviriyorum. *Neden böyle oluyor?*

Suikastçılarla dolu bir kulüpte savaşıırken zerre kadar panik hissetmedim ama bu farklıydı. Kontrol bendeydi. Reykin gibi kontrol edemediğim şeyler beni nefes nefese kalmış, titreyen bir duygu karmaşasına dönüştürüyor.

"İhtiyacım var..." Nefes alamıyorum.

Reykin kapının girişinde duruyor. Odadaki ışık onun varlığına tepki verir. Lambalar yanıyor. Beni kızdırmak için karıştırmış olmalı. Oda ona tepki veriyor ama bana vermiyor. Reykin olmadan -eğer yalnızsam-karanlıkta kalacağım.

Nefesimi tutmaya çalışırken ellerim yumruk oluyor. Reykin elini temkinli bir şekilde uzatarak bana yaklaşıyor, sanki ürküp kaçacakmışım gibi. "Benim ... ihtiyacım ..." Kendimi daha yavaş nefes almaya zorlamaya çalışıyorum ama yapamıyorum.

Beceriksiz parmaklarımdan çikolataları alıyor. Bir parçasını koparıp bana uzatıyor ama uzandığımda geri çekiyor. "Bunu sana neden vereyim?" diye soruyor. "Beni saatlerce hiçbir rahatlama olmadan panik içinde bıraktın."

Bir öfke patlaması yükselir. Baş dönmesi tünel görüşüne dönüşüyor. Tam gelişmiş, acımasız korku kalbimi bir çılgınlığa sürüklüyor. Ben ölüyorum. Tırnaklarım avuç içlerimi ısıyor.

Reykin usulca küfrediyor. Parmaklarıyla küçük bir çiğ köfte parçasını dudaklarıma bastırıyor. Ağzıma alıyorum ve dilimin üzerinde eriyor. Kalbim sanki biri onu yumrukluyormuş gibi hissediyor.

Koluma dokunuyor, elini kolumun üzerinde gezdiriyor. Verdiği acıyla irkiliyorum. Tepeden tırnağa kocaman bir çürük olmalıyım. Fiziksel acımı bölümlere ayırmıştım ve şimdi bunun farkındalığı zihnimin ön saflarına doğru kükrüyor. Çiğneme yavaş yavaş etkisini azaltıyor ama vurulduğum yerlerin ağrısından geçilmiyor.

Reykin karanlık ve düşünceli bakışlarıyla beni dövüyor. Onun acımasını görmek istemiyorum. Benim zayıf ve aptal olduğumu düşünüyor olmalı. Onun ne düşündüğü benim için neden önemli, bilmiyorum. O benim arkadaşım değil. Neredeyse müttefikim. Kolu ortama dolanıyor, beni kendine çekiyor. Sırtım onun heybetli göğsüne dayanıyor. Başım ağırlaşıyor. Nemli saçlarımı ensemden çekip ensemi ortaya çıkarıyor.

"Şşşt," diye fısıldıyor usulca, azarlamak yerine yatıştırıyor. İçtiği şeyin kokusu normal kokusuna karışıyor. Çok tatlı ve dudaklarına doğru dönüyorum. Yanağı boğazımın hassas kısmını sıyrıyor. Eli tekrar saçlarımı okşuyor. Beni kanepeye çekip yanına oturtuyor ve göğsüne bastırıyor. Kömür rengi kaşmir battaniyeyle üzerimi örtüyor. Yanağım boynuna yaslanıyor. Normal nefes alışım geri döndüğünde, hareket etmiyorum. Bitkin bir halde Reykin'in yanına uzanıyorum.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor, sanki başı ağrıyor ve rahatlayamıyormuş gibi parmaklarıyla burnunun köprüsünü kavırıyor.

Diğer elinin avuç içi, beyaz gömleğimin altında morarmayan tek yerim olan yan tarafımda duruyor. Parmak eklemlerinin tepesi kabuk bağlamış. "Kiminle dövüşüyordun?" diye sordum. Sesim boğuk çıkıyor.

Elini kaldırıp inceliyor. "Seni bulamadığımda nereye gittiğimi sanıyorsun?"

İrkildim. "Hawthorne'la birlikte değildim." "Biliyorum."

"Ona zarar verdin mi?"

Reykin isteksizce, "Yaşıyor," diye cevap veriyor. "Ne yaptın sen?"

"Çoğunlukla yumruklarımızla sohbet ettik. İkimizin de senin nerede olduğunu bilmediği ortaya çıktığında birbirimizi anlamsızca dövmeye çalışmayı bıraktık."

"Siz ikiniz ne hakkında konuştunuz?"

"Bu ikimizin arasında."

"Savaşımıza katılmakla ilgili bir şey söyledi mi?" Sesim zayıf çıkıyor.

"Hayır. Bunun hakkında konuşmadık. Benim tek endişem seni bulmaktı." Ben bir şey söylemeyince iç geçirdi. "Sen kimin tarafındasın Roselle?"

"Benim tarafım."

"Salloway-Gül Bahçıvanları'yla birlikte miydin?" diye soruyor. Sesi kıskanç geliyor.

"Hayır."

"O zaman neredeydin?"

"Hiçbir yerde."

"Bana söylemek zorundasın. Eğer söylemezsen sabrımı kaybedeceğim." "O zaman kaybet," diye cevap veriyorum. "Senden korkmuyorum."

"Sanırım korktuğun *tek* kişi benim." "Neden senden korkayım ki?"

"Çünkü beni önemsiyorsun," diyor
küçümseyerek. "Bu beni aptal yapar, Reykin."

"Senin hakkında ne düşündüğümü, ne yapabileceğimi ve başıma neler
gelebileceğini önemsiyorsun."

"Hayal görüyorsun."

"Öyle miyim? Başka kimsenin yanında paniklediğini
görmüyorum." "Çünkü dikkatini vermiyorsun."

"Daha özenli olamazdım."

"Madem bu kadar dikkatliydin, o zaman duruşma alanında senden
nasıl kaçabildim?"

Ayağa kalktım. Eli beni tutmak için uzanıyor, ama ben bu konuşmayı
bitirmeye hazır olmanın ötesindeyim. "Eğitim alanında sıvıştığında nerede
olduğumu biliyor musun?" diye soruyor.

Duraksadım. "Anladığım kadarıyla Salloway'e gitmemişsin."

"Başka bir satıcıyı görmeye gittim." Elini kaldırır ve takma ismine
bakar. Birkaç saniye içinde Phoenix, arkasında çok oyuncu bir köpek
yavrusuyla birlikte ine doğru süzülür. Minik hayvanın siyah bir burnu,
sarkık kulakları, siyah ve kestane rengi benekleri olan beyaz bir kürkü
vardır. Mekadomun peşinden sıçrayıp atlıyor. Anka önümüzde duruyor.
Reykin eğilip tüylü, kıpır kıpır yavru köpeği kucağına alıyor, minik
kuyruğu sallanırken Reykin'in yüzünü yalıyor ve usulca mızmozlanıyor.

"İşte." Reykin sevimli yarattığı kollarıma bırakıyor. Yavru köpek
hemen yüzümü öpücük yağmuruna tutmaya çalışıyor. "O senin," diyor
Reykin huysuzca. "Sen ortadan kaybolmadan önce onu senin için aldım.
İkinci doğanlara evcil hayvan verilmediğini biliyorum ama onun benim
olduğunu iddia edeceğim."

Birkaç dakika konuşmadım. İçimdeki öfkenin her zerresi dışarı
akıyor. "Bana bir köpek yavrusu mu aldın?" Uzun kulaklı yüz yalayıcıyı
çenemden uzaklaştırıyorum.

"Bir tane istediğini söylemiştin."

"Bunu ne zaman söyledim?" Nefes nefese soruyorum. İnanılmaz
yumuşak tüylü bebeği göğsüme bastırıyorum ve yanağımı başının üstüne
yaslıyorum. Yavru köpek saçlarımı çiğnemeye başlıyor.

"Teknisyen kaburgalarını tamir ederken bana söylemiştin. Ondan
hoşlanıyor musun? O bir beagle."

"O benim mi?" Kısık bir sesle fısıldıyorum. Boğazım aniden acıyor.

"Evet." Reykin'in sesi yumuşak. "Kaygılarına yardımcı olacağını
umuyordum."

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum. Yüzümü kaldırıyorum ve heyecanlı tazıdan daha fazla öpücük kabul ediyorum.

"Ona ne isim vereceksin?"

"Bilmiyorum," diye mırıldanıyorum, gözlerim yaşlarla bulanıklaşıyor.

"O mükemmel biri." Reykin'in dudaklarında bir gülümseme beliriyor, ama sadece bir anlığına. Sonra kayboluyor ve sert, yasaklayıcı bakışları geri geliyor. Onu tekrar gülümserken görmek istiyorum. "Peki ya Cudgel," diye soruyor Reykin, "madem beni yeniyor

kuyruğu ile?"

"Rogue," diye mırıldanıyorum ve bir kez daha Reykin'e yaslanıyorum.

"Rogue." Reykin uzanıp küçük cehennem zebanisini sevdi. "Aileye hoş geldin küçük kardeşim."

Yavru köpek ön patilerini kalbimin üzerine koyuyor ve bana tırmanmaya çalışıyor. Keskin bir acı içime saplanırken irkiliyorum.

"Sorun nedir?" Reykin soruyor.

"Yok bir şey," diye homurdanıyorum, Rogue'u kollarımın arasında kaydırmaya çalışıyorum ki tekrar morarmış göğsüme basmasın. Yüzüm acıyla buruşuyor. Reykin Rogue'u elimden alıyor ve yaramaz yarattığı halının üzerine bırakıyor. Minik tazı Anka'ya şakacı bir şekilde saldırıyor.

Reykin elini uzatıp gömleğimin eteğini tutmaya çalışıyor. Kolunu ön kolumla engelliyorum. Kaşlarını çatıyor ve tekrar uzanarak "Bir bakayım" diyor.

"Ben iyiyim."

"O zaman bırak bakayım," diye cevap verir, "ya da seni yere yatırıp bakarım. Seçim senin."

"Pfft, sanki yapabiliymişsin gibi," diye karşılık veriyorum. Sanki meydan okumuşum gibi hareket ediyor. Eğilerek onu engellemek için kollarımı kaldırıyorum, bu da yaralarımı daha da kötüleştiriyor. "Tamam! Sana göstereceğim ama sadece aşırı tepki vermemeyi kabul edersen." Bakışları buzları eritebilir. "Tamam," diye yumuşuyorum, "belki de sende soğukkanlılık geni yoktur. Sadece sakın kalmaya çalış." Başını sallıyor ve gömleğimin eteklerine bakıyor. "Bu bir 'tamam' mı?" diye soruyorum.

"Roselle!"

Derin bir iç çektim. Kirli beyaz gömleğimin eteklerini tutarak başımın üzerine kaldırıyorum ve soyuyorum. Sütyenimin üzerinde, devasa bir mürekkep damlası şeklindeki koyu renkli bir çürük, derim boyunca köprücük kemiğime kadar uzanıyor. Bir diğeri pazumu kaplıyor.

"Bunu ne yaptı?" Reykin bana dokunmak için uzandı. Yavaşça, kabarık yaranın izini sürüyor.

"Fusionmag." Uzun parmağının yarada iz bırakmasını izliyorum.

"Fusionmag? Nasıl yaşıyorsun?" Bana inandığından emin değilim.

"Gerçekten iyi bir terzim var."

Öfkeli kaşları tekrar çatılır. "Bu da ne demek oluyor?" diye sorar.

Parmakları aşınmış etimi yatıştırıyor ve tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor. Titriyorum. "Clifton Salloway bana fusionmag ve diğer enerji darbelerini iten kumaştan kıyafetler yapmış demek." Saçlarımı omzumun üzerinden atıp ona sırtımı gösteriyorum. "Bu ne kadar kötü?"

Reykin dişlerinin arasından hava emiyor. "Bunu sana kim yaptı?" "*Onların* bana yaptığı bir şey değil. *Benim* onlara yaptığım şey."

"*Kardeşinle* konuşmaya gittin!" diye hırlıyor. Reykin o kadar sezgisel ki, neredeyse korkutucu. Ne kadar benzediğimizi aklımda tutmalıyım. Gömleğimi tekrar giyiyorum ve saçlarımı yakamın altından çekip bir kez daha omuzlarıma dökülmesine izin veriyorum. Yer değiştirip yüzümü ona dönüyorum.

"Gabriel'le konuşmaya gittim ama bu bir tuzaktı. Suikastçılar beni bekliyordu. Sanırım onları Othala gönderdi." Bu yalan değil. Beni *bekliyorlardı* ve bu bir tuzaktı. Gabriel'i kaçırıp Deniz Kalesi'ne getirme hedefimde hâlâ başarılı olduğum gerçeğinden bahsetmeye gerek yok. "Suikastçılar öldü ama."

"Peki ya kardeşin?" diye soruyor.

"Onunla istediğim gibi konuşamadım." Yine, tam olarak yalan değil, sadece gerçek değil.

"Tüm o aptal, sorumsuz-"

"Sakın bana Ransom'ı bulduğunuzda onunla konuşmaya çalışmayacağınızı söylemeyin."

Reykin elleriyle yüzünü kapatır ve öfkeyle ovalamaya başlar. "Uhh," diye inliyor, "bunun aynı şey olmadığını biliyorsun! Kardeşim beni öldürmeye çalışmıyor."

"Neden bu kadar kızgınsın? Ben buradayım, ölmedim."

Reykin ellerini kaldırır. "Şu anda öfkeli olmamın o kadar çok nedeni var ki, hepsini sayamam bile. Ve sen iyi *değilsin*. Dayak yemişsin. Belki de seni yaralı görmekten yoruldum."

"Her zaman üzerimde çürükler bırakıyorsun," diye belirtiyorum. Bu doğru ama adil değil ve ben bunu biliyorum.

"Bu farklı! Bu antrenman! Üstünlüğünüzü asla kaybetmemenizi sağlıyorum - üzerinize gelen herkesi yok edebilirsiniz."

"Biliyorum," diye mırıldandım. "Özür dilerim. Öyle demek istemedim. Sadece çok yorgunum." Yavru köpek ayak parmaklarıma saldırıyor, nemli çorabımı çıkarmaya çalışıyor. Uzanıp onu kollarımın arasına alıyorum. "Rogue için teşekkür ederim." Reykin'in göğsüne yaslanıp beagle'ımın sarkık kulaklarını okşuyorum.

Birkaç dakika sonra Reykin'in öfkesi azalıyor. Göğsü yanağımın altında yumuşuyor. Bildiğim bir sonraki şey, yatağıma indirildiğim. Uyuyakalmış olmalıyım. Battaniye üzerime yerleşiyor ve Reykin geri çekilmeye başlıyor.

"Reykin, gidiyor musun?"

"Hayır. Git uyu."

Yavru köpek öpücükleri bombardımanı uyanmanın en tatlı yolu olabilir. Rogue ile sadece birkaç gün geçirdim ama ona umutsuzca aşışım. Yatağımdan kalkmasına yardım ediyorum ve onu bahçeye çıkarabilmek için aceleyle üstümü değiştiriyorum. Dışarıda, Halo iğnelerim Rogue ve benimle birlikte budama çalıların ve gölge ağaçlarının etrafında dolaşıyor. İkinci doğan Güneşler budama dronlarını denetlemeyi bırakıp diz çökerek meraklı yavru köpeğimi selamlıyorlar. Hayatımın çoğunda dışlanmış biri olarak, ikinci doğmuş bahçıvanların benimle konuşurkenki ani sohbetlerini ve rahatlıklarını takdir ediyorum. Kendimi farklı hissediyorum, sanki hayatta korku, şiddet ve ölümcül güç mücadelelerinden daha fazlası varmış gibi. Sanırım hissettiğim şey umut. Bu beni korkutuyor.

Uçurumun yanında dolaşıyorum. Rüzgâr saçlarımı savuruyor. Kucağımdaki Rogue saçlarımı çekiştiriyor. Sular çekiliyor, bu da Deniz Kalesi'ni ziyaret edebileceğim ve belki kardeşimi görebileceğim anlamına geliyor. Nasıl olduğuna dair haber almak için sabırsızlanıyorum. Balmora son görüşmemizden beri bana hiç mesaj göndermedi. Kendime Gabriel'e baktığı için çok stres altında olduğunu söyleyip duruyorum. Onu son gördüğümde berbat bir durumdaydı. Keşke ona yardım edebilseydim.

Rogue'u yere bıraktım ve gül ve çalılık sıralarına doğru geri döndük. "Kahvaltı etmek ister misin?" diye soruyorum. Kuyruğunu sallıyor, iki ön patisini kaval kemiğime koyuyor ve mız mızlanmaya başlıyor. "Oh, seni tekrar kucağıma almamı istiyorsun, değil mi?" Uzanıp onu kucağıma alıyorum.

Ben doğrulurken Reykin yanımdaki çitin etrafından dolanıyor. Sırıtiyorum. "Günaydın! Varlığınızdan duyduğumuz onuru neye

borçluyuz?" Şaşırmış gibi görünmeye çalışarak soruyorum. Şaşırmadım.
Reykin bana Rogue'u verdiğiinden beri

neredeyse her uyanık olduğum dakika. Kendi isteğiyle mi yoksa benimle kalması emredildiği için mi emin değilim ama artık bana bir kardeşten daha yakın. En azından benimkinden daha yakın.

Dudaklarının kenarları seğiriyor, sanki o da gülümsemek istiyor ama buna izin vermiyor. "Oğlumuz nasıl?" diye soruyor yaklaşarak. Rogue Reykin'i fark ediyor ve kuyruğu çılgınca sallanmaya başlıyor. Mutlulukla havlıyor ve kollarımdan kurtulmak için kıpırdanıyor.

"Ele avuca sığmaz biri," diye cevap veriyorum, "ve seni gördüğüne ne kadar sevindiğine bakılırsa, berbat bir arkadaş zevki olduğunu söyleyebilirim." Rogue'u yere bırakıyorum ve o da Reykin'e doğru atılıyor.

"Çok acımasız, değil mi evlat? Kalpsiz." İlk doğan Yıldız Rogue'u kaldırır ve küçük canavarın temiz traşlı yüzünü yalamasına izin verir.

Sonunda oturup çimlere uzanıyoruz ve Rogue'un üzerimizde gezinmesine izin veriyoruz. Yanağıma bastığında kıkırdıyorum. Patisi gözümü ezmesin diye döndüğümde Reykin'in bana baktığını görüyorum. Perçinlenmiş. Öne doğru eğiliyor, dudakları dudaklarıma yaklaşıyor. Nefesim kesiliyor. Reykin elimi tutuyor ve başparmağı taç şeklindeki doğum lekemin üzerinde geziniyor.

Ona bakıyorum ve birden içimi soğuk bir korku kaplıyor. Doğruluyorum. Yavru köpek kucağımdan Reykin'in üzerine sıçırıyor. Parmaklarımla elimin arkasını ovuyorum, takma adımın altın ışığını silmeye çalışıyorum. *Belki de güneş ışığıdır*, diyorum kendi kendime. Elimi farklı açılarda tutuyorum ama rengi değişmiyor. Boğuluyorum, daha sert ovuyorum, elimi çimlerin üzerinde gezdiriyorum. Tekrar kaldırıyorum. Altın bir kılıç. Reykin'in yüzüne bakıyorum. Bana bakıyor, ifadesi okunmuyor.

"Ne yaptın sen?" Reykin'e suçlayıcı bir şekilde hırslıyorum. Hissettiğim ihanet korkunç. Çenesi geriliyor ama hiçbir şeyi inkâr etmiyor, sadece bana bakıyor. *"Sen ne yaptın?"* Çığlık atıyorum. Reykin irkilmiyor bile. "Onu öldürdün! Kardeşimi öldürdün!"

Rogue'u bir kenara bırakıp beni kendisine doğru çekiyor. Hıçkıra hıçkıra ağlıyorum ve ona direniyorum ama o inanılmaz derecede güçlü. "Onu sen öldürdün!" Göğsüne doğru hıçkırıyorum. "Onu sen öldürdün!" Sert nefesler alarak tekrar tekrar söylüyorum. Sıcak gözyaşları yanaklarımı ıslatıyor. Reykin bir eliyle başımı sıkıca göğsüne bastırıyor. Kalbi kulağımda vahşi ve gürültülü bir şekilde çarpıyor.

Üzerimize bir gölge düşüyor. Gözyaşlarıyla kör olmuş gözlerimin arasından yanımda birinin durduğunu fark ediyorum. Bir kız, zor nefes alıyor. Yüzü kıpkırmızı ve ağlıyor. "Quincy!" Adını nefesimle söylüyorum.

"Hemen gelmelisin! Seni soruyor!" Elime uzanıp çaresizlik içinde beni çekiştirirken Quincy'nin alnında bir sıkıntı beliriyor. "Lütfen! Atlayacak! Gelmek zorundasın!" Uzun sarı saç örgüsü havada çılgınca savruluyor. Kabus gibi bir korku yüzünün her çizgisine kazınmış.

"Kimsin sen?" Reykin kızıdan talep ediyor. Beni bırakmıyor. Quincy dizlerinin üzerine çöktü. "Sadece biraz alması gerekiyordu. Atom ona günde sadece birkaç gram v e r m e s i n i söyledi ama o ilacı buldu. Hepsini aldı!" Hıçkırıklara boğuluyor. "Çok hastalandı, morardı ve nefes almasını sağlayamadık. Nefes alamıyordu!" Kırmızı çerçeveli gözlerinde acı ve keder parlıyor. "Sana ihtiyacı var! Gelmek zorundasın!"

Elimi Reykin'in göğsüne koyuyorum ve tüm gücümle itiyorum. Kör bir şekilde tökezleyerek ayağa kalkıyorum. Quincy elimi tutuyor ve Deniz Kalesi'ne doğru koşuyoruz. Yumuşak havlamalar arkamdan geliyor. Rogue'u almak için geri dönüyorum ama Reykin onu çoktan almış ve sadece birkaç adım geride. Ben önden koşuyorum.

Kumsal hâlâ suyla kaplı ama gelgit azalıyor. Belime kadar gelen dalgaların içine giriyorum. Deniz Kalesi'nin taş duvarlarına ulaştığımda sıırıslık olmuştum. Dışarıda nöbet tutan muhafızlar içeride neler olup bittiğini bilmiyor gibi görünüyor. Takma adımları taramalarına izin veriyorum ve sonra onları geçip yüksek duvarlı avluya doğru koşuyorum.

Muhafızlar Reykin'in geçmesine izin vermiyor ve beklemem için bağılıyor ama ben devam ediyorum. İçeri girdiğimde, bulabildiğim ilk kişiye yaklaşıyorum - karmaşık kekler ve hamur işleriyle dolu çok katmanlı bir tepsi taşıyan yaşlı bir Güneş Kaderi ikinci doğanı. Koluna yapıştım, neredeyse tepsiyi dökecektim. "Kulenin tepesine nasıl çıkabilirim?" Talep ediyorum.

Gözleri açılıyor ve etrafındaki çizgiler geriliyor. Bana cevap vermeye başlıyor ama Quincy'nin kolumdaki küçük eli beni ileri doğru çekiyor. Benimle birlikte koridorlarda -taş duvarlardan oluşan bir labirente ilerliyor. Oymalı ahşap korkulukları olan dolambaçlı bir merdiven kulenin ortasından yukarı doğru spiraller çiziyor, yüzlerce kaldırım taşı basamağı su rengi halıyla kaplı. Merdivene doğru ilerliyorum ama Quincy "Hayır, bekle!" diye bağılıyor.

Merdivenin yanında, bazıları kenarlarından paslanmış birkaç küçük hover aracı var. Çoğu minyatür antik deniz araçlarına benzeyen, çocuklar için yapılmış tuhaf yenilikler gibi görünüyor, ancak birkaç tanesi daha büyük - yetişkinleri taşıyabilecek kadar büyük. Quincy duvarın yanında, tepesi dalga şeklinde oyulmuş bir korkuluğun yanına park edilmiş iki kişilik bir araca gidiyor. O

üzerine tırmanır ve kontrolleri etkinleştirir. Aracın ejderha şeklindeki direk başı canlanır, gözleri sarı renkte parlar ve araç yerden kalkar.

Yanındaki ışıltılı altın koltuğa tırmanıyorum ve o da aracı ileri fırlatarak dik merdivenlerden yukarı çıkarıyor. Merdivenleri baş döndürücü, sürekli tırmanan bir tirbuşon şeklinde takip ediyoruz. Vitray pencereleri ve çok sayıda kapının bulunduğu katları son sürat geçen Quincy aracı daha da hızlandırıyor, ancak en üst katın sahanlığına vardığımızda yavaşlıyor. Parmaklıklardan aşağıya, çok aşağıdaki zemin kata bakıyorum. Bir kargaşa oluşuyor. İnsanlar orada toplanıyor. Reykin de onlardan biri. Muhtemelen Grisholm ya da Erdem'le olan bağlantısını tehdit unsuru olarak kullanarak buraya zorbalıkla girmiş.

Koridorun sonundaki açık kapıya doğru koşuyorum. Güneş ışığı denize bakan taş terastan içeri süzülüyor. Beyaz perdeler dalgalanıyor. Esinti ılık. Koşmaktan terliyorum ve tuzlu suyla ıslanmışım ama yine de iliklerime kadar üşümüş gibi titriyorum. Dışarıda martılar ciyaklıyor ve ağlıyor. Balmora bulutsuz mavi gökyüzüne bakan geniş, liken benekli duvarda yalınayak duruyor. Güzel saçları uzun ve gevşek, omuzlarına ve beyaz geceliğinin üzerine dökülüyor.

Odanın diğer ucundaki yatakta kardeşimin bedeni beyaz şam yastıklarına yaslanmış yatıyor. Tüylerim dehşet içinde diken diken olurken kafa derim karıncalanıyor. Birisi Gabriel'in kurşunlu eldivenini çıkarmış. Lakabının altın ışığını bir kenara bırakırsak, öldüğü çok açık. Kül rengi teni, çukur yanaklarının üzerinde cansız bir şekilde sarkıyor.

Göğsümde bıçak gibi bir ağrı. Boğazımda safra birikiyor ve dizlerimin bağı çözülüyor. Umut kötü bir şey. Onu hissetmek için kendime izin verdim ve şimdi beni yok etmeye kararlı. Kulaklarım kan hücumuyla çınlıyor. Yanımda, Quincy sertçe pantolonunu indiriyor, göğsü kabarıyor. Ellerini sıkarak, gözleriyle bana bir şeyler yapmam için yalvarıyor.

Taş terasa doğru ağır adımlarla ilerliyorum, korkuyla ağırlaşıyorum, adımlarım kaldırım taşı zeminde yankılanıyor. "Balmora," diyorum nazikçe.

Rüzgâr saçlarını kaldırıyor. "Burada hiçbir şey değişmiyor," diyor Balmora bana bakmadan, denize bakan duvarın üzerindeki pozisyonundan. "Bulutlar gelir ve gider. Dalgalar çarpıyor ve kayıyor ... durmadan, gün be gün, yıl be yıl ve ben hep buradayım. Tek başıma. Bu da hiç değişmiyor. Buradan nefret ediyorum."

"Lütfen aşağı gel," diye yalvarıyorum.

"Bu şekilde olması gerektiğini söyledi."

"Ne şekilde olmalı?" Endişeyle soruyorum. "Gabriel aklını kaçırmıştı-o-" Balmora biraz öne eğiliyor. Acele edip onu çıkıntıdan çekmeyi düşünüyorum ama düşme riski çok büyük. Biraz daha yaklaşıyorum.

Balmora dönüp bana bakıyor. Rüzgâr eteğini kaldırıyor ve saçlarını karıştırıyor. Dalgalandıran elbisesi bana kalenin her bir kulesinin tepesindeki bayrakları hatırlatıyor. "Anneni durduramayacağını söyledi ama sen durdurabilirsin." Sanki transa geçmiş gibi. Duygusuz. İçine kapanık.

"Onu neyden alıkoyacaksın?"

"Canavarlarıyla dünyayı ele geçirmekten."

"Hangi canavarlar?" diye soruyorum. Balmora'nın ayağı hareket ediyor ve topuğu şimdi duvarın kenarından sallanıyor. Ona uzanıp elimi tutmasını ve aşağı inmesini işaret ediyorum. "Yapma, Balmora," diye yalvarıyorum. "Dünyayı birlikte değiştirebiliriz - sen ve ben."

"Roselle'e söyle, kargayı denizdeki ağaçlara kadar takip etsin."

dedi. "Kipson Crow mu? Ajan Karga'yı mı kastetti?"

Terk edilmiş arabamıza çarpan başka bir hovercart'ın sesi arkamızdaki havayı sarsıyor. Reykin adımı söylüyor ve Balmora'nın birkaç görevlisinin de onunla birlikte olduğunu duyuyorum. Gitmeleri için bağırarak istiyorum ama gözlerimi Balmora'dan ayırmaya cesaret edemiyorum.

"Ne demek istediğini anlamadım," diye söylendi. "Sana söylemem için bana söz verdirdi ve sonra ona katılabileceğimi söyledi." Şaşkın gözleri yanımdaki genç kıza kayıyor. "Hoşça kal Quincy," diye fısıldıyor Balmora. Ve çıkıntıdan iniyor.

Bölüm 17

Varis

Balmora'yı yakalamak umuduyla öne doğru atılıyorum ama o gitmiş. Yanımdaki Quincy'den boğuk bir hıçkırık geliyor. Arkamızdaki ikinci doğan görevlilerin çığlıkları havayı yırtıyor. Onu bir çıkıntıya tutunmuş halde bulmayı umarak kendimi kenardan bakmaya zorluyorum ama sular çekilmiş ve kalenin tabanını destekleyen taşlar açığa çıkmış. Balmora'nın cesedi çok aşağıdaki kayaların üzerinde parçalanmış bir haldeydi.

Rüzgâr saçlarımı yüzümün kenarlarına vuruyor. Arkamı dönüyorum ve Quincy balkon duvarının üzerinden bakamadan onu yakalıyorum. "Yapma," diye fısıldıyorum, onu kendime doğru çekip sarılıyorum. Hangimizin daha çok titrediğini anlayamıyorum. Quincy usulca inliyor, üzüntüsünü göstermemesi öğretilmiş bir kızın sessiz ağlayışı. Kuleye doğru bakıyorum. Reykin balkonun eşiğinde duruyor. Yüzündeki acımasız ifadeye bakılırsa, sanırım olanlara tanık olmuş.

Reykin uzun adımlarla balkonu tek başına geçiyor ve alçak duvarın üzerinden bakıyor. Rogue yanında değil ve ben uyuşuk bir şekilde yavru köpeğimin nerede olduğunu merak ediyorum. Reykin'in ifadesi boş, ne düşündüğüne dair hiçbir şey söylemiyor.

Alarmlar çalıyor, önce uzaktan ama giderek yaklaşıyor. Ölüm dronları etrafımızda birleşiyor, balkonun etrafında gezinmek için yükseliyorlar. Kemiklerimi kıran sesleri dişlerimi takırdatıyor. Reykin benimle onların arasına giriyor. Halo iğnelerim kollarımda ve ölüm dronlarına doğru agresif bir şekilde hareket ediyor. Hava dronların gürültüsüyle kirleniyor.

Reykin'in fiziksel varlığı beni kaostan koruyor. Omuzları bir kalkan gibi etrafımı sarıyor. Quincy ve beni dikkatlice kulinin içine, ölüm dronlarından uzağa götürüyor. Halo iğneleri bizimle birlikte sürükleniyor.

Silahlı Exo ve Iono muhafızları kulenin yatak odasına girer. Balmora'nın ikinci doğan hizmetkârları etrafta çırpınıyor, bazıları ağlıyor.

Gabriel'e tekrar baktığımda midemde bir ağrı hissediyorum. Pek çok şey hakkında yanılmıştım, ama özellikle de onun hakkında. Asil mi yoksa korkak mı olduğuna karar veremiyorum. Şu anda sahip olduğu tek şey yok.

"Bu taraftan." Reykin beni gitmem için yönlendiriyor ama muhafızlar tarafından durduruluyoruz. Reykin takma adını kullanarak Dune ile bağlantı kuruyor ve birkaç dakika sonra güvenlik ekibinin lideri eski akıl hocamdan beni Halo Sarayı'na getirmesi için emir alıyor.

"Quincy benimle geliyor," diye homurdanıyorum, gözyaşlarımı tutmaya çalışarak. Bu ağrı çok garip. Kaynağını tam olarak belirleyebilseydim, bu konuda bir şeyler yapabilirdim, ama her şeyi kapsıyor.

Kuleden çıkarılıyor. Kaleden çıkarken Reykin, Rogue'u dişlerinin arasında bir boşluk olan orta yaşlı ikinci doğmuş bir kadının kucağından alıyor. Köpek yavrusu tamamen pasif, ciddi bir uykunun pençesinde. Yüzümü kürküne gömmek istiyorum ama ona dokunmaya cesaret edemiyorum. Sevme konusunda iyi değilim. Ben sadece öldürmekte iyiyim. Ölümde. Yok etmekte.

"Gittiğini görmek üzücü," diyor kadın sırtarak. Şaşkınlıkla Gabrieli kastettiğini sanıyorum. Ama sonra yavru köpeği havaya kaldırıyor ve sevgi yumağını Reykin'e uzatıyor. Reykin başıyla onaylıyor ve sığ sudan geçip kum yığınının üzerinden bizi bekleyen uçağa doğru ilerliyoruz.

Zeplinin içinde, Quincy'nin yanında toplanıyorum. Reykin yanıma oturdu. O kadar yakınız ki bacaklarımız birbirine değiyor. Kalbimin sesini hâlâ kulaklarımda duyuyorum. Yavru köpek onun kucağında mışıl mışıl uyuyor, arada bir küçük kuyruğunu sallıyor. Reykin beni izliyor. Utanç yanaklarımı ısıtıyor. Onu asla kardeşimi öldürmekle suçlamamalıydım. Gabriel bunu kendisi yaptı. Tek yapmak istediğim başımı Reykin'in omzuna yaslamak ve bir zamanlar sevdiğim kardeşim için ağlamak. Gabriel gözyaşlarıma layıktı ama biliyorum *ki* kardeşim artık o çocuk değildi.

"Seni suçladığım için özür dilerim," diye mırıldandım. "Düşündüm ki ..." Ağlamamak için gözlerimi kaçırıyorum.

Reykin'in sıcak parmakları elimin üzerine kapanıyor. "Geçmişte sana söylediklerime bakılırsa hiç de kötü bir varsayım değil." Elimi sıkıyor. "Ne kadar?" diye fısıldıyor. Ne sorduğunu biliyorum. Kardeşim ne zamandır kalede, burnunun dibindeydi?

"Bana Rogue'u verdiğin geceden beri," diye cevap veriyorum.

"Kim bilir?" diye soruyor. Çenemi eğerek Quincy'yi işaret ediyorum. Yanağı omzuma yaslanıyor. "Quincy?" diye sesleniyor. Kız başını kaldırmıyor ama benimkine dolanan kolu daha da sıkılaşıyor. "Gabriel nasıl oldu da Deniz Kalesi'ne geldi?"

Sesi monoton ve mesafeli. "Ölü adamı mı kastediyorsun?"

"Evet," diye yanıtıyor Reykin.

"Bilmiyorum. Onu daha bu sabah o halde buldum," diye yalan söylüyor. "İkinci doğan Komutan balkonun duvarındaydı. Perişan haldeydi, ben de yardım edebileceğini umarak Roselle'i çağırmaya koştum."

"Adamın kim olduğunu biliyor musun?" diye sorar.

Başını iki yana sallıyor. "Lakabı Kılıç olduğunu söylüyor ama ona yakından bakmadım."

Kimse ne yaptığımızı bilemez. Artık ilk çocuk ve Kılıç'ın varisi olduğum için gülünç derecede hafif bir cezayla kurtulabilirim ama Quincy, Gabriel ve Balmora'yı bir araya getirmeye yardım ettiği için öldürülebilir. Bunun olmasına izin veremem. Ya onun hikâyesine sadık kalırız ya da o ölür.

"Quincy," diyor Reykin usulca, "bu yavrunun sihirli olduğunu biliyor muydun?" Quincy Rogue'a yan gözle bakıyor, sonra Reykin'e bakıyor. Yüzünde hiç mizah belirtisi yok. "Bu doğru. Sen Rogue'u tutarken başına kötü bir şey gelemmez. O böyle özeldir. Deneyip görmek ister misin?"

Rogue'a bakıyor. Reykin yavru köpeği kaldırıp küçük sıcak bedenini Quincy'ye uzatıyor. Quincy önce kıpırdamıyor ama sonra kolu benimkinden ayrılıyor ve küçük, titreyen elleri tüylü yaratığı alıp göğsüne götürüyor. Yanağını başının üstüne bastırıyor ve Rogue'un sarkık kulağı tenini okşuyor. Yüzünden sessiz bir gözyaşı süzülüyor.

Uçağımız yüzen hale ile bağlantılı bir hoverpad'e iniyor. Reykin herkesi Quincy ve benden uzak tutuyor. Kollarını bize dolayarak içeriye kadar eşlik ediyor. Buradaki muhafızlar farklı görünüyor ve ilk güvenlik kontrol noktasına gelene kadar bunun nedeni hemen anlaşılmıyor. Normalde beni karşılayan düşmanca ve şüpheli bakışlar yerini şaşkınlığa ve açık bir meraka bırakıyor. Takma adımın altın ışığı artık bana hürmetle davranıldığı anlamına geliyor.

Dune'un dairesine vardığımızda titriyordum. Tenim üşüyor. Her şeyi zihnimde tekrar tekrar canlandırıyor, kararlarımı sorguluyorum. *Eğer Balmora'ya gitseydim ve Gabriel'in mesajını bana söylemesine fırsat vermeden onu duvardan çekseydim, atlayamayacaktı. Eğer yapsaydım*

Onunla kalıp Gabriel'i canına kıymaması için ikna etmesine yardım etseydi, ikisi de hayatta olacaktı.

Dune'u karşımda bulunca şaşkınlığımdan sıyrılıyorum. Endişeli bakışı gerçek, ama bu benim için endişe, Gabriel ya da Balmora için değil. Kardeşimin kaybının acısını paylaşmıyor. Dune beni teselli etmeye çalışabilir ya da çalışmayabilir ama bir şey doğru: bunu o istedi. Şafak Kapıları'nın hayal edebileceği en iyi sonuç bu. Ama ben çözüyorum. Sanki yıpranmış bir parçamı çekersen kurdeleye dönüşecekmişim gibi hissediyorum.

"Erdem alarma geçirildi," diyor Dune. "Balmora'nın öldüğünü ve intihar ettiğinin doğrulandığını anladı. Atlamadan önce ne söylediğini bilmek isteyecektir."

"Bana Gabriel'den bir mesaj ilettiler," diye cevap veriyorum. Sesim kendime bile mesafeli geliyor.

"Mesaj neydi?" Dune sorar.

"Gabriel'in kargayı takip ederek denizdeki ağaçlara gitmemi istediğini söyledi."

Dune'un yüz ifadesi daha da gerginleşir. "Bununla ne demek istediğini biliyor musun?"

"Hayır," diye yanıtlıyorum, "ama tanıdığım tek 'karga' Ajan Karga."

Dune'un dairesinin dışındaki koridorda bir kadının çığlıkları yankılanır. Dönüp bakar ve kapı darmadağınık bir kadın tarafından açılır. Uzun sarı saçları sanki bakım yaparken yarıda kalmış gibi yarımır. Üzerinde sadece mücevher renginde uzun bir bornoz olan Adora hışımına salona girer.

"Nerede o?" Fazilet'in karısı uluyor ve sonra gözleri üzerime düşüyor. "Sen! Ne yaptın sen?" Sesi tiz, aşırı öfkeli. Güzel dudaklarındaki hırıltıdan ürperiyorum. "Benim kızım *asla* kendini öldürmez! O bunun için çok güçlüydü! Onu sen öldürdün!" Adora parmağını bana doğru itiyor. Ağzının etrafında derin keder çizgileri beliriyor.

Başım istemsizce sallanıyor. "O benim arkadaşımды," diye fısıldıyorum. Gözlerime sıcak yaşlar doluyor. "Onu kurtarmaya çalıştım, ama o-"

"Yalancı!" Adora'nın acısı parıldıyor. Gözyaşları gözlerini boğuyor. Bana tokat atmak için ileri atıldı ama Reykin onu yakaladı ve kollarını arkasına itti. "Bırak beni!" Sarsılıyor ve iki büklüm oluyor ama Reykin onu kolayca tutuyor. Kader Fazileti'nin peşinden gelen korumalarına başını sallıyor. Onu tutmak için öne çıkıyorlar.

Sonra Fazilet, özel korumaları tarafından kuşatılmış, ağzı sıkı bir şekilde odaya dalıyor. "Adora!" Ona sarılmaya çalışır.

Ondan uzaklaşır. "Onu Deniz Kalesi'nde kilitli tutmayı kabul edersem, bebeğime asla kötü bir şey olmayacağına dair bana söz vermiştin. Yalan söyledin! Sen bir yalancısın!" Adora kocasına acımasızca tükürür. "Hepiniz yalancısınız!"

Erdem korumalarına işaret eder. "Kader Fazileti'ni dairesine geri götürün," der. "Bir doktor çağırın. Onu sakinleştirin."

Exo muhafızları Adora'yı nazikçe ama sertçe uzaklaştırır. Feryatları ve intikam tehditleri geri çekilir, ancak hava onlarla lekelenmeye devam eder.

Sonraki birkaç saat tam bir kaos içinde geçti. Erdem, Balmora'nın ölümüyle ilgili sorularla beni sorguya çekiyor. Hem Quincy hem de ben, Gabriel ve Balmora'nın yeniden bir araya gelmesini ayarlamakla ilgili haince kısmı açıklamadan onun ölümüyle ilgili gerçekleri sunuyoruz. Bize sorduğu soruların çoğu bilmiyormuş gibi davrandığım şeyler hakkında. Bir savunma olarak cehalet zayıftır ve Erdem için kabul edilemez. Acımasız despot dairenin etrafını kırıp dökerek en kırılgan randevuları yerle bir ederken Dune'un mobilyaları için endişeleniyorum.

"Sözde onun *arkadaşıydın*," diye öfkeleniyor ve neredeyse narin bir masayı devirip kürelerle dolu demir bir kaseyi yere düşürüyor. Gürültü zaten gergin olan sinirlerime tokat gibi inerken, öfkesi damar patlatmaktan cinayet işlemeye kadar tırmanıyor.

"Biz arkadaştık," diye cevap veriyorum, duygusuz olduğumdan değil, hepsini bastırdığımdan, belirgin bir duygusuzlukla. "Ama biz aynı zamanda Geçiş Sürecinden geçmiş ikinci doğanlarız. İlişkiler samimi olamaz. Kişinin görevleri dışında herhangi bir şeye derin bağlar kurması kabul edilemez." Yasayı bir yedek olarak kullanıyorum. Eğer saçma sapan kurallar yaratacaklarsa, onları yüzlerine çarpacağım.

"Senin bir robot olduğuna inanmamı mı bekliyorsun?" diye soruyor. "Seni dövüşürken gördüm. Başarılı olmanızın nedeni tutkunuz, kopukluğunuz değil!"

Bir an afalladım, bu kadar doğru bir suçlama karşısında kendimi nasıl savunacağımı bilemedim. Kapının yanındaki hareket dikkatimi çekiyor. Fazilet'in idari ekibinden iki ilk doğan odaya giriyor. İkisi de genç, kıvrak dişiler ve yüzlerinde dehşete kapılmış ifadeler var. Fazilet Kaderi lakaplı olan öne doğru ilerliyor ve Fazilet'in sert tiradını kesiyor. "Affedersiniz, Clarity Bowie." Çekingen sesi titriyor.

Kargaşayı görünce etrafına bakınır. "Bu da ne!" diye bağırır.

"Exos bunu Secondborn Commander'ın kule odasında buldu." Avuç içi büyüklüğünde bir hologram kaydedici tutuyor. "Kızınızdan bir mesaj içeriyor."

"Göster!" diye kükrer.

"Ama, Ekselansları, bu çok özel bir tür-"

"Çal şu lanet şeyi!" Fazilet'in ağzından tükürükler saçılır.

Kadın aceleyle ileri atılır ve kayıt cihazını aralarındaki boşluğa, yere koyar. Mesajı etkinleştirir. Holografik ışık silindirik metal tabandan yukarı doğru yansır. Balmora'nın görüntüsü belirir.

"Merhaba baba," diyor kırılgan, küçümseyici bir ses tonuyla. Üzerinde öldüğünde giydiği beyaz gecelik var. Yeni uyanmış gibi güzelce karıştırılmış saçları, gözyaşı lekeli yanaklarını çerçeveleyiyor. Şiş gözler ağladığını gösteriyor. Denizlerin Kaderi kulesindeki yatağın kenarına tünemiş. Gabriel'in cesedi arkasında, şam yastıklarına yaslanmış bir şekilde görülüyor. "Gabriel St. Sismode'a çok gençliğimden beri aşık olduğumu ve onun da beni sevdiğini duymak sizi şaşırtabilir. Bunu senden ve annemden sakladık, isteyerek değil, sen ve sapkınlıkların bizi buna zorladığı için.

"Gabriel her zaman nazik ve kibardı, Cumhuriyet'in en zalim Kaderi'nin varisi olmaktan nefret eden bir adamdı. Senin aksine baba, ikinci doğuştan olmamın bir lanet olduğunu ya da beni aşağı kıldığını hiç düşünmedi. Doğum sırama rağmen beni sevdi. Birlikte dünyayı değiştirecektik, o ve ben, ama artık çok geç. O öldü ve ben de yakında ona katılacağım. O yüzden *önemsiz* gevezeliklerimle daha fazla zamanınızı harcamayacağım. Bundan ne kadar nefret ettiğini biliyorum.

"Gabriel size ondan bir mesaj ileteceğime dair bana söz verdirdi. Annesinin kıyılarına daha önce hiç görmediğiniz türden bir savaş ve terör dalgası getirmeye hazırlandığını söyledi. Onu durdurmanın hiçbir yolu olmadığını söyledi. Sadece kız kardeşinin bunu yapabilecek kadar kurnaz ve güçlü olduğuna inanıyormuş. Bu yüzden Fate of Swords'un varisi olarak kenara çekiliyor. Roselle onun yerini alabilsin diye kendi canına kıydı." Yüzünde acı okunuyor. Sertçe yutkunuyor. "Şahsen," diye hırlıyor dişlerini sıkarak, "Othala hangi canavarları getiriyorsa, umarım seni ve tüm hanedanını yok ederler. Güle güle baba. Ölümün uzun ve acılı olsun."

Hologram projeksiyonu yanıp söner. Erdem'in ağzı açılmış, Deneme Köyü'ndeki bronz heykelin kopmuş kafasını andırıyor, dehşetin son anına kilitlenmiş.

"O deli," diye fısıldar. Erdem boğazını temizler. "Eğer Othala benimle savaşmak istiyorsa, savaşacaktır." Beni işaret ediyor. "Senin Kılıç olduğunu göreceğim, Roselle. Kılıçların Kaderi'ne liderlik edeceksin. İkinci doğan askerler seni takip edecek, anneni değil! Ne de olsa sen de onlardan biriydin!"

Titreyen iki yardımcısına şöyle bağıır: "Kılıçlar hariç, Kader Cumhuriyeti'nin tüm Clarity'lerini toplayın. Bugün bir toplantı istiyorum! Roselle'in *Yukarı Halo*'da özel bir süiti olacak. Ona her zaman yakınımnda ihtiyacım var. *Kımıldayın!*" Asistanlar dağıldı.

Dune'un dairesinden dışarı sürüldüm. Quincy ve Rogue, Fazilet'in bir çift asistanı tarafından yönlendirildiler. Onlar gitmeden önce, asistanlar Quincy'yi beni beklemesi için yeni daireme götürecekleri konusunda beni temin ettiler.

Güvenlikten geçip daha önce görmediğim koridorlara girerken Dune ve Reykin yanımda. Koridorlar ilk başta mantıklı gelmiyor. Havada asılı duran yapının dışı boş gibi görünüyor, ama beni tamamen hayrete düşüren bir şekilde öyle değil. Mimari dairesel, ancak gökyüzü yanılsaması veren yüzeylerle baştan sona katı.

Erdem'in Halo'nun merkezindeki komuta merkezine vardığımda, *Yukarı Halo*'nun devasa bir hava gemisi olduğunu fark ediyorum. Bir binayı uçurmanın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum ama Yedinci Sınıf pilot lisansımın bunu karşılamadığından eminim.

Savaş odasında Erdem, diğer Berraklıklarla yapmayı planladığı toplantı için Dune ile strateji üzerine tartışır. Sonunda diğer Berraklara kardeşimin kendi canına kıydığını ve benim ilk doğan statüsüne yükseldiğimi bildirir. Berraklıkların holografik görüntüleri neşeli tebriklerini iletiyor. Tüm bunlar olurken, onaylarcasına başımı sallıyorum ama hiçbir şey söylemiyorum.

Annem hariç tüm Clarity'ler kardeşimin ölümünden haberdar edildi. Othala ile sanal buluşma için kendimi hazırlıyorum ama holografik görüntüsü önümüzde belirdiğinde hiçbir şey beni onun görünüşüne hazırlayamazdı. Kılıç Sarayı'ndaki ofisinde cam masasının arkasında oturmuş, elinde bir kokteyllle koltuğunda kamburlaşıyor. Kırmızı çerçeveli gözleri holografik görüntünün ışığında göze çarpıyor. Sanki günlerdir kıyafetlerini değiştirmemiş gibi görünüyor. Saçları gevşek ve yağlı. Kederin derin çizgileri ağzının kenarlarını oyuyor ve alnını çiziyor. Onun üzüntüsü kalbimin yeniden kanamasına neden oluyor. Annemi küçümsemeye başladım, ama içimde bir şey hala onun üzüntüsüyle eziliyor.

"Oğlumu bana geri ver, ben de sana işkence etmeyeyim, Fabian," diyor, sesi derin ve hırıltılı, kelimeleri bulanık. "Bunu şimdi yaparsan seni çabucak öldürürüm." Şişman kadehi dudaklarına götürüyor ve büyük bir yudum içiyor.

"Bunu yapabilecek durumda değilsin-"

"Daha bitirmedim, seni hüngür hüngür ağlayan erkek çocuğu!" diye bağıyor annem. Ayağa fırladı. "Oğlumun katili Roselle'i bana gönder, böylece onun içini kendim boşaltabilirim. Ancak o zaman gözlerini oyup maginotlarıma yedirmeyeceğim!"

"Sen çıldırmışsın! Benimle konuşmaya nasıl cüret edersin-"

"Cüret ediyorum, seni kendini beğenmiş! Artık bana karşı bir gün bile dayanamazsın."

Fabian onun tehditlerini görmezden gelir. "Gabriel'i kimsenin öldürmesine gerek yoktu, Othala. Bunu kendisi yaptı. Sefil hayatında doğru yaptığı ilk şey! Artık Kılıçlar'ın yetkin bir varisi var."

"Sen kör ve aptalsın, Fabian!" diye cevap veriyor annem. "Roselle her zaman senden on adım önde olacak. Aslında sana bir iyilik yapıyorum ve sen bunun farkında bile değilsin. Oğlumun cesediyle birlikte onu da bana gönder."

"Ben öyle düşünmüyorum. Kaderleri dengelemek ve açık isyanı bastırmak için Kılıçların tahtında doğru Aziz Sismode'a ihtiyacım var. Roselle başlayken, her ikinci doğan Kılıç askeri onun emrini yerine getirmek için atlayacaktır. Onu uçurumdan bile takip ederler. O da onlardan biri. Ona karşı çıkarsan kimse parmağını bile kıpırdatmaz. Ordunuz bir anda size sırt çevirir."

"Ve o senin en iyi umudun mu?" Othala alaycı bir şekilde güler. "Sen bir aptalsın. Onu asla kontrol edemeyeceksin. Etrafında daireler çizecek ve sen bunun farkında bile olmayacaksın. Değil mi Roselle? Tıpkı burnumuzun dibinde Gül Bahçecileri'yle işbirliği yaparak yaptığın gibi. Tek bir işin vardı. Tek yapman gereken ölmektir. Eğer ölseydin, Gabriel hayatta olurdu. Bunların hepsi *senin* suçun."

Sözleri görünmez yaralarını deşiyor ama ben onun sarhoş mantığına karşı çıkmıyorum. Onun yerine, "Canavarların kim anne?" diye soruyorum.

Sadistçe gülümsüyor. "Oh, öğreneceksiniz," diye öfkeleniyor. "Hepiniz öğreneceksiniz! Ve bana 'Anne' demeyi kes. Ben seni hiç istemedim! Babana bir daha dokunmak zorunda kalmamak için suni dölleme talep ettim. Bunu biliyor muydunuz? İçimde büyüdüğün her anın işkence olduğunu biliyor muydun? Sana her baktığımda, tek gördüğüm Kennet. O acınası suratından kurtulabilmek için geçişini bekleyemedim. Tıpkı ona benziyorsun. Küçük şeytani bir yavru. Ölümünü planlarken çok eğlendim. Fusion Snuff Pulse'ın mükemmel bir kılıf olması gerekiyordu ama ihanete uğradım. Dune seni korudu. Erdem'e katıldı ve yaşamana izin verdi. O bir korkak, senin akıl hocan. Ama şimdi, seni öldürmek çok nazik görünüyor, Roselle. Hayır, seni hor gördüğün biriyle evli olmanın nasıl bir şey olduğunu anlamana yetecek kadar uzun süre hayatta tutmalıyım. Belki

bana bir varis verirsin.

Kalbini sökmeden önce kaldır. Kulağa nasıl geliyor?" Neşeyle kıkırdıyor. "Aklımda tam aradığım adam var. Bence o da bu meydan okumaya hazır."

Midem bulanıyor. Ajan Crow'u kastettiğinden korkuyorum. "İncindiğin için üzgünüm Othala," diye cevap veriyorum, "ama sonumun senin gibi olmayacağını anlayacak kadar beni tanıdığını düşünüyorum."

"Bana acımaya nasıl cüret edersin, Roselle! Benden daha iyi olduğunu mu sanıyorsun? Ne kadar iğrenç bir böcek olduğunu sana göstereceğim."

Onun sarhoş saçmalıklarından etkilendiğimi gösteren her türlü dış işareti gömüyorum.

Yine de içten içe onun için üzülüyor ve aynı zamanda ondan nefret ediyorum.

Othala geriye, Erdem'e bakar. "Roselle'i bana gönder ya da bedelini öde." Holografik görüntüsü göz kırpar.

Erdem şaşkın bir ifade takındı. Annemin dizlerinin üzerine çöküp hayatını bağışlaması için yalvarmasını bekliyordu. Bunu yapmamış olması, onun herkesin hayal ettiğinden çok daha güçlü bir konumda olduğunu doğruluyor.

Erdem, Dune, Walther, Clifton ve Grisholm'un yanı sıra Grisholm'un Reykin'i de içeren en yakın danışmanlarından oluşan danışma konseyini çağırır. Erdem'in yakın çevresinin çoğu ya Şafak Kapıları ya da Gül Bahçecileri ya da aristokrasinin diğer üyelerinin beceriksiz, ayrıcalıklı çocuklarıdır. Fazilet'in etrafı düşmanlarıyla çevrili ve bunun farkında bile değil. Neredeyse ona acıyacağım.

Danışmanlar toplanırken, Grisholm Reykin'le birlikte içeri girer. Fazilet Kaderli ilk doğan, kız kardeşinin ölümü üzerine dışarıdan hiçbir keder belirtisi göstermiyor. Acaba o da beni mi suçlayacak yoksa Reykin olanları açıkladı mı? Tam ona sormak üzereyken kapı aralığından derin bir sesin adımı söylediğini duyuyorum.

Gözlerim Hawthorne'unkilerle buluştuğunda kalbim çarpıyor. Exo askeri üniforması giymiş, çarpıcı bir figür. Yanağımın içini ısıyorum.

Doğrudan bana doğru yürüyen Hawthorne askeri bir selam veriyor. "İlk Doğan Kılıç," diye selamlıyor beni, yeni unvanımı kullanarak, "vekil üsteğmeniniz olarak, kardeşinizin kaybı için size başsağlığı dileklerimi sunabilir miyim?"

Onun resmiyeti bana zayıflık göstermemem gerektiğini hatırlatıyor. "Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum, yanaklarımın ısındığını hissederek.

Tek ayağının üzerinde diz çöküp başını eğiyor. "Sağ kolunuz olarak size sadakat yemini etmek için buradayım." Başını kaldırdığında, onaylarcasına başımı sallıyorum. Hawthorne ayağa kalktı, üzerimde

yükseldi. "Miras Konseyinize yapılacak atamaları ve adaylıkları görüşmemiz çok önemli. Bu görüşme için özel bir yeriniz var mı?"

Reykin, Hawthorne ile benim aramda ilerliyor. "Kılıçların Kaderi'nden gelen askerlere kimse güvenmez," diyor. "Özellikle de aristokrasiden olanlara. Senin sadakatinin Othala St. Sismode ile olmadığından kim nasıl emin olabilir?"

Hem Hawthorne hem de ben Reykin'in iması karşısında irkildik. "Vekil üsteğmen olarak," diye bağıyor Hawthorne açıkça askeri bir tonda, "İlk Doğan Kılıç Roselle St. Sismode'a bağlılık yemini etmek için buradayım." Tedirginliği aşikâr. "Benim sadakatim her şeyden önce ona. Miras Konseyi ile Kılıçların Kaderinin Açıklığı'nın varisi arasındaki protokolleri yürürlüğe koymak benim görevim. Bu göreve müdahale etmeyeceksin Yıldız, yoksa yasalarımıza tabi olursun."

Reykin'in gözü korkmadı. Hawthorne ile burun buruna geliyor. "Sword-Fates ile hiçbir yere yalnız gitmez."

"O bir Kılıç-Kader," diye karşı çıkıyor Hawthorne, "ve yerine getirmesi gereken bir görevi var."

"Kendi adıma konuşabilirim," diye araya giriyorum. "İlgilendiğiniz için teşekkür ederim, İlkdoğan Winterstrom. Gelecek konseyimi Vekil Üsteğmen Trugrave ile görüşeceğim. Tek başıma."

Reykin'i özel bir konuşma için kenara çekiyorum. "Reykin, Hawthorne'a karşı kendimi idare edebileceğimi biliyorsun."

"Geçmişte bölünmüş sadakatleri olduğunu asla unutma" diye ısrar ediyor. Söylediği şeyi reddetmek istiyorum ama doğru. "Bunu aklımda tutacağım."

Öfkesini dağıtmak için elimi kalbinin üzerine koyuyorum. Sert parmakları benimkileri kaplıyor. Bu bana bir şey yapıyor. Karnım çırpınıyor. Dokunuşuna verdiğim tepkiye şaşırarak elimi çekiyorum ve gözlerimi kaçırıyorum. "Tavsiyen için teşekkür ederim," demeyi başarıyorum.

Hawthorne ile görüşmek için özel bir oda talep ediyorum. İlk doğan bir Exo bize yumuşak, şişman sandalyelerle dolu bir dinlenme odasını gösteriyor. Odadaki her ekranda Secondborn Trials eğitim kamplarının görüntüleri oynuyor. İçimden çılgılık atmak ve duvarlara bir şeyler fırlatmak geliyor ama öfkemi kontrol altında tutuyorum. Hawthorne zaten benim bir Fate haini olduğumu düşünüyor. Benim de çılgın bir deli olduğumu düşünmesini istemiyorum.

"Nasılsınız?" Hawthorne oturarak soruyor. Ben de onun yanındaki sandalyeye oturuyorum. Elim tutmuyor, bana dokunmuyor.

"Bilmiyorum." Boğazımdaki yumruya karşı sertçe yutkunuyorum. "Uyuşuk, sanırım. Korkuyorum. Kafam karıştı. Şaşırmamam gerekirdi ama şaşırdım. Umuyordum ki

Gabriel bir şekilde bağımlılığından kurtulacaktı. Gelemeyeceği konusunda beni uyarmıştın. Seni dinlemeliydim."

"İlk doğana geçişinizde size nasıl yardımcı olabilirim?" diye soruyor. "Bu konuda biraz deneyimim var. Alışmak biraz zaman alıyor." Gözleri yumuşuyor. Bu ışıpta gümüş rengi bir tonları var.

"Buna alışmayı planlamıyorum Hawthorne, ama bunu biliyorsun."

Etrafına bakıyor. İzleniyor olmamız mümkün ve o da bunun farkında.

"Ben varım, biliyorsun," diye fısıldıyor, "her şey için."

Kaşlarını şaşkınlıkla kalkıyor. "Her şey mi?"

"Ne istersen Roselle. Senin için savaşacağım." Uzanıp elimi kendi eliyle kapattı. Sıkıyor ve ben hıçkırmamak için dişlerimi sıkıyorum.

"Miras Konseyi pozisyonları için adayların bir listesini ve şu anda bu pozisyonları dolduranların bir listesini hazırlamanı istiyorum" dedim. "Rütbe ve ayrıcalık umurumda değil. Akıllı insanlar istiyorum, ayrıcalıklı olanlar değil. Kaderler arası danışmanlar istiyorum, sadece Kılıçlar değil. Başlangıç olarak, en yenilikçi Yıldızları ve Atomları bulmaya odaklanmanızı istiyorum. Census'a bağlı olmayan adli araştırmacılar arıyorum. Ve tüm Census varlıklarının bir listesine, üslerin haritalarına, personel listelerine, bütçe raporlarına ihtiyacım var. Census'un varlıklarını nereye tahsis ettiğini bilmek istiyorum." Kaşlarını çatı ve takma adını not almaya başladı. Elim koluna atarak onu durduruyorum. "İletişim kurmak ya da araştırma yapmak için takma ad kullanamayız. Başka bir iletişim şekli geliştirmeni istiyorum. Nüfus sayımı sistemlerimizin çoğunun içinde."

"Başka hangi iletişim şekli?" diye soruyor sırtarak. "Taşıyıcı güvercinler mi?"

İç çekiyorum. "Gerekirse yaz, ama işin bitince yak.

Artık hiçbir şey için takma ad kullanmıyoruz. Anladınız mı?"

Hawthorne, "Evet, anladım," diye yanıtlıyor.

"Gabriel ölmeden önce beni annem hakkında uyarmıştı," diye devam ediyorum. "Bir şey söyledi... 'Çok fazla sıfır var' dedi." Bunun ne anlama gelebileceği hakkında bir fikrin var mı?

"Sıfır mı?" Hawthorne elini alnına götürüyor. "Daha önce de buna benzer bir şey söylediğini duymuştum ama sadece uyuşturucu etkisiyle özgürlük ve özgür irade hakkında saçmalamıştı. Ben ayrılmadan önce söylediklerinin hiçbiri mantıklı değildi."

"Nüfus sayımı ne olacak?" Ben soruyorum.

Hawthorne elini bırakır. "Swords'a geri dönmedim. Annen ölmemi istiyor. Arkadaşlarımdan aldığım raporlara göre

Swords'un her yerinde, sanki buranın sahibi onlarmış gibi."

"Sanırım öyle Hawthorne. Bence onlar Othala'nın müttefikleri." Öne doğru eğilip dirseklerimi dizlerimin üzerine koyuyorum ve çenemi ellerimin arasına alıyorum. Gözlerine bakıyorum. Gözleri bulanık. O da benim kadar yorgun olmalı.

"Bu konuda ne yapmayı planlıyorsunuz?" Hawthorne soruyor. Bana dokunmadan olabileceği kadar yakın.

"Henüz bilmiyorum." Düşünmeye çalışarak ellerimle yüzümü ovalıyorum. "Nüfus sayımı, ikinci doğan Kılıçların olduğu her yere yerleşmiş durumda. Her Üsteki her Ağacın kökleri onlar. Takma adlarımızı kontrol ediyorlar, iletişimimize erişimleri var. Sadece Kılıçlar üzerinde değil, her Kader üzerinde hakimiyetleri var. Avantaj onların. Liderlerini ortadan kaldırmalıyız."

"Kim olduklarını bilmiyoruz," diyor Hawthorne. "Nüfus sayımı sanki her biri bir lidermiş gibi davranıyor."

"Nüfus sayımının liderleri var," diye ısrar ediyorum, "yoksa ben onun tutsağıyken beni asla Ajan Crow'dan kurtaramazdın. Daha yüksekte birine hesap veriyor, yoksa gitmeme asla izin vermezdi." Hawthorne'un gözlerinde uzak bir bakış var ve Agnes'i ve Ajan Crow'un bana yardım ettiği için ona ne yaptığını düşünüp düşünmediğini merak ediyorum. Elimi uzatıp Hawthorne'un parmaklarını kendiminkilere doluyorum. "Doğru zaman geldiğinde Ajan Crow'u öldürmene ve Agnes'in intikamını almana yardım edeceğime dair sana söz verdiğimi hatırlıyor musun?"

"Evet," diye yanıtlıyor.

"Şimdi tam zamanı Hawthorne."

Bölüm 18

Çarpışma İnişimi Planlamak

Balmora için herhangi bir cenaze töreni ya da anma töreni planlanmamıştır. Resmi ölüm nedeni kaza sonucu boğulma olarak belirlendi. Cesedi bu açıklamadan birkaç saat sonra yakıldı ve külleri imha edildi. Kardeşimin aşırı dozda uyuşturucu almasının örtbas edilmesi çok daha ayrıntılı bir komplodur. Fazilet bu olayı da kızının ölümünde olduğu gibi aynı hızla ve aklayarak ilerletiyor. Gabriell'in cesedi seçkin bir uçağa yüklenir ve Lenity'deki malikanesinin yakınında trajik bir arıza meydana gelmiş gibi görünmesi için bir kaza sahnelenir. Gabriel'in cesedinin içinde olduğu ateşli kaza büyük bir dikkatle gerçekleştirilir. Akşama kadar, dünyadaki tüm Elmas Kaderli medya kuruluşları tarafından haber yapılır. Alevler söndüğünde, gömülmek üzere Othala'ya gönderilecek çok az şey kalmıştır.

Tüm bunların gerçekleşme hızı önemli. Bu şekilde, Othala'nın Gabriel'in bedenini geri alıp bana ya da Erdem'e karşı tıbbi olarak doğrulanabilecek suçlamalarda bulunma şansı yok. Fazilet'in de anma töreni için Kılıçlar'a dönmeme izin vermeye niyeti yok. Bunun yerine, resmi bir duyuruda, babamın Swords'taki anma törenini çevreleyen trajik koşullar ışığında, Halo Sarayı'nda küçük, özel bir tören düzenleneceği belirtiliyor, bu da bir tören olmayacağı anlamına geliyor.

Erdem'in huzurundan çıktığımda neredeyse gece yarısı olmuştu. Personelinden biri tarafından yeni odama götürüldüm. Yeni süitim ilk doğan olarak itibarıma yakışıyor. Altın tonlarında, şatafat derecesine varacak kadar abartılı bir şekilde döşenmiş. Ayak seslerim salonun yüksek tavanında yankılanıyor. Evrenin izdüşümleri yüce tavanda oynuyor.

ancak görüntüyü fırtına bulutlarından güneş dolu bir gökyüzüne kadar istediğim şekilde değiştirebilirim.

Kemerli cam duvarlardan biri deniz manzarası sunuyor. Yeni doğan asamı bir kenara bırakıp pencereye doğru yürüyorum ve suyun üzerinde parlayan aya bakıyorum.

"Nasılsın?" Reykin arkamdan soruyor.

İrkildim, nabzım hızlandı. Onu beklemediğim için olmasını istiyorum, ama kalbim daha çok onun derin sesi ve özel olarak dikilmiş akşam yemeği kıyafetleri içindeki son derece yakışıklı görünümünün birleşiminden dolayı çarpıyor. "Burada olduğunu bilmiyordum."

Yaklaşıyor. "Quincy de burada, Rogue'la birlikte boş yatak odalarınızdan birinde uyuyor. Ona göz kulak oluyorum. Bugünkü olayları çok zor atlattı."

"Sanırım Balmora'yı sevdi. Nasıl olduğuma gelince, cevabım bilmiyorum," diye dürüstçe cevap veriyorum. Duygusal öz farkındalığım saatler önce kapandı. Şimdi sadece uyuşmuş durumdayım. "Dune nerede?"

"Kardeşleriyle strateji toplantısı." Gözlerim alarmla parlıyor. Etrafımdaki zengin mobilyalara bakıyorum, herhangi biri casusluk cihazı olabilir. "Merak etme," diye beni rahatlatıyor, "odanın güvenliğini sağladım. Kimse bizi duyamaz."

"Phoenix nerede?" Ben soruyorum.

"Mekadomunu almamı ister misin?"

"Elbette," diye yanıtlıyorum. "Bu benim ... bir parçam." "Ailemin" diyecektim ama deli gibi görünmek istemedim. "Neden buradasın?" Onun yerine ben soruyorum. Kaşları kalkıyor. İçimi çekip alnımı ovuşturuyorum. "Öyle demek istemedim. Sadece buraya girmene izin vermelerine şaşırdım. Gizlice mi girdin?"

"Gizlice girmeme gerek yoktu. Artık ilk çocuk sensin. Ne istersen yapabilirsin. İstedğin zaman, istediğin kişiyi eğlendirebilirsin. Ama ben buraya Halo Sarayı'nın resmi işleri için geldim."

"Oh?"

"Erdem ve diğer Clarity'ler yarın gece İkinci Doğan Denemeleri Açılış Törenlerinde seni Kılıçların Kaderi'nin varisi olarak dünyaya takdim etmeyi planlıyorlar."

"Bunu neden yapsınlar ki? Daha çok erken! Kardeşim daha yeni öldü!"

"Herkesin gözünde Roselle, sen hâlâ ikinci doğansın ve bu bir sorun. Fazilet ve Kader'in hizalanmış kafaları senin

Annenin Kılıç olarak algılanan otoritesinin üstesinden geleceksen, anlatı ve hızlı bir şekilde. Zamanları kalmadı, o yüzden şimdi olacak."

"Benden ne yapmamı bekliyorlar?"

"Savaş alanındaki ustalığınızı sergilemek için yeni bir fırsat istiyorlar. Bu annende olmayan bir şey ve sen bu konuda çok başarılısın. Grisholm babasına yarınki törende senin ve benim yeteneklerimizi sergilememizi önerdi."

"Özür dilerim. Ne için?" Alnımı ovuyorum.

"Sahte düello yapmamızı istiyorlar." Çok yüksek sesle söylerse patlayacakmışım gibi alçak sesle söylüyor.

İnanmayarak başımı sallıyorum. "Birbirimizle dövüşmemizi mi istiyorlar?" "Sahte düello, her zaman yaptığımız gibi. Fusionblades ile bir gösteri. yeteneğini göster."

"Ve sen de bunu kabul ettin?" Şaşkınlık ve alay arasında gidip geliyor. "Kılıçla dövüşmek 'savaş alanında ustalaşmak' ile aynı şey değildir."

Reykin ısrarla, "Senin idman partnerin olmayı kabul ettim çünkü başka birinin kılıçla yanına yaklaşmasına izin vermeyeceğim," diyor. "Özellikle de bir Kılıçlı askerin."

"Bunun ne kadar çılgınca olduğunu biliyorsun, değil mi? Gabriel için bir yas dönemi olmalı."

Kaşlarını çattı. "Dediğim gibi, bunun için zamanımız yok. Dinle, yas tuttuğunu biliyorum. Kardeşinle ilgili her şeyin farklı olmasını istediğini biliyorum."

"Ve tam olarak istediğini elde ettiğini biliyorum," diye cevap veriyorum tamamen duygusuz bir şekilde. Hiç enerjim kalmamıştı.

"Yaptım," diye itiraf ediyor, "ama sizi incittiği için üzgünüm."

"Şu anda bunun hakkında konuşamam Reykin. Sadece biraz huzura ihtiyacım var. Çok şey mi istiyorum?"

"Hayır," diye yanıtlıyor pişmanlık havasıyla. "Çok şey istemiyorum."

"İyi geceler." Döndüm ve yatak odama doğru yürüdüm. Kapıyı kapatıp uzanıyorum

hıçkırıklarımı kimse duymasın diye yüzümü yastıkla kapattım.

Ne söylersem söyleyeyim ya da ne yaparsam yapayım, İkinci Doğan Duruşmaları'na katılmaktan kaçınamayacağım.

Bunun farkına varmak beni hiç de endişelendirmiyor. Çatıdaki manastırın açık hava koridorunda yürürken Clifton Salloway'ın yüce liderimize doğrudan denetlediği güvenlik önlemleriyle ilgili bir durum raporu vermesini dinliyorum. Yüzen Halo'nun üzerine inşa edilmiş pitoresk manastır bizi parlak güneş ışığından koruyor. Bowie'nin belirlediği tempo tempolu. Fıçı tonozlu tavanın altından öyle bir hızla yürüyor ki Fabian'ın Kader Konseyi'nin diğer üyeleri geride kalıyor ve biz bir tur daha atarken yanlarını tutuyorlar.

Erdem'in danışma konseyi üyelerinin çoğu Erdem'dir. Görevlerinin genellikle fazla egzersiz gerektirmediğini varsayıyorum, çünkü sadece Clifton ve ben nefes nefese kalmadık. Onları çok acımasızca yargılamamalıyım. Kadınlardan birkaçı yüz elli yaşın üzerinde, ama bakınca anlaşılmıyor. Onları orta yaşlı ya da bazı durumlarda daha genç gösteren mükemmel Atom teknisyenleri var.

Ellerimi arkamda kavuşturmuş yürürken, koridoru sıralayan sütunların arasındaki rozet çerçeveye bakıyorum. Güllerin yumuşak kokusu etrafımızı sarıyor. Resmi çatı bahçeleri de çerçeveyi yansıtan rozet desenleriyle düzenlenmiş. Ortada birbirine bağlı yüzme havuzları ve göletler var.

Clifton, İkinci Doğan Denemeleri'ne devam etmeleri halinde karşı karşıya kalacağımız tehdit seviyesine ilişkin değerlendirmesini özetlediğinde Erdem aniden durur. Fabian Bowie sabırsızca, "Yani," diye yanıtlıyor, "bana söylediğiniz, olayın Othala'nın ya da Şafak Kapıları'nın hedefi olduğuna inanmanıza yol açacak büyük bir askeri gemi kayması ya da Kılıç askeri göçü fark edemediğiniz halde, yine de şenlikleri belirsiz bir tarihe ertelemek mi istiyorsunuz?"

"Evet," diye kabul ediyor Clifton, en karizmatik gülümsemesini göstererek. Fabian'ın buna nasıl karşı koyabildiğini anlamıyorum ama karşı koyuyor.

"Tehdit seviyesi asgari düzeyde," diye savunuyor. "Othala korkuyor. Sadece konuşuyor. Her halükarda, hazırlanmak için yeterli zamanları olmadı." Clifton kaşlarını çatar. "Aylardır plan yapmadıklarını varsayıyorsun." "Neden İkinci Doğan Denemeleri'ni seçsinler ki?"

Fabian sorar. "Bu bir sosyal olay. Othala bir saldırıya öncülük ederse halkını kendisine karşı çevirme riski taşır. Aynı şey Şafak Kapıları için de söylenebilir. Masum insanları öldürmek kalpleri ve zihinleri kazanmaz."

"Sosyal kulübümüzün de bu şekilde saldırıya uğradığını hatırlatabilir miyim?" Clifton soruyor.

Fabian gerçekten de Virtues'un birçok Kader tarafından, Şafak Kapıları tarafından, ikinci doğanlar tarafından ne kadar nefret edildiğini bilmiyor - ya da belki de annemin nefretinin büyüklüğünü anlamıyor. Ne olursa olsun, basiretsiz davranıyor. "Peki ya Kılıç ile Sayım ittifakı tehdidi?" Ben soruyorum.

"Bah!" Kaşlarını çatıyor, bana dönüyor. "Söylenti bu! Bana bir parça kanıt gösterene kadar, bunu kafanda uydurduğun büyük bir fantezi olarak görüyorum."

Konsey üyelerinden bazıları nefes nefese kalmış ve ipek giysileri içinde terlemiş bir halde onlara yetişir. Erdem onlara şöyle bir baktı ve "Dağılabilirsiniz" dedi. Clifton ve ben gitmek için döndük. "Siz ikiniz değil. Kahvaltıda bana katılacaksınız." Kemerli kapıdan geçip gün ışığına çıktı. Çimenleri geçerek, pırıl pırıl koi balıklarıyla dolu sakin bir göletin yanına geliyoruz. Yuvarlak bir masanın lezzetli yemeklerle donatıldığı, taştan yapılmış gösterişli bir çardağa giriyoruz. İkinci doğanlar hazır olda bizi bekliyorlar.

Erdem, sırtı suya dönük bir şekilde oturuyor. Clifton bana bir sandalye uzatıyor. Gözleri dans ediyor, sanki lezzetli bir sırrı düşünüyormuş gibi. Ben oturduktan sonra Clifton benimkinin yanındaki sandalyeyi alıyor. Erdem, masanın karşısındaki pozisyonundan ayrıntılara dalıyor. "Açılış Töreni," diye başlıyor, "seni Kılıç'ın varisi olarak takdim etmek için mükemmel bir fırsat Roselle. İlk doğan olarak halka açık ilk etkinliğin olması bakımından, senin özel çekiciliğine daha uygun olamazdı."

Reykin bana ne planlandığını çoktan anlatmış olsa da içimde bir korku süzülüyor. Yemek üzere olduğum tereyağlı tostı yere bırakıyorum. "Bu onuru kabul ederken annemin yanımda olmaması tuhaf görünmeyecek mi?" diye soruyorum.

Erdem kıkırdar. "Sen zaten bu *onuru* kabul ettin," diye cevap verir, ikinci doğan bir görevli kahvesini doldururken, "kardeşin kendini öldürdüğü anda. Yükselişini duyurmazsak daha garip görünecek. Annenin yerine lider olana kadar Aziz Sismode Sarayı'nda uygun bir tören için Kılıçlar'a dönemezsin. Bu bir uzlaşma. Yine de endişelenme. Yakında Kılıç olacaksın ve Kader'deki her şey senin olacak."

Belki de tüm bunların en garip yanı, kısa bir süre önce korumak için füzyon nabızı attıracağım ailemin bir üyesinin ölümünü açıkça tartışıyor olması. Bir zamanlar sadece ikinci doğanların harcanabilir olduğunu düşünürdüm, ama görünen o ki tüm değer

Çünkü yaşam g mcadesinde yok olur. Yine de hayal görmüyorum. Othala ile gözyaşları içinde bir uzlaşma olmayacak. Birimiz lmek zorunda kalacak. Yapabilsem bunu değiştirirdim ama yapamam. Census'la aynı safta yer alırsa annemin yönetiminden iyi bir şey çıkmaz. Ajan Crow'un şu anda sahip olduğundan çok daha güçlü bir pozisyonda olduğunu düşündükçe ürperiyorum.

"şdn m?" Clifton sorar.

"İyiym, teşekkür ederim," diye sahte bir gülümsemeyle cevap veriyorum.

"İkinizin bu kadar iyi anlaştığını gördüğüme sevindim," diyor Erdem kendi gülümsemesiyle. "Bu beni Kılıçların geleceği konusunda daha az endişelendiriyor. Salloway, Kennet'in yaptığından çok daha iyi bir Kader Kılıcı olacak."

Suyumu içerken boğuluyorum, cam kadehi yere çarpıyorum, ğryorum ve hırıltılı nefes alıyorum. Clifton uzanıyor ve ben nefes alana kadar nazikçe sırtımı sıvazlıyor.

Gergin bir şekilde ve buruk bir gülümsemeyle, "Roselle'e henüz nişandan bahsetmedim. Bunu ona birkaç gün içinde aıklayacaktım - kardeşini kaybetmenin acısını atlattıktan sonra."

Erdem elindeki çatalı bir kovma hareketi olarak sallıyor. "O bir asker. İttifaklardan ve gten anlar - o bir Aziz Sismode, Fazilet aşkına! Bunu romantikleştirmene gerek yok. Bunun olması gerekiyor. Ailesi yok olmanın eşiğinde. Yanında güvenebileceği birine ihtiyaı var. Sana zaten güveniyor. İkinizin arasında bunu görüyorum. Bunu tek başına yaşamasına izin verme."

"Affedersiniz?" Soluk soluğa ağlayan gözlerimi peetemle silerek kendime gelmeye çalışıyorum. "Benim adıma bir ittifak yaptığınızı mı anlamalıyım?"

Fabian başını sallar. "İlkdoğan Salloway'in senin için yaptığı teklifi kabul ettim. O senin kocan olacak, Kader Kılıcı. Kılıçlar'da işleri yoluna koyar koymaz evleneceksiniz." Yemeğinden bir ısırık alıp çiğniyor ve elindeki bıçakla bana işaret ediyor. "Hemen bir varis aramaya başlamak isteyeceksin. Kardeşin tam bir aptaldı. Bir Kader Kılıcı seçmeyi ve bir varis sağlamayı reddetti. Gl Bahçecileri'nin bu kadar güçlenmesini engelleyebilirdi. Kardeşin stratejiden anlamıyor. Gerçi bana hayatının sonlarına doğru reyememiş olabileceğini söylediler. Aldığı her neyse onu kısırlaştırmış."

"Bunu nereden biliyorsun?" Savunmacı bir şekilde soruyorum.

"Otopsisini çok aıklayıcıydı. Ayrıntıları size anlatmayacağız. Pek hoş değildi. Bu kadar uzun süre dayanmasına şaşırdım."

"Bağımlılığı nasıl başladı?" diye sordum. "Sen biliyor musun?"

Fazilet, "Bu Kılıç Sarayı'ndaki birine sorulacak bir soru sanırım," diye yanıtlıyor.

Fırsat verilirse bu sorunun peşine düşmeyi planlıyorum.

Konu lojistiğe geldi. Clifton bana Açılış Törenlerinin yapılacağı Gümüş Halo'ya kadar eşlik edecek. İlk Doğan Kılıç olarak takdimim, yarışmacılar sahaya getirilirken gerçekleşecek.

Fabian konuşurken Clifton'ın gözleri benim üzerimde, nişanlım olduğu haberine vereceğim tepkiyi ölçmeye çalışıyor. Yemek nihayet sona erdiğinde Clifton ve ben ayağa kalktık. Erdem bize iyi günler diliyor ve bu akşam ikimizle de görüşeceğine söz veriyor, sonra da uzaklaşıyor.

Elimde bir parça kızarmış ekmekle masadan kalkıyorum ve Clifton'ın beni takip ettiğini hissediyorum. Parçalar koparıp suya attığımda şişman koi balıkları yüzeye doğru yüzüyor. Yanımda duran Clifton, elimi nazıkçe avucunun içine almak için ekmekten yoksun kalmamı bekliyor. Temas şehvetli ve kalbim hızını iki katına çıkarıyor. Karnım kelebeklerle doluyor. Yanaklarım nedense renkleniyor. *Hâlâ sadece Clifton. Aptal olma.*

"Ah, kılıçlarım!" Clifton yumuşak bir kıkırdamayla soluk soluğa kalıyor. Yeşil gözleri parıldıyor. "Yüzün kızarıyor mu Roselle?"

"Yüzüm kızarmıyor," diye mırıldandım. "Sen kızarıyorsun." Onu incitmeden elimi geri çekmeye çalışıyorum, *ki* bunu yapabilirdim. Bana dilekçe verdiğini söylemediği için onu eşek sudan gelinceye kadar dövebilirdim.

"Yüzüm kızarıyor," diyor usulca. Elimini göğsüne koyuyor, böylece kalbini hissedebiliyorum. Benimki gibi hızla atıyor. "Bana ne düşündüğünü söylemen gerekecek, çünkü şu anda geri adım atmış durumdayım," diyor, ikimizin de bildiği dövüş terimleriyle ifade ederek. "Şu anda acı çekiyorsun ve bu dünya tarihindeki en kötü zamanlama ama yalnız değilsin. Seni her zaman koruyacağımı bilmeni istiyorum. Ne olursa olsun. Birlikte nasıl yürüteceğimizi bilmiyorum Roselle, ama yürütmemizi istediğimi bilmeni isterim."

"Bu ... boş ver." Elimini kaldırmaya çalışıyorum ama parmaklarını benimkilere doluyor.

"Lütfen, bana bir şey sor," diye yalvarıyor.

"Neden benim için dilekçe verdin? İstedığınız güç mü? Çünkü sana güç vereceğim. Zaten benim sağ kolum olabilirsin. Sağ kolum olmak zorunda değilsin.

-" Clifton eğildi ve beni öptü. Mükemmel dolgun dudaklarının dudaklarımda olmasını beklemiyordum. Bu beni korkutuyor - onun enfes öpücüklerinin neden olduğu yoğun acı. Hiçbir şey hissetmemeliyim. Bu

Salloway. Kaderler Arası Playboy. Bir ligde

Kendine ait. Silah tüccarı. Büyük bir ego. Acımasız kurnazlık. Son derece tehlikeli. Bir dizi kırık kalp. Şu Salloway. Ama . . . nabzım alevleniyor. Parmaklarım gömleğini kavırıyor. Dizlerim zayıflıyor. Bu, patlayıcıları ilk kez kullandığım zamanki gibi hissettiriyor - zorlu, ölümcül, sanki bir şey yok edilmek üzereymiş gibi.

Geri adım atıyorum, öpüşmemizi kesiyorum. "Clifton-" Ama o beni geri çekip

Onu

"Tanıştığımız günden beri bunu yapmak istiyorum."

"Benden özel ders istediğin günü mü kastediyorsun?"

İnliyor ve alt dudağını sevimli bir şekilde ısıırıyor, sonra da şöyle diyor:

"Sen

Bunun için beni suçlayamazsınız. Şimdiye kadar tanıştığım en özgüvenli ve dengeli kadınla yeni tanışmıştım. Seni tanıdığımı sanmıştım. Yıllardır izlediğim kızı bekliyordum. Hiçbir şey beni gerçeğe hazırlayamazdı. Sen kız değildin. Sen bir tanrıçaydın. Beni merhametine aldın."

"Ben öyle hatırlamıyorum."

"Nasıl hatırlıyorsun?"

"Annem basın toplantısında iyi bir performans sergilememem halinde beni ciddi sonuçlarla tehdit etmişti. Sen korkunç bir ağın ilginç bir halkasıydın."

Gözlerindeki ışık biraz azalıyor. "Özür dilerim. Bu durumda olmamalıydın. Seni düşmanlarımızdan ayırmam çok uzun sürdü. Geçişinle ilgili hiçbir şey planlandığı gibi gitmedi."

"Beni *hayal kırıklığına* uğratmadın," diye cevap veriyorum, uzanıp saçlarını gözlerinden uzaklaştırıyorum. Yüz ifadesi yumuşuyor. "Hayal kırıklığına uğramanı istemiyorum Clifton. Sana çok değer veriyorum."

Bu doğru. Onu önemsiyorum. Onun incindiğini görmek istemiyorum. Ama bir birleşmenin asla gerçekleşmeyeceğini biliyorum. Eğer Kılıç olursam, bu sadece kurduğum ittifakların imparatorluğu yıkması için gereken süre kadar olacak. Ondan sonra Kılıçlar olmayacak. Fates olmayacak. Fates Cumhuriyeti olmayacak. Elde etmek için bu kadar çok çalıştığı şeyi yok ettiğim için benden nefret edecek.

"Neden hayal kırıklığına uğrayayım ki?" diye soruyor.

Ona dürüstçe cevap veremem, o yüzden vermiyorum. Bunun yerine konuyu değiştiriyorum. "Bu gece için sen de benim kadar endişeli misin?"

Yüz ifadesi acımasızlaşıyor. "Endişe boşa harcanmış bir duygudur. Bunun yerine uyanık olmalıyız. Erdem popülerlik uğruna pervasızca davranıyor, ama ben

Bu gece ne olursa olsun, avantajı asla kaybetmeyeceğimizden emin olmayı planlıyorum. Bana bir iyilik yapar mısın?"

"Ne?"

"İktidarda olduğumuzda ve birisi bize iyi bir tavsiye verdiğinde, birbirimize bu tavsiyeyi dinlememiz gerektiğini hatırlatalım."

Birlikte yürüyor, gece için planlarımızı tartışıyoruz. Kolum onun kolunda sıkılaşıyor ve Clifton ihanetimi öğrendiği gün ne olacağı konusunda endişelenmeden edemiyorum. Yine de bu konuda kendimi kötü hissetmeyi reddediyorum. Fazilet ve Gül Bahçecileri çok uzun zamandır benim onların kollarına düşmemi planlıyorlardı. Ama ben uçmaya devam etmek niyetindeyim.

Bölüm 19

Sıfır

Yükseliş

Secondborn Trials eğitim kampının üzerinde süzülen Gümüş Halo, tıpkı Erdem'in içinde bulunduğu gibi içi boşmuş gibi bir izlenim veriyor. Ama öyle değil. İçerisi devasa, kase şeklinde bir kolezyum. Devasa hava gemileri heyecanlı katılımcıları mekâna taşıyor. Şehir blokları büyüklüğündeki cam gondollar da kalabalığı Gümüş Halo'ya taşıyor. Gösteriyi The Virtue'un özel balkonunun güvenliğinden ve lüksünden izliyorum.

Bu asma kat Klariteler ve misafirleri için ayrılmıştır. Gümüş Halo'yu çevreleyen dokuz farklı balkonun her biri Kaderlerden birinin adını taşır ve bir Clarity ile maiyetinin özel kullanımı için Gotik sütunlarla desteklenen bir açık hava balkonundan oluşur. The Virtue'un balkonunun ön tarafında Fabian, Adora ve Grisholm için birer tane olmak üzere abartılı büyüklükte üç taht göze çarpmaktadır.

Tam karşısında Kılıçlı balkon var. Arkasında altın kılıçlı mavi sancaklar asılı. Normalde Othala, Kennet, Gabriel ve misafirleri için ayrılmıştı ama ailemden ikisi öldü ve biri de bariz bir şekilde yok. Ama bu balkonun boş olduğu anlamına gelmiyor. Bugün balkonda resmi gece kıyafetleri giymiş Census ajanları var. Onlar annemin misafirleri ve arenada yerlerini alan kitlelerin gözünden kaçmıyor. İnsanlar Kılıç balkonunu işaret ediyor ve birbirlerine bakıyor, Nüfus Sayımı ajanlarının İkinci Doğan Duruşmaları'nda böylesine onurlu bir yerde bulunmasının eşsiz görüntüsünü merak ediyorlar. Aşağıdaki sahada son dakika hazırlıkları yapılırken ajanlar birbirlerine kadeh kaldırıyor ve uzun, yivli bardaklardan yudumluyorlar.

Neredeyse tüm koltuklar dolana kadar ilk doğanların akınları arenayı dolduruyor. Ben balkonun arka tarafında, devasa altın halelerle süslenmiş, hışırdayan ipek beyaz pankartların yanında kalıyorum. Adora'dan uzak durmayı umuyorum. O

beni fark etmedi, ama yine de kimseyi ya da hiçbir şeyi fark etmeyebilir. Yüz ifadesi aptalca. Sanki onu bastırmak için bir şey verilmiş gibi tam olarak orada değil.

Clifton beni yanından ayırmıyor. Beni koruyor mu yoksa sadece yakınımda olmaktan mı hoşlanıyor emin değilim. Hiç vakit kaybetmeden beni The Virtue'un konuklarına nişanlısı olarak tanıtıyor. Herkesi tanıyor. Herkes onunla arkadaş olmak istiyor. Ona yaklaşan her kadın ona sürtünmek istiyor. Narin parmak uçları koluna dokunuyor. Gülümsemeler genişliyor. Daha fazla diş. Gülümsediğinde daha yüksek sesle kıkırdıyor. Fark ettiğinden bile emin değilim.

Elmas Kaderli bir yapım asistanı, aziz banka başkanının ikinci doğan eğitim kamplarına yaptığı geziyle ilgili anlattığı oldukça anlamsız bir hikayeyi böler. "Affedersiniz, İlk Doğan Salloway, İlk Doğan Aziz Sismode," diyor asistan, "Roselle'in sunum zamanı neredeyse geldi." Beni dikkatle inceliyor. "Sizi balkonun ön tarafına yaklaştırmalıyız. İlk doğan Winterstrom da burada mı?" Adam holografik bir kontrol listesinin üzerinden geçerek takma adını tarıyor.

"Öyleyim," diyor Reykin omzumun üzerinden. Tamamen siyah bir antrenman kıyafeti giymiş, ölümcül görünümlü, siyah saçları arkadan düğümlenmiş, füzyon kılıcı -üzerinde aile arması olan, savaş alanında beni yakan kılıç- yanında kınında. Parmağım avucumdaki küçük yıldız izini sıyrıyor.

Görevli bana "Aziz Sismode kılıcınız var mı?" diye soruyor. Beyaz dövüş kıyafetime bakıyor ve kalçamda kınında duran fusionblade'in kabzasında karar kılıyor.

"Bir Salloway bıçağını tercih ederim," diye cevap veriyorum.

Yanımdaki kadın mırıldanıyor, "Hepimiz öyle değil miyiz?" Reykin'in çenesi gergin bir şekilde kıpırdıyor.

Prodüksiyon asistanı balkonun ön tarafını işaret ederek bizi öne doğru yönlendiriyor. "Siz ikiniz bu tarafa gelerseniz. Birazdan başlayacağız."

"Zavallı Yıldız'ın üzerine fazla gitme," diyor Clifton, eğilip yanağıma iffetli bir öpücük kondurarak. Reykin hariç etrafımızdakiler gülüyor. Clifton'ın dudakları tam olarak kibar olandan biraz daha uzun süre kalıyor. "Ona bir Kılıcın neler yapabileceğini göster," diye fısıldıyor. "Seni sahanın aşağısında bekleyeceğim."

Başımı salladım. "Lütfen beni mazur görün," diyorum etrafımızda toplananlara. "Hepinizle tanışmak çok güzeldi."

Korkuluklara doğru yürürken, Elmas Kaderli görevli bana ve Reykin'e son dakika talimatlarını veriyor. "Müسابaka elması sahadan yükselecek. Balkonun kenarına kilitlenecek ve ikiniz de elmasın içine gireceksiniz. Havada asılı duran platform arenanın etrafında bir tur atarken gösterinize başlayın. Gösterinin sonunda sahanın ortasına inecektir. Herhangi bir sorunuz var mı?"

"Hayır," dedik ikimiz de.

Dune bize katıldı. Bana sarılıyor. "Seninle gurur duyuyorum," diyor. "Bunun zor olduğunu biliyorum ama sen güçlüsün. Bunu da atlatacaksın."

Hissettiğim yıkımın bir kısmı onun sözleriyle yatışıyor. "Bunun yeni bir dünyanın başlangıcı olduğunu biliyorum," diyorum sesim titreyerek, "ama sanki bir son gibi geliyor."

Dune'un kolları etrafımda sıkılaşıyor. "Hissettiğin keder," diyor, "ama seni bekleyen bir mutluluk var. Sen bana mutluluğun ne olduğunu öğrettin Roselle. Dünyanın bize inandırmak istediği çarpıtılmış versiyonunu değil. -Ama gerçek bir mutluluk. Senin gibi bir kızım olması hayatımın bana verdiği en büyük armağan. Bana sevginin ne olduğunu öğrettin."

Gözyaşlarımı tutamıyorum. *Ben de seni seviyorum. Baba.*

"Artık bir amacımız var," diyor. "Ne olursa olsun, dayanıyoruz. Ve inandığımız şeyler için çabalamaktan asla vazgeçmiyoruz."

Aniden trompetler çalmaya başlar. Vakit geldi.

Dune beni son bir kez sıkıyor, sonra bırakıyor.

Spot ışıkları sahayı aydınlatır ve tören başlar. Yarışmacılar kahramanların karşılmasıyla arenada geçit töreni yapıyor. Alkışlar kulakları sağır eder. Tamamen siyah savaş teçhizatına bürünmüş olan ikinci doğumlu erkek ve kadınlar yavaşça sahada ilerliyor. Bazıları gülümsüyor ve el sallıyor, ama çoğu gerçeğe yüzleşiyor gibi görünüyor. Gözyaşları akıyor. Titreyen eller dehşet içinde kıvranıyor. Birkaçı kusmak için yol boyunca duraklıyor.

Elmas Kaderli ilk doğan popstar Sarday, ışıltılı bir gece elbisesi giyerek, yine Sarday adındaki büyükannesinin onlarca yıl önce meşhur ettiği "Stay Alive for Me" şarkısını içten bir yorumla söylüyor. İlk doğanlar melodramatik şarkıya ağlamaklı seslerle eşlik ediyor. Gümüş Halo'nun üzerinde havada devasa bir holografik projeksiyon belirir, tıpkı kubbeli bir çatı gibi

ışık, geçmiş sezonlardaki Denemelerin görüntüleri, daha korkunç ölümlerin önemli anları.

Elmas şeklindeki gümüş bir platform tarladan yükselerek Fazilet'in balkonuna doğru yükseliyor. Reykin ve ben üzerine çıkıyoruz. Görüntülerimiz holografik kubbeye yansıyor. Kalabalık kükrüyor ama ben tepki vermiyorum. Bu olaydaki rolümü şimdiden küçümsüyorum.

Bunu son Secondborn Denemeleri yapmaya yemin ediyorum.

Gösterişli altın tahtlarında oturan Fazilet, Grisholm ve Adora ile karşı karşıyayız. Reykin ve ben tek dizimizin üstüne çöküyoruz. Ayağa kalktığımızda Fazilet bize gevşek bir el sallıyor. Havada asılı duran elmasın üzerinde birbirimize bakıyoruz ve platform arenanın etrafında yavaşça tur atmaya başlıyor, ardından gül yaprakları saçıyor. Kılıcımı çekiyorum ve en düşük ayarı seçerek ateşliyorum. Reykin de aynısını yapıyor. İlk hamleden itibaren, Yıldız Kaderli düşmanımın bu ilk doğanlara heyecan verici bir gösteri sunmaya niyetli olduğu açık.

Kalabalığa oynayan uzun, zarif manevralarla Reykin enerji kılıcını kullanıyor ve ben bir dizi yüksek güçlü ters takla atarak geri çekilmeye zorlanıyorum. Yuvarlandığım yerden çıkarken beni platformun kenarına yakın bir yerde yakalıyor. Onun saldırısını savuşturup kendi saldırımla karşılık veriyorum. "Bana ne zaman söyleyecektin?" diye homurdanıyor Reykin, kılıçlarımız kilitlenip alınlarımız neredeyse birleşirken, "Salloway'le evlenmeyi kabul ettiğini?"

Bana yaslanmasına izin veriyorum ve sonra onun momentumunu ona karşı kullanarak yana dönüyorum. Tökezleyerek yanımdan geçti. "Kardeşim öldüğünde ne olacağını sanıyordun?" Ben de ona bağırdım. Kılıçlarımız vınlıyor ve bulanıklaşıyor, erimiş enerjinin destansı çarpışmalarında bir araya geliyor. Bir daire çizerek birbirimizi takip ediyor, bir açık arıyoruz. "Fazilet güçlü müttefikler ister."

Spiraller çiziyoruz. Kılıçlarımız cızırtılı savuşlarla birbirine çarpıyor. Reykin benden ayrılıyor, kendini toparlıyor ve kılıcını iki eliyle bana doğru savuruyor. Çömeliyorum, başımı zor tutuyorum. Saçlarımın bir kısmı onun füzyon kılıcı tarafından yakılarak buruşuyor. Geriye yuvarlanıyorum.

"Bu asla olmayacak!" Reykin öldürücü bir bakışla pantolonunu indiriyor.

Platformun kenarına dikkat ederek dövüşmeye devam ediyoruz. Bir açıklık buluyorum ve onu kullanıyorum, Reykin'e çarpık sol dirseğinin bedelini üst kolunu yakan bir hamleyle ödetiyorum. Üniformasının kumaşı yanıyor. Kalabalık alkış tufanı koparıyor.

"Ne fark eder ki?" Sıfırlanırken onu takip ediyorum. "Umurunda değil,

unuttun mu?"

Reykin saldırıyor ve beni geri püskürtüyor. Kılıcının kolu altın rengi bir bulanıklığa dönüşüyor ve kalbime ulaşmaması için kalçama bir yanık almak zorunda kalıyorum. Acıyı hissederek ve derimden çıkan dumanın kokusunu alarak irkiliyorum. Ondan uzaklaşıyorum ve pozisyonunu bozuyorum. İleri atılarak ona doğru koşuyorum ve Reykin aynı anda dizini bükerek bana doğru hamle yapıyor. Kılıçlarımız karşılaştı. Bükülmüş dizine basıyorum, diğer bacağımı boynuna dolamak niyetindeyim ama o dönüp beni omzunun üzerinden yukarı iterek bu hamleyi önlüyor. Mindere yuvarlandım.

"Ahhh," diye inliyor kalabalık.

Şimdi Kılıç balkonuna yaklaşıyoruz. Bunu yaparken, ikisi erkek biri kadın üç Sayım ajanının oturduğu Kılıç tahtlarına bakıyorum. Ajan Crow'u tanıyorum, ayaklarını korkuluklara dayamış, kambur duruyor. Uzun siyah deri paltosu bu durum için biraz sıcak görünüyor. Dudaklarında eğlenceli bir sırıtiş var. Gözlerinin yanına çentilmiş öldürme çeteleleri irislerinin mavisini vurguluyor.

Elinde gümüş bir küre parlıyor.

Böyle bir şeyi hayatımda sadece bir kez gördüm: Geçiş Günümde. Ve sonra düğmeye basıp Fusion Snuff Pulse'ı ateşliyor.

Anında, füzyon enerjisiyle çalışan her şey ölür. Tüm ışıklar kararır. Kılıçlarımız yanıp sönüyor. Korku beni sardı. Tüm arenanın düşmesini bekleyerek gerildim. Ama düşmüyor. Kolezyum füzyon gücüyle çalışmıyor. Platformumuz da çökmüyor. Her ikisi de yerçekimcilerde kullanılan aynı manyetik teknolojiyi kullanıyor olmalı. Platformumuz arenanın etrafında yavaşça süzölmeye devam ediyor. Salloway Çift Bıçaklı X16'ya sahip olduğumdan, düğmeyi çeviriyorum ve kılıcımı hidrojen gücüyle yeniden ateşliyorum. Ani karanlıkta gümüş renginde parlıyor.

Kalabalıktan endişeli sesler yükseliyor ve ardından farklı bir parıltı yayılmaya başlıyor. Arenanın dört bir yanına dağılmış ilk doğanların gözlerinden gümüş ışıklar parlıyor, önce sadece birkaç tane, sonra giderek daha fazla. Çok geçmeden her yerdeler. Tüylerim diken diken oluyor. Gümüş gözlü silüetler transa geçmiş gibi görünüyor, sanki geri kalanımızın göremediği bir şeyi izliyorlar.

Birdenbire, sanki toplu olarak ele geçirilmişler gibi, hep birlikte seğirirler ve aynı anda kaynayan bir yaratık gibi tıslarlar: "Sıfır yükseliyor!"

Acil durum aydınlatması tüm arenada devreye giriyor ve bir sonraki anda her yerden korkunç çığlıklar yükseliyor. Kendi gözlerime inanmak zor. Birkaç dakika önce tüm kalabalık benim ya da Reykin'in tarafını tutuyordu ama çığlıklar değişti. Çığlık atan şeytanlar gibi ses çıkarıyorlar. Sanki

kendi dillerini konuşuyorlar. Gümüş gözlü ilk doğanlar, kulağa pazarlık gibi gelen ama ne için olduğunu bilmediğim sözcükler haykırıyor.

Gözlerim kalabalığın içinde gümüş bakışlı bir adama takılıyor. Takma adının ışığı kararıyor ve gölgeli bir sıfır şeklini alıyor. Başka bir lakabın değiştiğini görüyorum ve sonra daha fazlası. Işığı zorlayan karanlık madde gibi, siyah sıfırlar kalabalığın her yerinde tutuşuyor.

Sonra derin, şeytana benzeyen sesler bir anda kesilir. Sonra saldırırlar.

Siyah sıfır lakaplı ilk doğanlar kendilerini vahşi hayvanlar gibi diğerlerinin üzerine fırlatıyor, dişleriyle etlerini parçalıyor, boğazlarını yırtıyor. Pençeye benzeyen eller yollarına çıkan herkesin bağırsaklarını deşiyor. Her şey göz açıp kapayıncaya kadar olup bitiyor. Sıradan vatandaşlar kadar çoklar. Kaotik bir izdiham başlar, ancak saldırganlar korkunç derecede etkilidir, parmak uçlarından çıkan çelik pençelerin yardımıyla çıplak elleriyle insanların bağırsaklarını deşerler.

Canavarlar toplu bir dalga halinde hareket ediyor. Birbirlerinin üzerine yığılırlar, cesetlerden oluşan bir dalga birbirlerine tırmanarak Fazilet'in balkonuna doğru yükselir. Exo'lar onlara hidrojenle çalışan silahlarla ateş ederek bazılarının parçalarını koparıyor, bazılarının kafalarını patlatıyor. Ama birleşme balkonun kenarına ulaşana kadar devam ediyor. Sayıları Exo'ları alt eder ve Fabian, Adora ve Grisholm hemen kuşatılır.

Sonra sürü Dune'a döner.

İlk birkaçıyla hidrojen bıçağıyla savaşır ama nafile. Canavarlar diğerlerinin ölümüyle caymazlar. Dune hepsiyle savaşamaz. Sayıları hızla onu eziyor ve yenik düşerek bir yığın çene ve pençenin altına düşüyor. Onu maginotlar gibi yutarlar.

Ve sonra her şey ağır çekimde ilerlemeye başlar.

Erdem'in balkonundaki Exo'lar acı verici bir verimlilikle öldürülür. Her cinayet dehşet verici detaylarla işleniyor. Gümüş gözlü bir canavar jilet gibi keskin pençeleriyle şahdamarını parçaladığında Adora irkilmiyor bile. Grisholm fusionblade'yle kendini savunmaya çalışır, ancak kalabalık onu yere serer, boş yere çığlık atarken yüzünün parçalarını ısırarak koparır. Fazilet ayakta kalan son kişidir. İlk başta, canavarlar onu öldürmemeye dikkat ediyor gibi görünüyor. Acısını uzatmak için yavaşça uzuvlarını birer birer koparırlar. Sonra kafasını gövdesinden ayırıyorlar ve ben o ana geri dönüyorum.

Reykin çılgınca adımı haykırıyor.

Arenadaki her balkonda canavarlar Clarity'leri, ailelerini ve misafirlerini katlediyor. Sayım ajanlarının kutlama yaptığı, kadeh kaldırdığı, gül rengi tombul purolar içtiği ve birbirlerinin sırtını sıvazladığı Kılıç balkonu hariç.

"Onlar Gabriel'in canavarları!" Şeytani seslerin kakofonisi arasında sesimi duyurmaya çalışarak Reykin'e bağıyorum. "Sıfırlar!"

Sıfır canavarlardan oluşan bir başka tepe, yüzen platformumuza yaklaşıyor ve grotesk bir ceset dalgası halinde birbirlerinin üzerinden atlıyorlar. Reykin havada asılı duran platformun kontrol paneline koşuyor. Yükselmeye başlıyoruz ama yeterince hızlı değiliz. Zero'lar yaklaşıyor. Aramızda sadece benim hidroblade'im var.

"Savaşmak zorundasın!" Reykin bağıyor.

Elim titrese de kılıcımı kavırıyorum.

Ayaklarımın dibinde, parmaklar platformun kenarından sürünmeye başlıyor. Onları kesiyorum ve canavarın parmak uçlarının altından uzanan çelik pençeler platforma gömülü kalıyor. Kenardan bir kadının yüzü görünüyor, gümüş gözleri parlıyor. Başının üst kısmını kesip beynini açığa çıkarıyorum ve kadın altımızdaki dalgalı beden denizine düşmeden önce beyin maddesinin dalgalanan pembe etinde kıvılcımlanan devreleri görüyorum. Yüzen küçük vahamızda yer edinmeye çalışan her şeyi öldürüyorum ve Reykin platformun kontrol panelini öfkeyle çalıştırıyor ama Zero'lar kazanıyor.

Kilo vermemiz lazım. Reykin de aynı şeyi düşünüyor olmalı, çünkü platformun arkasına koşuyor ve gül yaprakları püskürten makinenin üzerinde tepinmeye başlıyor. Metal gövde yerinden çıkana kadar her tekmede cıvatalar bükülüyor. Platformdan düşüyor ve aşağı inerken çılgın canavarlara çarpıyor. Yaratıklar hâlâ yükseliyor.

Çaresizlik Reykin'in gözlerinden okunuyor. Bana bakıyor, sonra uçurumun kenarına. Ona bir adım daha yaklaşıyor, omuzları yenilgiyle yuvarlanmış. Tekrar bana bakıyor ve gözlerindeki hüznün, ilk tanıştığımızda savaş alanında kendini öldürmeye niyetlendiğinde gördüğüm hüznle aynı.

"Sakın atlamaya kalkma, Reykin!" Bağıyorum. "Denersen seni kendim öldürürüm.

Beni duyuyor musun? Bir kardeşten daha yakınsın!"

"İyi olacaksın Roselle," diyor. "Şu havada asılı duran pisliği eğitim alanına götür. Ulaşım aracı bul. Stars'a, Daltrey'e git. O ne yapacağını bilir."

"Hayır!" Çığlık atıyorum. "Seni parçalara ayıracaklar!"

"Seni seviyorum," diyor Reykin, kenara doğru yaklaşarak.

"Bekle!" Yanmayan kılıcımı ona doğru fırlattım. Refleks olarak onu yakaladı. "Ajan Crow beni öldürmelerine izin vermez Reykin. Beni canlı istiyor." Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum ama kumar oynamaya hazırım. Ajan Crow'u tanıyorum. Güvenebileceğim bir şey varsa, o da zaferini benim üzerime yıkma ihtiyacıdır. Burada ölmeme izin vermek yeterli olmaz. Acı çektiğime şahit olması gerek.

Bir canavar platformun üzerine çıkar. Sonra birkaç tane daha. Üzerime gelen ilkinde yumruk ve tekme atıyorum ama sanki acı hissetmiyor. Bir diğeri kollarını boynuma doluyor, burnunu boğazıma dayayıp bir maginot gibi boynumu koklarken homurdanıyor. Pençeleri geri çekiliyor.

"Reykin!" Çığlık atıyorum, kenara doğru çekilirken debeleniyorum.

"Roselle!" Reykin bağılıyor, daha korkunç yaratıklar platforma tökezlerken kılıcını sallıyor.

"Bulun beni!" Canavar kollarında benle birlikte platformdan atlarken bağııyorum.

Düşüyoruz, ama sonra sarsılıyorum, havaya kalkmış eller tarafından yakalanıyorum ve kırılğan bir yumurta gibi yastıklanıyorum. Cesetlerin üzerinde ilerliyorum, birinden diğerine tutunup geçiyorum, bir sıfırlar denizinde sörf yapıyorum. Üstümde, havada asılı duran platform, artık ona ulaşamayacak hale gelene kadar bedenlerin üzerinde hızlanıyor.

Dalga tarafından Kılıç balkonuna taşındım ve kutlama yapan Nüfus Sayımı ajanlarının ayaklarının dibine atıldım. Ajan Crow eğlenceden kopup bana yaklaştı.

"Ah, Roselle." Işıldıyor. "Tam zamanında. Parti oldukça sıkıcı bir hal almaya başladı ve ben artık gitmeye hazırım."

"Sen bir canavarsın Crow."

Bana baktı. "Ev sahibine böyle mi davranılır?" Elini kaldırıyor ve şakağına küçük siyah bir disk yerleştiriyor. Disk kafasına yapışıyor ve ortasında parlayan mavi bir nokta yanıyor. Etrafımı saran canavar sürüsü hep birlikte bir adım geri çekiliyor. Balkonun arka tarafından tanıdık bir yüz beliriyor.

Bu Hawthorne, ama değil. Gözleri gümüş bir ışıkla parlıyor. Nefesim kesiliyor. "Hawthorne!" Hıçkırıyorum.

Ajan Crow kıkırdar. "Black-O modundayken onunla konuşmanın bir faydası yok. Sizi asla anlamayacaktır. Bizim dilimizi konuşmuyorlar, ya da teknisyenler bana öyle söylüyor. Toplu olarak, uzun zaman önce kullanmayı bırakmışlar. Onlar için anlamsızlığın ötesinde bir şey değil. O yeni bir dönüşüm, ama artık beyninde onların tüm teknolojisi var. Ve tabii ki bu teknolojiyi ona istediğim her şeyi yaptırmak için kullanabilirim."

Hawthorne bana doğru yürüyor. Gözlerinde en ufak bir tanıma belirtisi yok. Onu durdurmak için ellerimi uzatıyorum ama o geri dönüp karnıma yumruk atıyor.

"Hawthorne," çaresizlik içinde soluk soluğa kaldım.

Ve şimdi haklı olduğumu biliyorum. Ajan Crow beni öldürmeyecek, ona yalvarsam bile.

Uzanıp çenemi kaldırıyor ve gözleriyle buluşmamı sağlıyor. "Geleceğe hoş geldin, Roselle."

Sneak Peek: *Rebel Born*

ÇAĞIMIZIN ZEHRI

Bileklerim elik kelepçelerle bağlı.

Hawthorne beni acımasızca ileri itiyor. Ajan Crow'un arkasından tekzleyerek mavi pankartların arasından geçip Kılıç balkonundan ıkıyorum. Omzumun üzerinden bakıyorum ama kalbimi burkan ihanetin acısı değil. Hawthorne'un bağına gelenlerin geri döndürülemez olmasından korkuyorum. Gözleri kendine özgü gmğ bir ığıkla parlıyor. En son birlikte olduğumuzda bir anlığına grmğ olabilirim ama emin olamıyorum. şu anda olanları anlamakta zorlanıyorum.

Gmğ Halo'nun koridorlarında dehėet çığlıkları yankılanıyor. Etrafım en az bir düzine Zero tarafından sarıldı. Diğerlerinin hiçbiri bize yaklağmıyor. Bunun yerine canavarlar nabızı atan her şeyi doğramakla meğgul. Etkilenmemiğ ilk doğanlar ve ikinci doğanlar yüzen kolezyumdan kaçmaya alığıyor ama katil sürüleri nlerini kesiyor.

Nabzım hızla atıyor. *Kimseye yardım edemem!*

Bağka bir itiğ beni ilerlemeye zorluyor. Bir gondol istasyonunun yanından geçiyoruz. Kan ve katliam platformları kirletiyor. Bazı ilk doğanlar Zero'lar tarafından yakalanmaktansa yüzen kolezyumdan lme atlıyorlar. Kafa derimdeki tüyler diken diken oluyor.

"Neden ilk doğanları öldürüyorsunuz?" Ajan Crow'a homurdanıyorum.

"Neden olmasın?" diye umursamaz bir ses tonuyla cevap veriyor, yürürken yüzümdeki sa tutamlarını taramak için uzanıyor. Dokunuğundan geri çekiliyorum. "Yeni toplumumuzda bağarılı olamayacaklar Roselle. Biz onlara iyilik yapıyoruz." Bu dğnceyle ağzı yukarı kıvrılıyor ve esnek dudaklarıyla tam bir tezat oluğturan elik diğleri ortaya çıkıyor. şakağına yapığtırılmığ siyah disk ürkütücü bir mavi ığıkla yanıp sönüyor. Gmğ gzly cyborgları bu şekilde yönlendiriyor olmalı. Onların

Ona itaat mutlak gibi görünüyor. Tek kelime etmesine gerek yok. Bir şekilde sadece *düşünüyor* ve onlar da karşılık veriyor.

Ürperiyorum. *Ahlaksız biri*. Gözlerinin etrafındaki ve boğazındaki mürekkepli dövmeler aldatıcı. Derisine gözle görülür şekilde kazınmış yüzlerce sözde öldürme sayısı olsa da, bunlar neden olduğu ölümlerin yalnızca bir kısmını temsil ediyor. Bu gece katline sebep olduğu tüm insanları temsil edebilmesi için tepeden tırnağa örtünmesi gerekirdi.

Ajan Crow bizi, rampası indirilmiş, sıradan bir tıbbi malzeme zeplininin beklediği bir hazırlık alanına yönlendiriyor. Gemide kargo yok. Nüfus Sayımı ajanı geminin ön tarafına giriyor ve ben de arkamdaki şeytani sesli katiller tarafından açık rampadan yukarı itiliyorum. Kuyruğun içinde, hava gemisinin koltukları olmadığını görüyorum. Hawthorne denen canavar tarafından metal zemine fırlatıldım. Doğrulup kendimi duvara doğru itiyorum, sırtımı duvara yaslıyorum, dizlerimi göğsüme çekiyorum ve ön kollarımı duvara dayıyorum.

Bu şeylerin Black-O modundayken ne kadar akıllı olduklarından emin değilim. Kelepçeleri bana takan gümüş gözlü kadın kollarımı önümde sabitleyerek hata yaptı. Eğer bir kılıca ulaşabilirsem, onları kesmek sorun olmaz. Ama hiç kılıç yok. Kargo ambarında hiçbir silah yok. Sadece ben ve Zero'lar varız.

Hava gemisinin kapısı kapanıyor ve bizi içeri hapsediyor. Boğazım sıkılıyor. Loş ışıklar yanıyor ama hala karanlık. Sıfırların gözleri gece gökyüzündeki küçük aylar gibi parlıyor. Ağızlarında, giysilerinde ve parmaklarında kan benekleri var. Çelik pençeler parmak uçlarına doğru geri çekilmiş gibi görünüyor ama orada olduklarını biliyorum.

Hava gemisi gümbürdüyor ve yukarı doğru yalpalıyor. Zero'lar hareket etmiyor. Konuşmuyorlar. Dümdüz ileriye bakıyorlar. Zar zor yaşıyor gibiler. Hawthorne karşımda ve birkaç ceset ötede oturuyor. O diğerleri gibi katliama bulaşmamış. Gümüş Halo'daki çatışmada olduğunu sanmıyorum, bu da Ajan Crow'un Hawthorne'u başka bir şekilde kullanmak istediği anlamına geliyor. Büyük ihtimalle bana karşı.

Bileklerim dizlerimin üzerinde titriyor - ya da belki dizlerim titriyor - ya da belki ikisi birden. Parmaklarımı birbirine geçiriyorum ama durmuyor. Panik beni ele geçiriyor. Nefes almakta zorlanıyorum. Başım dönüyor. Beyaz boks kıyafetimin arkası terden sıırılsıklam. Nemli saç tutamları yanağıma yapışıyor.

Saldırının pençesinde birkaç dakika beklemek zorunda kalıyorum. Paniğim nihayet yatıştığında ve nefesim kesik kesik gelmediğinde, ayağa kalkmaya çalışıyorum ve tüm yaratıklar aynı anda bana bakıyor. Bu bende

Kusacağım. Kendimi duvara yaslayıp ayağa kalkıyorum. Hortlak Hawthorne'un karşısına geçene kadar dikkatlice Sıfırların arasında yürüyorum.

Önünde diz çöküyorum. Bana bakıyor ama sanki beni gerçekten görmüyormuş gibi. "Hawthorne." Normal bir ses tonu deniyorum ama nefes nefese bir fısıltı gibi çıkıyor. "İlk tanıştığımız zamanı hatırlıyor musun? Swords'daydı, hava gemileri gökten düştüğünde. Hatırladın mı?" Sesim titriyor. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı dökülüyor. "Bana yardım etmeye çalışmıştın ve ben de burnuna vurmuştum?"

Gözünü bile kırpmıyor.

Oturdum ve bacak bacak üstüne attım. "Census'ta Crow'un tutsağıyken beni kurtardın. Çok cesurdun. Başka kimse parmağını bile kıpırdatmadı. Sadece sen vardın. Sadece sen." Eline dokunuyorum, bana sarılmasını o kadar çok istiyorum ki.

Birden gözleri odaklandı. Eli boğazıma sarılıyor ve sıkıyor. Yüzüm kızarıyor. Nefes borum ezilmiş gibi hissediyorum. Ellerimi ona doğru kaldırıyorum, avuç içlerim dışarıda, teslimiyet içinde. O da bırakıyor.

Öksürüyorum ve kekeliyorum, yutkunarak nefes alıyorum. "Tamam, o zaman dokunmak yok," diye soluyorum nihayet sesimi geri aldığım da. Gözyaşlarımı kolumla yanaklarımdan siliyorum. Harap olmuş boynuma dokunuyorum. "Orada bir yerde olduğunu biliyorum Hawthorne. Biz yarım yazılmış bir şiiriz, sen ve ben. Her neredeyse -zihninin hangi bodrumunda seni hapsedmişlerse- seni bulacağım. Seni orada yalnız bırakmayacağım."

Sanki yalnızmışız gibi konuşuyorum, Hawthorne'a birlikte paylaştığımız her şeyi hatırlatıyorum. İkinci çocukluğumuzdaki her anı. Her öpücüğü. Her dokunuşu. Boğazım ağrıyor ama yine de konuşuyorum.

Hawthorne önüne bakıyor. Tepki vermiyor. Beni duyduğuna ya da anladığına dair hiçbir belirti yok. Saatler geçiyor ve ondan hiçbir tanıma belirtisi gelmiyor. Bunun acısı çok fazla. Çok gerçek. Beni gömmekle tehdit ediyor. Başımı ellerimin arasına alıyorum ve sessizce hıçkırarak teslim oluyorum.

Kargo gemisi alçalmaya başlar. İniş sorunsuz oldu. Kolumun tersiyle yüzümü silerek kendimi toparlamaya çalışıyorum. Kuyruk açılıyor. Nemli hava içeri doluyor. Gökyüzü hâlâ karanlık ama Swords'taki ikinci doğuş askeri üslerde olduğu gibi uzun ışıklar tepemizde beliriyor ve her şeyi bembeyaz aydınlatıyor.

Hawthorne diğer zihin kontrollü canavarlarla birlikte duruyor. Kolumu tutuyor ve beni kabaca ambardan dışarı çekiyor. Ajan Crow hoverpad'de bekliyor. Alnının yan tarafındaki siyah işaret mavi renkte yanıp sönüyor. Etrafımızda palmiye ağaçları tuzlu bir esintiyle sallanıyor. Ilık hava

saçlarımın gevşek tellerini savuruyor.

"Yolculuğunuz keyifli miydi?" Ajan Crow soruyor. Berbat çelik dişlerini göstererek gülümsüyor.

Normalde beni yenmediğini hatırlasın diye ona söyleyecek iğneleyici bir şey bulmaya çalışırım. Bu sefer öyle değil. Bu kez beni mahvetti, içime uzandı ve kalbimi parçaladı ve bunun sadece bir başlangıç olduğunu biliyorum.

"Neredeyiz biz?" Sesim çakıllı.

"Arılık dediğimiz küçük bir yer," diye yanıtlıyor Ajan Crow. "Fate of Seas yakınlarında küçük bir ada, Ağaçları olan ilk askeri Üslerden biri. Çoğu insanın bildiği kadarıyla hizmet dışı bırakıldı. Census dışında pek fazla insan varlığını bilmiyor."

Uzaktan okyanusu seçebiliyorum. Etrafta eskimiş bir askeri üssün kalıntıları uzanıyor. Sadece holografik tarih dosyalarında gördüğüm eski hava gemileri açıkta paslanıyor. Her şey en az birkaç yüz yıllık. Tek ışık Üssün ağaçlarından ve altyapısından geliyor. Anlayabildiğim kadarıyla Üssün ötesinde sudan başka bir şey yok. Arkamızda, kaba ağaçlarla kaplı, kayalık uçurumlar ufku kaplıyor. Başka medeniyet belirtisi yok.

Yaşayabilir hava gemileri Ağacın dallarından sarkıyor, ancak bunlar güncel modeller değil. Kokpite girmeden bir tanesini uçurup uçuramayacağımı bilemem. Arkamda cyborglar iki sıra oluşturuyor. Her biri aynı mesafeye yerleştirilmiş. Verimli. Akılsız. Psikopat bir nüfus sayımı ajanı tarafından kontrol ve idare ediliyorlar.

Ajan Crow önümden ağacın gövdesine doğru ilerliyor. Takip etmem için dürtüklendim. Ağacın içinde beni tanıdık bir loşluk karşılıyor ama koku bir asker olarak yaşadığım askeri Ağaçlarla aynı değil. Bu yapı delilerin ihtiyaçlarını karşılamak için yeniden diriltilmiş. Yüz binlerce yetişkin boyutunda şişenin bulunduğu bir depoya giriyoruz - sıvı dolu silindirik tanklar. Şeffaf silindirlerin üst ve alt kısımlarından mavi neon ışığı parlıyor. Her birinin içinde cenin pozisyonunda kıvrılmış, yüzen bir insan var. Bazıları modern *Homo sapiens*'e benziyor. Diğerleri benzemiyor. Bazıları farklı türlerin karışımı. Diğerleri ise insan ve makinenin birleşimi. Üstümüzde, görebildiğim kadarıyla, gerçek bir ağacın enine kesiti gibi eşmerkezli halkalar halinde düzenlenmiş şişeler var.

Havada enerji çarpıyor ve şaklıyor. Aşırı yüklü, yakıcı bir koku var. Parmaklarımı yalasam muhtemelen tenimde tadına bakabilirim. Bu haliyle göğsümde hissediyorum. Kokudan ve korkudan tüylerim diken diken oluyor.

Ajan Crow ılgınlığın sınırında sallanıyor. Kstah gülümsemesi inansızlığımı yarıp geçiyor. "Kaderler Cumhuriyeti hakkında bir tarih dersi ister misin Roselle?" diye soruyor. "Sana Kılıçlar'da öğretilen, sınıflar arasında mükemmel bir simetri yaratmak için ortak iyilik için bir araya gelen dokuz Kader'le ilgili olan değil. O çoğunlukla propaganda. Ben *gerçek* bir tarih dersinden bahsediyorum."

"Aydınlat beni," diye yanıtlıyorum.

Ellerini arkasında kenetliyor ve birlikte parlayan tanklardan oluşan bir halkanın içinde yürüyoruz. "Bildiğiniz gibi, trmz geçtiğimiz yüzyıllarda tıbbi açıdan öyle ilerlemeler kaydetti ki, artık atalarımızdan çok daha uzun yaşıyoruz -bazen yüz yıl veya daha fazla. Tıp ve teknolojiadaki ilerlemeler bu yaşları daha da yükseltmeye devam ediyor. Bir zamanlar nüfusumuz patlamıştı. Tüm doğal kaynaklarımızı tüketmenin ve gezegene feci bir yıkım getirmenin eşiğindeydik. Yok olup gidiyorduk. Bir şeyler yapılması gerekiyordu. Aynı zamanda, Erdemli Greyon Wenn adında güçlü bir hükümdar iktidara geldi. Adını duymuş muydunuz?"

"Elbette," diye cevap veriyorum. Pusuya yatmış fareler gibi parlayan konteynerlerin arasında ilerliyoruz. "Greyon acımasız bir savaş lordu ve parlak bir stratejistti. Taktiklerinde acımasızdı, teslim olduklarında rakiplerini katletti ve dünyaya hükmeden ilk yüce hükümdar olana kadar diğer tüm hkmetleri sistematik olarak devirmeye başladı. Tek bir birleştirici hükümet kurdu ve onu acımasız bir saldırganlıkla yönetti."

Yanımdaki silindirde ani bir hareket spazmı patlıyor. Sendeleyerek uzaklaşıyorum. Eller şeffaf yzeyeye bastırıyor. Keskin dişleri olan açık bir ağız camı yokluyor. Yaratığın gözleri tamamen siyah. Solungaçlar boynunu kaplıyor. Perdeli parmaklar sıvının içinden bize doğru pençe atıyor. Bir zamanlar insan olup olmadığından emin değilim. rperiyorum. Hawthorne beni tanktan uzaklaştırıp Ajan Crow'a doğru itiyor.

Ajan Crow kıkırdar ve yürümeye devam eder. "Beni şaşırtıyorsun Roselle. Gerçek kkenlerimizi biliyorsun. Akıl hocan Dune sana iyi öğretmiş," diyor Ajan Crow. "Karşılaştığım çoğu insan kadar cahil değilsin."

"Dune her zaman 'Geçmişini bil ki gelecekte bundan kaınabilesin' derdi."

Ajan Crow kıkırdıyor. "Sana Erdemli Greyon Wenn hakkında başka ne öğretti?"

"Grisholm Wenn-Bowie'nin doğrudan Greyon'un soyundan geldiği söylenirdi," diye cevap veriyorum uyuşukça.

"Evet, onun soyunu en yüce hükümdara kadar takip edebilirsin ... ama aynı şey senin için de söylenebilir, Roselle. Aziz Sismode soyu doğrudan Greyon'dan gelir. Bazıları Wenn'lerin ve Bowie'lerin isme sahip olduğunu söylüyor ama kana sahip olan senin ailen."

"Artık hepsi öldü," diyorum sesimi çıkarmadan. "Sen ve yordakçılarının onları yok ettiniz."

"Sen ve annen hariç hepsi. Ancak Wenn ve Bowie soyları asaletlerini ve zekalarını yıllar önce kaybetti. Biz sadece soyağacı hatasını düzelttik. Onları ait oldukları yere, tarihteki bir dipnota gönderdik. Ama Greyon'a geri dönersek... Dünya şaşırtıcı derecede aşırı nüfusluydu ve barış zamanında daha da artıyordu. Greyon Wenn üreme konusunda kısıtlamalar getirilmesini emretti. Hükümeti, bir çifte çocuk sahibi olma izni vermenin ilkel bir yolu olan doğum kartları vermeye başladı. Doğum kartı almasına izin verilenler sadece ilk doğanlar değildi. Bu tamamen genetiğe dayanıyordu. İstenmeyen özellikler silindikten sonra, bu bir ayrıcalık meselesi haline geldi. Kartlar giderek daha yüksek fiyatlarla dağıtıldı. Aileler yok oldu. Miras kalan servet, aile adının hayatta kalmasını sağlamanın bir yolu haline geldi. Mali kaynaklar bir havuzda toplanıyor ve aile soyunu devam ettirmek için ilk doğan varislere veriliyordu. Sadece seçkinler çocuk sahibi olabiliyordu.

Hükümet, ikinci doğan çocuklar için kart çıkarmaya başladı, ancak ikinci doğan yetişkinliğe ulaştığında çocuğun devlete verilmesi şartıyla. Ve işte! Fates Cumhuriyeti kuruldu. Elbette her zaman kuralları çiğneyenler olacaktır ve yasaların uygulanması esastır - böylece Nüfus Sayımı doğdu."

İlk tanıştığımızda yaptığım gibi onu boğarak öldürmeyi düşünüyorum. Kelepçelerimi kafasına geçirebilirim muhtemelen bunu yapabilirim. Hawthorne bana çok yakın duruyor. Kollarımı kırması çok uzun sürmez. Daha fazla tankın yanından geçerken diğer öldürme senaryolarını düşünüyorum. Bunların içindeki varlıklar daha çok insan gibi görünüyor, ama bu insanlara makine parçaları aşılansmış. Bir kadının yüzünün ince kemikli hatları parlak bir metal kaplamayla kaplanmış. Sol gözünün yerine çıkıntılı bir lens yerleştirilmiş. Biz geçerken hareket etmiyor.

Ajan Crow devam ediyor. "Zamanla nüfus terazisi tersine döndü ve biz de diğer tarafa kaydık. Düşük doğum oranımız bizi yok olma tehlikesiyle karşı karşıya bıraktı. Doğum oranını düşürmek hiçbir zaman kalıcı bir çözüm olmamalıydı.

Aşırı nüfus artışı ve daha uzun yaşamamıza rağmen nüfus azalıyordu. Yani yine bir şeyler yapılması gerekiyordu.

Bizi bir nüfus sayımı sığınağına götürdü. Güvenlik kapılarının yanındaki mavi bir ışığın altında takma adını tarıyor ve kapılar açılıyor. Asansörlere doğru kısa bir koridorda yürüyoruz ve bir asansör kabinine giriyoruz. En son bir Census asansörüne bindiğimde, asansör göl suyuyla dolmuştu ve neredeyse ölüyordum. Şimdi de boğuluyormuşum gibi hissediyorum. Asansör kapıları kapanıyor ve aşağı iniyoruz.

Ve Ajan Crow tarih dersine devam ediyor. "Karmaşık sorunumuza bir çözüm bulma görevi bilim insanlarına verildi. Toplumdan uzakta, bu ada vahasında krallar ve kraliçeler gibi yaşadılar ve sevgiyle zerobornlar olarak adlandırdığımız nesiller yarattılar. Tam burada, bu askeri üste bir hasat tesisi inşa edildi."

Alay ediyorum. "Neden yasaları yürürlükten kaldırıp herkesin doğal yollarla dünyayı yeniden doldurmasına izin vermiyorsunuz?"

Ajan Crow hoş olmayan bir şey söylemişim gibi yüzünü buruşturuyor. "Bah! Seni asla bir ahmak olarak görmedim!" Burnunun ucuyla bana bakıyor ve küçümsüyor. "Her pislik çiftçinin istediği kadar çocuk yapmasına izin verirdiniz, değil mi? Kanunsuzların cezasız kalmasına izin verirdin, değil mi?"

"Benim yöntemim nüfus sayımını geçersiz kılacaktır." "Senin yöntemin asla gerçekleşmeyecek."

Asansörün kapıları açıldı. Önümde son teknoloji ürünü bir laboratuvar uzanıyor. Ürkütücü derecede loş, zeminden geliyormuş gibi görünen alçak mavi bir pusla aydınlanıyor. Devasa rahimlere benzeyen kuluçka kapsülleri, düzgünce sıralanmış sıra ve sütunlar halinde hortumlardan sarkıyor. Donup kaldım, ağzım açık kaldı. Ajan Crow arabadan iniyor, dönüyor ve bana bakıyor, elleri hâlâ arkasında kenetli.

"Çok güzel, değil mi?" diye soruyor. Eldivenli ve siyah laboratuvar önlüklü teknisyenler rahimlerle ilgileniyor. "Yeni nesil zerobornlar. Yakaladığımız üçüncü doğanları infaz etmeden önce onlardan aldığımız zigotları kullanıyoruz. Eskiden klonlama yoluyla genetik mühendislik yapardık ama artık çeşitlilik sayesinde çok daha iyi sonuçlar alıyoruz. Çeşitlilik, soyumuzu gizlemenin anahtarı oldu. Klonlar iyi uyum sağlıyor ama klonlar gizli tesislerimizi işletmede faydalı oluyor."

Hawthorne beni arkamdan itiyor ve asansörden sendeleyerek çıkıyorum. Ajan Crow dönüp yürümeye devam ediyor, şişmiş, damarlı, sentetik etten yapılmış, içi sıvı dolu mesanelerin ve yüzen ceninlerin yanından geçiyor.

"İlk nesil zerobornlar yaratıldıktan sonra," diyor Ajan Crow,
"operasyon kendi kendini devam ettirir hale geldi. Zeroborn üretimi

zeroborn'lar embriyo merkezlerinde, bakıcı olarak, nüfus yerleştirme uzmanları olarak çalışacak - kimyasal olarak döllerimizin beyinlerini sahte anılarla haritalandıracak, böylece fark edilmeden, seçtiğimiz herhangi bir Kaderde nüfusa yerleştirilebilecekler." Teknisyenler birbirlerine benziyor, bazıları çillerine kadar. Sıfır şeklinde takma adları var.

"Zerobornları nasıl bu kadar uzun süre sır olarak sakladınız?" diye sordum.

"Nüfusa eklenen zerobornlar, atandıkları Kaderi temsil eden yeni takma adlar alırlar. Örneğin, Kılıç askerleri olmaları için ayrılan zerobornları ele alalım. Onları burada, yeraltı tesislerimizde yaratıyoruz. Diğer zerobornlar onlarla ilgilenir. Bebekken bu tesisten ayrılırlar. Zeroborn askerler diğer gizli askeri tesislerde yetiştiriliyor, burada eğitiliyor ve Kılıçlar'da hiç var olmamış bir hayat ve aileye dair sahte anılar veriliyor."

Duyduklarıma inanamıyorum. "Birine nasıl sahte anılar verirsin?"

"Gerçekliği ve algıyı manipüle etmek kolaydır. Gözleriniz dünyayı algılamak için en iyi yol değildir. Korkunç derecede yetersiz filtrelerdir. Görülecek şeylerin çoğunu algılayamayız. Algı, beyin için bir tahmin oyunudur. Bunu bir kez anladığınızda, duyularınızla algıladığınız her şeyin, özellikle de görsel algınızın değiştirilebileceğini ve manipüle edilebileceğini bilirsiniz. Kornea implantlarımızı ele alalım - gümüş parlaltısı görme keskinliğindeki bir değişiklikten kaynaklanır. Siyah-O'lar sizin ve benim gördüğümüzü görmüyorlar. Genel dünyanın üstünde sanal bir gerçeklikle besleniyorlar. Kornea implantları, serebral korteksteki kimyasallar ve elektriksel uyarılardaki değişikliklerle birleştiğinde, yüksek bilişsel muhakemelerini geçersiz kılıyor ve yerine bizim kontrol ettiğimiz yapay zekayı yerleştiriyor. Uygun gördüğümüz herhangi bir hafızayı yerleştirebiliriz."

Şakağındaki siyah diske bakıyorum. "Onları nasıl kontrol ediyorsun?"

Etli bir rahmin yanında duraklıyor. Yarı saydam çuvalın içinde, doğal olmayan ortamının farkında olmayan bir cenin yüzüyor. "Sanal Algı Manipülasyon Cihazı ya da VPMD, bir oyuncak olarak başladı," diye açıklıyor Ajan Crow. "Beyinlerimizi gelişmiş optiklerle kandıran bir eğlence biçimiydi. Eğlence amaçlı görsel aldatma. Sonunda, Census zerobornların beyinlerine cihazlar yerleştirerek kendi sanal dünyalarımızı yarattı. İmplantlar bir kez yerleştirildikten sonra kendi benzersiz sinirsel yollarını yaratırlar. Biyokimyasal olarak görsel ve işitsel algıyı manipüle ediyor ve korneaya yerleştirdiğimiz implantlarla onlara 'gerçek' olarak algıladıkları görüntüleri gösteriyoruz. Elimizde

karmaşık programlar ve protokoller. Black-Os'ları bir görevi yerine getirmeleri için gönderdiğimizde, uymaları gereken 'yasalar' vardır, ancak program aynı zamanda yapay zekayı da içerir. Kolektifin hedefe nasıl ulaşacağı neredeyse tamamen onlara bağlı. Sadece belirli kurallara uymak zorundalar."

"Roselle'i öldürme' gibi kurallar. Sen diğer herkesi katlederken onu Kılıç balkonuna getir' gibi kurallar mı?"

Ajan Crow'un gözleri eğlenceyle dans ediyor. "Onlara senin kokunu verdik.

Bunu biliyor muydun? Seni kokladılar, tıpkı maginotlar gibi."

"Yani onların da mı koku alma yetenekleri var?"

"Ve çok daha fazlası."

"Şakağınızdaki o cihazı Black- Os'larla iletişim kurmak için kullanıyorsunuz," diyorum. Bu bir soru değil.

"Bu bilgi turun bir parçası değil Roselle," diye uyarıyor. "Biz zaten kendi nüfusumuzu, kendi seçkin kuvvetlerimizi yarattık. İktidarda büyük bir değişimin zamanı geldi. Artık Kaderler Cumhuriyeti'nin aptallıklarına tabi olmayacağız. Artık yasaları nüfus sayımı yapacak. Elbette anneniz bir istisna."

"İş her zaman güce dayanıyor, değil mi?"

"Her şey güçle ilgili Roselle. Fates Cumhuriyeti ve Şafak Kapıları arasındaki savaş güç transferini hızlandırdı. Nüfus sayımı, azalan nüfusumuzu Kılıç kılığına girmiş zeroborn yedekleriyle gizliyor, ancak annenizin üretim taleplerini karşılamakta zorlanıyoruz. Eğer işler bu hızla devam ederse, ikinci doğan Kılıçların nesli bir nesil içinde tükenecek. Şafak Kapıları bize şehitlerini atmaya devam ediyor ve bebeklikten itibaren yeni organik askerleri yeterince hızlı yetiştiremiyoruz. Mevcut varlıkları dönüştürmenin bir yolunu bulmak zorundaydık."

"Varlıklar mı?" Tükürdüm. "*İnsanlardan* bahsediyorsun!" "Daha yarısını bile bilmiyorsun Roselle."

"Eğer üreme yasağı kaldırılırsa," diye çıkışıyorum, "Nüfus sayımı gücünü kaybeder. Yani bunun yerine Hawthorne gibi insanları kaçırıp size itaat etmelerini sağlamak için VPMD'ler mi yerleştiriyorsunuz?"

"Buna *dönüştürme* deniyor Roselle. Konağı kontrol etmemizi sağlayan aygıtlar yerleştiriyoruz. Bırakın Şafak Kapıları bize istedikleri kadar ceset atsın. Başka kimse kalmayana kadar onları öldürmeye ve gelişmiş takviyeler üretmeye devam edeceğiz."

"Annem biliyor mu?" Öfkemi zar zor kontrol edebiliyorum.

"Birbirimize ihtiyacımız vardı, Censur ve Kılıç."

"Bu ne kadar sürecek?" Ona soruyorum. Sırıtırıyor ama cevap vermiyor. "Hawthorne ne zamandır senin din değıştirmiş halin?"

"Uzun sürmez. Birkaç hafta. Siz ikinizin Sword sosyal kulübünde yaptığınız küçük gösteriden sonra onu evinde yakaladık. Dönüştürölmemiş zerobornlarımızla başa çıkma şeklinizden etkilendiğimi itiraf etmeliyim. Bizim geliştirilmiş yapay zeka versiyonlarımıza kıyasla ne kadar zayıf olduklarını gösterdi."

"Dönüştürölmemiş mi?" Ben soruyorum.

"Sword sosyal kulübünde dövüştüğün suikastçılarının hiçbirinde beyin geliştirmeleri yoktu. Bu çok riskliydi. Eğer implantlar ve diğer geliştirmeler biz onları ortaya çıkarmaya hazır olmadan önce bulunsaydı, bu her şeyi mahvedebilirdi."

"Diğer geliştirmeler?" Siyah-Os'un parmak uçlarından fırlayan çelik pençeleri düşünüyorum.

"Ölümöl geliştirmeler, Roselle. Bazılarının altıncı his olarak adlandırdığı diğer algılara ulaşmanın en ileri aşamasındayız. VPMD'nin yarattığı yeni sinirsel yollar bize bazı kışkırtıcı fırsatlar sundu. Araştırmalarımızda bize yardımcı olmaları için Yıldız Kaderli mühendisleri görevlendirdik - yalnızca en parlak olanları." Bu Yıldız Kaderi teknisyenlerini etrafta hiç görmedim.

"Onları siz mi görevlendirdiniz yoksa kaçırdınız mı?" diye sordum.

"'Kaçırma' çok çirkin bir kelime, Roselle. Onların çoğu ikinci doğanlar. Onlara el koyduk."

Odadan çıkıyoruz ve bembeyaz bir koridora giriyoruz. Işık gözlerimi acıtıyor. Pencerelelden bir çocuk odası görünüyor. Isı kontrollü kozalarda kundaklanmış bebekler, iç içe geçmiş kutularda nazikçe sallanıyor. Üstlerinde, gerçek bir insanın bebekle ilgilendiğı izlenimini veren, konuşan ve gülümseyen yüzlerin holografik görüntüleri geziniyor. Bunların arasına başka görüntüler, ne olduğunu anlayamadığım ışık parlamaları serpiştirilmiş.

"Henüz kornea ya da diğer implantlarını almamışlar," diyor Ajan Crow. "Holografik görüntüler anne ve babaları taklit ediyor -bir kardeş-Nüfus Sayımına itaat."

Binlerce ve binlerce koza beşiğı çocuk odasını dolduruyor. Bana bir morgu hatırlatıyor. "Halo Sarayı'ndaki cenaze levazımatçısı Cranston Atom," diye tahmin ediyorum, "bir şekilde kulüpteki suikastçılarla ilgili doğru olmayan bir şeyler olduğunu anladı."

"Zekiydi. Morgda, Cranston zeroborn lakaplarının hepsinin Ölüm Tanrıları'ndan kesildiğini fark etti, ama aynı zamanda zeroborn lakaplarının cesetlerin etinde benzersiz izler bıraktığını da tespit etti. Bu izler normal Fates Cumhuriyeti lakaplarından farklıydı. Bu keşfi onu öldürmem gerektiği anlamına geliyordu."

"Bundan nasıl kurtuldun?"

"Biz Census'uz. Kimse bizi sorgulayamaz."

Koridorun sonuna ulaştık. Önümüzde başka bir asansör açılıyor. Ajan Crow içeri girdi. Takip etmekten başka seçeneğim yok. Hawthorne arkamdan giriyor, kapılar kapanıyor ve arabanın yükseldiğini hissetmek beni rahatlatıyor.

Hawthorne'un kumral saçları gözlerinin üzerinde uzanıyor. Fırçalayıp uzaklaştırmak istiyorum ama ona dokunursam canımı yakar. Önüne bakıyor, duygusuz. Kalbim kederle ağlıyor.

"Nasıl oldu da Hawthorne haftalar önce din değiştirdi?" diye sordum. "Onu daha dün *Yukarı Halo*'nun savaş odasında gördüm."

Ajan Crow güler. "Hawthorne'un aktif olarak yönlendirilmediği zamanlarda bir Black-O olduğuna dair hiçbir fikri yok. VPMD açık olmadığı sürece bizden biri olduğunu asla anlayamazsınız. Gözlerinde implantlar var, doğru, ama parlamayacaklar. Onu yakından incelemeniz gerekir. O mükemmel bir casus çünkü casusluk yaptığıının farkında değil. Onu sorgulamaktan başka çaremiz yok."

"İğrençsin," diye homurdanıyorum.

"Ve sen de iyi bir Black-O olacaksın, Roselle." Omurgamdan aşağı soğuk bir ürperti süzülüyor.

Ağacın gövdesine dönüyoruz. Tesisin ortasındaki bir öz oduna kadar bana eşlik ettiler. Ajan Crow onunla birlikte öz oduna girmem için eliyle işaret ediyor. Direği kavriyorum ve yükselen bir merdivene adım atıyorum. Ajan Crow yanımdaki basamakta. Tüpün içinden birlikte yukarı kaldırılıyoruz. "Beşinci katta sana göstermek istediğim bir şey var," diyor. İçinde insanların -onun deneylerinin- bulunduğu neon şişelerden oluşan depoların yanından geçiyoruz. Beşinci katta, öz ağaçtan iniyoruz ve normal bir Ağaçta yeni Geçişlerin kabulü için kullanılan alana birlikte yürüyoruz. İçeride, ikinci doğan Atom ve Yıldız Kaderli teknisyenler iş başında. Zihin kontrollü gibi görünmüyorlar. Gözlerinden gümüş bir ışık parlamıyor.

Ajan Crow en yakındaki sarı laboratuvar önlüklü Yıldız Kaderli adamın dikkatini çekiyor. Uzun boylu, yakışıklı adam holografik ekranda ne yapıyorsa bırakıyor, sandalyesinden kalkıyor ve bize doğru yürüyor. Koyu renk saçları alnına dökülüyor. Gözleri takma ismine odaklanmış

durumda ama

dikkatsizliği Ajan Crow'u rahatsız etmemiş gibi görünüyor. "Roselle St. Sismode'u Black-O dönüşümü için hazırlamanı istiyorum."

Kalbim kulaklarımda güm güm atıyor. Kaçmak için döndüm ama Hawthorne ve diğer birkaç Black-O askeri tarafından yakalandım ve zapt edildim. Mücadele ediyorum ama gülünç derecede güçlüler.

Teknisyen hiç istifini bozmadı, benim çıkışımı görmezden geldi. "Sadece bir talebe ihtiyacım var ve onu şimdi bir muayene odasına geri götürebilirim. Size uygun dosyaları gönderiyorum." Parmakları yıldız şeklindeki lakabının ışığını kaydırıyor.

Ajan Crow talebi göndermek için kendi takma adını kullanıyor. Hâlâ Kader Cumhuriyeti iletişim sistemini kullanıyorlar. Reykin gibi meraklı Yıldız Kaderi ilk doğanlarının erişimini engellemenin yolları olmalı, ama benim iyiliğim için umarım yoktur.

Teknisyen kalçasındaki kılıftan bir sakinleştirici silah çıkardı. Karnına bir tekme atıp tekrar kurtulmaya çalışıyorum ama hemen en yakındaki Black-O tarafından yakalanıyorum. Ben kendimi tüketip çırpınmayı bırakana kadar kulağıma hırlıyor ve beni ayağa kaldırıyor. Hayal kırıklığı içinde nefes nefese kaldım. Ajan Crow eğilip yanağıma dokunuyor ve saçlarımı gözlerimden uzaklaştırıyor. "Senin dönüşümünü başkalarınınkinden daha çok bekliyorum Roselle. Onları koparmaya çalışmak yerine kollarıma düştüğünde nasıl olacak?"

Yüzüne tükürdüm. Kaşlarını çatıyor ve siyah deri ceketinin cebinden bir bez çıkarıyor. Metodik bir şekilde tükürüğümü sildi. "Silahı bana ver."

Teknisyen sakinleştirici tabancayı Ajan Crow'un avucuna yerleştiriyor. Doğrudan kalbimin üzerine yerleştiriyor. İğne derimi delip geçerken bile gözlerim ona meydan okuyor. İğne göğüs kemiğıme çarptığında sarsılıyorum. Gözlerim bulanıklaşıyor. Kulaklarım çınlıyor. Her şey sessizleşiyor. Rüya gibi, uzak bir his başlıyor.

"Bırakın onu," diye emrediyor Ajan Crow. Uzaktan geliyor.

Serbest bırakıldım. Dizlerim zayıflıyor ve neredeyse yere yığılıyorum ama teknisyen uzanıp beni yakalıyor, kendine çekiyor. Limon otu gibi kokuyor.

"Opa," diye inliyor. "Bu çok fazla olmalı. Sen çok küçük bir şeysin." Derin sesi çok tanıdık geliyor.

"Sakın aldanmayın," diye uyarıyor Ajan Crow. "O bir katil."

"Oh, kim olduğunu biliyorum," diyor teknisyen. "Roselle St. Sismode'u herkes tanır."

"Annesi dönüşümünün bir an önce başlamasını bekliyor," diye homurdanıyor Ajan Crow, "o yüzden retoriği bırakın. Onu dönüşüm için hazırlayın ve tanka koyun. Hazır olduğu anda bana haber verin. Black-Os'ları onu korumaları için bırakıyorum. Onu gözünüzün önünden ayırmayın yoksa pişman olursunuz."

Ajan Crow gidiyor ve teknisyen hiçbir şey söylemiyor. Başım onun omzunda sallanıyor. Beni kollarına alıp bir muayene odasına götürüyor, Hawthorne ve diğer birkaç Black-Os da onu yakından takip ediyor.

Teknisyen beni parlak beyaz bir spot ışığının altında bir muayene masasına yatırıyor. Yanında, daha önce gözlemlediklerim gibi tuzlu sıvıyla dolu uzun bir tank var. Sakinleştiriciye yenik düşmemeye çalışarak bilincim gidip geliyor. Teknisyen kelepçelerimi çıkarıyor. Kıyafetlerimi çekiştirerek çıkardığını ve beni ıslak bir giysinin içine soktuğunu hissediyorum. Koluma serum takıyor. Elektrikli bir püskürtücü kullanarak açıkta kalan derimi bir şeyle kaplıyor.

Sonra elimi tutup kaldırıyor.

Başparmağı avucumu ovuyor.

Duraklıyor ve elimi daha yukarı kaldırıp yakından inceliyor. Başparmağını küçük yıldızın üzerinde tekrar gezdiriyor.

"Bu-" Masanın üzerine eğildi, başı yukarıdaki beyaz ışığın çoğunu kapatıyordu. Geriye akuamarin rengi gözlerini çevreleyen bir hale kalıyor ve gözleri benimkilere dikiliyor. "Bu yıldızı nasıl aldın?"

Yüzünün keskin hatlarını, kara kaşlarının birbirine geçişini tanıyorum. Elini omzuma koyup beni sarsarken nabzım hızlanıyor. "Yıldız *benim* aile armama özgüdür." Elimi yüzümün önünde tutuyor. "Yedi nokta, yedi-üç prizma, üç uzun nokta bir W harfi oluşturuyor. Bu *nedir*?"

Dudaklarım aptalca bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Ransom . . . Winterstrom." Elini sıkıyorum. "Reykin seni arıyor. . ."

Rebel Born 2019'da 47North tarafından yayımlanacak.

Sözlük

Hava barakaları. Taş Orman gibi Üslerdeki askeri Ağaçlara yanaşan böbrek şeklindeki yatakhane hava gemileri. Askerleri taşır ve onları barındırırlar.

Hava asansörü. Hava asansörü olarak da bilinen bu cam çerçeveli asansör, yolcuları Halo Sarayı'nın alt binasından taç katına taşımaktadır. Asansör kabinleri asansör şaftlarının yanı sıra açık havada da hareket eder.

hava asansörü. *Bkz.* hava asansörü.

Arılık. Denizlerin Kaderi yakınlarındaki bir adada, dıştan bakıldığında köhne görünen bir askeri üs. Bir Nüfus Sayımı kalesi.

Barleycorn. Arpa başağı şeklindeki üst düzey restoran, Secondborn Trial eğitim alanlarının merkezindeki Trial Village'da yer almaktadır.

Black-O. Beynine yerleştirilmiş ileri askeri düzeyde yapay zeka teknolojisi ile geliştirilmiş bir Census askeri. Her asker, genellikle Sayım ajanları olan programcılar ve idareciler tarafından zihin kontrolüne tabi tutulur.

Black-O modu. Black-O askeri olma durumu. Üçüncü bir tarafça zihinle kontrol edilmeyi veya sorunları çözmek, komutları takip etmek ve görevleri tamamlamak için yapay zeka kullanmayı gerektirebilir.

Burton Silah İmalatı. Sword-Fated Edmund Burton'a ait bir Sword-Fated silah üretim şirketi.

Nüfus Sayımı. Görevleri izinsiz üçüncü doğanları ve onlara yardım edenleri avlamak ve öldürmek olan ajanlardan oluşan bir hükümet kolu. Üniformaları beyaz askeri elbise gömlek, siyah pantolon, siyah botlar ve uzun, özel dikim deri cekettir. Üsleri, Taş Orman Üssü ve Alacakaranlık Orman Üssü gibi Üslerde Kılıç askeri Ağaçlarının altında yer altındadır.

Chet. Gerginliği azaltmak ve rahatlamak için kullanılan, bağımlılık yapmayan bir madde. Beyaz bir pula benziyor.

Sınıf 5Z Mekanize Sağlık Birimi. Kanalizasyon ve foseptik hatlarını onarmak ve bakımını yapmak için tasarlanmış bir robot. Birimin yapay zeka kapasitesi yoktur.

dönüştürme. Zeroborn dışındaki bir kişinin beynine bir VPMD (Sanal Algı Manipülasyon Cihazı) yerleştirme işlemi.

Dönüşümler. İstemedi zihin kontrol teknolojisi yerleştirilen insanlar. İmplant edilen kişiler, gözlerindeki gümüş ışıqla parlayan kornea implantları tarafından tespit edilebilir.

Copperscale. Salloway Munitions Conglomerate tarafından geliştirilen ve zırh gibi davranan bir savunma kumaşı. Füzyon ya da hidrojen gibi bir enerji darbesini kullanıcıdan uzağa iletebilir.

Kader Konseyi. Fazilet'in danışma kurulu, Fazilete Mahkum aristokrasinin üyelerinden oluşur. Uzmanlar, kurula sayısız konuda tavsiyelerde bulunmak üzere getirilir.

CR-40. Deriye püskürtüldüğünde implante edilmiş bir monikerin sinyalini geçici olarak bloke eden bir aerosol cihazında dağıtılan topikal bir polimer. Deriden temizlenebilir ya da birkaç saat içinde aşınarak etkisiz hale gelir.

Crella. Bir tür çörek.

Culprit-44. Fusionmag olarak da adlandırılan bir tabanca. Hidrojenle çalışan seçeneği olan, füzyonla çalışan silah benzeri bir silah.

Ölüm dronu. Siyah metalik dış kasaya sahip otomatik bir robot. Yarasa şeklindedir ve öncelikle savaş alanında yakalanan düşman askerlerini sorgulamak ve infaz etmek için kullanılır. Drone, tiz bir ses çıkaran siyah, yanıp sönen bir "ölüm drone'u işaretçisi" tarafından çağrılır ve bir drone'un konuma yanıt vermesini sağlar. Drone bir düşmanı sorguladıktan sonra, askeri öldürmeye ya da daha fazla sorgulama için onu bir muhafaza hava gemisine geri götürmeye karar verir.

drone kamera. Çok sayıda lense sahip küresel şekilli otomatik yüzer kamera. Bazıları otomatiktir ve belirli bir hedefi takip etmek için programlanabilirken, diğerleri uzaktan çalıştırılır.

Çift Bıçaklı X16. Yıldız Kaderli ikinci doğan Jakes Trotter ve Kılıç Kaderli ikinci doğan Roselle St. Sismode tarafından tasarlanan çift taraflı kılıç-fusionblade/hydroblade için Salloway Munitions marka adı. Roselle St. Sismode tarafından şirkete satılmıştır.

Exo. İlk doğan Kılıç ordusunda bir rütbe. Tüm ikinci doğan rütbelerinden daha yüksektir. Sadece Amiral ve Clarities daha yüksektir. Siyah üniformalar. Clifton Salloway bir Exo.

Kader. Kader krallığı, bir krallık gibi.

Kader Kılıcı. Kılıç'ın eşine verilen bir unvan (Kılıçların Kaderinin Netliği). Kennet Abjorn, Othala Aziz Sismode'un kocası olduğu için Kader Kılıcı olarak kabul edilir.

Cumhuriyetin Kaderleri. Kaderler Cumhuriyeti olarak da bilinir. Dokuz Kader ya da "kadercilikten" oluşan bir toplum. Kast sisteminde en yüksekte en düşüğe doğru Kaderler Erdemler, Kılıçlar, Yıldızlar, Atomlar, Güneşler, Elmaslar, Aylar, Denizler ve Taşlardır. Cumhuriyet'in lideri Erdemlerin Berraklığı'dır.

İlk Doğan Komutan. Erdem'in varisi ve Kılıç'ın varisine verilen bir unvan.

Üsteğmen. Kılıç Mirası Konseyi'nde İlk Doğan Kılıç'ın (Kılıç'ın varisi) "sağ kolu" olarak kabul edilen bir pozisyon.

Beş Yüz. Uyarıcı görevi gören bir ilaç. Yüksek dozda alındığında ölümcüldür.

Dördüncü doğan. Doğum sırasına göre dördüncü çocuk.

FSP (Fusion Snuff Pulse). EMP (elektromanyetik darbe) gibi davranan ve füzyon enerjisi yaratan atomların kaynaşmasını bozan kısa bir enerji darbesi veren bir cihazdır. Cihaz avuç içi büyüklüğünde, gümüş metalik bir dış kabuğa ve bir tetik düğmesine sahip bir küredir.

Fusionblade. Füzyon enerjisiyle çalışan lazer benzeri bir kılıç. Kılıç, beklenen ağırlığı olmayan bir geniş kılıcı andırır. Füzyon hücreleri kılıcın kabzasında bulunur ve devreye girdiğinde bir enerji akışı yaratır. Kabza metal bir alaşımdan yapılır ve genellikle bir aile arması veya başka bir ayırt edici işaretle kişiselleştirilir. Aziz Sismode ailesi füzyon kılıcının yaratıcısıdır.

Fusionmag. Füzyon enerjisini mermi şeklinde atımlar halinde ateşleyen silah benzeri bir silah.

Gravitizer. Bir savaş tulumundaki yerçekimi önleyici mekanizma. Bir askerin bir zeplinden atladıktan sonra inişini yavaşlatmak için gezegenin erimiş çekirdeğine karşı itmek için manyetik kuvvet kullanır. Asker yere bir metre kadar yaklaştığında devreden çıkarak güvenli bir şekilde iniş yapmasını sağlar.

Hazy Daze-99. Öfori ve uyku hali yaratan bir ilaç. Aerosol formunda gelir.

Öz odun. Bir Ana Ağaç içindeki dikey bir tüp aracılığıyla yolcuları yukarı veya aşağı taşıyan yürüyen merdiven benzeri bir makine.

Miras Konseyi. Kılıç aristokrasisinin ilk doğan üyelerinden oluşan bir komite. Konseyin lideri İlk Doğan Kılıç'tır. İlk doğan varislerin, ebeveynlerinin Kılıç aristokrasisinin liderleri olarak rollerini üstlenene kadar iktidar pozisyonlarını elinde tuttukları bir tür küçük konseydir.

Hologram pedi. Halo Sarayı'nın idari koluyla haberleşmek için kullanılan bir el cihazı. Birim, iletişim için önceden kaydedilmiş mesajların yanı sıra ışık projeksiyonları şeklinde gerçek zamanlı holografik mesajlar da kullanır.

Hoverdiskler. Bir botun veya ayakkabının tabanına takılan, yaklaşık iki inç çapında küçük yuvarlak metalik diskler. Açıldığında, diskler kullanıcıyı havada tutar. Basamakları çıkıyormuş gibi hareketler yaparak kişinin yükselmesine ve inen merdiven hareketlerini kullanarak kişinin alçalmasına izin verirler.

Hover modu. Yerçekimsiz ortam teknolojisini kullanarak havalanma ve kendi kendini itme yeteneği.

hovertruck. Yerin üzerinde asılı duran ve çeşitli araçlarla tahrik edilen tekerleksiz büyük bir araç.

hovervan. Yerden yüksekte duran ve çeşitli araçlarla tahrik edilen tekerleksiz büyük bir araç.

öldürme çeteleleri. Bir Census ajanının gözlerinin dış köşelerinden saç çizgisine kadar uzanan siyah çizgi dövmeler, ajanın biriktirdiği üçüncü doğuştan öldürme sayısını gösterir. Bu işaretler ayrıca bir ajanın boynunda ya da şakaklarında dövme olarak da bulunabilir.

Killian Manastırı. Kılıçların Kaderi'nin liderlerinin gömülü olduğu bir manastır ve mezarlar koleksiyonu. Roselle'in büyükbabası orada gömülü.

Lenity. Erdemlerin Kaderi'nde en zengin taşra mülklerinin bulunduğu bir şehir. Purity'nin "kardeş şehri" olarak kabul edilir.

Ayna lakabı. Ayna lakabına *bakınız*.

Maginot. Kurt köpeğine benzeyen köpek benzeri bir cyborg. Kılıç Sarayı'nın arazisinde devriye gezerek nöbetçi görevi görürler.

mechadome. *Bkz.* mekanize ev içi.

mekanize ev robotu. Çok sayıda ev işi yapmak üzere tasarlanmış ilkel yapay zekaya veya gelişmiş yapay zekaya sahip bir ev robotu. Modeller fiziksel biçime göre değişir.

ayna moniker. Kendisine en yakın takma adın kimliğini yansıtan bir cihaz. Casuslukta bir araç olarak kullanılır. Aynalı takma ad olarak da bilinir.

lakap. Her insanın doğduğunda sınıfını/kastını belirtmek için aldığı bir sembol implantı. Holografik bir çipi kaplayan bir markadır. Çip, kişinin kimliği ve rütbe, aile üyeleri, kader, statü ve benzeri gibi diğer hayati bilgilerle yüklüdür. Holografik çipler, güvenlik personeli tarafından yönetilen kontrol noktaları tarafından etkinleştirilebilir. Bunlar bölgelere giren ve çıkan insanları izlemek, ikinci doğanları işlemek, ilk doğan statüsünü belirtmek ve daha fazlası için kullanılır.

Neon İncil. Secondborn Denemeleri eğitim alanlarının merkezindeki Deneme Köyü'nde yer alan üst düzey bahis şirketi.

gece baykuşu botları. Halo Sarayı çevresindeki alanlarda tüneyen baykuş görünümlü gözetleme robotları. Iono güvenliği tarafından istihbarat toplamak için gizli ses ve görüntü kayıt cihazları olarak kullanılır.

Hayalet küre. Kızılötesi tarayıcılara ve Virtue sınıfı iğnelerden gelen pinglere karşı direnç sağlayan küçük gümüş top şeklinde bir cihaz. Kişinin vücut ısısını soğutarak tespit edilmesini engeller.

Phoenix. "Phee" lakaplı bu otomatik robot kısa süre önce mekanik bir ev veya mekadoma dönüştürüldü. Bu robot daha önceki rolünde Sınıf 5Z Mekanize Temizlik Birimi olarak bilinen bir kanalizasyon bakım birimiydi, ancak bir hurda yığınından alındı, sınırlı yapay zeka ile yükseltildi ve Roselle'in Halo Sarayı'ndaki valesi olarak yeniden görevlendirildi.

Saflık. Erdemlerin başkenti.

Piramit Komplosu. İnsanların bahis oynadığı, her kartı ve yerleştirildiği sırayı hatırlamak zorunda olduğu yüksek bahisli bir kart oyunu. Her seviyede yeni kartlar eklenir.

Gül Bahçesi Derneği. Roselle St. Sismode'un korunması ve refahına adanmış gizli bir kulüp. Onun Kılıç (Kılıçların Kaderinin Netliği) olduğunu görmekte çıkarları vardır. En etkili üyelerden biri, Salloway Munitions Conglomerate'in sahibi bir silah tüccarı olan Clifton Salloway'dir (ilk doğan Kılıç aristokrasisi). Üyelere Gül Bahçıvanları denir.

Gül Bahçıvanı. Gül Bahçesi Derneği üyesi.

Rush. Paranoya ve büyüklük sanrılarına neden olan, yüksek derecede bağımlılık yapan bir uyuşturucu.

İkinci doğumlu asker kaçağı. Görev yerine rapor vermeyen ve kaçak olarak kabul edilen her ikinci doğan.

İkinci Doğan Firari Bülteni. Görev için rapor vermeyen ve kaçak olarak kabul edilen bir ikinci doğanın profilini çıkaran tüm noktalara yönelik bir bülten.

Gökyüzü Platformu. Halo Sarayı'nın taç katında bulunan bir hoverpad.

The Sword Social. Çeşitli haber ve konuları kapsayan bir moniker haber kaynağı.

Geçiş yapmış. Kaderler Cumhuriyetinin zorunlu telkinlerinden geçen ve artık bir Kaderin mülkü olan herhangi bir ikinci doğanın durumu. İkinci doğanın soyadı, hizmet ettiği Kader'in adıyla değiştirilir.

Taşıyıcı pod. Çeşitli boyutlarda ve işlevlerde otomatik, kendi kendine giden bir kapsül. Havalanmak ve uçmak için hover teknolojisini kullanarak eşyaları taşımak için kullanılır.

Deneme Köyü. İkinci doğan eğitim kamplarının merkezindeki bir millik dairenin içindeki alanın adı. Burası aristokrat ilk doğanların sosyalleşmesi ve İkinci Doğan Denemeleri atmosferi içinde yiyecek ve eğlence bulması için özel bir alandır.

Verringer. Karaya, suya ve havaya yanaşma özelliğine sahip çok pahalı bir hava gemisi.

Vicolt. Kılıç Sarayı'nın aristokrasisinin törenlerde kullandığı krom ve camdan yapılmış eski bir hovercar.

VPMD (Sanal Algı Manipülasyon Cihazı). Beyne yerleştirilen ve zihin kontrolü, halüsinasyonlar ve sahte anılar da dahil olmak üzere gerçekliği değiştirebilen otomatik ve biyokimyasal mekanizmalardan oluşan bir sistem. Seçkin durumlarda, kişinin duyularını ve fiziksel yapısını geliştiren biyokimyasal reaksiyonları uyabilir.

Fısıltı küresi. Genellikle metalik olan ve dokunarak aktive edildiğinde ses frekanslarını içerebilen yanardöner bir ışık küresi üreten bir küre. Birkaç farklı boyutta olabilirler.

Zeroborn. Bir laboratuvarı üretilen ve zihin kontrol teknolojisi yerleştirilen bir kişi. Kişi geleneksel anlamda "doğmamıştır". Savaşçı olmayan zerobornların kırmızı lakapları vardır. Siyah-O'ların siyah lakapları vardır.

Teşekkür

Jason Kirk, Temmuz 2015'te Amazon'daki o güneşli gün tüm bunların kıvılcımı oldu. Bilgelik ve ilham dolu sözleriniz için teşekkür ederim.

Sonsuza dek minnettarım.

Dünyanın en iyi menajeri Tamar Rydzinski'ye teşekkür ederim. Sizin rehberliğiniz olmasaydı, Secondborn serisi mümkün olmazdı.

47North ve Amazon çalışanlarına, hepinizle çalışmak büyük bir onur. Hayallerimi gerçekleştirdiğiniz için teşekkür ederim.

Tom, Max ve Jack, siz benim kalbimsiniz. "Seni en çok ben seviyorum, oh, en çok, inan buna."

Anne, yazılarımı her zaman herkesten önce okuduğun ve bana güçlü görüşlerini ilettiğin için teşekkür ederim. Dürüstlük sevgidir.

Facebook'un Dört Atlısı'na, kimse beni sizin gibi anlayamaz hanımlar. Sen olmasan ben nerede olurum?

Amber McClelland, son tarihler yaklaştığında her zaman yaslanılacak (ya da ağlanacak?) bir omuz olduğun için teşekkür ederim. Hayatı çok iyi anlıyorsun. Arkadaşlığın için minnettarım.

Arcade Fire, bu yazıyı yazarken *Neon Bible* ve *Everything Now* şarkılarınızı tekrar tekrar dinledim. Müziğiniz bana ilham verdi. Yeteneğinizi dünyayla paylaştığınız için teşekkür ederim.

Verdiğin nimetler için sana şükürler olsun Tanrım.

Yazar Hakkında

Fotoğraf © 2016 Perrywinkle Photography'den Lauren Perry

Amy A. Bartol, The Premonition Series, The Kricket Series, "The Divided" adlı kısa öyküsü ve *Secondborn* serisinin ilk romanı *Secondborn*'un *USA Today* çoksatan yazarıdır. Yazdıklarıyla çok sayıda ödül kazanmış ve daha birçok ödüle aday gösterilmiştir. Kocasını ve iki oğluyla birlikte Michigan'da yaşamaktadır. Amy ve çalışmaları hakkında daha fazla bilgi için www.amyabartol.com adresindeki web sitesini ziyaret edebilirsiniz.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.